Numărul 1 în topul autorilor
de bestselleruri din *NEW YORK TIMES*

NORA ROBERTS

Misterul tabloului

Prolog

Nu voia să se afle acolo. Nu, detesta să se simtă prins ca într-o capcană într-o casă veche şi luxoasă, înghiontit şi ciupit de fantome care nu-şi găsesc liniştea. Nu era suficient să acopere mobila cu huse, să încuie uşile şi să plece. Trebuia să golească casa şi, golind-o, să se lecuiască de unele coşmaruri.

– Căpitan Skimmerhorn?

La auzul acestui titlu, Jed a tresărit. De săptămâna trecută nu mai era căpitan. S-a retras din armată, a predat insigna, dar se săturase să dea explicaţii în această privinţă. S-a dat la o parte ca să facă loc celor doi hamali, care cărau pe scări un dulap din lemn de trandafir, trecând prin holul cel mare, ca să-l scoată afară, în dimineaţa rece.

– Da?

– Puteţi verifica sus, ca să fiţi sigur că am încărcat totul. Se pare că am terminat acolo.

– Grozav.

Dar nu-şi dorea nici să urce scările, nici să calce în camerele alea. Chiar goale îl apăsau prea tare. Responsabilitatea, şi-a zis, în timp ce urca fără nicio tragere de inimă. Viaţa lui a fost mult prea plină de responsabilităţi ca să le ignore tocmai acum.

Ceva îl împingea de-a lungul coridoarelor care duceau spre fosta lui cameră. Camera unde a crescut şi în care a continuat să locuiască încă multă vreme după ce a rămas singur. Dar s-a oprit în uşă chiar înainte de a trece pragul. Cu

mâinile înfipte în buzunare, cu pumnii strânşi, aştepta amintirile să-l asalteze ca nişte focuri de armă.

În camera asta a plâns – în secret şi plin de pudoare, desigur. Un bărbat din familia Skimmerhorn nu-şi arată niciodată slăbiciunea în public. Apoi, când lacrimile s-au uscat, a complotat în acea cameră. Răzbunări mărunte, inutile, copilăreşti, care întotdeauna se întorceau împotriva lui.

În camera aceea a învăţat să urască.

Şi totuşi nu era decât o cameră într-o casă oarecare. A încercat să se convingă singur de asta, cu ani în urmă, când s-a întors să locuiască aici ca bărbat. Şi a fost mulţumit? se întreba singur acum. A fost simplu?

Până la Elaine.

– Jedidiah.

A tresărit. Aproape şi-a scos mâna dreaptă din buzunar ca să atingă o armă care nu mai era demult acolo. Gestul şi faptul că era atât de apăsat de propriile-i gânduri morbide, încât nu-şi dăduse seama că cineva putea să fie în spatele lui i-au amintit motivul pentru care nu mai avea arma atârnată la şold.

S-a relaxat şi s-a întors spre bunica lui. Honoria Skimmerhorn Rodgers era îmbrăcată elegant. Purta o haină de nurcă, diamantele pentru ţinuta de zi îi licăreau în urechi, iar părul alb ca zăpada era frumos coafat. Arăta ca o doamnă care se pregătea să plece să ia masa la clubul preferat. Dar ochii ei, de un albastru strălucitor ca şi ai lui, erau plini de îngrijorare.

– Speram că te-am convins să mai aştepţi, a spus încet şi a întins o mână spre braţul lui.

A tresărit fără să vrea. Cei din familia Skimmerhorn nu obişnuiau să se atingă unii pe alţii.

– N-am niciun motiv să mai aştept.

– Dar există vreun motiv care să justifice comportamentul tău? Şi a făcut un gest către camera goală. Ai vreun motiv să goleşti casa şi să arunci tot ce ţi-a aparţinut?

– Nimic din casa asta nu mi-a aparţinut.

– Este absurd. Din tonul vocii răzbătea şuieratul uşor al accentului de Boston.

– Pentru că n-am fost la datorie? Se întoarse cu spatele la cameră ca s-o privească în faţă. Pentru că se întâmplă să fiu încă în viaţă? Nu, mulţumesc.

Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată din cauza lui, i-ar fi răspuns sec, dojenindu-l cu asprime.

– Dragul meu, problema nu era să-ţi faci datoria. Şi nici să te consideri vinovat. L-a privit mai de aproape, spunându-şi că, dacă ar fi ajutat la ceva, l-ar fi zgâlţâit. Se mulţumi însă să-l mângâie pe obraz. Ai numai nevoie de ceva timp.

Gestul l-a făcut să-şi încordeze muşchii. Se străduia din răsputeri să nu-i respingă mângâierea.

– Ăsta este felul meu de a rezolva lucrurile.

– Mutându-te din casa familiei?

– Familie? La auzul acestor cuvinte izbucni în râs şi ecoul îl amplifică, rostogolindu-l răutăcios, până jos, în hol. N-am fost niciodată o familie nici aici, nici în altă parte.

Ochii ei, până atunci blânzi şi plini de simpatie, căpătară o expresie dură.

– A pretinde că trecutul nu există este ceva la fel de rău ca şi faptul de a trăi în trecut. Ce rezolvi cu asta? Ce rezolvi dacă arunci tot ce ai agonisit şi tot ce ai realizat singur? Poate am fost ceva mai puţin entuziasmată de profesia pe care ţi-ai ales-o, dar asta a fost alegerea ta şi ai reuşit. Mi se pare că ai făcut mai mult pentru numele Skimmerhorn când ai fost promovat căpitan, decât au făcut toţi strămoşii cu banii şi influenţa lor socială.

– Nu m-am făcut poliţai ca să-mi promovez blestematul de nume.

– Nu, spuse ea liniştită. Ai făcut-o pentru tine, împotriva uriaşei presiuni a familiei – inclusiv a mea. Se îndepărtă de el şi o luă în jos, spre hol. Prima dată a păşit aici, cândva, cu mulţi ani înainte, ca mireasă. Una nefericită. Am văzut că ţi-ai schimbat complet viaţa şi asta m-a impresionat. Pentru că am ştiut că o faci doar pentru tine. Întotdeauna m-am întrebat cum de ai avut atâta putere ca să o faci.

Întorcându-se, îl studie pe acest fiu al fiului ei. Moştenise toate trăsăturile familiei Skimmerhorn. Avea păr arămiu, zburlit de vânt, pieptănat în jurul feţei colţuroase, încordate din cauza stresului. Era îngrijorată, ca orice femeie, pentru că slăbise, deşi trăsăturile colţuroase îl făceau să pară mai puternic. Forţa emanată de înălţime, trupul cu umeri laţi subliniau frumuseţea masculin-romantică a pielii aurii şi a gurii senzuale. Ochii lui, de un albastru intens, erau exact ochii ei; la fel de sfidători şi îndrăzneţi ca şi în tinereţe, ochii lui îi aminteau de băiatul zvăpăiat de odinioară.

Dar nu mai era de mult un băiat şi se temea că nu mai avea puterea să ajute un bărbat.

– Nu vreau să te văd că-ţi dai din nou viaţa peste cap, din motive greşite. Scutură din cap şi se îndreptă din nou spre el, înainte să apuce să spună ceva. Şi puteam avea rezerve când te-ai mutat înapoi aici, singur, după moartea părinţilor tăi, dar şi asta a fost tot alegerea ta. Şi o vreme a părut că ai făcut încă o dată alegerea bună. Dar acum consideri că soluţia pentru tragedia care s-a întâmplat este să-ţi vinzi casa, să renunţi la carieră?

Jed răspunse într-un târziu:

– Da.

– Mă dezamăgeşti, Jedidiah.

Era o frază pe care o folosea rar, dar făcea mai mult decât o duzină din puținele insulte pe care i le-a adus tatălui lui.

– Prefer să te dezamăgesc așa decât să fiu responsabil pentru viața vreunui polițist. Nu mi-a fost scris să comand. Privi în jos, la mâinile încleștate. În ce privește casa, ea trebuia vândută cu mulți ani în urmă. După accident. Și ar fi fost vândută dacă Elaine ar fi fost de acord. Simți un nod în gât. Vinovăția era la fel de amară ca bila. Acum s-a dus și ea, și este numai decizia mea.

– Da, e a ta, confirmă Honoria. Dar este una greșită.

Simți cum îl năpădește furia. Voia să lovească în ceva, în cineva, să lovească cu pumnii în carne. Era o senzație care îl copleșea tot mai des. Și, din cauza asta, nu mai era căpitanul J. T. Skimmerhorn din Departamentul de Poliție Philadelphia, ci un civil.

– Poți să pricepi? Nu mai pot trăi aici. Nu pot dormi aici. Am nevoie să scap din infern. Mă sufoc aici.

– Atunci vino cu mine acasă. Măcar în vacanță. Cel puțin până după Anul Nou. Gândește-te înainte de a face ceva ireversibil. Când îi luă în mâini palmele, vocea îi era din nou blândă. Jedidiah, a trecut doar o lună de când a fost ucisă Elaine.

– Știu cât timp a trecut. Da, știa momentul exact al morții surorii lui. Și, pe deasupra, el a fost cel care a omorât-o. Îți apreciez oferta, dar am alte planuri. Astăzi, mai târziu, o să văd un apartament. Pe South Street.

– Un apartament. Privirea Honoriei exprima mânie. Zău, Jedidiah, nu e nevoie de asemenea prostii. Cumpără-ți o casă dacă trebuie, ia-ți o vacanță lungă, dar nu te îngropa în asemenea camere mizerabile.

Era atât de surprins, că a zâmbit.

– În anunț se spunea că este un loc liniștit, plăcut și bine plasat. Nu sună deloc rău. Bunico – o strânse de mână înainte să apuce să spună ceva – lasă lucrurile așa cum sunt.

Îl privi din nou, încercând să-l convingă.

– Vreau numai ce este mai bine pentru tine.

Își înăbuși un oftat, simțind cum se prăbușesc pereții peste el.

– Întotdeauna ai vrut. Hai să plecăm de aici.

1

O sală de teatru fără spectatori avea ceva magic. Totul era magic. Sunetul vocilor actorilor care se rostogolea peste staluri, replicile clare, costumele, energia emoționantă care se revărsa din mijlocul scenei spre scaunele goale din spate.

Isadora Conroy savura magia teatrului în timp ce era instalată într-una din lojele de la teatrul Liberty, urmărind repetiția generală pentru *O colindă de Crăciun*. Ca de obicei, îi plăcea piesa, nu numai Dickens, dar și spectacolul nervilor întinși, emoția creatici, a replicilor bine spuse. Înainte de toate, avea teatrul în sânge.

Ceva vibra în ea și când se odihnea. Ochii ei mari, cafenii, străluceau de emoție și părcau că-i domină figura încadrată de părul castaniu cu nuanțe aurii. Fața avea unghiuri fine și curbe moi și respira sănătate și farmec. Energia care zăcea în trupul ei micuț și durduliu străbătea în afară.

Era o femeie interesată de tot ce se afla în jurul ei, care credea în iluzii. Urmărindu-și tatăl, care zdrăngănea lanțul lui Marley și profera groaznicele lui amenințări lui Scrooge, ea credea în năluci. Și pentru că credea, el nu mai era tatăl ei, ci condamnatul la avariție, înlănțuit pe vecie în lanțurile grele ale lăcomiei lui.

Apoi Marley devenea din nou Quentin Conroy, actor de când lumea, director al teatrului de comedie, chemat pentru moment să joace alături de ceilalți.

– Dora. Venind grăbită din spate, Ophelia, sora Dorei, îi spuse:

– Suntem deja în întârziere cu douăzeci de minute față de program.

– Nu avem un program, murmură Dora, aprobând din cap schimbul perfect de replici. Niciodată nu mi-am făcut un program într-o călătorie pentru cumpărături. Tata e extraordinar, nu-i așa, Lea?

Deși spiritul ei organizatoric se răzvrătea, Lea aruncă o privire pe scenă urmărindu-și tatăl.

– Da. Deși numai Dumnezeu știe cum reușește să obțină asemenea performanțe an după an.

– Tradiția, zâmbi Dora. În tradiție își are teatrul rădăcinile. Faptul că a părăsit scena nu i-a diminuat iubirea pentru teatru sau admirația pentru omul care a învățat-o cum să rostească o replică. L-a urmărit cum intra în pielea a sute de personaje pe scenă. Macbeth, Willie Loman, Nathan Detroit. L-a văzut în plin triumf, dar și când a ratat. Însă întotdeauna a fost strălucitor.

– Ți-i amintești pe mami și pe tati în Titania și Oberon?

Lea și-a rotit ochii, dar a zâmbit.

– Cine i-ar putea uita? Mami a rămas în pielea personajului săptămâni întregi. Nu e ușor să trăiești alături de regina zânelor. Și dacă nu plecăm de aici mai repede, s-ar putea ca regina să-și facă apariția și să ne spună ce ar putea păți două femei care călătoresc singure în Virginia.

Simțindu-și sora agitată și nerăbdătoare, Dora și-a petrecut brațul în jurul umerilor ei.

– Calmează-te, iubire, am acceptul ei, iar el o să fie de acord într-o clipă.

Ceea ce a și făcut imediat. Când actorii s-au împrăștiat, Dora a pășit spre mijlocul scenei.

– Tati. I-a aruncat o privire lungă, măsurându-l din cap până-n picioare. Ai fost magnific.

– Mulțumesc, draga mea. A ridicat un braț și zdrențele în care era înfășurat au plutit în jurul lui. Cred că machiajul este mai bun decât anul trecut.

– Absolut. De fapt, fondul de ten și cărbunele de machiaj erau îngrozitor de realiste; fața lui frumoasă părea descompusă. Absolut sinistru. L-a sărutat ușor pe buze, atentă să nu se murdărească. Nu te superi că o să lipsim diseară la premieră.

– Nicio problemă. Cu toate acestea, s-a îmbufnat puțin. Chiar dacă avea un fiu care să ducă mai departe tradiția familiei Conroy, și-a pierdut cele două fiice, una prin căsătorie și cealaltă ca liber-profesionistă. În schimb, din când în când, le dădea câte un rol mic. Deci, cele două fetițe ale mele pleacă în căutarea aventurii.

– Mergem la cumpărături, tati, nu facem o călătorie pe Amazon.

– Chiar și așa. Clipi și o sărută pe Lea. Atenție la șerpi.

– Oh, Lea! Trixie Conroy, splendidă în costumul ei cu trenă și pălărie cu pene, și-a făcut apariția pe scenă. Datorită excelentei acustici a Teatrului Liberty vocea ei profundă se auzea până în rândurile de la balcon.

– John este la telefon, dragă. Nu-și amintește dacă Missy are întâlnirea la cercetași diseară la cinci sau lecția de pian la șase.

– I-am lăsat o listă, mormăi Lea. Cum o să aibă grijă de copii trei zile, dacă nu e în stare să citească o listă?

– Un om atât de drăguț, comentă Trixie ca răspuns la reacția Leei. Ginerele perfect. Dora, ascultă, te rog să conduci cu atenție

– Da, mami.

– Sunt sigură că aşa o să faci. Tu eşti întotdeauna atentă. N-o să iei niciun autostopist?

– Nici dacă mă imploră.

– Şi o să opreşti din două în două ore, ca să-ţi odihneşti ochii?

– Ca un ceasornic.

Războinic cu experienţă, Trixie şi-a muşcat buzele.

– Totuşi, este un drum îngrozitor de lung până în Virginia. Şi s-ar putea să ningă.

– Am cauciucuri pentru zăpadă. Pentru a preveni şi alte speculaţii, Dora i-a dat mamei sale alt sărut.

– Există telefon în maşină, mami. O să-l folosesc de câte ori trecem graniţa.

– Nu-i aşa că o să fie amuzant? Ideea a mai liniştit-o pe Trixie. Oh, şi, Quentin, dragule, tocmai m-am întors de la casa de bilete. Îi făcu soţului ei o plecăciune adâncă. Am vândut totul pentru o săptămână.

– Normal. Quentin îşi ridică soţia pe vârfurile picioarelor şi o învârti într-o piruetă graţioasă, încheiată cu o plecăciune adâncă. Un Conroy nu aşteaptă decât să fie pe scenă.

– Baftă. Dora îşi sărută mama pentru ultima dată. Şi ţie la fel, îi spuse lui Quentin. Şi, tati, nu uita să prezinţi apartamentul poimâine.

– Niciodată nu uit o promisiune. La drum! strigă el, apoi le făcu fetelor cu ochiul. Drum bun, iubitelor.

Dora a auzit lanţurile zdrăngănind, când Quentin şi-a ridicat braţele. Nu şi-ar fi putut imagina un alt fel de a-şi lua rămas-bun.

Din punctul de vedere al Dorei, o licitaţie semăna foarte mult cu un spectacol de teatru. Exista o scenă, recuzită, personaje. Aşa cum le-a explicat cu ani în urmă şi părinţilor ei uimiţi, ea nu s-a retras cu totul de pe scenă. Cu siguranţă,

îşi punea foarte bine în valoare calităţile de actor în clipa când vindea sau cumpăra.

A avut destul timp la dispoziţie ca să studieze terenul pentru spectacolul din acea zi. Clădirea, unde Sherman Porter îşi ţinea licitaţiile şi unde exista o piaţă de vechituri care funcţiona zilnic, a fost la început o hală de carne care te ducea cu gândul la un hambar. Mărfurile erau împrăştiate direct pe tejgheaua de beton rece, printre antricoatele de vacă şi cotletele de porc. Oamenii înfofoliţi cu haine şi mănuşi răscoleau peste tot, ciocănind sticlăria, comentând în faţa picturilor şi discutând despre dulăpioarele chinezeşti şi ramele sculptate.

Ambianţa nu era prea plăcută, dar a fost şi în locuri mai puţin prielnice.

Isadora Conroy adora afacerile. Cuvintele „De vânzare" făceau să-i sune în urechi clopoţei de argint. Întotdeauna i-a plăcut să cumpere, căutând să facă cea mai avantajoasă tranzacţie bănească pentru obiectele pe care şi le dorea. Aceeaşi satisfacţie o simţea şi atunci când dădea banii pe obiecte pe care nu le folosea niciodată. Şi tot pasiunea pentru nimicuri a determinat-o pe Dora să-şi deschidă propriul magazin şi, ca urmare, a descoperit că este la fel de plăcut să vinzi cum este şi să cumperi.

– Lea, priveşte! Dora s-a întors spre sora ei arătându-i un vas aurit pentru frişcă, în formă de pantof de seară. Nu e grozav?

Ophelia Conroy Bradshaw a aruncat o privire şi a ridicat una din sprâncenele aurii. În ciuda numelui romantic, era o femeie bine ancorată în realitate.

– Cred că vrei să spui ridicol, nu?

– Haide, încearcă să priveşti dincolo de aspectul estetic. Mormăind, Dora îşi trecu degetul peste bolta papucului. Există un loc pentru cele mai ridicole lucruri din lume.

– Știu. Magazinul tău.

Dora a chicotit deloc ofensată. A pus obiectul la loc și s-a hotărât să scotocească în maldărul de lucruri. A scos un carnețel și un creion și a notat numărul unei huse de chitară Elvis.

– Sunt foarte bucuroasă că ai venit cu mine în călătoria asta, Lea. Mă ajuți să mă concentrez.

– Cineva trebuie s-o facă. Atenția Leei a fost atrasă de o placă de sticlă încastrată. Pe ea erau fixate două sau trei bucăți de ambră, care s-ar fi potrivit bine cu colecția ei. Încă mă simt vinovată că am plecat de acasă în Ajunul Crăciunului. I-am lăsat singuri pe John și pe copii.

– Abia așteptai să scapi de copii, spuse Dora, în timp ce cerceta o cutie de farduri, din lemn de cireș.

– Știu. De asta mă simt vinovată.

– Să te simți vinovat e un lucru pozitiv. Dând pe spate unul din capetele fularului roșu, Dora se aplecă încercând să miște mânerul de alamă al cutiei. Iubito, e vorba doar de trei zile. Practic suntem pe drumul de întoarcere. O să fim acasă diseară și o să-i sufoci cu iubirea pe copii și pe John, și toată lumea va fi fericită.

Lea și-a întors privirea și a zâmbit cuplului care stătea în spatele ei.

– Crezi că totul se reduce la cel mai mic numitor comun.

Cu un mormăit satisfăcut, Dora se îndreptă, își netezi părul și dădu din cap.

– Cred că am văzut destul pentru moment.

Când s-a uitat la ceas și-a dat seama că în scurt timp, acasă, urma să înceapă matineul. Bine, s-a gândit, spectacol acolo, spectacol aici. Și-a frecat mâinile în așteptarea deschiderii licitației.

– Ar trebui să găsim niște scaune înainte ca ei... o, așteaptă! Ochii căprui îi străluceau. Privește aici.

Lea s-a întors spre Dora care răscolea chiar pe pardoseala de ciment.

Pictura era cea care i-a atras atenția atenția Dorei. Nu era mare, poate optsprezece pe douăzeci de centimetri, cu o ramă simplă, striată, din ebonită. Pânza în sine reprezenta un amestec de culori, dungi şi linii încrucişate de cărămiziu şi albastru şi o izbucnire de smarald. Ceea ce a atras-o pe Dora erau energia şi verva compoziției, la fel de irezistibile pentru ea ca şi un joc deosebit.

Dora i-a zâmbit tânărului pictor, care stătea rezemat de zid.

– Ai pus-o invers.

– Ce? Băiatul a întors pictura şi a şters-o. Avea şaptesprezece ani şi zâmbetul Dorei l-a răscolit, ca pe un cățel în călduri. Ah, nu, doamnă. Mărul lui Adam îi tremura când a întors pânza ca să-i arate Dorei cârligul de pe spate.

– Mmm. Când o să fie a ei – şi sigur o să fie la sfârşitul acestei zile – o să-l fixeze.

– Uite, ah, transportul ăsta abia a venit.

– Văd. Păşi mai aproape. Câteva piese interesante, remarcă ea. Ridică o statuetă reprezentând un baset cu ochi triști, care se odihnea ghemuit. Era mai grea decât s-a aşteptat şi a întors-o pe toate părțile ca s-o studieze mai de-aproape. Nu e nici semnată şi nu are indicat vreun an, îşi spuse. Dar, oricum, era excelent lucrată.

– E destul de frivol pentru tine? o întrebă Lea.

– Perfect. O proptea excelentă pentru uşă. După ce a pus-o jos, a întins mâna după o figurină înaltă, care reprezenta un bărbat şi o femeie în veşminte antebelice, înlănțuiți într-o piruetă de vals. Mâna Dorei s-a atins de nişte degete groase şi noduroase.

– Scuze. A ridicat ochii spre un bărbat în vârstă, care s-a înclinat greoi în fața ei.

– Frumos, nu-i aşa? o întrebă el. Soţia mea avea una exact la fel. S-a spart când copiii s-au luat la trântă în salon. A râs dezvelindu-şi dinţii nefiresc de albi şi drepţi. Purta un papion roşu şi mirosea ca un baton de mentă. Dora i-a zâmbit.

– Faceţi colecţie?

– E un fel de a spune. A pus figurina jos şi ochii lui bătrâni şi vicleni au măturat tejgheaua cântărind obiectele cu un aer cunoscător. Sunt Tom Ashworth. Am un magazin aici, în Front Royal. A scos o carte de vizită din buzunarul de la piept şi i-a întins-o Dorei. Am adunat atât de multe lucruri de-a lungul anilor, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să deschid un magazin, ori să cumpăr o casă mai mare.

– Ştiu ce vreţi să spuneţi. Sunt Dora Conroy. Îi întinse o mână pe care bătrânul i-o strânse anemic. Am un magazin în Philadelphia.

– M-am gândit că sunteţi o profesionistă. Încântat, a clipit. V-am observat imediat. Nu cred să vă fi văzut la o altă licitaţie la Porter.

– Nu, n-am fost niciodată în stare să ajung până aici. De fapt, m-am decis să fac această călătorie sub imperiul momentului. Mi-am târât şi sora după mine. Lea, Tom Ashworth.

– Încântată să vă cunosc.

– Plăcerea e de partea mea. Ashworth strânse mâna îngheţată a Leei. Aici nu e cald niciodată în această perioadă a anului. Probabil că Porter îşi imaginează că lucrurile o să mai încălzească clădirea.

– Sper să aibă dreptate. Degetele picioarelor Leei erau îngheţate în ghetele din piele fină.

– V-aţi lansat de mult în afaceri, domnule Ashworth?

– Aproape de patruzeci de ani. Soţia m-a ajutat să pun afacerea pe picioare, croşetând fulare şi eşarfe şi tot felul de asemenea lucruri pe care le vindeam. La acestea se mai

adăugau câteva bijuterii fără valoare. Ne desfăşuram activitatea într-un garaj. Scoase din buzunar o pipă din cocean de porumb şi şi-o puse între dinţi. În nouă sute şaizeci şi trei aveam atât de multă marfă, încât nu ne mai descurcam, aşa că am închiriat un magazin în centrul oraşului. Am muncit din greu până în primăvara lui optzeci şi şase. Acum am un nepot care lucrează pentru mine. Are o grămadă de idei ciudate, dar e băiat bun.

– Afacerile de familie sunt cele mai profitabile, spuse Dora. Lea tocmai a început să lucreze part-time la magazin.

– Numai Domnul ştie de ce. Lea îşi îndesă în buzunare mâinile înghețate. Nu ştiu nimic despre antichităţi şi colecţii.

– Nu trebuie decât să-ţi imaginezi ce-şi doresc oamenii, îi spuse Ashworth, frecând chibritul ca să se aprindă. Şi cât de mult plătesc pentru asta, adăugă el, înainte de a pufăi ca să se aprindă pipa.

– Exact. Încântată de el, Dora îşi strecură o mână pe sub braţul lui. Se pare că trebuie să înceapă. Haideţi să căutăm nişte locuri libere.

Ashworth îi oferi Leei celălalt braţ şi, simţindu-se ca un cocoş, conduse femeile spre scaunele din rândul din faţă.

Dora îşi scoase carnetul şi se pregăti să joace rolul ei favorit.

Clădirea era joasă, dar foarte potrivită. Vocile ricoşau în tavan când se făceau strigările. Dora ardea de nerăbdare. Trebuie să existe o mulţime de fleacuri aici şi ea era decisă să-şi ia partea.

A licitat mai mult pentru cutia de farduri din lemn de cireş decât femeia slabă cu gura strânsă pungă, şi-a adjudecat tot lotul care includea vasul pentru frişcă şi papucul, şi a concurat cu Ashworth pentru o solniţă de cristal.

– M-ai depăşit, i-a spus Dorei când aceasta a supralicitat.

– Am un client care face colecție, îi spuse Dora. Și care platea dublul prețului de achiziție, credea ea.

– Și ce-i cu asta? Ashworth s-a apropiat mai mult când a început licitația pentru lotul următor. Am la magazin un set de șase. Cobalt și argint.

– Serios?

– Dacă ai timp, vino pe acolo după licitație, să arunci o privire.

Chiar o s-o fac. Lea, licitează pentru sticla încastrată.

– Eu? Îngrozită, Lea își săgetă sora cu privirea.

– Sigur. Ți s-au muiat picioarele. Zâmbind, Dora își întoarse capul spre Ashworth. Fii atent acum.

Așa cum se aștepta Dora, Lea a început cu oferte modeste, pur și simplu ca să-l deruteze pe cel care conducea licitația. Ochii îi străluceau. Pe măsură ce obiectele se vindeau, își prezenta oferta pe tonul unui sergent care își comanda recruții.

– Nu e grozavă? Foarte mândră, Dora întinse un braț, cuprinse umerii Leei și o îmbrățișă. Întotdeauna a fost foarte mic. Sângele familiei Conroy.

– Am cumpărat tot ce a fost. Lea își apăsă mâna pe inima care-i bătea cu putere. Oh, Doamne, le-am cumpărat pe toate. De ce nu mă oprești?

– Tocmai când te distrai așa de bine?

– Dar… dar… Surescitată, Lea a sărit de pe scaun.

– Am cheltuit o sută de dolari. O sută.

– Dar i-ai cheltuit bine. Acum, putem pleca. Privind pictura abstractă, Dora își frecă mâinile. A mea ești, șopti ea.

La ora trei, Dora a mai adăugat o jumătate de duzină de solnițe de cobalt la comoara ei. Vântul aspru îi îmbujoră obrajii, strecurându-se pe sub gulerul hainei.

– Miroase a zăpadă, remarcă Ashworth. Stătea pe trotuarul din fața magazinului său și, cu pipa în mână, adulmeca aerul. Înainte să ajungeți acasă s-ar putea să ningă.

– Așa sper. Dându-și pe spate părul fluturând, îi zâmbi. Ce este Crăciunul fără zăpadă? Ne bucurăm că v-am cunoscut, domnule Ashworth. Îi dădu mâna din nou. Dacă treceți prin Philadelphia, să-mi faceți o vizită.

– Poți conta pe asta. Duse mâna spre buzunarul în care strecurase cartea ei de vizită. Și voi, doamnelor, aveți grijă. Conduceți cu atenție.

– Așa o să facem. Crăciun fericit.

– La fel și vouă, adaugă Ashworth, în timp ce Dora se urca în mașină.

I-a făcut cu mâna pentru ultima oară, a pornit mașina și a ieșit din curbă. Ochii s-au îndreptat spre retrovizoare și a zâmbit când l-a văzut pe Ashworth stând lângă drum, cu pipa între dinți și cu mâna ridicată într-un salut de adio.

– Ce simpatic. Mă bucur că a luat figurina aceea.

Lea tremura și aștepta cu nerăbdare să se încălzească mașina.

– Sper că nu ți-a luat prea mult pentru solnițe.

– Mmm. A câștigat el ceva, o să câștig și eu, iar doamna O'Malley o să-și îmbogățească colecția. Toată lumea are ce și-a dorit.

– Așa presupun. Încă nu-mi vine să cred că ai cumpărat pictura aia hidoasă. N-o să fii niciodată în stare s-o vinzi.

– Oh, nu se știe.

– La urma urmei n-ai dat pe ea decât cincizeci de dolari.

– Cincizeci și doi și șaptesprezece, o corectă Dora.

– Just. Răsucindu-se în scaun, Lea se uită la cutiile împachetate din fundul mașinii. Știi că nu ai o cameră pentru toate vechiturile astea.

O să le găsesc un loc undeva. Nu crezi că lui Missy o să-i placă caruselul?

Lea își imagină cum o să stea jucăria mecanică, foarte mare, în dormitorul roz cu alb al fiicei sale.

– Te rog, nu.

– Cum vrei. Dora ridică din umeri. După ce va curăța caruselul, va putea să-l pună pentru un timp în propriul living. Dar cred că o să-i placă. Vrei să-l suni pe John și să-i spui că suntem pe drumul de întoarcere?

– Imediat. Cu un oftat, Lea se lăsă pe spate. Mâine, pe vremea asta, o să coc prăjituri și o să întind aluatul pentru plăcintă.

Asta ți-ai dorit, îi aminti Dora. Ai vrut să te măriți, să ai copii, să cumperi o casă. Unde vrei să servească familia masa de Crăciun?

N-aș fi avut de gând să fac nimic dacă mami n-ar fi insistat să mă ajute la gătit. Serios, femeia asta n-a gătit niciodată în viața ei o masă cu adevărat, nu-i așa?

Nu una pe care să mi-o amintesc eu.

Și se instalează la fiecare Crăciun în bucătăria mea și vântură câteva rețete cu umplutură de rubarbă și castane.

Aia îngrozitoare, își aminti Dora. Dar a fost mai bună decât mâncărica de cartofi cu porumb dulce.

– Să nu mai vorbim despre asta. Și tati nu e de niciun ajutor, cu căciula lui de Moș Crăciun, amețit de lichiorul de ouă înainte de prânz.

Poate Will reușește să-l distragă. Vine singur sau cu una dintre drăguțele lui? întrebă Dora, gândindu-se la lista neîntătoarelor amoruri ale fratelui lor.

– Singur, din câte am auzit. Dora, vrei să fii atentă la camion?

– Sunt. Din spirit de competiție, Dora ambală motorul și se angajă în depășire. Și când ziceau că vine Will?

– la ultimul tren din New York, în Ajunul Crăciunului.

– Destul de târziu pentru o intrare spectaculoasă, prezise Dora. Uite, dacă îți zice ceva, pot oricând... oh, drace!

– Ce este? Lea făcu ochii mari.

– Mi-am amintit că noul chiriaș pe care l-a găsit tata a spus că se mută astăzi în apartamentul de vizavi.

– Sper ca tata să nu uite să fie acolo cu cheile. A fost grozav că a prezentat apartamentul în săptămânile din urmă, cât timp eu am fost ocupată cu magazinul, dar știi cât de distrat este când are spectacol.

– Tocmai fiindcă știu cum este nu pricep de ce l-ai lăsat pe el să discute cu chiriașul pentru casa ta.

– N-am avut timp, murmură Dora, examinând posibilitatea de a-l suna pe tatăl ei între spectacole. Și, în plus, tata s-a oferit.

– Numai să nu fii surprinsă dacă o să te trezești vizavi cu un psihopat sau cu o femeie cu trei copii, încurcată cu un iubit tatuat.

Dora strânse din buze.

– I-am atras atenția tatei în mod special – fără psihopați și tatuați. Sper să fie cineva care să gătească, și ca proprietăreasă mă aștept să-mi aducă din când în când niște bunătăți preparate de el. Fiindcă veni vorba, nu vrei să mănânci?

– Da, pot foarte bine să iau masa, dacă tot nu o prepar eu.

Pentru a pune capăt discuției, Dora întoarse spre drumul de ieșire din șosea. Ignoră claxoanele indignate ale celorlalți șoferi. Un zâmbet i se întipări pe față când își imagină cum o să-și despacheteze comorile. Primul lucru pe care dorea să-l facă, era să găsească lumina potrivită pentru pictură.

La ultimul etaj al turnului strălucitor al clădirii argintii, care se înălța deasupra străzilor întortocheate din LA,

Edmund Finley se bucura de manichiura săptămânală. Pe peretele opus masivului său birou din lemn de trandafir, se afla o duzină de ecrane de televizor. CNN, *Headline News* şi reclama unei reţele de vânzări la domiciliu clipeau în linişte de pe perete. Alte ecrane erau orientate spre diferite birouri din firma lui, aşa că-şi putea urmări angajaţii.

Dar singurele sunete care răsunau în vastul lui birou erau notele unei opere de Mozart şi hârşâitul pe care îl făcea pila de unghii a manichisuristei.

Lui Finley îi plăcea să privească.

A ales etajul ultim al clădirii, în aşa fel încât de la biroul lui să poată admira panorama oraşului Los Angeles. Asta îi dădea un sentiment de putere, de omnipotenţă, şi adesea îşi petrecea câte o oră în faţa ferestrei largi, din spatele biroului, şi, pur şi simplu, urmărea cum veneau şi plecau oamenii, departe, jos.

Şi acasă la el, pe una dintre colinele care se înălţau deasupra oraşului, existau televizoare şi monitoare în fiecare cameră. Şi ferestre, multe ferestre de unde putea privi în jos, la luminile oraşului LA. În fiecare seară, stătea în balconul de la dormitorul său şi îşi imagina că stăpânea totul şi pe toţi, cât putea cuprinde cu privirea.

Era un om înzestrat cu simţul proprietăţii. Biroul reflecta gustul lui pentru frumos şi obiecte rare. Atât pereţii, cât şi covoarele erau albe, un alb pur care servea ca fundal imaculat pentru comorile lui. Un vas Ming se înălţa graţios pe un postament de marmură. Sculpturi ale lui Rodin şi Denaecheau împleau nişele săpate în pereţi. Un Renoir atârna într-o ramă aurită deasupra comodei Ludovic al XIV-lea. O canapea de catifea, care-i aparţinuse Mariei Antoaneta, flanca mesele de mahon lustruit din Anglia victoriană.

Două vitrine înalte de sticlă găzduiau obiecte de artă aflate într-o dezordine încântătoare: tabachere bombate din

lapis şi acvamarin, bomboniere de fildeş, figurine de Dresda, cutiuţe de bijuterii de Limoge, pumnale din secolul al XV-lea cu mânere bătute cu pietre scumpe, măşti africane.

Edmund Finley achiziţiona. Pentru moment tezauriza.

Afacerile lui de import-export aveau un succes enorm. Contrabanda cu diferite obiecte era şi mai înfloritoare. În plus, contrabanda i se părea mult mai provocatoare. Cerea o anume fineţe, o minte ingenioasă şi curaj, şi un gust desăvârşit.

Finley, un bărbat înalt, sobru, cu un aer distins, abia împlinise cincizeci de ani, şi a început să „achiziţioneze" obiecte ca tânăr muncitor în docurile din San Francisco. Era o simplă chestiune de timp plasarea unei lăzi în alt loc decât acolo unde trebuia. Nu era nevoie decât să deschidă lada şi să vândă ce scosese din ea. Pe la treizeci de ani, adunase destul capital ca să-şi poată deschide propria-i companie. Era destul de sigur pe el ca să joace dur pe piaţa neagră şi să câştige suficiente contracte care să asigure o circulaţie fluentă a mărfurilor.

Acum era un om bogat, care prefera hainele italieneşti, franţuzoaicele şi francii elveţieni. Putea, după zeci de ani de tranzacţii, să-şi permită să păstreze pentru el ceea ce considera mai bun. Ceea ce era vechi şi ieftin.

– Sunteţi gata, domnule Finley. Manichiurista puse cu grijă mâna lui Finley pe mapa de pe birou. Ştia că o să-i verifice atent munca, în timp ce-şi strângea instrumentele. Odată, a urlat la ea timp de zece minute pentru că ciupise o frântură din pielita de la degetul mare. Dar de data asta, în timp ce dădea cu lac, a privit mulţumit, în jos, la unghii.

– Excelent lucrat. Încântat, îşi frecă palmele. Scoţând din buzunar o agrafă din aur pentru bani, Finley luă o hârtie de cincizeci. Apoi, cu unul din rarele şi dezarmantele lui zâmbete, mai adăugă o sută.

– Crăciun fericit, dragă.

Oh – mulțumesc. Mulțumesc foarte mult, domnule Finley. Crăciun fericit și dumneavoastră.

Încă zâmbind, a poftit-o să iasă făcând o mișcare cu degetele. Generozitatea lui întâmplătoare era tot atât de firească, precum și lăcomia lui constantă. Le savura pe amândouă. Înainte ca ușa să se închidă în urma femeii, Finley s-a răsucit în scaun și și-a împreunat mâinile pe vesta de mătase. Printre razele de lumină studia panorama Los Angelesului.

Crăciunul, s-a gândit. Ce moment plăcut al anului! Unul al înțelegerii între oameni, al sunetelor de clopoței și al luminilor colorate. Desigur, era și vremea singurătăților disperate, a deznădejdii și a sinuciderii. Dar aceste mărunte tragedii umane îl lăsau indiferent. Putea să arunce cu bani peste aceste nevoi simple ale celor din companie și asupra familiei. Își putea cumpăra tovarășii din companie. A ales unul dintre cele mai bogate orașe, unde totul putea fi cumpărat, vândut, posedat. Aici, tinerețea, sănătatea și puterea erau admirate mai presus de orice altceva. În timpul celor mai strălucitoare sărbători el se putea bucura și de sănătate și de putere. Iar în ce privește tinerețea, banii puteau cumpăra orice iluzie.

Finley a cercetat clădirile și ferestrele strălucitoare cu ochii lui de un verde luminos. A realizat cu o vagă senzație de surprindere că era fericit. Ciocănitul în ușa biroului l-a făcut să se întoarcă, în timp ce spunea:

– Intră.

– Domnule. Abel Winesap, un bărbat scund, aplecat de umeri, cu importantul titlu de asistent executiv al președintelui, și-a dres vocea. Domnule Finley.

– Știi care este adevăratul sens al Crăciunului, Abel? Vocea lui Finley era moale, ca un coniac turnat peste frișcă.

– Ah... Winesap şi-a aranjat nodul de la cravată. Domnule?

– Achiziția. Plăcut cuvânt, Abel. Şi adevăratul sens al acestei încântătoare sărbători, eşti de acord?

– Da, domnule. Winesap a simțit că-l trece un fior pe şira spinării. Avea o misiune ingrată. Buna dispoziție a lui Finley agrava şi mai mult lucrurile. Mă tem că avem o problemă, domnule Finley.

– Oh? Finley şi-a păstrat zâmbetul, dar privirea i-a devenit de gheață. Despre ce e vorba?

Winesap a încercat să-şi țină teama în frâu. Ştia că mânia stăpânită a lui Finley era mult mai periculoasă decât furia oricărui alt om. Winesap a fost ales să fie martor la lichidarea de către Finley a unui funcționar care a deturnat nişte fonduri. Îşi amintea şi acum cât de calm a spintecat Finley gâtul omului cu un pumnal din secolul al şaisprezecelea.

Trădarea, credea Finley, cerea o pedeapsă rapidă, fără menajamente.

Winesap îşi mai amintea cât de disperat a fost pentru că el fusese desemnat să scape de cadavru.

Agitat, şi-a continuat expunerea:

– Vasul de la New York. Mărfurile pe care le aşteptați.

– A avut vreo întârziere?

– Nu, domnule. Vasul a sosit astăzi, aşa cum era aşteptat, dar marfa... Şi-a strâns buzele subțiri şi nervoase. Nu este ce ați comandat dumneavoastră, domnule.

Finley şi-a aşezat palmele grase deasupra biroului, cu încheieturile degetelor albite.

– Poftim?

– Marfa, domnule. Dumneavoastră ați comandat altceva. Aparent, s-a rătăcit pe undeva. Vocea lui Winesap se transformase într-un scâncet. Am crezut că e mai bine să vă raportez dumneavoastră imediat.

– Unde este? Vocea lui Finley şi-a pierdut căldura jovială. Era un şuierat sinistru.

– În recepție, domnule. Aşa cred…

– Sună acolo. Imediat.

– Da, domnule. Winesap răsuflă uşurat la gândul că i se acorda un moment de respiro.

Finley plătise o grămadă de bani pentru marfă şi mult mai mult pentru cea tăinuită şi de contrabandă. Fiecare piesă furată era ascunsă în diferite locuri în fabricile lui din New York. Numai mita ajungea la o cifră cu şase zerouri.

Ca să se calmeze, şi-a turnat o porție zdravănă de suc de fructe. Şi dacă acolo a fost o greşeală, s-a gândit, hotărât, o să fie îndreptată. Oricum, cel care a greşit va fi pedepsit.

Cu grijă, a pus bolul de stică Baccarat alături şi şi-a studiat chipul în ovalul oglinzii George III, de deasupra barului. Şi-a trecut o mână prin coama de păr negru, admirând strălucirea firelor argintii care o înspicau. Ultimul lifting i-a îndepărtat pungile de sub ochi, i-a conturat bărbia şi a înlăturat ridurile săpate adânc în jurul gurii.

Nu arăta mai mult de patruzeci de ani, a decis Finley, întorcându-şi fața pe o parte şi pe alta, pentru a-şi admira profilul.

Ce nebun a spus că banii nu aduc fericirea?

Ciocănitul din uşă i-a alungat buna dispoziție.

– Intră. A deschis şi a aşteptat ca unul dintre recepționerii lui să împingă lada pe roți. Las-o acolo. A întins un deget spre mijlocul camerei. Şi pleacă. Rămâi, Abel. Uşa, a spus el, şi Winesap s-a grăbit s-o închidă în urma funcționarului care ieşise.

Cum Finley n-a mai scos niciun sunet, Winesap s-a albit şi s-a întors spre ladă.

– Am deschis-o, aşa cum aţi cerut, domnule Finley. Când am început să cercetez mărfurile am descoperit că era vorba despre o eroare. Prudent, a băgat mâna în ladă, cufundându-şi-o în mormanul de hârtie mototolită. Degetele i-au tremurat când a scos afară ceaşca de ceai din porţelan chinezesc, decorată cu violete micuţe.

Finley a apucat ceaşca şi a răsucit-o în mâini. Era englezească, o piesă minunată, valorând probabil 200 de dolari pe piaţa liberă. Dar reprezenta un produs de serie. Mii de astfel de căni, exact la fel, se vindeau peste tot în lume. Aşa că pentru el n-avea nicio valoare. A aruncat-o înapoi în ladă împrăştiind hârtiile.

– Altceva ce mai este?

Tremurând, Winesap şi-a băgat mâna adânc în ladă şi a scos o vază de sticlă răsucită.

Italiană, a dedus Finely în timp ce o inspecta. Făcută de mână. Valora 100, poate 150 de dolari. A aruncat-o, ratând la limită capul lui Winesap. Vasul s-a zdrobit de perete.

– Aici sunt –, aici sunt farfurioarele de la ceştile de ceai. Winesap îşi plimba privirea de la ladă la faţa împietrită a şefului său. Şi ceva argint – două platouri, o tavă. O p-pereche de pocale de cristal cu clopoţei de nuntă.

– Unde este marfa mea? întrebă Finley accentuând fiecare cuvânt.

– Domnule, nu pot – asta este, cred că a fost... Vocea i se transformă într-o şoaptă. O greşeală.

– O greşeală.

Ochii lui Finley căpătaseră strălucirea jadului în timp ce strângea pumnii. DiCarlo, şi-a spus el, gândindu-se la omul său din New York. Tânăr, strălucitor, ambiţios. Dar nu prost, şi-a amintit Finley. Nu atât de prost ca să facă un joc dublu. Mai mult, o să plătească scump pentru greşeala lui.

– Dă-mi-l pe DiCarlo la telefon.

– Da, domnule. Dându-şi seama că Finley era pe cale să găsească o altă ţintă, Winesap s-a îndreptat spre birou să sune.

În timp ce Winesap forma numărul, Finley a călcat în picioare, pe covor, cioburile de porţelan. S-a apropiat de ladă şi a distrus sistematic tot ce a rămas.

2

Jed Skimmerhorn îşi dorea să bea ceva. Nu avea preferinţe pentru un anume tip de băutură. Îi plăcea whisky-ul pentru că îl ardea pe gât când aluneca în jos, savura coniacul datorită aromei sale seducătoare şi iubea gustul familiar al berii. Dar n-avea de gând să bea nimic până nu termina de cărat sus cutiile, pe scările şubrede din spate, care duceau la noul lui apartament.

Nu că ar fi avut prea multe bunuri. Vechiul lui partener, Brent, i-a dat o mână de ajutor cu canapeaua, somiera şi piesele mai grele de mobilier. Tot ce a mai rămas erau câteva cutii de carton pline cu cărţi şi ustensile de bucătărie şi alte nimicuri. Nu ştia de ce păstrase atât de multe lucruri, când ar fi fost mai simplu să le lase în magazie.

Şi mai avea şi alte nedumeriri. N-a putut să-i explice lui Brent, şi nici măcar lui însuşi, de ce a găsit de cuviinţă să se mute în oraş, departe de imensa casă în stil colonial, într-un apartament. Era ceva în legătură cu un nou început. Dar nu poţi s-o iei de la început până nu închei socotelile cu trecutul.

Când s-a retras din activitate a făcut primul pas – poate cel mai greu. Comisarul de poliţie s-a revoltat şi a respins termenul de retragere, obligându-l pe Jed să afirme că era vorba de un concediu prelungit. N-are nicio importanţă cum se numeşte, a meditat Jed. Nu mai era poliţist. S-ar putea să nu mai fie niciodată poliţist.

Nu se simțea deprimat, așa cum le-a explicat și celor din departament. Era terminat. Nu avea nevoie să se regăsească. Voia doar să fie lăsat în pace. Paisprezece ani din viața lui și i-a petrecut în poliție. Era suficient.

Jed a împins cu cotul ușa deschisă a apartamentului și a proptit-o cu una dintre cutiile pe care le-a cărat pe scări. A lăsat să alunece a doua cutie de-a lungul podelei de lemn, înainte de a se întoarce pe culoarul îngust, spre scările din spate, care erau folosite la această intrare.

Nu a auzit mersul de șoricel al vecinului de vizavi. Bătrânul excentric care i-a închiriat casa i-a spus că al doilea apartament era ocupat, dar l-a asigurat că chiriașul este liniștit ca un șoricel.

Așa și arăta.

Jed a rămas în capul scărilor, supărat că balustrada nu putea susține o greutate mai mare decât cea a unui copil de trei ani, subnutrit. Iar treptele erau alunecoase de la lapovița care continua să cadă. Zona din spatele clădirii era aproape liniștită. Deși în față se întindea zgomotoasa South Street, Jed nu jinduia după agitație și atmosteră boemă, cu turiști și magazine. Era destul de aproape de fluviu încât să poată face plimbări solitare, atunci când simțea nevoia.

În orice caz, schimbarea părea dramatică dacă se gândea la peluza îngrijită de pe Chestnut Hill, unde se înălța de două secole casa familiei Skimmerhorn. În întuneric putea vedea licărirea luminilor colorate care veneau dinspre ferestrele caselor învecinate. Cineva a legat pe acoperiș, cu sârmă, un Moș Crăciun, din plastic, și cei opt reni ai lui, de unde păreau că zboară zi și noapte.

Asta i-a amintit că Brent îl invitase la cina de Crăciun. Un ajun petrecut cu o familie mare și zgomotoasă, care înainte îl amuza foarte tare. În viața lui n-a avut niciodată o familie

mare şi zgomotoasă – şi care, în orice caz, nu putea fi considerată amuzantă.

Dar acum nu mai avea familie. Niciun fel de familie.

Şi-a apăsat cu degetele tâmplele şi s-a străduit să nu-şi amintească de Elaine. Dar vechile amintiri, ca nişte fantome ale păcatelor trecutului, i se strecurau în minte şi-l făceau să simtă un gol în stomac.

A scos ultima cutie din cufăr şi a trântit-o cu atâta forţă, încât dulapul Thunderbird a început să geamă din toate sertarele. Nu voia să se gândească din nou la Elaine sau la Donny Speck, la responsabilităţi sau regrete. Voia să intre în casă, să bea ceva şi să nu se gândească la absolut nimic.

Cu ochii îngustaţi de lapovita de afară, a urcat treptele una cîte una. Temperatura dinăuntru era incomparabil mai mare faţă de cea de afară. Proprietarul se dovedea generos cu căldura. Prea generos. Dar nu era problema lui Jed cum îşi cheltuia bătrânul domn banii.

Hazos tipul bătrân, medita Jed, cu vocea lui plină, cu gesturile teatrale şi butelca de argint. Era mai interesat de părerea lui Jed despre teatrul secolului douăzeci decât de referinţele lui şi de cecul pentru chirie.

Şi, dacă ai fost cândva în viaţă măcar pe jumătate poliţist, nu puteai să nu remarci că lumea e alcătuită mai ales din personaje ciudate.

Odată ajuns în casă, Jed a pus cutia pe masa de stejar din sufragerie. A scotocit prin ziarele mototolite ca să găsească băutura visată. Spre deosebire de lăzile din magazie, pe cutii nu era nimic notat şi lucrurile fuseseră îndesate de-a valma. Dacă în familia Skimmerhorn a existat vreo urmă de simţ practic, Jed considera că Elaine a luat şi partea lui.

Ultimul gând despre sora lui l-a făcut să înjure din nou printre dinţi. Ştia foarte bine că gândul o să sape mai adânc, pentru că izvora din vinovăţie. În ultima lună devenise

conştient de faptul că vinovăția îți poate tulbura somnul, stârnind panica.

Mâinile transpirate şi panica erau incompatibile cu un polițist. La fel şi tendința către furia necontrolată. Dar nu mai era polițist, şi-a amintit Jed. Alegerea, cum i-a spus bunica lui, i-a aparținut.

Apartamentul suna a gol, ceea ce îl mulțumea, căci îl făcea să se simtă singur. Unul dintre motivele pentru care l-a ales era şi faptul că nu avea de suportat decât un singur vecin. Celălalt motiv i se părea la fel de important: era foarte frumos.

Considera că a trăit destul înconjurat de obiecte scumpe, ca să nu mai fie atras de ele. Oricât de mult ar fi susținut că nu contează ce este în jurul lui, se simțea mizerabil în acest complex de apartamente în comun, lipsit de suflet.

Şi-a imaginat că vechea clădire a fost transformată în magazin şi apartamente cândva, prin anii treizeci. Au păstrat camerele spațioase, căminul şi ferestrele înguste şi înalte. Podelele, din stejar, au fost bine lustruite pentru noul chiriaş.

Finisajele erau din nuc şi fără brizbizuri, iar pereții aveau culoarea fildeşului. Bătrânul domn l-a asigurat că puteau fi zugrăviți la cererea lui, dar decorarea casei reprezenta ultima preocupare pentru Jed. Putea să accepte camerele exact aşa cum erau.

A dezgropat din hârtii o stică de Jameson, plină pe trei sferturi. A studiat-o un moment, apoi a pus-o pe masă. Tocmai desfăcea hârtia cu care era împachetată, când a auzit un zgomot. Mâinile i-au înghețat, trupul i s-a încordat.

Aplecând capul, s-a întors, încercând să localizeze zgomotul. I s-a părut că aude clopoței, ecoul unui clinchet, urmat de hohote de râs, seducătoare şi feminine.

Şi-a întors privirea către aerisirea de alamă de lângă şemineu. Sunetele de-acolo veneau, când mai slabe, când destul de clare ca să poată auzi fiecare cuvânt, dacă ar fi vrut să asculte.

Sub apartament era un fel de magazin de antichități sau

de curiozități. A fost închis în ultimele zile, dar acum era deschis.

Ted s-a întors să caute paharele și a ignorat zgomotele de dedesubt.

Mă bucur că ai acceptat să ne întâlnim aici, John. Dora tocmai a primit noul glob de sticlă pentru lampă alături de registrul de antichități.

Nicio problemă. A făcut un mic efort și a dus o altă ladă în depozit. Era un bărbat înalt, costeliv, cu o față de om bun, care putea fi simpatică, dar avea niște ochi spălăciți, timizi, care priveau lumea din spatele unor lentile groase.

A vândut mobile vechi în Landsdowne și a fost declarat omul anului la vânzări doi ani la rând, datorită tonului său calm și atitudinii sale defensive, care i se potriveau și care îi fermecau pe cumpărători.

Acum i-a zâmbit Dorei și și-a ridicat ramele groase ale ochelarilor la baza nasului.

Cum ai reușit să cumperi atât de multe într-un timp atât de scurt?

Experiența. S-a ridicat pe vârful picioarelor și l-a sărutat pe John, apoi s-a aplecat și l-a ridicat pe Michael, nepoțelul ei. Hei, broscuță, ți-a fost dor de mine?

Nu-u. Dar a zâmbit și i-a înlănțuit gâtul cu brațele sale grăsuțe.

Lea s-a întors ca să arunce o privire de vultur către ceilalți doi copii ai săi.

– Richie, mâinile în buzunare. Missy, nu te mai învârti prin magazin.

– Dar, mami...

– Ah, suspină Lea zâmbind. Sunt acasă. A întins brațele spre Michael. Dora, n-ai nevoie să te ajut cu ceva?

– Nu, mă descurc. Mulțumesc încă o dată.

– Dacă eşti sigură... Neîncrezătoare, Lea a privit magazinul de jur împrejur. Pentru ea era un mister cum putea sora ei să se descurce în haosul care o înconjura. Au crescut în aceeaşi atmosferă, în fiecare zi confruntându-se cu o nouă dramă sau o comedie. Pentru Lea, singurul mod de a-şi păstra mințile întregi, ca adult, era organizarea. Aş putea veni mâine.

– Nu. E ziua ta liberă, iar eu o să apreciez prăjiturile pe care ai să le faci. În timp ce-şi conducea familia la uşă, Dora a strecurat o pungă de la M&M nepoatei sale. E cadoul tău, i-a şoptit. Şi nu-i spune mamei tale de unde o ai. A ciufulit părul lui Richie. Valea, piticule.

El i-a zâmbit, arătându-şi gaura făcută de cei doi dinți lipsă din față.

– Pot veni hoții la noapte să te fure. Întinzând mâna, s-a jucat cu cerceii lungi din ametist care se legănau în urechile ei. Dacă nu sunt prea obosit, o să te scap eu de ei.

– Mulțumesc, Richie, zise Dora pe un ton serios. Nu pot să-ți spun cât de mult apreciez asta. Dar la noapte o să-mi gonesc singură hoții. Şi-a împins afară musafirii, apoi a început imediat să încuie, ştiind că Lea aşteaptă până când răsuceşte toate cheile şi conectează alarma de siguranță.

Rămasă singură, s-a întors şi a respirat adânc. De la punga cu amestec de fructe uscate mirosea a măr şi pin în tot magazinul. Era bine să fii acasă, s-a gândit şi a apucat cutia cu noile achiziții, fiind decisă să o ia cu ea sus, în apartament.

S-a îndreptat spre depozit ca să încuie uşa care dădea spre casa scării. Şi-a luat cutia, geanta, sacul pentru noapte şi haina pe care a lăsat-o la intrarea în magazin. Bombănind, a încercat să aprindă lumina de pe scări cu umărul.

Era la jumătatea drumului pe hol, când a observat lumina aprinsă în apartamentul vecin. Noul chiriaş. Echilibrând greutatea, a păşit pe uşa care era proptită cu o cutie şi a intrat.

L-a văzut stând la o masă veche, cu o sticlă într-o mână şi cu un pahar în cealaltă. Camera era mobilată cu o sofa şi nişte scaune acoperite cu huse.

Dar părea mult mai interesată de bărbatul pe care îl vedea din profil şi care luase o înghiţitură zdravănă de whisky.

Era înalt, cu constituţie atletică, ceea ce a dus-o cu gândul la un boxer. Purta un tricou marinăresc, cu mânecile suflecate până la coate – nu se vedea niciun tatuaj – şi nişte blugi vechi, aproape zdrenţuiţi. Părul zburlit, în nuanţele grâului copt, îi ajungea până la ceafă.

În schimb, ceasul de la încheietură era ori o imitaţie uimitor de bună, ori un Rolex adevărat.

Faţa lui colţuroasă, umbrită de barba aspră, părea încruntată.

Înainte de a putea scoate un sunet, i-a văzut corpul încordat. Şi-a întors imediat capul. Dora a făcut un pas înapoi, în timp ce el o săgeta cu ochii duri, inexpresivi şi surprinzător de albaştri.

– Uşa dumneavoastră era deschisă, spuse ea politicos, şi imediat s-a simţit deranjată de faptul că se scuza că se află pe holul propriei case.

– Dah. A pus sticla jos şi a luat paharul cu el în timp ce se îndrepta spre ea. Jed a început s-o examineze. În mare parte corpul era ascuns de cutia de carton uriaşă pe care o căra. Avea o faţă cu un oval drăguţ, cu bărbia puţin ieşită în afară, cu un ten roz-alb, ca pe timpuri, cu o gură largă, nerujată, care tocmai schiţa un zâmbet, cu ochi mari căprui, plini de o curiozitate prietenoasă, şi o claie de păr de culoarea nisipului.

– Eu sunt Dora, s-a prezentat ea, în timp ce el continua s-o studieze. Stau vizavi. Ai nevoie de ceva ajutor ca să te instalezi?

– Nu. Jed a dat cutia la o parte şi i-a închis uşa în nas. Luată prin surprindere, Dora a rămas cu gura căscată.

– Bun-venit vecine, a mormăit în timp ce se întorcea spre propria-i uşă. După ce a scotocit după chei, a descuiat uşa şi s-a strecurat prin ea. Mulţumesc mult, tati, s-a adresat camerei goale. Se pare că a dat norocul peste mine.

Dora şi-a aruncat lucrurile pe canapeaua tapiţată cu stofă înflorată şi şi-a netezit părul cu degetele nervoase. Poate că tipul avea o înfăţişare foarte plăcută, dar ar fi prefarat un vecin cu o personalitate mai temperată. Îndreptându-se spre telefon, s-a decis să-şi sune tatăl şi să-i spună ce se întâmplase.

Înainte de a forma a doua cifră, a observat alături de telefon o foaie de hârtie care avea desenată, într-un colţ, o inimioară. Quentin Conroy întotdeauna adăuga un mic semn – barometrul dispoziţiei sale – pe note şi scrisori. Dora a pus jos receptorul şi a început să citească.

Izzy, fetiţa mea iubită,

Dora a tresărit. Tatăl ei era singura fiinţă care îi spunea pe numele de alint.

Misiunea a fost îndeplinită. Şi, cred eu, îndeplinită cu succes. Noul tău chiriaş este un tânăr zdravăn, care ar putea să te ajute la multe treburi casnice. Numele lui, aşa cum poţi vedea semnătura pe copiile actelor, este Jed Skimmerhorn. Un nume viguros, care mie îmi aminteşte de îndrăzneţii lupi de mare sau de inimoşii pionieri. L-am găsit fascinant de tăcut, dar apele liniştite ascund multe bulboane. Nu cred că puteam să-i ofer ceva mai drăguţ adoratei mele fiice decât un vecin deosebit.

Bine ai venit acasă, copilaşul meu.
Al tău devotat tată.

Fără să vrea, Dora schiţă un zâmbet. Stratagema era clară. Să-i aducă lângă ea un bărbat atractiv în speranţa că o să se îndrăgostească. Poate că se va mărita şi-i va dărui lacomului ei tată mulţi nepoţi.

– Scuze, tati, a murmurat ea. O să ai o altă dezamăgire.

Punând scrisoarea alături, a trecut uşor cu degetele peste contract, peste semnătura lui Jed. Era o mâzgălitură groasă, alături de propria-i semnătură, pe ambele copii. Luând una dintre ele, a ieşit pe uşă, a străbătut holul şi a ciocănit.

Când uşa s-a deschis, Dora a ridicat copia şi a împuns cu colţul hârtiei pieptul lui Jed.

– Ai nevoie de o copie, ca s-o înregistrezi.

El a luat hârtia, a coborât privirea măsurând-o insistent din cap până-n picioare şi apoi a ridicat-o. De data asta, ochii ei nu mai erau prietenoşi, ci aveau o expresie glacială.

– De ce a lăsat bătrânul domn hârtia asta la tine?

Dora şi-a ridicat bărbia.

– Bătrânul domn, a spus ea cu jumătate de voce, este tatăl meu. Clădirea îmi aparţine, ceea ce face din mine, domnule Skimmerhorn, proprietăreasa dumneavoastră. S-a răsucit pe călcâie şi a străbătut holul cu paşi mari. Cu mâna pe clanţă, s-a oprit şi apoi s-a întors. Avea părul dat pe spate, frumos ondulat şi aranjat. Chiria trebuie plătită în data de douăzeci şi unu, în fiecare lună. Poţi să bagi cecul pe sub uşă şi să-ţi păstrezi o copie, aşa cum se procedează de obicei.

S-a strecurat înăuntru şi a închis uşa răsucind satisfăcută cheia în broască.

3

În timp ce alerga spre scările care duceau la apartamentul său, Jed se resimţea de pe urma jumătăţii de sticlă de whisky. Unul dintre motivele pentru care a ales locul acesta era şi sala de gimnastică din colţ. Şi-a petrecut nouăzeci de minute din acea dimineaţă ridicând greutăţi, lovind într-un sac greu şi alungându-şi la saună durerea de cap cu care se trezise.

Acum, simțindu-se reconfortat, tânjea după o cană de cafea și un mic dejun care se afla în frigiderul lui, pe care îl putea încălzi la cuptorul cu microunde. Și-a scos cheia din buzunarul jachetei și a intrat în hol. Imediat a auzit muzica. Nu colinde de Crăciun, din fericire, ci tânguielile răgușite ale unui gospel cântat de Areta Franklin.

În cele din urmă, și-a zis, gustul în materie de muzică al proprietăresei lui nu-l deranjează. S-a îndreptat direct spre apartamentul lui și, în drum, a observat că ea avea ușa deschisă.

Gusturi de comerciantă, s-a gândit Jed, și și-a înfundat mâinile în buzunare trecând mai departe. Era conștient că fusese în mod deliberat mitocan seara trecută. Și pentru că a făcut-o intenționat, nu găsea de cuviință să-și ceară scuze. Totuși s-a gândit că ar fi mai bine să încheie un soi de armistițiu cu femeia care era proprietara casei.

A împins cu cotul ușa întredeschisă și a intrat.

Apartamentul ei, ca și al lui, era spațios, cu tavane înalte și scăldat în lumina care pătrundea prin cele trei ferestre din față. Aici se oprea asemănarea.

Deși crescuse într-o casă decorată cu tot felul de lucruri prețioase, a rămas uimit. Niciodată nu mai văzuse până atunci atâtea obiecte îngrămădite într-o încăpere. Rafturi de sticlă acopereau un întreg perete și pe ele erau așezate sticle vechi, căni de metal, figurine, cutii pictate și numeroase bibelouri, într-o cantitate considerabilă. În casă existau și multe măsuțe și fiecare dintre ele era acoperită cu obiecte de sticlă și porțelan. Pe canapeaua înflorată se aflau o mulțime de perne colorate care se asortau cu culorile șterse ale unui covor mare. Exista unul asemănător în holul de la intrare al casei lor. La fereastră se afla un pom de Crăciun, și pe fiecare creangă atârnau globuri colorate și luminițe. O sanie de lemn era plină cu conuri de brad. Omul de zăpadă din ceramică, postat în vârful bradului, îi zâmbea.

Se aşteptase să vadă domnind dezordinea în apartament. Dar, nu-şi putea explica de ce, n-a remarcat acest lucru. Dintr-odată a avut sentimentul că a deschis un cufăr cu o comoară magică.

În mijlocul harababurii se afla stăpâna locului. Purta un costum roşu cu fustă strâmtă şi o jachetă călduroasă. Cât timp a stat cu spatele la el, a strâns din buze şi s-a întrebat în ce fel de dispoziţie fusese seara trecută ca să nu observe acest corp armonios şi micuţ.

Printre sunetele ample ale vocii Aretei, a auzit-o pe Dora fredonând. Jed s-a proptit de uşă, când femeia, care tocmai aranja o pictură pe care a luat-o de pe canapea, s-a întors. Spre lauda ei, a reuşit să-şi reprime un ţipăt când l-a zărit.

– Aveai uşa deschisă, i-a spus.

– Da. Apoi, pentru că nu era la fel de monosilabică precum chiriaşul ei, a ridicat din umeri. Am mutat câteva lucruri azi-dimineaţă – de aici, de sus, jos. Şi-a aranjat bretonul. Aveţi vreo problemă, domnule Skimmerhorn? Curg ţevile? Şoareci?

– Nu am observat nimic.

– Grozav. A traversat camera şi a ieşit din câmpul lui vizual, până când Jed a trecut de uşă. Stătea lângă masa de sufragerie cu picior şi turna dintr-un ceainic de porţelan într-o cană delicată, asortată, o cafea tare, care mirosea grozav. Dora a aşezat ceainicul înapoi pe masă şi a pus în cană o bucăţică de zahăr. Buzele neasemuit de frumoase erau la fel de roşii ca şi costumul. Ai nevoie de ceva?

– Aşa ceva, dacă nu vă deranjează. Şi a arătat cu capul spre cana cu cafea.

Acum face pe vecinul simpatic, s-a gândit Dora. Fără să spună nimic, s-a îndreptat spre vitrina din sticlă bombată şi a mai scos o cană şi zaharniţa.

– Frişcă? Zahăr?

– Nu.

Pentru că Jed n-a intrat în cameră, i-a dus cafeaua până la uşă. Zâmbeşte linguşitor, şi-a zis. Ce emoţionant. În privinţa ochilor însă, tatăl ei a avut dreptate. Erau duri şi scrutători.

– Mulţumesc. A dat cafeaua peste cap din două înghiţituri şi i-a întins cana. Îşi amintea că şi mama lui avea astfel de porţelanuri. Şi el a spart câteva.

– Bătrânul – tatăl tău, s-a corectat el, a spus că pot să-mi pun echipamentul lângă uşă. Dar cum nu el este proprietarul cred că trebuie să tratez cu tine.

– Echipamentul? Dora i-a luat cana goală, a pus-o pe masă, apoi a sorbit o gură de cafea. Ce fel de echipament?

– O banchetă, câteva greutăţi.

– Oh. Instinctiv şi-a întors privirea spre braţele şi spre pieptul lui. Nu cred că este vreo problemă – numai să nu faci prea mult zgomot când este deschis magazinul.

– O să am grijă să nu fac zgomot. A privit din nou tabloul, studiindu-l câteva clipe. La fel de îndrăzneţ, şi-a spus, ca şi culorile pe care le poartă, ca parfumul cu miros de punci. Ştii, tabloul este pus invers.

Dintr-odată faţa i s-a luminat de un zâmbet strălucitor. Firește că l-a pus pe canapea în felul în care fusese expus la licitaţie.

– Şi eu cred la fel. O să-l atârn invers.

Şi ca să-i demonstreze, s-a îndepărtat şi l-a întors. Jed şi-a îngustat ochii în efortul de a-l admira.

– Acum stă cum trebuie, a fost el de acord. Este la fel de urât, dar stă cum trebuie.

– Aprecierea artei este ceva personal, ca şi arta în sine.

– Dacă spui tu. Mulţumesc pentru cafea.

– Cu plăcere. Oh, Skimmerhorn?

S-a oprit privind-o peste umăr. Strălucirea de nerăbdare din ochii lui a intrigat-o mai tare decât un zâmbet oricât de prietenos i-ar fi oferit.

– Dacă intenționezi să-ți redecorezi și să-ți aranjezi noua locuință, vino jos la magazin. La Magazinul Dorei oricine poate găsi ceva care să-l intereseze.

– Nu am nevoie de nimic. Mulțumesc pentru cafea.

Când a auzit ușa închizându-se, Dora încă zâmbea.

– Greșești, Skimmerhorn, a murmurat. Toată lumea are nevoie de ceva.

Anthony DiCarlo și-a petrecut dimineața stând în biroul prăfuit și ascultând cum cântă formația Beach Boys *Little St. Nick*. Voia răspunsuri pe loc.

Mult mai la obiect, Finley voia și el răspunsuri, dar le voia ieri. DiCarlo și-a lărgit nodul cravatei. Nu primise încă niciun răspuns, dar îl va obține. Telefonul pe care l-a primit ieri de la Los Angeles era cât se poate de clar. Să găsească marfa, altfel va suporta consecințele.

DiCarlo nu avea intenția să afle despre ce consecințe era vorba.

A ridicat ochii către ceasul de deasupra și a urmărit limba minutarului care trecea de la 9:04 la 9:05. Mai erau mai puțin de cincisprezece ore. Avea palmele transpirate.

Prin panoul larg de sticlă cu un Moș Crăciun supradimensiont însoțit de harnicii lui reni, putea vedea mai mult de o duzină de funcționari vamali ocupați să ștampileze și să care.

DiCarlo i-a zâmbit ironic unui funcționar de la supraveghere, peste măsură de gras, cu un moț în frunte, care se apropia de intrare.

– Domnule DiCarlo, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Bill Tarkington avea un zâmbet obosit pe fața de

buldog. Aşa cum puteţi să vă imaginaţi, zilele astea a fost aici o agitaţie nebună. Nu mă plâng, totuşi, nu, domnule, nu mă plâng. Afacerile au mers foarte bine.

– Am aşteptat cincisprezece minute, domnule Tarkington, spuse DiCarlo, manifestându-şi făţiş furia. N-am timp de irosit.

– Cine are în perioada asta a anului? Foarte îndatoritor, Tarkington s-a îndreptat spre cafetieră. Luaţi loc. Pot să vă pun puţină cafea? Reveniţi-vă.

– Nu. Aici s-a făcut o greşeală, domnule Tarkington. O greşeală care trebuie imediat îndreptată.

– Bine, o să vedem ce putem face. Puteţi fi mai explicit?

– Mărfurile pe care i le-am trimis lui Abel Winesap la Los Angeles nu sunt cele care au ajuns în Los Angeles. Este destul de clar pentru dumneata?

Tarkington şi-a ridicat buza de sus întrebător.

– Asta este o adevărată problemă. Aveţi copia după factura de îmbarcare?

– Desigur. DiCarlo scoase hârtia împăturită din buzunarul de la pieptul hainei.

– Lăsaţi-mă să arunc o privire. Degetele lui grase, ca nişte cârnaţi, se mişcau surprinzător de graţios în timp ce umbla la computer. Să vedem. A încercat mai multe coduri. Trebuia să plece în şaptesprezece decembrie... Da, da uite-l aici. A plecat la timp. Trebuia să ajungă ieri sau cel târziu astăzi.

DiCarlo şi-a trecut o mână prin părul negru şi des. Idioţii, şi-a spus. Era înconjurat de idioţi.

– Vasul a ajuns. Dar nu este în regulă.

– Vreţi să spuneţi că transportul care a fost descărcat la Los Angeles avea altă destinaţie?

– Nu. Am spus că transportul nu cuprindea ceea ce trebuie.

Foarte ciudat. Tarkington şi-a mai turnat cafea. Încărcătura a fost ambalată aici? Oh, staţi, staţi, îmi amintesc. N-a mai aşteptat răspunsul lui DiCarlo. Am expediat lada ambalată, şi dumneavoastră aţi supervizat. Cum să se fi schimbat mărfurile în largul mării?

Asta este şi întrebarea mea, şuieră DiCarlo, lovind cu pumnul în birou.

Staţi, fiţi calm. Plin de bunăvoinţă, Tarkington a mai încercat câteva coduri. Acest vas a plecat de la secţia trei. Să vedem cine era de serviciu în ziua aceea. Ah, am ajuns. Se pare că era Opal. S-a răsucit şi i-a zâmbit lui DiCarlo. Lucrătoare foarte bună, Opal. Şi o doamnă drăguţă. A avut o perioadă proastă în ultima vreme.

Nu mă interesează viaţa ei personală. Vreau să-i vorbesc.

Tarkington s-a întors şi a sunat în biroul lui.

Opal Johnson, vă rog, să se prezinte la biroul domnului Tarkington. A închis, apoi şi-a mângîiat moţul ca să fie sigur că e la locul lui. Sigur nu vreţi o cafea? Poate nişte alune? A ridicat capacul cutiei de carton. Astăzi a sosit o încărcătură de jeleu de zmeură şi nişte roţi pentru tractoare.

DiCarlo a auzit un zgomot ca de aburi care ies dintr-un ceainic şi s-a întors. Calm, Tarkington se servea cu alune.

DiCarlo strângea din pumni, în timp ce o negresă slabă şi naltă traversa curtea depozitului. Purta jeanşi şi un pulover verde-deschis, marca Nike. Părul îi era strâns la spate în coadă de cal. O vânătaie îngălbenită provocată de o lovitură mai veche îi înconjura ochiul stâng.

A deschis uşa şi şi-a vârât capul înăuntru. Camera s-a umplut de zgomotul ce răzbătea din curtea depozitului.

M-aţi chemat, domnule Tarkington?

– Da, Opal. Intră o clipă. Vrei puţină cafea?

– Sigur. În timp ce închidea uşa, Opal l-a cercetat cu privirea pe DiCarlo şi a examinat rapid toate variantele.

O s-o concedieze. O s-o concedieze categoric, pentru ca nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor săptămâna trecută, după ce Curtis a bătut-o. Străinul era unul dintre proprietarii care a venit să vorbească cu ea. A scos o ţigară din pachet şi a aprins-o cu degete tremurânde.

– Avem o mică problemă, Opal.

Vorbea răguşit, ca şi cum avea gâtul plin cu nisip.

– Da, domnule?

– Dânsul este domnul DiCarlo. A expediat un transport prin liniile noastre, săptămâna trecută.

Opal se simţi străbătută de un val de teamă.

– Am avut multe transporturi care au plecat săptămâna trecută, domnule Tarkington.

– Da, dar când transportul a ajuns la destinaţie, marfa nu era cea care trebuia. Tarkington a privit-o fix.

Cu inima bătându-i puternic, Opal a înaintat câţiva paşi

– A fost trimis într-o direcţie greşită?

– Nu, a fost trimis unde trebuia, dar nu corespunde marfa dinăuntru şi suntem nedumeriţi, pentru că domnul DiCarlo a supravegheat personal ambalarea. Mă gândeam că poate îţi aminteşti ceva.

Trupul, capul şi ochii îi ardeau. Coşmarul care o urmărea de aproape o săptămână devenea realitate.

– Îmi pare rău, domnule Tarkington, s-a străduit să articuleze. Este greu să-ţi aminteşti fiecare transport. Ştiu doar că săptămâna trecută am lucrat trei schimburi duble şi că mă duceam acasă să-mi bag picioarele în apă în fiecare seară.

Minte, a decis DiCarlo. Putea să vadă asta în ochii ei, în atitudinea corpului ei.

– Măcar am încercat. Tarkington a făcut un gest larg. Dacă îţi mai trece altceva prin minte, să-mi spui. Bine?

– Da, domnule, vă spun. A strivit țigara în scrumiera de metal de pe biroul lui Tarkington.

– Vom face o investigație, domnule DiCarlo. Cea mai mare mândrie a noastră este să ne mulțumim clienții. Din mâinile noastre în mâinile dumneavoastră, cu un zâmbet, a spus el, reproducând mottoul companiei.

– Corect. Nu era foarte interesat de Tarkington, deși nu ar fi displăcut să-și înfigă pumnii în pântecul umflat al omului. Și dacă vrei să te mai bucuri de conducerea E.F., Incorporated, găsește răspunsurile.

DiCarlo a dat roată zgomotoasei încăperi de expediție și s-a oprit în dreptul lui Opal. Îl urmărea, cu ochii speriați, cum înainta spre ea. Inima îi bătea nebunește, când s-a oprit în dreptul ei.

– La ce oră iei pauza de prânz?

Surprinsă, aproape că a dărâmat o cutie cu obiecte de bucătărie.

– La unsprezece treizeci.

– Ne întâlnim afară, la intrare.

Mănânc la cafenea.

Nu astăzi, i-a spus DiCarlo încet. Nu, dacă mai vrei să-ți păstrezi slujba. La unsprezece și treizeci, a adăugat el și a plecat.

Se temea să-l ignore, dar se temea și de recunoștința lui. La 11:30, Opal și-a pus geaca oliv și s-a îndreptat spre intrarea angajaților. Nu putea decât să spere că în timp ce a dat ocol clădirii a reușit să-și recapete stăpânirea de sine.

Nu-i plăcea să sară peste masa de prânz. Se părea că oul pe care l-a înghițit de dimineață rămânea singura mâncare până la întoarcerea acasă.

N-o să recunoască nimic, se încuraja singură în timp ce mergea. N-au cum să dovedească că ai făcut o greşeală atâta vreme cât nu o recunoşti. Dacă-şi pierdea slujba, din nou, adio bunăstare. Chiar dacă ea se putea împăca cu situaţia, nu acelaşi lucru se putea spune despre copii.

Opal l-a observat pe DiCarlo care stătea lângă capota unui Porsche. Maşina era destul de bătătoare la ochi, dar omul – înalt, brunet, foarte prezentabil şi îmbrăcat într-un costum de caşmir gri-pal – o făcea să se gândească la un star de cinema. Îngrozită şi intimidată, s-a îndreptat spre el cu capul plecat.

DiCarlo n-a spus nimic, pur şi simplu a deschis uşa dinspre locul pasagerului. S-a strâmbat când a auzit-o oftând instinctiv, în momentul când s-a aşezat pe scaunul din piele. S-a urcat şi el şi a răsucit cheia în contact.

– Domnule DiCarlo, chiar sper să vă pot ajuta în legătură cu transportul dumneavoastră. Eu…

– O să mă ajuţi. A băgat în viteza întâi şi maşina a ţâşnit ca un glonţ lucios şi roşu, din faţă de la Premium. Nu i-a adresat niciun cuvânt vreme de două minute, aşteptând ca nervii să i se încordeze la maximum. I-a aruncat un zâmbet satisfăcut când a auzit-o că deschide discuţia.

– Unde mergem?

– N-avem un loc anume.

Emoţionată de faptul că se plimba într-o maşină de lux, şi-a umezit buzele uscate.

– Trebuie să fiu înapoi într-o jumătate de oră.

DiCarlo n-a făcut niciun comentariu şi a continuat să meargă cu viteză.

– Ce înseamnă toate astea?

– Bine, o să-ţi spun, Opal. Mi-am imaginat că putem să ne înţelegem mai bine departe de locul de muncă. Îmi imaginez că ai avut destulă bătaie de cap săptămânile astea.

– Aşa cred şi eu. Crăciunul este o perioadă dificilă.

– Şi mai cred că ştii exact ce s-a întâmplat cu transportul meu.

A simţit o împunsătură în stomac ca o lovitură iute de cutit.

– Uitaţi ce e, domnule, v-am spus deja că nu ştiu ce s-a întâmplat. Mi-am făcut doar datoria cum am putut mai bine.

A întors maşina, dintr-o singură mişcare, spre dreapta, încât Opal a făcut ochii mari.

– Ştim amândoi că pot să strâng şurubul, dulceaţă. Putem să-l slăbim sau putem să-l strângem.

– Eu… nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

– Oh, ba da. Vocea lui mârâia la fel de periculos, ca şi motorul automobilului Porsche. Ştii exact ce vreau să spun. Ce s-a întâmplat, Opal? Ai aruncat o ocheadă la conţinutul lăzii şi te-ai decis să păstrezi obiectele pentru tine? Aşa, ca un bonus pentru Ajunul Crăciunului?

A înţepenit şi o parte din teamă i s-a transformat în furie.

– Nu sunt o hoaţă. Nu am furat niciodată în viaţa mea nici măcar un creion. Şi acum întoarceţi maşina, domnule Grangur.

Şi-a amintit de Curtis şi de lemnul de sasafras – cum a avut grijă s-o informeze acesta – cu care i-a făcut vânătăile şi i-a rupt oasele. Amintirea întâmplării a făcut-o să se chemuiască lângă portieră când ultimul cuvânt s-a stins.

– Poate chiar nu ai furat nimic, a căzut de acord DiCarlo, după ce femeia a început din nou să tremure. Asta chiar mă va face să-mi pară rău că depun plângere împotriva ta.

A tresărit.

– Plângere? Ce plângere?

– Marfa, pe care patronul meu o considera valoroasă, a dispărut. Poliţia va fi interesată să afle ce s-a întâmplat cu acest transport după ce a ajuns în mâinile voastre. Şi dacă

eşti complet nevinovată, tot se va ridica o mare întrebare în legătură cu modul tău de lucru.

Se simţea paralizată de frică.

– Nu ştiu ce era în ladă. N-am făcut decât s-o încarc.

– Ştim amândoi că asta este o minciună. DiCarlo a oprit în parcarea din faţa toaletei magazinului. A văzut cum ochii i s-au umplut de lacrimi, iar mâinile suceau şi răsuceau baretele sacului de umăr. A simţit că era pe-aproape şi s-a înfipt mai bine în scaun, aruncându-i o privire nemiloasă.

– Vrei să-ţi salvezi slujba, Opal? Nu vrei să fii concediată şi arestată, nu?

– Am copii, a suspinat femeia când din ochi i-au ţâşnit primele lacrimi. Am copii.

– Atunci ar fi mai bine să te gândeşti la ei, la ce se poate întâmpla cu ei dacă intri într-o astfel de încurcătură. Patronul meu e un om foarte dur. Şi-a fixat privirile pe vânătăile decolorate de pe faţa ei. Ştii ce înseamnă un om dur, nu?

Într-un gest de apărare, şi-a ridicat mâna spre obraz.

– Am – am căzut şi m-am lovit de un bolovan.

– Sigur că da. Ai căzut trântită de pumnul cuiva, corect? Pentru că ea nu i-a răspuns, a continuat să insiste, dar pe un ton ceva mai ponderat. Dacă şeful meu nu primeşte înapoi ceea ce îi aparţine, nu o să fie nervos numai pe mine. O să ajungă cu căutările până la „Premium" şi o să dea de tine.

O să descopere, şi-a zis ea speriată. Întotdeauna descoperă.

– N-am luat eu marfa, nu am luat-o. Eu doar...

– Doar ce? DiCarlo s-a oprit şi abia s-a stăpânit să nu-i înfigă mâna în gât şi s-o sugrume.

– Am lucrat trei ani la „Premium". Şi-a tras nasul şi a băgat mâna în sac după un şervețel. Anul viitor aş fi putut ajunge supervizor pe etaj.

DiCarlo şi-a stăpânit pofta de a o brusca şi s-a străduit să rămână calm.

– Ascultă, ştiu se înseamnă să fii promovat ca şef. Dacă mă ajuți, fac acelaşi lucru pentru tine. Nu văd niciun motiv ca tot ce-mi spui să nu rămână numai între mine şi tine. De asta nu te-am chestionat în biroul lui Tarkington.

Opal a bâjbâit după o țigară. Automat, DiCarlo a coborât geamul.

– N-o să vă întoarceți în biroul domnului Tarkington?

– Nu, dacă joci corect cu mine. Altfel... Ca să fie mai convingător, şi-a înfipt degetele în ceafa ei, în aşa fel încât să-i întoarcă fața spre el.

– Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Am crezut că o să le găsesc imediat după aceea. Dar n-am fost sigură. M-am speriat. Am lipsit câteva zile luna trecută pentru că cel mic a fost bolnav, şi săptămâna trecută o zi când am căzut şi... şi am fost atât de grăbită că am încurcat facturile. S-a întors încercând să respire. Am crezut că o să pot pune totul la loc, dar n-am fost foarte sigură. Dar ieri am căutat în dosarul cu livrări şi totul părea în regulă. Aşa că am fost convinsă că am lămurit totul şi că nimeni nu va şti ce s-a întâmplat.

– Ai încurcat facturile, a repetat el. Numai un funcționar idiot amestecă hârtiile şi îmi pune afacerile în pericol.

– Îmi pare rău. A oftat. Poate n-o s-o lovească, dar sigur era gata să i-o plătească. Opal ştia că întotdeauna i-o plătește cineva. Îmi pare foarte rău.

– O să-ți pară şi mai rău dacă nu descoperi unde ai trimis încărcătura.

– Am răscolit ieri prin toate hârtiile. E vorba de faptul că până dimineață n-a mai rămas din acel lot decât o singură ladă. Plângând încă, a căutat din nou în sac. Am scris adresa,

domnule DiCarlo. A pescuit-o din sac şi DiCarlo i-a smuls-o din mână.

– Sherman Porter, Front Royal, Virginia.

– Vă rog, domnule DiCarlo, am copii. Plângea. Ştiu că am comis o greşeală, dar am făcut treabă bună la „Premium". N-aş vrea să fiu concediată.

DiCarlo a strecurat hârtia în buzunar.

– O să verific şi o să mai vedem.

Speranţa a făcut-o să-şi descleştеze fălcile.

– Atunci n-o să-i spuneţi domnului Tarkington?

– Am spus că mai vedem. DiCarlo a pornit motorul, gândindu-se la pasul următor. Dacă lucrurile nu se rezolvau pe calea asta, avea de gînd să se întoarcă la Opal şi să-i învinețească fața.

Pe una dintre mesele din magazin, Dora făcea ultimele retuşuri unei funde mari şi roşii, care împodobea un pachet pentru a fi oferit cadou.

– O să-i placă grozav, domnule O'Malley. Mulţumită de tranzacţie, Dora a mângâiat cutia frumos împachetată, care conţinea solniţele de cobalt. Şi o să fie o surpriză foarte mare, pentru că nu le-a văzut în magazin.

– Ei bine, vă mulţumesc că m-aţi sunat, domnişoară Conroy. Nu ştiu ce găseşte Hester a mea în lucrurile astea, dar sigur o să facă un adevărat depozit.

– O să fiţi un erou pentru ea, l-a asigurat Dora, în timp ce el lua pachetul sub braţ. Şi sper să mai fac rost de încă un set până la aniversarea căsătoriei, în februarie.

– Drăguţ din partea dumneavoastră. Sigur nu vreţi să le păstraţi în depozit?

– Nu neapărat. Crăciun fericit, domnule O'Malley.

– Şi dumneavoastră la fel. Cumpărătorul mulţumit a ieşit cu paşi uşori.

Mai erau încă vreo şase clienți în magazin, doi ajutați de asistenta Dorei, Terri. Perspectiva unei alte zile pline de succes înainte de sărbători îi umplea inima Dorei de încântare. Ocolind casa de marcat, a dat roată prin magazin, ştiind că important era să fii prevenitor, dar să nu te amesteci.

– Vă rog, întrebați-mă dacă aveți vreo nelămurire.

– Oh, domnişoară?

Dora s-a întors zâmbind. Doamna trupeşă, cu păr negru dat cu fixativ, părea o figură cunoscută.

– Da, doamnă. Pot să vă ajut cu ceva?

– Oh, aşa sper. Şi a făcut un gest deznădăjduit către una dintre mesele de prezentare. Astea sunt nişte proptele pentru uşi, nu-i aşa?

– Da, doamnă. Desigur, puteți să le folosiți la orice altceva, dar asta este prima lor funcție. Automat, Dora a aruncat o privire către clopoțelul care suna la uşă. Când l-a văzut pe Jed că a păşit înăuntru, a ridicat mirată o sprânceană. Unele sunt din epoca victoriană, a continuat ea. În mod obişnuit erau făcute din fier. A ridicat un obiect voluminos, în formă de coş de fructe.

– Era folosit probabil în salon. Avem şi un model din sticlă.

Acela se afla sus, în dormitorul ei, dar putea fi adus imediat.

Femeia studia o spirală de alamă bine lustruită.

– Nepoata mea şi soțul ei abia s-au mutat în casă nouă. Vreau să-i fac fiecăruia un cadou de Crăciun, dar mi-ar plăcea să fie şi un cadou pentru casă. Sharon, nepoata mea, a cumpărat multe obiecte de aici.

– Oh, colecționează ceva în mod special?

– Nu, îi plac obiectele vechi şi lucrurile ciudate.

– Şi mie la fel. Ăsta este motivul pentru care v-ați gândit la proptelele pentru uşi?

– Da. Nepoata mea obişnuieşte să coasă la maşină. Petrece multă vreme în acea cameră fermecătoare. Este o casă veche, ştiţi, aşa că au remobilat-o. Uşa de la camera de croitorie nu stă deschisă. Fiindcă aşteaptă un copil, probabil că ar vrea să poată auzi ce se întâmplă în celelalte camere şi ăsta este un fel amuzant de a o face. Încă ezita. I-am cumpărat lui Sharon o oală de noapte de aici, cu câteva luni în urmă, de ziua ei. I-a plăcut.

– Era un Sunderland, cu o broască pictată pe fund? îşi amintea ea.

Ochii femeii au strălucit.

– Da. Ai o memorie formidabilă.

– Mi-a plăcut foarte mult acea piesă, doamnă...

– Lyle. Alice Lyle.

– Doamna Lyle, da. Mă bucur că a nimerit într-o casă bună. Făcând o pauză, Dora îşi duse un deget la gură. Dacă îi plac asemenea lucruri, poate apreciază ceva de pe raftul ăsta. A ales o figurină de alamă în formă de elefant. Ăsta e Jumbo, i-a explicat.

– Da. Femeia a ridicat mâinile şi a chicotit când Dora i l-a dat pe Jumbo. Dumnezeule, ce puternic e, nu-i aşa?

– Este unul dintre preferaţii mei.

– Cred că e perfect. A mângâiat discret eticheta atârnată de piciorul din faţă al lui Jumbo. Da, nu încape nicio îndoială.

– Aţi vrea să fie împachetat pentru a-l face cadou?

– Da, mulţumesc. Şi... A luat în mână câinele de porţelan, pe care Dora l-a cumpărat la licitaţie, numai cu o zi înainte. Credeţi că s-ar potrivi în camera copiilor?

– Mie mi se pare adorabil. Un câine de pază calm şi simpatic.

– Cred că o să-l iau şi pe el – un cadou luat din timp pentru cea mai nouă nepoată a mea sau nepot. Acceptaţi carduri Visa?

– Desigur. O să ia numai câteva minute. Nu vreți puțină cafea cât timp așteptați? Dora făcu semn către masa pe care întotdeauna erau aranjate căni de cafea și tăvi cu prăjiturele, înainte de a aduce amândouă proptelele pentru uși la casa de marcat. Cumpărături de Crăciun, Skimmerhorn? l-a întrebat trecând pe lângă el.

– Am nevoie de – cum îi zice? Ceva pentru o vizită.

– Uită-te prin magazin. Vin imediat la tine.

Jed nu știa prea bine ce trebuie să caute. Era derutat de nimitoarea abundență de mărfuri oferite de magazinul Dorei.

Se aflau acolo figurine delicate care îl făceau să se simtă greoi și stângaci, la fel cum se simțea odinioară în camera mamei lui. Dar aici nu avea sentimentul că totul este formal și de neatins. Sticle de diferite mărimi și culori străluceau imbietor în lumina soarelui. Aici puteai găsi orice, de la cutiuțe pentru medicamente de stomac, până la cizmulițe lustruite. Soldații aranjați în linie de luptă se băteau în vechi ilustrate din război.

A deschis o ușă și a dat peste a doua cameră, la fel de încărcată ca prima. Ursuleți și ceainice, ceasuri cu cuc și tubușoane. Un magazin de vechituri, și-a spus.

Alene, a ridicat o cutiuță smălțuită, decorată cu trandafiri pictați. S-a gândit că lui Mary Pat i-ar fi plăcut.

– Ei, Skimmerhorn, mă uimești. Încadrată de rama ușii, Dora zâmbea. A făcut un gest spre cutiuța pe care o ținea în mână și s-a îndreptat spre el. Ai un gust excelent. E o piesă adorabilă.

– Poți să ții în ea ace cu gămălie sau inele, nu?

– Probabil că da. Inițial a fost făcută pentru plasturi. Bogătașii o foloseau la începutul secolului optsprezece ca să ascundă cojițele de la variolă, apoi nu i-au mai dat nicio întrebuințare, bucurându-se de frumusețea ei. Asta este un Staffordshire, de prin anii 1770. Și-a ridicat ochii de la cutie

şi în privire i se putea citi un zâmbet jucăuş. Face două sute cincizeci.

– Asta? Nu era nici cât palma lui.

– Bine, dar este un George III.

– Da, bine. A pus-o la loc pe masă cu aceeaşi grijă cu care ar fi umblat cu un exploziv. Faptul că putea să şi-o permită nu l-a impresionat în niciun fel. Nu e chiar ceea ce mi-am dorit.

– Nu-i nicio problemă. Avem câte ceva pentru toate gusturile. Ziceai că te duci într-o vizită şi vrei să oferi un cadou?

Jed a mormăit ceva şi a cercetat camera din priviri. Nu mai avea curaj să atingă nimic. Se simţea din nou ca în anii copilăriei, în faţa salonului casei Skimmerhorn.

Nu pune mâna, Jedidiah. Eşti atât de neîndemânatic. Nu apreciezi nimic.

A alungat imaginile din memorie odată cu senzaţiile care le însoţeau, un amestec de mirosuri de Chanel şi coniac.

Privirea i-a rămas încruntată.

– În fond, aş putea să duc câteva flori.

– Şi ăsta ar fi un gest drăguţ. Dora era încântată de stângăcia lui tipic masculină. O sticlă de vin este la fel de acceptabilă. Nu foarte original, dar acceptabil. De ce nu-mi spui câte ceva despre gazda ta?

– De ce?

Simţindu-i suspiciunea din voce, Dora a zâmbit.

– Aşa o să-mi imaginez cum arată şi te pot ajuta să alegi ceva. Este atletic, un tip sociabil, un om de casă care-şi face singur pâine?

Poate nu voia să-l facă să se simtă prost, cum credea Jed, dar ăsta era rezultatul.

– Este vorba de soţia partenerului meu – fostul partener. Este asistentă la traumatologie. Are doi copii şi îi plac foarte mult cărţile.

– Ce fel de cărți?

– Nu știu. De ce naiba nu s-o fi dus la florărie?

– Bine, atunci. Făcându-i-se milă de el, l-a mângâiat pe braț. Mi se pare că avem de-a face cu o femeie ocupată, o femeie pasionată de profesie. Plină de compasiune și romantică. Cadoul nu trebuie să fie prea personal. Ar fi potrivit ceva pentru casă. Dând din cap, a ieșit și s-a îndreptat spre un colț care era aranjat ca o cămară de odinioară. Cred că asta o să-i facă plăcere. Dora a luat de pe raft un vas cioplit din lemn, ghintuit în alamă.

Văzându-l, Jed s-a încruntat. Părinții lui nu prea se omorau după vechituri bizare.

Ce-i asta – ceva pentru păstrat prăjituri?

Ce deștept ești! Dora i-a zâmbit. Este un vas în care se țineau biscuiții. Victorian. Acesta este din stejar, de prin anii 1870. Un cadou practic și decorativ, și la patruzeci de dolari nu te costă mai mult decât o duzină de trandafiri cu cozi lungi sau un vin bun, franțuzesc.

Bine. Cred că o să-i găsească o întrebuințare.

De fapt, din asta trăiești. Pot să te mai ajut cu altceva? Poate cu un cadou de Crăciun cumpărat în ultimul moment?

Nu, e destul. A mers în urma ei până în camera principală. Locul mirosea plăcut. A mere. Muzica cânta încet. A recunoscut câteva măsuri din *Spărgătorul de nuci* și a fost surprins să constate că dintr-odată s-a simțit relaxat. De unde să știe toate lucrurile astea?

Oh, de ici, de colo, i-a spus ea peste umăr. Licitații, talciocuri, preluări de moșteniri.

Și, de fapt, cum scapi de toate astea?

Amuzată, a luat o cutie din spatele casei și a pus în ea cadoul.

Lumea colecționează, Skimmerhorn. Uneori, oamenii nici nu-și dau seama de asta. Ai avut jocuri cu bile când erai

mic, sau cărți de benzi desenate, sau cartonașe cu jucători de baseball?

– Sigur că am avut.

Ea a împachetat cutia în hârtie de mătase, lucrând repede, cu îndemânare.

– Și n-ai făcut niciodată schimb de cartonașe? Și-a ridicat privirea și l-a surprins urmărindu-i mâinile.

– Sigur că am făcut, a murmurat. Privind-o cum lucra și-a simțit corpul străbătut de o săgetare fierbinte. Exact cum tu te jucai cu păpușile.

– De fapt, n-am făcut-o. Ea nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Adevărul e că nu mi-au plăcut niciodată prea mult. Preferam tovarășii de joacă imaginari, pentru că puteai să-i transformi în orice personaj doreai în acel moment. A potrivit cu grijă capacul cutiei, pe care scria cu litere aurii MAGAZINUL DORA. Am observat că majoritatea copiilor colecționează și fac schimb. Unii oameni nu se maturizează dacă nu fac asta. Ți-l împachetez ca pentru cadou? Nu costă în plus.

– Da, te rog.

L-a luat și s-a îndreptat spre casă. Nu pentru că era interesat de ce se întâmpla acolo, ci fiindcă avea nevoie de mai mult spațiu ca să respire. Atracția sexuală pe care o simțea nu era nouă, dar o încerca pentru prima dată din cauză că o femeie avea mâini frumoase. Și ochi imenși căprui, a adăugat. Și mai era și acel zâmbet, și-a spus. Părea întotdeauna că râde de o glumă secretă.

Fără îndoială că a fost celibatar prea multă vreme, dacă se simte atras doar de faptul că o femeie râde la el.

Ca să treacă timpul, a luat în mână un obiect în formă de minge de baseball găurită în mijloc. Cuvintele „Mountain Dew" erau imprimate pe fund. Curios, Jed a răsucit-o în mână. Nu s-a gândit că putea fi un fel de cupă pentru băuturi nealcoolice.

— Interesantă, nu? Dora i-a pus în față cutia frumos împachetată.

Mă întrebam ce este.

— Se folosește pentru chibrituri. I-a luat o mână și i-a trecut un deget pe marginea aspră a bolului. Freci chibritul de margine și apoi îl aprinzi. Mountain Dew este o marcă de whisky. Datează din secolul nouăsprezece. O umbră de jumbet i-a luminat fața. Îți place?

E deosebită.

— Mă simt atrasă de lucrurile deosebite. Și-a ținut mâinile calde peste ale lui încă o clipă. Ia-o. Consider-o un cadou de casă nouă.

Interesul lui inexplicabil pentru obiect a scăzut simțitor.

— Hei, nu cred că…

Nu este un obiect scump. Nu e decât un gest de bună vecinătate, Skimmerhorn. Nu fi antipatic.

— Bine, dacă ești atât de amabilă.

Ea a râs și l-a strâns repede de mână.

— Sper ca prietena ta să aprecieze cadoul. S-a îndepărtat ca să ajute alt cumpărător, dar l-a urmărit cu coada ochiului pe tipul care ieșea din magazin.

Un om ciudat, s-a gândit. Și, desigur, ciudate erau și lucrurile pe care ea le vindea.

DiCarlo alerga de-a lungul bulevardului Van Wyck spre aeroport, cu o mână formând un număr la telefonul din mașină, și cu cealaltă conducând.

— DiCarlo, a spus, punând telefonul pe speaker. Dați-mi-l pe domnul Finley. Cu nervii încordați, s-a uitat la ceas. O să răspundă, s-a încurajat singur.

— Domnule DiCarlo. Vocea lui Finley a umplut mașina. Presupun că ai veşti bune.

— Cercetez toate pistele, domnule Finley. DiCarlo se străduia să rostească cuvintele pe un ton calm, de afaceri.

Am descoperit ce s-a întâmplat cu adevărat. Un funcționar idiot de la Premium a încurcat lăzile. Pe ale noastre le-a trimis în Virginia. O să îndrept situația cât de curând.

– Înțeleg. A urmat o pauză lungă. DiCarlo simțea un nod în gât. Și ce înțelegi prin curând?

– Domnule Finley, chiar acum sunt în drum spre aeroport. Am făcut o rezervare spre Dulles și mă așteaptă o mașină închiriată. O să fiu în Front Royal înainte de ora cinci, pe Coasta de Est. Am numele și adresa persoanei către care a fost greșit direcționată încărcătura. Vocea i-a slăbit. Toate cheltuielile le acopăr din banii mei, domnule Finley.

– Înțelept din partea dumitale, domnule DiCarlo, pentru că nu intenționez ca greșeala pe care ai făcut-o să mă coste mai mult decât m-a costat deja.

– Nu, domnule. Și aveți cuvântul meu că această greșeală va fi îndreptată rapid.

– Foarte bine. Aștept să mă contactezi când ajungi la destinație. Firește, vreau ca funcționarul să fie concediat.

– Desigur.

– Și, domnule DiCarlo? Știi cât de importantă este marfa asta pentru mine, nu? Folosește orice metodă pentru a o recupera. Absolut orice metodă.

– Am înțeles. Când legătura s-a întrerupt, DiCarlo a rânjit. Încurcătura asta i-a stricat vacanța, așa că era pregătit să folosească orice metodă. Absolut orice metodă.

4

Este doar o încurcătură, nu-i așa? În timp ce punea această întrebare retorică – și deloc amuzantă pentru DiCarlo – Sherman Porter scotocea prin dosarele din biroul lui.

Cred că am rătăcit-o pe aici, dar chiar acum are loc o licitație, a continuat Porter în timp ce desfăcea cu grijă dosarele. S-a produs o răsturnare de situație. A schimbat mare parte din inventar. La dracu', unde o fi pus femeia aia lucrurile?

Porter a deschis un alt sertar cu dosare.

Nu știu cum am crezut că o să pot găsi ceva când Helen este plecată pentru o săptămână ca să-și viziteze fata în D.C. Ați avut mare noroc că m-ați găsit. O să închidem până după Anul Nou.

DiCarlo și-a privit ceasul. Vedea cum i se irosește timpul. Răbdarea lui era pusă la grea încercare.

Poate nu m-am făcut foarte clar înțeles, domnule Porter. Returnarea acestor mărfuri este vitală pentru patronul meu.

Oh, ați fost foarte clar. În cele din urmă, omul nu cere decât ceea ce îi aparține. În privința asta lucrurile păreau incriminatoare. Porter a dezgropat un mic teanc de coli frumos împărțite. Vedeți, Helen a listat toate mărfurile pe care le-a scos la licitație, numărul lotului, prețurile de vânzare. O bijuterie de femeie.

Pot să văd?

Sigur, sigur. După ce i-a întins hârtiile, Porter a deschis sertarul de sus al biroului. A scos o sticlă de Four Roses și două pahare. I-a oferit un pahar lui DiCarlo, cu un zâmbet stânjenit. Ciocniți cu mine un pahar? Este după program și alungă frigul.

DiCarlo a privit sticla cu dezgust.

Nu.

Bine, atunci o să mă servesc singur.

DiCarlo și-a scos propria listă și a comparat-o cu cea a lui Porter. Era totul acolo, a observat ușurat și disperat în același timp. Totul era vândut. Câinele de porțelan, bibelourile, pictura abstractă, vulturul de bronz și papagalul

de mătase. Enorma şi urâta replică a Statuii Libertăţii s-a dus şi ea, la fel ca şi semnele de carte.

În buzunar, DiCarlo avea o altă listă. În ea figura descrierea a ceea ce avea mai important şi mai valoros fiecare piesă din transport. Un vas Gallé semnat valora aproape 100 000 de dolari, o pereche de figurine în ipostaze senzuale, furate din Austria dintr-o colecţie privată, valorau o sumă cu şase cifre. La aceasta se adăuga o broşă antică cu safir, despre care se credea că ar fi aparţinut reginei Scoţiei, Maria.

Şi lista continua. În pofida frigului din cameră, DiCarlo avea pielea jilavă. Niciun singur obiect nu mai era în posesia lui Porter. Vândut, s-a gândit Di Carlo, totul vândut.

– N-a mai rămas nimic, a zis încet.

– Am spus că totul a mers bine. Satisfăcut, Porter şi-a mai turnat un pahar.

– Am nevoie de toate obiectele astea.

– Te înţeleg, dar transportul a venit cu câteva minute înainte de licitaţie şi nu a mai fost timp ca să se faca inventarul. Şeful tău şi cu mine putem da în judecată, pe bună dreptate, Premium. Pentru că ideea îi surâdea, Porter a zâmbit şi a mai luat o înghiţitură. Pariez că o să pună jos şi o sumă frumuşică.

– Domnul Finley îşi vrea marfa, nu un proces.

– Cum doreşte. Dintr-o înghiţitură, Porter şi-a terminat băutura. Helen a păstrat lista mailurilor de la clienţii noştri. Notele de plată de la licitaţie. N-ai decât să arunci un ochi peste ele, să confrunţi numele şi adresele cu cele pe care le-a scris în liste după ce am vândut marfa. Poţi să iei legătura cu toţi şi să le explici situaţia. Desigur, o să-mi returneze marfa *mea*.

I-ar fi luat zile întregi să umble după obiectele lui Finley, s-a gândit DiCarlo, indispus. Poate chiar săptămâni.

– Fireşte, a mințit el.

Porter a râjnit. Din punctul lui de vedere era mulțumit că deja vânduse un lot. Acum vindea altul – totul la prețul unuia singur.

– Lista mailurilor?

Oh, sigur, sigur. Amețit de băutură, Porter a scotocit într-un sertar și a scos o cutie de metal plină cu fișe. Dă-i drumu', ai tot timpul. Eu nu mă grăbesc.

Douăzeci de minute mai târziu, DiCarlo l-a părăsit pe Porter care se îmbătase de-a binelea. Se ivise o licărire de speranță. Figurina de porțelan a fost vândută în Port Royal și era proprietatea lui Thomas Ashworth, un dealer de antichități. DiCarlo se gândea că va intra repede în posesia unei piese, ceea ce îl va calma pe Finley și îl va ajuta să câștige timp.

Așadar, acum se îndrepta spre magazinul lui Ashworth. DiCarlo și-a pus în funcțiune strategia. Voia să intre, să explice situația, cât se poate de delicat, prietenește. Asworth plătise doar 45 de dolari pentru bibelou, așa că DiCarlo era pregătit să-l răscumpere și să ofere și un profit dealerului.

Totul putea fi aranjat repede, fără neplăceri. De îndată ce va intra în posesia figurinii îi va telefona lui Finley pentru a-i spune că totul era sub control. Cu puțin noroc, Finley se va mulțumi să-l pună pe Winesap să contacteze restul persoanelor de pe listă și DiCarlo se va putea întoarce la New York să-și petreacă Crăciunul.

Perspectiva i-a îmbunătățit starea de spirit în asemenea măsură, încât DiCarlo fredona în timp ce parca mașina în curtea din fața magazinului lui Ashworth. Zâmbetul i s-a șters de pe buze când a coborât din mașină și a trecut drumul.

ÎNCHIS

Cartonul mare din vitrină i-a năruit orice speranță.

DiCarlo a ajuns la uşă din doi paşi, a zgâlţâit clanţa, a privit prin fereastra largă, punându-şi mâinile de-o parte şi de alta a feţei şi lipind-o de geam. Nu putea vedea altceva decât umbra propriei nenorociri. Ştia că Finley nu accepta nicio scuză. Nu manifesta vreo înţelegere în cazul în care intervenea un ghinion.

Apoi, în timp ce mârâia cu buzele strânse, DiCarlo a zărit porţelanul care reprezenta un bărbat şi o femeie în haine de bal, îmbrăţişaţi.

DiCarlo şi-a strâns pumn mâinile înmănuşate. Nu putea să vadă mai bine din cauza geamului.

Prima măsură a fost să mute maşina. DiCarlo a înconjurat cvartalul încet, urmărind, cu un ochi, maşinile în patrulare. A parcat două cvartale mai departe. Din torpedou a luat ceea ce credea că-i trebuia. O lanternă, o şurubelniţă şi pistolul. Le-a strecurat într-unul din buzunarele hainei de caşmir.

În acest moment, nu se putea apropia de uşa din faţă, dar s-a îndreptat spre strada alăturată firmei, cu paşi liniştiţi, de parcă ar fi ştiut unde merge. Dar, în timp ce înainta, privea în jur atent şi îngrijorat.

Era un oraş mic şi, în noaptea rece, majoritatea locuitorilor lui erau acasă şi luau masa de seară. DiCarlo nu a întâlnit pe nimeni în timp ce mergea spre intrarea din spate a magazinului lui Ashworth.

Nu a observat prezenţa niciunui sistem de securitate. Mişcându-se repede, a folosit şurubelniţa ca să deschidă uşa. Zgomotul lemnului zdrobit l-a făcut să zâmbească. Uitase plăcerea simplă a spargerilor de pe vremea când era doar un hoţ. DiCarlo s-a strecurat înăuntru şi a închis uşa în urma lui. A aprins lanterna, a acoperit lumina cu mâinile şi a mişcat-o în stânga şi în dreapta. Intrase într-un loc care părea un birou mic şi înghesuit. Pentru că voia să-şi acopere urmele, DiCarlo

a decis să acționeze ca și cum ar fi fost un hoț de rând. Fără a-și irosească timpul, a deschis sertarele și le-a golit.

A chicotit de unul singur și a lăsat lumina lanternei să cadă pe un plic de la bancă, din plastic. Se părea că norocul îi surâdea. A numărat rapid bancnotele și a apreciat că trebuie să fie vreo 500 de dolari. Mulțumit, a îngrămădit banii în buzunar și s-a folosit de lanternă ca să ajungă în încăperea principală.

Lui DiCarlo i s-a părut că cel mai bun lucru era să distrugă câteva obiecte, pentru a lăsa impresia unei spargeri. A înhățat o sticlă lăptoasă de lampă și o vază Capo di Monte, la întâmplare. Apoi, pentru că se simțea atât de bine, a dat roată mesei și a luat o colecție de farfurioare. Din impuls, și pentru că erau ani de când n-a mai simțit fiorii plăcerii unui furt adevărat, și-a pus în buzunare câteva cutiuțe cloisonné.

A rânjit când a descoperit figurina.

– Să fiu al naibii, a murmurat, și apoi a înțepenit. O lumină plutea deasupra magazinului, venind din casa scării care se afla la dreapta lui. Ținându-și respirația, DiCarlo s-a ascuns între dulapul din lemn de trandafir și lampadarul de alamă.

– Am chemat poliția. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un halat de flanel gri, cobora treptele cu o crosă de golf în mână. Sunt pe drum, așa că mai bine rămâi pe loc.

Glasul lui de om bătrân trăda frica. Pentru moment era nedumerit și îi mirosea a pui fript. Bătrânul avea un apartament sus, și-a dat seama DiCarlo, iar el s-a chinuit să spargă magazinul, ca un amator.

Dar nu era timp pentru regrete. Punând figurina sub braț, ca pe o minge de fotbal, s-a năpustit asupra lui Ashworth, așa cum s-a aruncat cândva pe Fifth Avenue asupra unei doamne în vârstă căreia i-a luat brățara Gucci și a îndesat-o în jachetă.

Bătrânul a gemut în urma impactului, s-a clătinat pe scări; halatul de baie s-a desfăcut și a lăsat să se vadă picioarele

albe şi subţiri, ca nişte creioane. Respirând greu, Ashworth s-a legănat greoi cu crosa de golf în mână, încercând să-şi recapete echilibrul. Reacţionând mai violent decât a intenţionat, DiCarlo a apucat crosa şi l-a lovit peste ureche. Ashworth s-a înclinat în faţă. S-a lovit cu capul de fărăşul de fontă, cu un zgomot prevestitor de rele.

– Ah, Hristoase. Dezgustat, DiCarlo l-a împins pe Ashworth într-o parte cu vârful pantofului. În lumina care venea de pe scări, a putut vedea dâra de sânge şi ochii lui deschişi şi ficşi. Înainte de a se retrage, a lovit corpul cu furie, de două ori.

A ieşit pe uşa din spate şi era deja la jumătatea drumului spre maşină când a auzit vuietul sirenelor.

Când a sunat telefonul, Finley butona canalele nenumăratelor televizoare.

– DiCarlo pe linia doi, domnule Finley.

– Dă-mi-l. După ce a pus telefonul pe speaker, Finley a întrebat: Ai nouăţi pentru mine?

– Da, da, domnule. Am la mine figurina de porţelan, domnule Finley, ca şi lista pe care se află înscrise destinaţiile celorlalte mărfuri. DiCarlo vorbea de la telefonul din maşină şi rula cu o viteză de cincizeci şi cinci de kilometri, pe drumul de întoarcere spre aeroportul Dulles International.

Finley a aşteptat o clipă.

– Explică-mi.

DiCarlo a început cu Porter, făcând pauză la câteva propoziţii, ca să se asigure că Finley vrea să continue.

– O să vă trimit prin fax lista, imediat ce ajung la aeroport, domnule Finley.

– Bine, trimite-o. Pari cam... tulburat, domnule DiCarlo.

– Ei, de fapt, domnule, a fost o problemă cu recuperarea figurinei. Un dealer de antichităţi a cumpărat-o în Front

Royal. Magazinul lui era închis când am ajuns şi, ştiind că vreţi rezultate imediat, l-am spart ca s-o iau. Dealerul era sus. A fost un accident, domnule Finley. A murit.

– Înţeleg. Finley şi-a examinat unghiile. Te sfătuiesc să ai grijă cu acest Porter.

– Să am grijă?

– Poate face legătura între tine şi... accident, corect? Şi făcând legătura cu tine, domnule DiCarlo, face legătura cu mine. În concluzie, îţi sugerez să se piardă orice urmă cât mai repede.

– Sunt… sunt în drum spre aeroport.

– Întoarce-te şi du-te înapoi, e clar? Nu-ţi bate capul cu taxul. După ce termini de făcut curăţenie în Virginia, te aştept aici, cu figurina. O să discutăm următorii paşi.

– Vreţi să vin în California?

– La prânz, domnule DiCario. Închidem dimineaţă, devreme. Sărbătorile, ştii. Pentru informaţii contactează-l pe Winesap în timpul zborului.

– Da, domnule. DiCarlo a întrerupt legătura şi s-a îndreptat spre prima ieşire din autostradă. Spera ca Porter să fie încă la birou şi destul de beat ca să-i poată trimite un glonţ în cap, fără prea multe complicaţii. Dacă nu iese din toată încurcătura asta cât mai repede, n-o să ajungă la timp acasă pentru masa de Crăciun.

Serios, Andrew, n-ai de ce să urci la mine. Apărându-se cu o disperare pe care numai o femeie care voia să scape de plictiseală o putea înţelege, Dora a rămas nemişcată în casa scării. *Lasă-mă doar să intru*, l-a maimuţărit ea, în spatele uşii închise. Pe urmă putea să se dea cu capul de pereţi când rămânea singură.

Andrew Dawd, un contabil care considera strângerea fondurilor din taxele pentru protecţia azilelor culmea aventurilor amoroase, a râs cu poftă şi a ciupit-o de obraz.

– Dora, mama m-a învățat întotdeauna să conduc o fată până la ușă.

– Dar mama ta nu-i aici, a subliniat Dora, și a urcat treptele. Și e târziu.

– Târziu? Nu este nici unsprezece. Doar n-ai să mă alungi fără să-mi oferi o ceașcă de cafea, nu-i așa? Și-a arătat dinții strălucitori, pe care adorata lui mamă insistase să și-i îndrepte. Faci cea mai bună cafea din Philadelphia.

– Este un dar. Când a auzit ușa de afară deschizîndu-se și închizîndu-se, Dora a căutat un mod politicos să-l refuze.

Jed a intrat cu pași mari în hol și s-a scotocit în buzunarele oribilei lui jachete din piele, căutându-și cheile. Îl apăra de vânt și o purta peste un tricou de bumbac și niște jeanși zdrențuiți. Avea părul ciufulit, fața nerasă și o privire ursuză.

Dora s-a întrebat de ce, pentru moment, prefera privirea încruntată a lui Jed contabilului cu costumul său la patru ace, pus la punct și spilcuit, din spatele ei. Cu siguranță, greșeala îi aparținea.

– Skimmerhorn.

Jed a salutat-o pe Dora cu o privire scurtă, în timp ce băga cheia în broască.

– Conroy, i-a răspuns. Cu acest singur cuvânt de salut și de adio, s-a strecurat înăuntru și a închis ușa.

– Noul tău vecin? Sprâncenele negre și bine conturate ale lui Andrew s-au ridicat spre fruntea înaltă, pe care mama lui o considera un semn de inteligență și nu o moștenire paternă.

– Da. Dora a simțit mirosul de *Halston for men* al lui Andrew, în total dezacord cu parfumul de animal sălbatic al lui Jed, miros care încă dăinuia în aer. Cum pierduse ocazia să se scuze, a descuiat ușa și l-a lăsat pe Andrew să intre.

– Pare deosebit de... solid. Încruntat, Andrew și-a scos trenciul, împăturindu-l frumos pe marginea scaunului. Trăiește singur?

– Da. Enervată de prea multă ordine, Dora şi-a aruncat haina de nurcă, de prin 1925, pe divan, în drumul ei spre bucătărie.

– Sigur, ştiu cât de important este să ţii un apartament închiriat, Dora, dar nu crezi că ar fi fost mai înţelept – şi precis mai sigur – să închiriezi unei femei?

– De ce o femeie? Dora a mormăit ceva şi apoi a pus boabele de cafea în râşniţa veche, manuală. Nu. În timp ce măcina cafeaua s-a uitat peste umăr la Andrew, care stătea în spatele ei, cu buzele strânse, dezaprobator. Tu aşa crezi?

– Da. Vreau să spun că amândoi trăiţi aici singuri.

– Nu, eu trăiesc aici singură. El trăieşte acolo. Pentru că o enerva să-i simtă răsuflarea în ceafă când măcina cafeaua, Dora i-a spus: de ce nu te duci să pui nişte muzică, Andrew?

– Muzică? Faţa îngrijită i s-a luminat. Desigur. La dispoziţia ta.

O clipă mai târziu, a auzit acordurile liniştite ale unei înregistrări Johnny Mathis. Uh-oh, şi-a zis, şi apoi a ridicat din umeri. Dacă nu era în stare să se descurce cu un contabil care purta costume Brook Brothers şi folosea colonie Halston, merita să plătească preţul.

– Cafeaua este gata în câteva minute, i-a comunicat în timp ce se întorcea în living. Andrew studia noua ei pictură. Reprezintă ceva, nu-i aşa?

A dat din cap, apoi s-a îndepărtat.

– Cu siguranţă este îndrăzneaţă. Apoi s-a întors spre Dora ca s-o admire cum arată în rochiţa ei neagră şi scurtă cu perle strălucitoare. Şi te reprezintă.

– Am achiziţionat-o la o licitaţie, în Virginia, acum câteva ore. S-a aşezat pe braţul scaunului, încrucişându-şi picioarele, fără să se gândească că îşi expunea astfel coapsele.

Andrew a apreciat gestul în mod deosebit.

– M-am gândit să mă bucur de ea un timp, înainte de a o duce în magazin. A zâmbit, apoi cu o privire aprigă a sărit uşoară de pe scaun. Mă duc să văd dacă e gata cafeaua.

Dar el i-a prins mâna şi a tras-o spre el, într-o mişcare pe care el o considera probabil elegantă, prinzând-o în braţe. A fost cât pe-aci să-şi ciocnească capul de bărbia lui.

– Să ne bucurăm de muzică, a spus schiţând câţiva paşi de dans. Mama lui a plătit o groază de bani pe lecţiile de dans şi nu voia să rateze ocazia de a-şi etala talentele.

Dora s-a străduit să se relaxeze. În timp ce-şi potrivea paşii după ai lui, s-a gândit că dansează destul de bine. A zâmbit şi a închis ochii. S-a lăsat în voia muzicii, zâmbind uşor când a aplecat-o cu o mişcare elegantă.

Nu e un băiat chiar aşa rău, s-a gândit ea. Îi purta de grijă mamei sale şi era bine văzut. Numai pentru că a plictisit-o de moarte la câteva întâlniri nu însemna că...

Deodată a îmbrăţişat-o strâns, alungându-i dispoziţia romantică. Asta putea înţelege şi sigur i-a scăpat din vedere. Dar, în timp ce încerca să-l îndepărteze cu o mână, a simţit la pieptul hainei conturul inconfundabil al unei periuţe de dinţi.

Cum îl cunoştea foarte bine pe Andrew, se îndoia că o lua după el ca să se spele după fiecare masă.

Înainte să poată spune ceva, el i-a strecurat o mână sub rochie şi a apucat-o de fund.

– Hei! Furioasă, l-a respins şi, deşi a avut grijă să-şi apere gura, a sărutat-o zgomotos pe gât şi pe umeri.

– Oh, Dora, Dora, te doresc.

– Mi-am dat seama. În timp ce încerca să se smulgă din îmbrăţişare, mâna lui a reuşit să-i deschidă fermoarul. Dar n-o să mă ai. Acum dă-te imediat la o parte.

– Eşti atât de frumoasă, atât de irezistibilă.

A împins-o spre scaun. Dora s-a dezechilibrat şi a înjurat.

– Stăpâneşte-te sau te pocnesc.

El a continuat să murmure cuvinte de alint şi s-au rostogolit împreună pe podea. N-o deranja umilinţa de a fi imobilizată de un contabil ce părea că-şi pierduse minţile, ci faptul că în cădere s-au lovit de măsuţa de cafea şi au dărâmat câteva din comorile ei, care s-au zdrobit de podea.

Hotărâtă să pună capăt acestei situaţii, Dora şi-a înfipt genunchiul între coapsele lui Andrew. În timp ce bărbatul gemea de durere, i-a tras şi un pumn în ochi.

– Of! a strigat împingându-l. Urlând, Andrew s-a contorsionat ca un crevete fiert. Dora s-a ridicat în picioare. Dacă nu te ridici imediat, te lovesc din nou. Vorbesc serios.

Speriat, s-a aşezat în patru labe.

– Eşti nebună, i-a spus, şi a scos o batistă albă ca neaua ca să-şi şteargă faţa de sânge.

– Ai dreptate. I-a luat haina de pe jos şi i-a întins-o. O să te simţi mult mai bine fără mine. Şi acum, fugi acasă, Andrew, Şi pune-ţi puţină gheaţă la ochi.

– Ochiul meu. S-a pipăit sărind ca ars. Ce-o să-i spun mamei?

– Că ai intrat cu capul într-o uşă. Nerăbdătoare, Dora l-a ajutat să se ridice. Pleacă, Andrew. Rănit în demnitatea lui, şi-a smuls haina din mâna ei.

– Te-am invitat la masă. De două ori.

– Consideră asta o investiţie proastă. Sunt sigură că o să găseşti o modalitate prin care să-ţi scoţi paguba. A deschis uşa brusc, tocmai când Jed o deschidea pe a lui. Afară! Şi dacă mai încerci figura asta încă o dată, îţi învineţesc amândoi ochii.

– Eşti nebună, i-a aruncat Andrew din uşă. Ţi-ai ieşit din minţi.

– Întoarce-te numai, şi-ţi arăt eu ţie nebunie. Şi-a scos un pantof şi l-a aruncat ca pe un disc. Din acest moment eşti concediat. Dora a rămas în uşă, cu un picior descălţat şi cu

unul încălțat, încercând să-şi recapete suflul. Zgomotul uşor cu care Jed şi-a dres vocea i-a atras atenția. Zâmbea mulțumit. Era pentru prima dată când îl vedea zâmbind, dar nu avea dispoziția necesară pentru a-i aprecia compania.

– Ai văzut ceva nostim, Skimmerhorn?

A stat câteva clipe pe gânduri.

– Da. Pentru că de multă vreme nu se mai distrase atât de bine, a rămas în pragul uşii şi a continuat să zâmbească. O întâlnire interesantă, Conroy?

– Fascinantă. A mers şchiopătând spre hol ca să-şi culeagă pantoful. După ce l-a recuperat, s-a întors. Mai eşti aici?

– Aşa se pare.

Dora a respirat adânc şi şi-a trecut mâna prin părul ciufulit.

– Vrei ceva de băut?

– Sigur.

După ce a intrat în apartament, Dora şi-a scos şi celălalt pantof şi i-a aruncat pe amândoi alături.

– Coniac?

– Grozav. A privit spre porțelanurile sparte de pe podea. Probabil că zgomotul obiectelor sparte i-a atras atenția. Până să audă țipetele, a stat pe gânduri dacă era cazul să intervină sau nu. Chiar şi pe vremea când purta insigna de polițist ezita să se amestece într-o dispută domestică.

A privit-o pe Dora în timp ce turna coniacul în pahare. Avea fața încă îmbujorată, ochii îngustați.

– Deci, cine era javra?

– Fostul meu contabil. Dora i-a întins lui Jed un pahar. Mă plictiseşte de moarte, vorbindu-mi despre Programul CS şi investiția de capital pe termen lung, şi apoi îşi imaginează că poate veni aici şi să-mi smulgă hainele.

Jed a măsurat cu privirea splendida ei rochie neagră.

– Drăguță rochie, a remarcat el. Nu ştiu de ce-şi iroseşte

timpul cu acumularea de capital.

Dora a mai luat o înghiţitură.

– Stai puţin. Presupun că-mi faci un compliment.

Jed a ridicat din umeri.

– Se pare că a ieşit cam şifonat din luptă.

– Ar fi trebuit să-i spargi nasul. Îmbufnată, s-a îndepărtat şi a început să adune cioburile de pe jos. A ridicat o cană spartă. Era un Derby. O mie opt sute cincisprezece. Şi scrumiera asta era un Manhattan.

Jed s-a ghemuit lângă ea.

– Scumpe?

– Nu asta e problema. Uite, o bomboniera Hazel Ware – ametist marocan, cu capac.

– Acum sunt cioburi. Lasă-le, o să te tai. Adu o mătură.

Mormăind, s-a ridicat şi s-a dus să scotocească prin bucătărie.

– Avea şi o periuţă de dinţi în buzunar. A venit fluturând o mătură şi un făraş. O blestemată de periuţă. Pariez că nenorocitul a făcut parte din grupul de cercetaşi Eagle Scout.

– Probabil că a mutat-o din pijama în buzunarul hainei. Amabil, Jed a luat mătura din mâna ei.

– Nu m-ar mira. Dora s-a îndreptat spre bucătărie pentru a aduce cutia de gunoi. A sărit ca arsă în timp ce Jed arunca o parte din cioburi în cutie. Şi nişte prezervative.

– Orice cercetaş Eagle Scout care se respectă are aşa ceva în trusă.

Resemnată, s-a aşezat din nou pe braţul scaunului. Destul de teatral, se pare, rochia s-a ridicat.

– Şi tu ai fost cercetaş Eagle Scout?

A aruncat ultimele cioburi de sticlă, apoi a privit-o lung.

– Nu, eu am fost delincvent. Te-aş sfătui să-ţi păzeşti spatele. S-ar putea să-mi lipsească o doagă.

– Mulțumesc. Dora s-a ridicat să umple paharele din nou. Deci cu ce te ocupi acum?

– Ar fi fost cazul să știi. Jed a luat o țigară din pachet și a aprins-o. Doar am depus o cerere.

– N-am avut ocazia s-o citesc. Îmi dai și mie una? Și a arătat spre țigara lui. Îmi place să fumez când sunt stresată sau în mare încurcătură.

I-a dat țigara deja aprinsă și a luat alta.

– Te simți mai bine?

– Așa cred. A tras repede un fum și l-a dat imediat afară. Nu-i plăcea gustul, ci numai efectul. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce întrebare?

– Cu ce te ocupi?

– Cu nimic. A zâmbit, dar nu era nimic hazliu în asta. Sunt bogat și nu depind de nimeni.

– Oh. Presupun că asta se datorează faptului că ești delincvent. A mai tras un fum din țigară. Fumul și alcoolul îi dădeau o stare de amețeală plăcută. Deci ce faci toată ziua?

– Nu mare lucru.

– Aș putea să-ți găsesc o ocupație.

A ridicat din sprâncene.

– Așa?

– Muncă cinstită, Skimmerhorn. Asta dacă ești îndemânatic.

– Mi s-a spus că sunt destul de bun. Și-a întins mâna spre fermoarul care era deschis până aproape de talie. După un moment de ezitare, l-a închis până la capăt. Dora a tresărit și a clipit de câteva ori.

– Ah... mulțumesc. Voiam să spun că am nevoie de niște rafturi noi pentru magazin. Într-un loc ca ăsta mereu trebuie câte ceva.

– Balustrada de afară e sub orice critică.

– Oh. Buzele i s-au strâns, ca şi cum ar fi fost vorba de o insultă personală. Poți s-o repari?

– Probabil.

– Putem trece asta în contul chiriei sau te pot plăti cu ora.

– O să mă gândesc la propunere. Pentru moment îl preocupa altceva – i-ar fi făcut plăcere s-o atingă. Doar o mângâiere cu vârful degetelor pe curbura gâtului. Nu putea spune de ce. Atât îşi dorea să facă, numai atât, şi să vadă dacă vena de la baza gâtului ei lung şi subțire îi pulsa în semn de răspuns.

Plictisit de propria-i persoană, Jed a pus alături paharul gol şi s-a îndreptat spre ea, ca să ia cutia de gunoi.

– O s-o duc eu în locul tău.

– Mulțumesc. A înghițit în sec. Nu era chiar atât de simplu să scape de nodul pe care îl simțea în gât. Era ceva tulburător în felul în care bărbatul o privea.

Proastă, şi-a spus. Am avut pur şi simplu o zi lungă şi extenuantă. S-a îndreptat spre bucătărie.

– Chiar îți mulțumesc, i-a spus încă o dată. Dacă nu veneai, aş fi avut nevoie de cel puțin o oră ca să scap de toate cioburile astea.

– E în regulă. Mi-a plăcut să te văd cum i-ai dat un şut în fund.

A zâmbit.

– De ce?

– Nu mi-a plăcut costumul lui. S-a oprit în uşă şi a privit-o. Mi-e silă de tipii puşi la patru ace.

– O să țin mine asta. Cu un zâmbet care i-a arcuit buzele, s-a uitat în sus. Jed i-a urmărit privirea, studiind vâscul atârnat deasupra capului său.

– Drăguț, a spus şi, pentru că era un bărbat care a decis să nu-şi mai acorde nicio şansă, s-a îndreptat spre apartamentul lui.

– Hei. Amuzată de reacția lui, Dora l-a apucat de mână. Ghinion, i-a spus. Ridicându-se pe vârfuri, și-a frecat ușor gura de a lui. Risc să nu am noroc.

A atins-o mai mult dintr-un impuls, ca și cum se simțea împins de la spate. I-a luat bărbia în mână și a țintuit-o cu privirea.

– Riști mai mult de atât, Isadora.

Și-a lipit gura de a ei într-un sărut cu miros de tutun și coniac și cu o violență care i-a făcut sângele să-i circule mai repede.

Oh, Doamne, Dumnezeule, a mai apucat să gândească. Sau poate murmura asta în timp ce își lipea disperată buzele de ale lui.

A fost ceva rapid, a durat doar câteva secunde, dar, când i-a dat drumul, s-a răsucit pe călcâie, făcând ochii mari.

S-a aplecat din nou spre ea, încă o dată, luptând cu dorința animalică de a face exact ce a încercat și idiotul de contabil.

– Nu vreau să aflu cum e să mă dai afară în șuturi, i-a spus încet. Încuie-ți ușa, Conroy.

S-a îndepărtat, traversând holul, apoi a închis ușa după el.

5

– De ce ești așa de irascibilă? a întrebat-o Lea. A năvălit în depozit ca să anunțe o vânzare de 500 de dolari și a salutat pentru a treia oară în dimineața aceea, cu un mormăit scurt.

– Nu sunt irascibilă, a ripostat Dora. Sunt ocupată. Ținea în mână serviciul Fire-King Dinnerware, pictat cu flori de caprifoi. S-ar cuveni ca lumea să încerce să-și facă cumpărăturile cu două zile înainte de Crăciun. Îți dai seama că

trebuie s-o pun pe Terri să livreze marfa asta traversând tot oraşul astăzi după-amiază?

– Puteai să-i spui clientului să vină după ele.

– Şi puteam să renunț la reduceri, i-a răspuns Dora. Am blestematele astea de farfurii de trei ani. Aş fi fericită să le dau oricui.

– Dacă poți să faci o astfel de afirmație, ştiu sigur că ceva nu este în regulă, i-a spus Lea încrucişându-şi brațele. Descarcă-te.

– Totul e-n regulă. În afară de faptul că nu putea să doarmă. Şi n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că a acceptat să se lase sărutată. Am prea multe de făcut şi prea puțin timp să le fac.

– Dar ție îți place asta, Dora, a subliniat Lea.

– M-am schimbat. Dora a învelit ultima cupă în ziar. Unde o fi panglica aia de împachetat? S-a întors, apoi s-a împleticit înapoi spre masă, pentru că l-a văzut pe Jed în capul scărilor.

– Scuze. Dar el n-a observat. Am coborât ca să te întreb dacă mai vrei să repari balustrada.

– Balustrada? Oh... oh, bine. Detesta faptul că se simțea tulburată. Ai nevoie de lemn sau de altceva?

– Sau de altceva. Când Lea şi-a dres glasul, a ridicat ochii.

– Oh, Lea, el este Jed Skimmerhorn, noul chiriaş. Jed, sora mea, Lea.

– Încântat de cunoştință. Lea i-a întins mâna. Sper că te-ai instalat bine.

– Oarecum. Vrei să repar balustrada sau nu?

– Da, cred că da. Dacă nu eşti prea ocupat. Dora a găsit panglica de împachetat şi a luat-o ca să lege cutia. I-a venit însă o idee salvatoare. De fapt, poți să mă ajuți cu un drum în oraş. Ai maşină, nu? Un Thunderbird?

– Şi?

– Am de făcut o livrare – de fapt, am trei livrări. Nu mă pot dispensa de asistenta mea.

Jed şi-a vârât degetele în buzunarul de la piept.

– Vrei să fac eu livrările?

– Dacă nu te deranjează. Ţii socoteala la benzină şi la kilometraj. Şi i-a adresat un zâmbet radios. Poţi chiar să capeţi şi ceva bacşişuri.

Ar fi trebuit s-o repeadă. Dar nu ştia prea bine de ce n-a făcut-o.

– Cum aş putea să rezist? Şi s-a uitat destul de plictisit la cutiile pregătite pentru transport. Încotro?

– Scrie pe ele. Celelalte două sunt chiar acolo. A arătat cu capul spre colţul camerei. Poţi să le cari până la maşină pe uşa din spate.

Fără să comenteze, Jed a înhăţat prima cutie şi a dispărut afară.

– *Ăsta* este noul chiriaş? a şoptit Lea. Lua în calcul tot felul de posibilităţi, în timp ce se grăbea spre uşă ca să se uite după el, în stradă. Cine este? Cu ce se ocupă?

– Abia ţi-am spus cine este. Îl cheamă Skimmerhorn.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun. L-a urmărit pe Jed cum îndesa cutiile în portbagajul de la T-Bird, apoi a revenit în cameră. Se întoarce.

– Aşa sper, a spus Dora sec. A luat numai una dintre cutii. A ridicat-o singură pe a doua şi i-a pasat-o lui Jed când a intrat pe uşă. Sunt fragile, l-a avertizat ea.

– Vezi ce umeri are? a chicotit Lea. John n-o să aibă asemenea umeri nici în cele mai extravagante fantezii ale mele.

– Ophelia Conroy Bradshaw, să-ţi fie ruşine. John este un tip minunat.

– Ştiu asta. Sunt nebună după el, dar n-a avut niciodată asemenea umeri. Adică are, vreau să spun, dar sunt un fel de oase şi... Doamne! După ce a studiat felul în care s-au întins pantalonii Levis pe Jed când s-a aplecat spre portbagaj, şi-a dus mâna la inimă şi a zâmbit. Întotdeauna e încurajator să ştii că încă mai funcţionează atracţia fizică. Deci ce face?

– În legătură cu ce?

– Cu... facturile? a spus repede. Nu uita să-i dai domnului Skimmerhorn facturile, Dora. Le-a luat şi i le-a dat personal lui Jed, când acesta s-a întors după ultima cutie.

– Mulţumesc. I-a aruncat Leei o privire urâcioasă, ca răspuns la strălucirea din ochii ei. Vrei să repar lemnul ăla, sau nu?

– Lemn? Oh, balustrada, şi-a amintit Dora. Sigur, dă-i drumu'. Poţi să bagi nota de plată pe sub uşa mea, dacă nu sunt prin zonă.

Nu s-a putut abţine. Ştia că ar fi trebuit, dar era peste puterile lui.

– Ai o altă întâlnire fierbinte?

Dora i-a zâmbit dulce şi i-a trântit uşa în nas.

Pupă-mă-n fund, Skimmerhorn.

M-am gândit la asta, a murmurat el. Apoi a luat-o din loc.

Spune, i-a cerut Lea. Spune tot. Nu scăpa niciun amănunt, oricât ar fi de insignifiant.

Nu e nimic de spus. Am ieşit cu Andrew aseară, Jed a dat nas în nas cu el, iar eu l-am dat pe uşă afară, în şuturi.

L-ai dat pe Jed afară în şuturi?

Andrew – el a creat situaţia, a spus Dora la capătul puterilor. Şi eu l-am dat în şuturi afară. Acum, dacă am terminat mica noastră şedinţă de bârfă...

Aproape. Şi el cu ce se ocupă? Jed, vreau să spun. Rulica greutăţi sau ce face de are asemenea umeri?

– N-am ştiut niciodată că eşti obsedată de umeri.

– Sunt, când aparţin unul trup ca ăsta. Să vedem. Este hamal.

– Da' de unde.

– Muncitor în construcţii.

– Pierzi o călătorie pentru două persoane în Maui. N-ai vrea să încerci cu valize Samsonite?

– Spune-mi odată.

Dora şi-a petrecut o parte din noaptea agitată examinând cererea lui Jed. Una dintre referinţele pe care le avea era de la comisarul James L. Riker, din departamentul de poliţie din Philadelphia. Ceea ce avea un sens, s-a gândit, câtă vreme ultimul loc de muncă al lui Jed a fost la DP Philadelphia.

– E un fost poliţai.

– Fost? Lea a făcut ochii mari. Hristoase, a fost concediat din armată pentru mită? Trafic de droguri? A ucis pe cineva?

– Ai o imaginaţie bogată, iubito. Dora şi-a bătut sora pe umăr. Jur că ai fi foarte potrivită să-i moşteneşti pe tati şi mami la scenarii. S-a retras, a încheiat. Cu câteva luni în urmă. Conform informaţiilor amănunţite pe care tati le-a cerut când a vorbit cu comisarul de poliţie, Jed a fost foarte apreciat, şi ei îi păstrează pistolul de serviciu, în speranţa că se va întoarce.

– Bine, şi atunci de ce a plecat?

– Nimeni nu pare să ştie, a spus strâmbând din nas, dar era la fel de curioasă ca şi Lea şi o irita faptul că tatăl lor nu l-a întrebat. Jocul s-a terminat. A ridicat mâna ca să pună capăt altui val de întrebări. Dacă nu ne întoarcem s-o ajutăm pe Terri, o să-mi facă viaţa un iad.

– Bine, dar sunt mult mai liniştită ştiind că ai un poliţist chiar vizavi de tine. O să te apere de necazuri. Brusc, a făcut ochii mari. Oh, Doamne, Dory, te-ai gândit că poate poartă pistol?

– Nu cred că are nevoie de pistol când transportă veselă. Spunând aceasta, Dora şi-a împins sora spre uşă.

În alte împrejurări, DiCarlo s-ar fi simţit ca un idiot stând într-o elegantă sală de aşteptare cu o statuetă ieftină în poală. În locul ăsta de primire, decorat cu picturi impresioniste şi sculpturi Erté, nu se simţea deloc nepotrivit. Era doar speriat.

Nu a avut intenţia să săvârşească o crimă. Nu că nu i-ar fi plăcut să ucidă asemenea vărului său, Guido, dar nu asta a urmărit. DiCarlo a considerat plasarea unui glonţ între ochii lui Porter ca pe un fel de autoapărare.

Dar era extraordinar de supărat din cauza zborului lung pe care a fost nevoit să-l facă, de la est la vest, de-a lungul coastei. Conştient de faptul că este urmărit de ghinion, se întreba dacă nu cumva, printr-un ciudat complex de împrejurări, ţinea în poală statuia care nu trebuia. Sigur că părea să fie cea pe care a împachetat-o în lada de la „Premium". Într-o lume normală nu s-ar fi putut să existe două obiecte de porţelan la fel de urâte, în acelaşi orăşel.

– Domnul DiCarlo? l-a întrebat secretara. Domnul Finley vă primeşte imediat.

– Ah, da. Sigur. DiCarlo s-a ridicat, a luat statueta sub braţ şi şi-a aranjat nodul de la cravată cu mâna liberă. A înmuiat-o pe blondă spre uşile duble de mahon şi s-a străduit să şi compună un zâmbet plăcut.

Finley nu s-a ridicat din spatele biroului său. I-a făcut plăcere să-l vadă pe DiCarlo agitat, după ce a trecut oceanul pentru a se prezenta la raport. I-a zâmbit rece, observând dunga de transpiraţie de deasupra buzei de sus a lui DiCarlo.

– Domnule DiCarlo, ai rezolvat lucrurile în marele stat Virginia?

– Totul a fost rezolvat.

– Excelent. A arătat spre birou, așa că DiCarlo a pus statueta jos. Asta este tot ce mi-ai adus?

– Am și lista celorlalte mărfuri. Și toate adresele. La un gest al mâinii lui Finley, DiCarlo s-a scotocit în buzunar după listă. După cum vedeți, au fost numai patru cumpărători, și doi dintre ei sunt tot dealeri. Cred că ar trebui să fie simplu să mergem în aceste magazine și să răscumpărăm marfa.

– Crezi? a spus Finley încet. Dacă ai fi gândit, marfa ar fi fost deja în posesia mea. Oricum, a continuat în timp ce DiCarlo tăcea, intenționez să-ți dau posibilitatea s-o recuperezi chiar dumneata.

S-a ridicat și și-a trecut un deget peste fața drăguță a femeii imortalizate în statuetă.

– Neinspirată lucrare. Chiar hidoasă, nu crezi?

– Da, domnule.

– Și tipul ăsta, Ashworth, a dat bani frumoși pe ea. Uimitor, nu-i așa, ce pot considera oamenii atrăgător. Numai dacă te uiți și vezi cât de stângace e linia, cât de șterse sunt culorile și ce calitate proastă are materialul. Ei bine, frumusețea e trecătoare. A ridicat o scrumieră de marmură albă de pe birou și a decapitat femeia.

DiCarlo, care numai cu câteva ore înainte a omorât cu sânge rece doi oameni pentru statuetă, a tresărit când a fost zdrobit și al doilea cap. Îl urmărea, cu nervii încordați, în timp ce Finley distrugea sistematic și mâinile.

– Un cocon urât, a murmurat Finley, pentru a proteja frumusețea pură. Din interiorul torsului figurinei a scos un mic obiect învelit în plastic. L-a dezvelit cu delicatețe, iar fâșâitul plasticului semăna cu cel pe care îl fac hainele atunci când un bărbat își dezbracă iubita.

Ceea ce DiCarlo a văzut părea a fi o brichetă de aur, bogat ornamentată și bătută cu pietre prețioase. Pentru el era mult mai atrăgătoare decât statueta în care fusese ascunsă.

– Ştii ce este asta, domnule DiCarlo?

– Nu, domnule.

– Este un etui. Finley a râs, apoi a mângâiat bijuteria. În acel moment trăia suprema fericire – un copil cu o jucărie nouă, un bărbat cu o amantă nouă. Care nu-ţi spune nimic, desigur. În caseta asta mică, ornamentată, se ţineau instrumentele pentru manichiură sau acele de cusut, poate de siguranţă, sau tutunul de prizat. Un mic flecuşteţ care a ieşit din modă pe la sfârşitul secolului al XIX-lea. Ai în faţă una dintre piesele cele mai măiestrit lucrate; este din aur, iar pietrele, domnule DiCarlo, pietrele sunt rubine. Pe spate are marcate iniţialele. Zâmbind visător, a întors-o. A fost un dar de la Napoleon pentru Josephine. Dar acum îmi aparţine.

– Este nemaipomenit, domnule Finley. DiCarlo îi adusese obiectul dorit, şi patronul lui părea foarte mulţumit.

– Aşa crezi? Ochii de smarald ai lui Finley au strălucit. Lucăria asta este numai o parte din bunurile mele, domnule DiCarlo. Oh, îmi face plăcere că a ajuns în mâinile mele, dar asta îmi aduce aminte de lipsa celorlalte obiecte. Obiecte pentru care, pot spune, mi-a trebuit mai mult de opt luni ca să le adun şi alte două luni ca să le asigur transportul. Este aproape un an din viaţa mea, ceea ce pentru mine înseamnă foarte mult, ca să nu mai vorbesc despre cheltuieli. A apucat din nou scrumiera şi a spart cu ea faldurile delicate ale rochiei doamnei din porţelan. Cioburile săreau ca mici rachete prin aer. Îmi poţi înţelege suferinţa, nu-i aşa?

– Da, domnule. Transpiraţia rece se scurgea pe spinarea lui DiCarlo.

– Atunci trebuie să ne gândim cum le aducem înapoi. Stai jos, domnule DiCarlo.

Cu o mână nesigură, DiCarlo a măturat aşchiile de porţelan de pe scaunul îmbrăcat în piele. S-a aşezat precaut pe marginea lui.

– Sărbătorile mă fac mărinimos, domnule DiCarlo. Finley şi-a tras scaunul şi a continuat să mângâie caseta cu mişcări circulare. Mâine este Ajunul Crăciunului. Ţi-ai făcut planuri, îmi imaginez.

– Da, de fapt, da. Familia mea, înţelegeţi...

– Familiile. Faţa lui Finley s-a luminat de un zâmbet. Nimic nu este mai important decât familia în prejma sărbătorilor. Eu personal nu am familie, dar asta nu este important. Până nu-ţi dai osteneala să-mi recuperezi măcar o mică parte din bunuri, şi asta cât mai repede, nici prin cap nu-mi trece să te las să-ţi vezi familia de Crăciun. Ţinând strâns caseta între palme, şi-a îndoit braţele. Îţi dau răgaz până la 1 ianuarie. Generos, ştiu, dar, aşa cum am spus, vin sărbătorile. Sărbătorile mă fac sentimental. Vreau ca totul să ajungă la mine până la 1 ianuarie – nu, nu, 2 ianuarie. Un zâmbet larg i-a luminat faţa. Cred că nu mă vei dezamăgi.

– Nu, domnule.

– Aştept un raport al progreselor făcute, fie că e sărbătoare, fie că nu. Mă poţi găsi aici sau pe numărul privat. Ţinem legătura, domnule DiCarlo. Dacă nu primesc veşti la intervale regulate, o să te caut personal. Şi nu cred că îţi doreşti aşa ceva.

– Nu, domnule. DiCarlo şi-a imaginat ce lucru groaznic ar fi fost să fie vânat de un lup turbat. O să fac exact cum doriţi.

– Excelent. Oh, şi înainte de a pleca, pune-o pe Barbara să-mi facă o copie după lista asta.

Jed nu putea spune ce l-a determinat să facă acel pas. N-avea niciun motiv să se ducă la magazin în dimineaţa aceea. Se putea simţi foarte bine petrecându-şi ziua la sala de gimnastică, ridicând greutăţi în propriul apartament sau citind. Numai Dumnezeu ştia ce impuls nebunesc l-a

îndemnat s-o ia în jos pe scări şi oarecum de bună-voie să facă livrări pentru Dora.

Desigur, şi-a amintit el cu un zâmbet, urma să primească un bacşiş gras pentru serviciile prestate. Câţiva dolari şi, dacă avea noroc, chiar o cutie de tablă colorată, plină cu prăjiturele de casă.

Nu era cine ştie ce scofală, şi apoi i se părea destul de interesant să constate că avea parte de o primire entuziastă când bătea la uşa cuiva aducând un pachet şi nu o insignă de poliţist.

A trăit din plin experienţa unor astfel de încercări şi acum stătea în frig înlocuind balustrada. Faptul că asta îi făcea chiar plăcere, îl făcea să se simtă ca un idiot.

Era obligat să lucreze afară pentru că Dora nu avea nici măcar un metru liber în întreaga clădire. În ce priveşte mieltele, nu avea decât o singură şurubelniţă şi un ciocan rotund cu un mâner ascuţit, aşa că s-a milogit de Brent să-i împrumute câte ceva. Desigur, Mary Pat l-a iscodit pentru toate, de la obiceiurile lui alimentare până la iubirea vieţii lui, în timp ce el clocotea de furie. A durat aproape o oră până când a reuşit să plece cu un ferăstrău electric.

Jed a tras învăţămintele necesare de pe urma întâmplărilor din acea zi: trebuia să ţină totul pentru el, exact aşa cum şi-a planificat. Când cineva nu vrea să aibă legături cu ceilalţi, nu are niciun motiv raţional să se încurce cu ei.

Dar până la urmă, în spatele clădirii nu exista nimeni care să-l bată la cap, şi îi plăcea să lucreze cu propriile mâini, să simtă lemnul sub degete. Cândva, chiar s-a gândit să-şi amenajeze un mic atelier în spatele casei din Chestnut Hill. Un loc unde putea să lucreze câte ceva în timpul liber. Dar asta a fost înainte de Donny Speck. Înainte de investigaţia care devenise o obsesie.

Şi, desigur, s-a întâmplat înainte ca Elaine să plătească preţul.

Jed a revăzut întreaga scenă în minte. Mercedesul sedan argintiu era în şopron. A văzut strălucirea mată a perlelor din jurul gâtului lui Elaine şi şi-a amintit că erau un cadou de ziua ei de la primul dintre cei trei soţi ai ei. I-a văzut ochii, de un albastru strălucitor ca şi ai lui – poate singura trăsătură de familie pe care o aveau în comun –, a văzut-o cum s-a ridicat şi a privit curioasă în direcţia lui. I-a citit în ochi uşoara plictiseală şi apoi s-a văzut pe el alergând peste peluza îngrijită, printre tufele de trandafiri.

Soarele scânteia pe capota cromată înţepându-i ochii. O pasăre căţărată într-unul dintre cei trei meri ciripea de zor.

Apoi explozia a spintecat aerul ca un pumn fierbinte care l-a lovit pe Jed în spate, l-a făcut să zboare în lături, spre tufele de trandafiri, unde petalele s-au împrăştiat din cauza forţei suflului.

Mercedesul argintiu era un ghem de foc înconjurat de fumul negru care se ridica spre cerul de vară. A crezut că a auzit-o cum a ţipat. Putea fi scrâşnetul metalului care se rupea. Spera să fie asta. A sperat că nu a simţit nimic după ce mâna ei a răsucit cheia în contact şi a declanşat bomba.

Asudând, Jed a tăiat balustrada cu ferăstrăul electric al lui Brent. Era gata. Elaine murise şi nu o mai putea aduce înapoi. Donny Speck era mort, slavă Domnului. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit-o, Jed nu mai putea să-l omoare încă o dată.

Şi era exact aşa cum dorea să fie. Singur.

– Ho, ho, ho.

Distras de vocea entuziastă din spatele lui, Jed a răsucit ferăstrăul. S-a întors, ochii i s-au îngustat în spatele ochelarilor de aviator, în timp ce studia, cu un amestec de plictiseală şi curiozitate, obrajii roşii ai lui Moş Crăciun.

– Ai venit ceva mai devreme, nu?

– Ho, ho, ho, a spus Moşul încă o dată, şi s-a lovit peste pântecul enorm. Arăţi de parcă ai avea nevoie de o mică încurajare de Crăciun, fiule.

Resemnându-se la gândul că fusese întrerupt, Jed a căutat o ţigară.

– Domnul Conroy, nu? A citit dezamăgirea pe faţa Moşului. Din cauza ochilor, i-a spus Jed, şi a aprins un chibrit. Ochii Dorei, s-a gândit Jed. Mari şi căprui şi plini de secrete năstruşnice.

– Oh, exclamă Quentin. Presupun că un poliţist este antrenat să descopere ce se ascunde sub aparenţe, iar un actor are menirea de a exprima acest lucru. Desigur, am jucat multe roluri de apărători ai legii şi ordinii în cariera mea. În funcţie de sezon, îi distrez pe copii de Ziua copilului nevinovat. Şi-a mângâiat barba mătăsoasă. Un deziderat modest, care îmi oferă însă satisfacţii, atâta vreme cât îmi dă posibilitatea să creez unul dintre cele mai credibile personaje pentru un auditoriu receptiv. Copiii sunt actori, înţelegi, şi actorii copii.

Amuzat fără să vrea, Jed a dat aprobator din cap.

– Te cred pe cuvânt.

– Văd că Izzy te-a pus la treabă.

– Izzy?

– Iubita mea fiică. Quentin şi-a ridicat sprâncenele şi i-a făcut cu ochiul. Frumuşică, nu?

– Arată foarte bine.

– Şi gospodină. Nu ştiu de unde a moştenit asta. Nu de la maică-sa. Cu un aer conspirativ, Quentin s-a tras mai aproape. Nu că mă plâng, dar a fierbe un ou este pentru ea un triumf culinar. Desigur, are alte talente.

– Sunt convins de lucrul ăsta. Şi Dora are.

– Firește. O femeie de afaceri dedicată, primul meu soţ, nu seamănă deloc cu noi ceilalţi sub acest aspect,

deşi, desigur, putea să facă o carieră strălucită pe scenă. Cu adevărat strălucită, a repetat cu oarecare regret. Dar a ales lumea comerțului cu amănuntul. Genele sunt ceva ciudat, nu crezi?

– Nu prea m-am gândit la asta. Ascultă, trebuie să termin aici înainte de a se întuneca.

– Aş putea să-ți dau o mână de ajutor? a spus Quentin manifestând un surprinzător simț practic, ceea ce făcea din el un bun regizor, ca şi un bun actor.

Jed a privit pântecul plin, haina roşie şi barba fluturândă din bumbac alb.

– Nu ai nişte pitici care să se ocupe de astfel de lucruri?

Quentin a râs încântat.

– În zilele noastre, toată lumea face parte dintr-un sindicat, băiete. Nu-i pot pune pe micii ticăloşi să facă ceva dacă nu scrie în contract.

Jed a strâns din buze şi s-a întors spre ferăstrău.

– Imediat ce termin aici mă poți ajuta să o fixez.

– Aş fi încântat.

Om răbdător, Quentin s-a aşezat pe o treaptă. I-a plăcut întotdeauna să supravegheze munca manuală. A supraveghea era cuvântul cheie. Din fericire, cu felul său de a fi lipsit de îngâmfare n-a murit de foame de-a lungul carierei sale de actor.

Şi-a întâlnit nevasta la treizeci de ani, în timpul unui spectacol cu *Furtuna*, unde el era Sebastian şi ea Miranda. Au pătruns cu curaj în noua lume a căsătoriei şi au făcut nenumărate turnee, cu remarcabil succes, până s-au stabilit în Philadelphia şi au înființat Liberty Players.

Acum, la respectabila vârstă de cincizeci şi trei de ani – patruzeci şi nouă în CV – conducea la Liberty Players o trupă respectată, care a interpretat totul de la Ibsen la Neil Simon, cu un profit constant.

Poate pentru că viața lui a fost uşoară, Quentin a trăit fericit. Şi-a văzut fiica mai mică aşezată la casa ei, fiul lui

ducea cu mândrie numele familiei mai departe pe scenă. Numai Dora lipsea.

Quentin a decis că acest bărbat tânăr şi sănătos, cu ochi misterioşi, era soluţia perfectă. Zâmbind în sinea lui, a scos perna din pântecul Moşului, dintr-o mişcare scurtă. Urma altceva.

– Bine lucrat, băiete, i-a spus Quentin după o jumătate de oră, în timp ce se ridica şi mângâia balustrada. Fină ca un obraz de femeie. Şi este o plăcere să te vadă omul muncind. Cum faci s-o fixezi la loc?

– Apuc-o bine şi du-te cu capătul tău în sus.

– Este fascinant. Clopoţeii de argint de la cizmele lui Quentin sunau în timp ce urca scările. Nu sunt complet novice; am asistat la construirea decorurilor. Odată am construit ceva grozav pentru Jolly Roger în spectacolul *Peter Pan*. Quentin şi-a răsucit mustaţa albă şi l-a privit cu mândrie. Înţeşte, l-am interpretat pe Hook.

– Mă aşteptam să-mi spui asta. Folosind ferăstrăul lui Brent, Jed a fixat balustrada la loc. În timp ce lucrau, Quentin a continuat conversaţia. Jed a descoperit că e uşor să-l ignori, aşa cum ignorai muzica de fond din cabinetul dentistului.

– Ce simplu a fost! Întorcându-se la baza scărilor, Quentin a zgâlţâit balustrada şi a zâmbit. Tare ca piatra. Sper că Izzy a mea o să-ţi aprecieze munca. Şi i-a tras lui Jed o palmă amicală pe spate. De ce nu vii să iei masa de Crăciun cu noi? Ophelia mea a făcut o cantitate impresionantă de mâncare.

Am alte planuri.

Ah, desigur. Quentin a zâmbit fără să-şi dezvăluie gândurile. Şi-a făcut propriile cercetări în legătură cu Jed Hummerhorn. Ştia precis că Jed nu avea altă familie decât pe bunica lui. Atunci, poate de Anul Nou. Întotdeauna dăm o petrecere la teatru. Eşti bine venit la Liberty.

– Mulțumesc, o să mă gândesc la asta.

– Între timp, cred că meritățm o recompensă pentru munca noastră.

A zâmbit din nou făcându-i cu ochiul lui Jed, în timp ce turna whisky într-un păhărel de argint. I l-a întins lui Jed.

Gândindu-se că n-avea niciun motiv să-l refuze, Jed a dat băutura peste cap. S-a străduit să nu se înece. Licoarea era foarte tare.

– Noroc. Quentin i-a mai dat un pahar. Îmi place să văd un bărbat care bea zdravăn. Mai ia unul.

Jed a mai băut un pahar şi a lăsat whisky-ul să-l încălzească.

– Eşti sigur că Moş Crăciun are voie să bea?

– Dragă băiete, cum crezi că supraviețuim în nopțile lungi şi reci de la Polul Nord? Data viitoare poate o să ajungem în Pacificul de Sud. O schimbare agreabilă, printre palmieri. O să încercăm să includem în program şi un grup de muzicanți. Izzy trebuie să te aducă şi pe tine.

A mai turnat în paharul lui Jed şi a început să fredoneze „There is Nothin' Like a Dame".

Whisky-ul şi-a făcut efectul, s-a gândit Jed. Asta explica de ce stătea afară în frig şi întuneric, mulțumindu-se să privească un Moş Crăciun care cânta.

În timp ce dădea peste cap un alt păhărel, a auzit uşa deschizându-se şi, privind în jur, a văzut-o pe Dora stând în capul scărilor, cu mâinile înfipte în şolduri.

Doamne, ce picioare lungi avea, s-a gândit el.

I-a aruncat lui Jed o privire fulgerătoare.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să-l încurajezi.

– Eu mi-am văzut de treabă.

– Stând pe scările din spate şi bând whisky cu un om în costum de Moş Crăciun? Bună treabă.

Pentru că limba i se împleticea, Jed a pronunțat cu grijă.

– Am reparat balustrada.

– Lăudărosule ce eşti. Dora a coborât scările şi l-a apucat de braţ pe tatăl ei, tocmai când Quentin făcea o piruetă nostimă. Spectacolul s-a încheiat.

– Izzy! Încântat, Quentin şi-a sărutat fiica pătimaş şi a strâns-o în îmbrăţişarea sa de urs. Tânărul tău şi cu mine am făcut lucrări de tâmplărie.

– Văd asta. Amândoi păreţi foarte ocupaţi în momentul ăsta. Să mergem în casă, tati. A luat butelca şi i-a pus-o lui Jed în mână. Mă întorc după tine, a şuierat şi şi-a târât tatăl, în sus, pe scări.

– Mi-am văzut de treaba mea, a repetat Jed şi a înşurubat bine sticla înainte de a o strecura în buzunar. Între timp Dora s-a întors şi a strâns ustensilele lui Brent cu grija cu care cineva împachetează porţelanuri fine.

– Aşa. A ridicat lada, punând-o alături. Unde e Moşul?

– Doarme. Avem o regulă pe-aici, Skimmerhorn. Nu bem în timpul serviciului.

Jed s-a îndreptat de spate şi s-a proptit de maşină.

– Am terminat. Încruntat, a arătat spre balustradă. Vezi?

– Da. L-a privit şi şi-a scuturat capul. Nu te învinovăţesc. Este irezistibil. Haide, o să te duc sus.

Nu sunt beat.

Abia te mişti, Skimmerhorn. Corpul tău o ştie, dar informaţia nu a ajuns până la creier.

Nu sunt beat. A mai spus o dată, dar nu a obiectat când i-a petrecut un braţ în jurul umerilor lui şi l-a condus spre scări. Am câştigat cincisprezece dolari şi am primit două dolari mi de prăjiturele cât ţi-am livrat marfa.

Asta e bine.

Grozave prăjiturele. Când au ajuns în dreptul uşii s-a întunecat de ea. Doamne, ce bine miroşi.

Pariez că spui asta tuturor proprietăreselor. Ai cheile?

– Da. A bâjbâit după ele, a renunțat și s-a proptit de perete. Îi prindea bine, s-a gândit, să bea atât de mult, încât să-și reprime iritarea.

Oftând, Dora și-a băgat mâna în buzunarul de la pieptul lui. S-a chinuit cu închizătoarea, dar l-a deschis.

– Încearcă în celălalt, i-a sugerat.

S-a uitat în sus și i-a remarcat zâmbetul surprinzător de fermecător.

– Nu sunt. Dacă te amuză atât de tare, nu ești chiar așa de beat cum am crezut. Descurcă-te singur.

– Ți-am spus că nu sunt beat. Le-a găsit, apoi s-a întrebat cum poate să bage cheile în broască dacă podeaua se mișcă. Dora i-a ghidat mâna. Mulțumesc.

– E tot ce pot să fac. Ești în stare să te bagi singur în pat?

Și-a proptit o mână pe rama ușii.

– Las-o baltă, Conroy. Nu vreau să mă culc cu tine.

– Bine, cu asta m-ai pus la punct.

– Tu însăți îți creezi probleme. Cu ochii ăștia mari și căprui, cu corpul tău mic și puternic. Vreau doar să fiu singur.

– Presupun că am pierdut orice speranță să devin mama copiilor tăi. Dar nu te necăji, o să supraviețuiesc. L-a dus până la canapea, l-a trântit jos, apoi i-a ridicat picioarele.

– Nu te vreau, i-a spus în timp ce-i scotea cizmele. Nu vreau pe nimeni.

– Bine. Nevăzând nicio pătură în jur, l-a acoperit cu câteva prosoape care atârnau pe scândura de călcat. N-o să tremuri de frig. Arăta extraordinar de drăguț, s-a gândit, așa beat mort, nesociabil și pe jumătate adormit. Mânată de un impuls de moment, s-a aplecat peste el și l-a sărutat pe vârful nasului.

– Dormi, Skimmerhorn. O să te simți ca dracu' mâine.

– Pleacă, a murmurat el, închizând ochii.

6

Ea a avut dreptate. Se simțea îngrozitor. Ultimul lucru pe care îl dorea Jed era ca cineva să-i bată la ușă când încerca să facă un duș. Înjurând, a răsucit robinetul, și-a pus un prosop în jurul șoldurilor și s-a îndreptat spre ușă. Bombănind, a deschis.

– Ce dracu' vrei?

– Bună dimineața, Skimmerhorn. Dora a năvălit înăuntru cu un coș în brațe. Văd că ești la fel de simpatic și vesel ca întotdeauna.

Purta un fel de fustă-pantalon, albastru intens cu auriu, care i-au atras atenția.

– Dispari.

– Vai, suntem prost dispus în dimineața asta. Fără să se impere, a desfăcut coșul. Înăuntru erau un termos, o cană de ceramică plină cu un lichid portocaliu care arăta destul de tan și un ștergar alb ca laptele, care învelea două cornuri. Cum toată afacerea a fost pusă la cale de tata, m-am gândit să vad cum te simți în dimineața asta. Avem nevoie de o linguriță, o cană cu farfurioară și o tavă. Cum el nu s-a mișcat, a dat din cap. Bine, o să le găsesc singură. De ce nu te duci să pui ceva pe tine? Mi-ai spus clar că persoana mea nu te interesează, dar vederea trupului tău ud și pe jumătate gol mi-ar putea aduce într-o stare de frenezie sexuală greu de stăpânit.

I-a tresărit un mușchi de pe față în timp ce scrâșnea din dinți.

Drăguț, Conroy. Foarte drăguț. Dar s-a întors și s-a îndreptat cu pași mari spre dormitor. A revenit îmbrăcat într-un costum gri rupt în genunchi. Între timp ea a așezat micul dejun pe tava de picnic.

– Ai şi o aspirină?

– M-am gândit la asta.

– Mai întâi aspirinele. I-a dat trei pastile. Ia-le cu putin suc.

S-a uitat urât la lichidul galben pe care i l-a turnat într-un pahar.

– Ce dracu' e asta?

– Salvarea. Crede-mă.

Pentru că era convins că nu se putea simți mai rău, a înghițit pilulele cu două guri mari din leacul Dorei.

– Hristoase. Are gust de lichid pentru îmbălsămare.

– Oh, îmi imaginez că e făcut după aceeaşi rețetă. Dar îți garantez rezultatul. Tata bagă mâna în foc pentru el şi, crede-mă, e expert. Încearcă şi cafeaua – nu prea alungă mahmureala, dar vei fi destul de treaz ca s-o savurezi.

Pentru că ochii erau pe cale să-i iasă din orbite, i-a apăsat cu palmele.

– Ce a fost în cană?

– Arma secretă a lui Quentin Conroy. Mai are destulă în subsol, unde face experiențe ca un om de ştiință nebun. Tatei îi place să bea.

– Ce noutate!

– Ştiu că ar trebui să-l dezaprob, dar e destul de greu. Nu face rău nimănui. Nu sunt foarte sigură nici dacă îşi face singur rău. A rupt un colț din corn şi l-a mestecat. Nu devine posac sau răutăcios. N-a intenționat niciodată să se arunce sub roțile unei maşini sau să conducă o instalație complicată. A ridicat din umeri. Unii oameni vânează sau colecționează timbre. Tata bea. Te simți mai bine?

– O să supraviețuiesc.

– Asta-i grozav. O să plec să deschid magazinul. Nici nu ştii cât de multă lume face târguieli în Ajunul Crăciunului S-a ridicat să plece, cu mâna pe clanță. Oh, şi balustrada

arată bine. Mulțumesc. Spune-mi când vrei să punem împreună câteva rafturi. Și nu fi îngrijorat, a adăugat ea cu un zâmbet. Nici eu nu vreau să mă culc cu tine.

Dora a închis ușa și a început să fredoneze în timp ce străbătea culoarul.

DiCarlo se simțea minunat. Norocul îi surâdea din nou; mașina Porsche închiriată duduia pe drumul 95. Cutia frumos împachetată, de pe bancheta din spatele lui, conținea un vultur de bronz și o reproducere a Statuii Libertății, amândouă achiziționate cu ușurință de la un magazin care se afla chiar aproape de Washington, D.C.

A fost foarte simplu, gândea acum DiCarlo. A intrat în magazin, a scotocit puțin, apoi a ieșit din nou, mândru posesor a două piese ale kitsch-ului american. După un scurt tur prin Philadephia, unde urma să achiziționeze celelalte două obiecte de pe lista lui, se putea întoarce la New York. Dacă toate mergeau normal, putea fi acasă pe la ora nouă, la timp pentru celebrarea sărbătorii.

A doua zi, după Crăciun, putea să-și reia activitatea prevăzută în agenda sa de lucru. În ritmul ăsta, își imagina că va intra înainte de termen în posesia tuturor mărfurilor domnului Finley.

Putea chiar obține un bonus pentru asta.

Mișcând degetele în ritm de dans, a format numărul privat al lui Finley, la telefonul din mașină.

– Da.

– Domnul Finley. DiCarlo.

– Ai ceva interesant să-mi spui?

– Da, domnule. Am recuperat încă două articole în D.C.

– Tranzacțiile s-au desfășurat în liniște?

– Fără probleme. Acum mă îndrept spre Philadelphia. Încă două obiecte sunt într-un magazin de acolo. Sper să termin pe la trei.

– Atunci îți doresc Crăciun fericit, domnule DiCarlo. Până în douăzeci şi şase sunt greu de găsit. Fireşte, dacă ai ceva de raportat, lasă-i un mesaj lui Winesap.

– Rămânem în legătură, domnule Finley. Sărbători fericite.

Finley a închis telefonul, dar a continuat să stea în balcon, uitându-se la smogul gros care se ridica deasupra L.A. Cutiuța atârna la gâtul lui, pe un lanț fin de aur.

DiCarlo a sosit la Philadelphia pe la trei. A avut norocul să ajungă la magazinul Dorei cu cincisprezece minute înainte de închidere. Primul lucru pe care l-a observat a fost o roşcată statuară, cu o bonetă verde de elf pe cap.

Terri Starr, asistenta Dorei, îi zâmbea amabil lui DiCarlo.

– Crăciun fericit, i-a spus cu o voce limpede ca un clopoțel de sărbătoare. Ați ajuns la timp. Închidem mai devreme astăzi.

DiCarlo a arborat un zâmbet sfios.

– Pariez că nu vă plac foarte mult cumpărătorii din ceasul al doisprezecelea.

– Dimpotrivă. Deja observase Porsche-ul din față şi şi-a făcut socoteala că o să încheie ziua de lucru cu o vânzare importantă. Căutați ceva anume?

– De fapt, da. A aruncat o privire în jur, sperând să observe fie pictura, fie câinele de portelan. Sunt în drum spre casă şi am o mătuşă care colecționează statuete în formă de animale. Mai ales câini.

– Vă rog să mă urmați. Înaltă de şase picioare în pantofii ei cu tocuri, Terri a luat-o înainte ca un sergent care inspectă trupele. A apreciat costumul lui DiCarlo, aşa cum a făcut şi cu maşina, şi l-a dus spre câinele de jad. Este una dintre piesele mele favorite. A deschis vitrina cu geamul bombat şi

a luat un câine Foo, verde ca mărul, una dintre piesele lor cele mai scumpe. Splendidă, nu?

– Da, dar mă tem că gusturile mătuşii mele nu sunt atât de sofisticate. A privit-o cu ochi glumeți. Ştiți cum sunt aceste micuțe doamne.

– Bineînțeles. Nu poți să conduci un magazin de rarități ca să nu ştii. Să căutăm altceva. Cu un oarecare regret, Terri a pus piesa din jad la loc. Avem un cuplu de doi cocheri spaniel, din ghips.

– Aş vrea să arunc o privire. Aveți ceva împotrivă dacă mă uit puțin în jur? Poate îmi sare în ochi ceva pentru mătuşa Maria.

– Mergeți drept înainte. Nu vă grăbiți.

DiCarlo a văzut câinii din ghips. A trecut în revistă pudelii din cloisonné şi retrieverii din sticlă suflată. Erau acolo şi un dalmațian din plastic şi un chihuahua din alamă. Dar nu a văzut nicăieri câinele din porțelan.

S-a uitat şi după pictură. Erau zeci de tablouri înrămate, portrete şi postere de reclame. Dar nu exista nicio pictură abstractă în ramă de ebonită.

– Cred că am găsit ceva perfect. Terri a făcut doi paşi înapoi, când DiCarlo s-a întors ca o vijelie. Terri era una dintre acele femei care se mândrea cu faptul că ştia să descifreze fizionomia oamenilor. În momentul acela, a văzut pe fața lui că era capabil de crimă. Eu… vă rog să mă scuzați. V-am speriat?

Zâmbetul a alungat răceala de gheață din privirea lui DiCarlo, şi Terri s-a amăgit cu gândul că i se păruse.

– Da, m-ați speriat. Cred că eram cu gândurile în altă parte. Ce avem aici?

– Este o faianță Staffordshire, un câine ciobănesc englez cu pui. E foarte drăguță, nu?

– Potrivită pentru aleea mătușii Maria. DiCarlo a arborat din nou zâmbetul amabil, imediat ce a observat eticheta cu prețul. Cred că o să-i placă, a spus, sperând să mai treacă ceva timp până când o va împacheta. Mă gândeam la cu totul altceva, dar merge și asta.

– Cash sau cu card?

– Cu card. I-a întins cartea de credit. A avut un câine preferat, câinele ei, înțelegeți? a continuat el ținându-se după Terri, spre casă. Un câine maro cu pete albe, care stătea încolăcit pe covor și dormea douăzeci de ore din douăzeci și patru. Mătușa Maria l-a adorat. Speram să găsesc ceva care să-i semene.

– Ce drăguț. Terri a învelit faianța Staffordshire în hârtie de mătase. Probabil că sunteți un nepot extrem de iubitor.

– Mă rog, mătușa Maria m-a crescut.

– Păcat că nu ați venit cu câteva zile mai înainte. Am avut o piesă foarte asemănătoare cu cea despre care vorbiți. Un câine cu pete, din porțelan, dormind încolăcit. A fost adus în magazin numai cu o zi înainte să-l vindem.

– L-ați vândut? a spus DiCarlo printre dinți, străduindu-se să zâmbească. Ce păcat!

– Nu era o piesă la fel de frumoasă ca aceea pe care tocmai ați cumpărat-o, domnule DiCarlo, a adăugat ea după ce i-a returnat cardul. Credeți-mă, mătușa dumneavoastră o să fie încântată.

– Nu mă îndoiesc. Vă admir și picturile.

– Unele. Cele mai multe sunt postere și portrete de familie pentru saloanele de la moșii.

– Nimic modern? Vreau să redecorez o casă.

– Din păcate, nu. Avem câteva lucruri în camera din spate, dar nu am văzut nicio pictură.

În timp ce ea scria chitanța, DiCarlo bătea cu degetele în tejghea și medita. O să afle cine a cumpărat câinele. Dacă

scena nu s-ar fi petrecut la lumina zilei, în dreptul ferestrei larg din spatele lui, i-ar fi pus pistolul în ceafă ca s-o forțeze să-i dea informația.

Desigur, pe urmă trebuia s-o omoare.

S-a întors spre fereastra din spate. Nu era trafic prea mare de vehicule sau pietoni. Dar a scuturat din cap. O fată pe tocuri, îmbrăcată într-o jachetă, îl privea fix. Nu merita să riște.

– Semnați aici. Terri i-a dat pachetul și cardul. Sper să petreceți un Crăciun grozav alături de mătușa dumneavoastră.

Pentru că îl urmărea din spatele ferestrei, DiCarlo a pus cutia în portbagajul mașinii, apoi a făcut cu mâna înainte de a se urca în mașină. A ieșit ușor din curbă.

O să se ducă undeva să ia masa. Când se va întuneca, și magazinul va fi gol, avea să se întoarcă.

Dora a bătut încet la ușa lui Jed. Știa că o să mârâie la ea. Asta nu se putea evita. De fapt, era obișnuită cu felul în care își arăta colții și se certa. Nu-i făcea plăcere, dar se obișnuise.

Și nu a dezamăgit-o.

Șortul și tricoul îi erau pline de transpirație. Brațele îi străluceau de sudoare. Ar fi putut să-i admire pentru o clipă lotta bărbătească, dar era prea ocupată să studieze căutătura hoțoasă din ochii lui.

Jed a luat un prosop și l-a pus în jurul gâtului.

– Ce mai vrei acum?

– Iartă-mă că te deranjez. L-a dat puțin la o parte și a observat echipamentul lui de sport trântit în living. În timp ce tu erai atât de preocupat să-ți lucrezi mușchii, mie mi s-a tăiat telefonul. Trebuie să sun undeva.

– Este un telefon în colț.

– Ești un tip adorabil, Skimmerhorn. De ce nicio doamnă drăguță nu pune laba pe tine?

– O gonesc cu bastonul.

– O, n-am nicio îndoială în privința asta. Fii băiat bun. E un telefon local.

Pentru o clipă, a crezut că o să-i trântească ușa în nas. Încă o dată. Dar el a deschis ușa larg și a făcut un pas înapoi.

– Dă-i drumu', i-a spus și s-a dus în bucătărie.

Voia să-i respecte intimitatea? Greu de crezut. Raționamentul ei s-a dovedit corect, pentru că s-a întors cu o sticlă, îmbrăcat într-o jachetă cu glugă. Dora a umblat la telefon, a oftat ușor, și apoi a pus receptorul în furcă.

– Și al tău e mort.

– Nu e atât de surprinzător de vreme ce locuim în aceeași clădire. Ușa lui era deschisă, ca și a ei. Din apartamentul ei se auzea muzică. Muzică de Crăciun. Un cor medieval, mai degrabă incitant decât plictisitor.

Din nefericire, Dora avea exact același efect asupra lui.

– Întotdeauna te îmbraci așa când vorbești la telefon?

Purta o rochie lucioasă, argintie, cu bretele și tocuri înalte. Un lănțișor cu steluțe îi atârna de fiecare ureche.

– Trebuie să mă duc la câteva petreceri. Dar tu? Îți petreci Crăciunul ridicând greutăți?

– Nu-mi plac petrecerile.

– Nu? A ridicat din umeri și mătasea argintie a foșnit îmbietor când s-a mișcat. Mie îmi plac. Zgomotul, mâncarea și bârfele. Desigur, îmi place să port discuții cu alte ființe umane, dacă sunt interesante.

– Atâta vreme cât nu pot să-ți ofer nicio petrecere de Crăciun, ar fi mai bine să pleci. A pus prosopul alături și a ridicat o halteră. Asigură-te că partenerul tău nu se atinge de punciul de Crăciun.

– Nu merg cu nimeni, ca să nu am probleme cu punciul de Crăciun. O că chem un taxi. S-a așezat pe brațul canapelei, încruntându-se, în timp ce Jed ridica greutăți. Nu-i părea rău

pentru el. Era ultima persoană de pe lume care îi inspira simpatie. Şi totuşi nu-i plăcea să şi-l imagineze petrecând singur seara de Ajun, ridicând haltere. De ce nu vii cu mine?

I-a aruncat o privire lungă şi tăcută, şi s-a grăbit să continue:

– Nu e o cerere în căsătorie, Skimmerhorn. Doar nişte petreceri unde te duci şi încerci să fii simpatic.

– Nu vreau să fiu simpatic.

– Înţeleg că eşti demodat, dar este Ajunul Crăciunului. Un timp al prieteniei. Înţelegere între oameni. Poate ai auzit de asta.

– Am auzit nişte zvonuri.

Dora a aşteptat puţin.

– Ai uitat de păcăleli?

– Las-o baltă, Conroy.

– Mă rog, e un progres faţă de dimineaţă. Lumea o să creadă că suntem îndrăgostiţi. L-a privit lung. Bucură-te de inspiraţie, Skimmerhorn, şi sunt sigură că Moşul o să-ţi pună ceva în şosete. S-a oprit, aplecând capul. Ce e zgomotul ăla? Ascultă. Ochii i s-au micşorat din cauza concentrării. O, Doamne. Nu-mi spune că avem şoareci.

El a pus jos haltera şi a ascultat.

– E cineva, jos, în magazin.

– În magazin, a repetat el. Zgomotul urcă prin aerisiri. Nu-ţi cunoşti propria clădire, Conroy?

N-am stat prea mult pe-aici, mai ales când magazinul este deschis. A încercat să alunge gândul, apoi a înţepenit. Dar magazinul nu este deschis. Vocea i-a coborât până la şoaptă. Nu e nimeni jos.

Cineva este.

Nu. Şi-a ridicat mâna să-şi domolească emoţia. Am închis de câteva ore. Terri a plecat la trei şi jumătate.

Deci s-a întors.

– În ajun de Crăciun? Este la una dintre petrecerile unde mă duc şi eu. Dora a păşit cu atenţie, îndreptându-se spre uşă.

– Unde te duci?

– Jos, bineînţeles. Cineva a demontat probabil alarma şi a pătruns înăuntru. Dacă îşi imaginează că o să poată să-mi jefuiască magazinul o să aibă o surpriză.

A înjurat, a chibzuit, apoi a apucat-o de braţ şi a împins-o la loc pe scaun.

– Stai acolo. S-a îndreptat spre dormitor. Dora încă se gândea pe ce nume să-l strige, când el s-a întors în cameră aducând un 38.

Ochii i s-au mărit.

– Ce-i asta?

– O umbrelă. Rămâi acolo. Încuie uşa.

– Dar…

– Stai acolo. Jed a închis uşa în urma lui. Era probabil asistenta ei, s-a gândit în timp ce se mişca repede, în linişte, în jos, pe hol. Sau sora ei care a uitat să ia un pachet. Sau bătrânul, căutând o sticlă. Dar poliţistul din el nu putea să nu acţioneze. Şi tot ca poliţist nu putea să nu ţină seama de faptul că telefonul nu funcţiona şi că zgomotele care veneau prin aerisiri erau făcute cu grijă.

A ajuns la uşa care ducea spre depozitul magazinului, şi a deschis-o încet. De jos nu venea prea multă lumină. A auzit un zgomot – un zăvor închis.

Oare ţine bani acolo? s-a întrebat şi a înjurat printre dinţi Probabil. În vreo casetă veche sau o cutie de prăjituri.

O mişcare în spatele lui l-a făcut să se întoarcă. Şi a înjurat din nou Dora era cu trei trepte mai sus, cu ochii măriţi şi cu o halteră în mână.

Jed a ridicat un deget. Dora a scuturat din cap, iar el i-a ridicat pumnul. Mândră, femeia şi-a ridicat bărbia.

– Idioata, a murmurat Jed. Rămâi acolo, pentru numele lui Dumnezeu.

A pornit în jos, încă gesticulând, când a treia treaptă a scârţâit sub piciorul lui. A urmat o serie de pocnituri care s-au izbit de zid, la câţiva centimetri de faţa lui.

Jed s-a ghemuit, a coborât celelalte trepte în viteză, când a ajuns jos s-a rostogolit şi s-a ridicat, cu arma întinsă când a văzut uşa din spate sărind într-o parte. A auzit-o pe Dora în spatele lui, strigându-i să rămână pe loc.

Din fugă şi-a aţintit arma asupra uşii şi apoi a ieşit în stradă. Aerul rece l-a izbit drept în faţă. Dar avea sângele înfierbântat. Zgomotul de picioare care alergau venea din dreapta. Ignorând cererea Dorei de a se opri, şi-a continuat urmărirea.

Era instinctul pe care şi l-a antrenat jumătate din viaţă. După ce a alergat cam jumătate de cvartal, a zărit o maşină care pleca. Când s-a întors la Dora, a găsit-o stând în mijlocul grămezii de pietriş, tremurând.

– Intră înăuntru.

Teama cedase locul furiei.

Ai faţa plină de sânge.

– Da? Şi-a trecut mâna peste obraz şi a constatat că degetele erau ude. Probabil că a sărit tencuiala. S-a uitat în jos la haltera pe care încă o ţinea în mână. Şi ce aveai de gând să faci cu asta?

Dacă te prindea şi te trântea la pământ aveam de gând să-l lovesc cu haltera. S-a simţit uşurată când l-a văzut băgând pistolul în buzunar. Crezi că trebuie chemate întăriri?

Nu mai sunt poliţist.

Ba da, eşti, s-a gândit ea. Poate nu cunoscuse prea mulţi apărători ai legii şi ordinii, dar avea în faţa ochilor un poliţist

autentic. Fără să spună nimic, l-a urmat spre intrarea din spate a magazinului.

– Ai auzit de sisteme de siguranță?

– Dar am unul. Mi-am închipuit că face un zgomot infernal dacă încearcă cineva să intre.

Jed s-a încruntat doar şi s-a dus imediat înăuntru, smulgând cutia şi firele.

– Mickey Mouse, i-a spus dezgustat, numai după ce a aruncat o privire rapidă mecanismului.

Ea s-a bosumflat, punând jos greutatea.

– Tipul care mi l-a vândut era de altă părere.

– Tipul care ți l-a vândut a râs probabil şi cu fundu' când l-a instalat. Tot ce trebuie să faci este să tai firele. Ca să-i demonstreze a tăiat capetele firelor. Pentru mai multă siguranță a decuplat telefoanele. A văzut după lumină dacă e cineva sus.

– Atunci a fost un prost, nu-i aşa? Dinții îi clănțăneau. Vreau să spun că trebuia să aştepte până plecam sau adormeam, apoi putea să intre şi să fure.

– Poate era grăbit. N-ai o haină, ceva? Ți s-a înroşit nasul.

Jignită, şi-a frecat nasul.

– Proasta de mine, nu mi-am luat şalul. Ce era zgomotul ăla care s-a auzit înainte să cobori scările? Păreau niştc baloane care se sparg.

– Amortizor. Jed şi-a verificat buzunarul.

– Amortizor? Cuvântul i-a ieşit ca un chițăit, în timp ce-şi freca brațul. Ca în filmele cu gangsteri? A tras în tine?

– N-am luat-o ca pe ceva personal. Ai o monedă la tine? Ar trebui să raportăm ce s-a întâmplat.

Şi-a întins mâinile spre el. Culoarea cu care frigul i-a colorat obrajii a dispărut. Jed i-a văzut pupilele dilatate.

– Dacă leşini peste mine, chiar că m-ai nenorocit. A apucat-o de bărbie şi a zgâlțâit-o puțin. Gata, s-a terminat. A plecat. E în regulă?

– Ai fața plină de sânge, a spus ea necăjită.

– Mi-ai mai spus asta.

– Putea să te nimerească.

– Puteam să-mi petrec noaptea asta cu o dansatoare exotică. Imaginează-ți cât de departe de realitate sunt asemenea scenarii. Ce zici despre monedă?

– Nu am... Cu un gest automat și-a scuturat buzunarele. Am un telefon în mașină.

– Sigur că ai. S-a grăbit spre mașină și a descoperit că era deschisă.

– Nu e nimic înăuntru, a spus ea înfuriindu-se. I-a făcut plăcere să vadă că obrajii i se colorează din nou.

– În afară de telefon și casetofon. A ridicat o sprânceană. Un Fuzzbuster.

– A fost un cadou. Și-a încrucișat brațele.

– Bine. A format numărul lui Brent și a așteptat să sune de două ori.

– Crăciun fericit!

– Bună, Mary Pat. Auzea copiii țipând, în fundal, pe melodia „Jingle Bells" dată la maximum. Vreau să vorbesc cu Brent o clipă.

– Jed. Doar nu ai sunat ca să invoci niște amărâte de scuze pentru mâine? Îți jur că te scot din casă cu forța, cu mâinile mele.

– Nu, o să fiu acolo.

– La două fix.

– O să-mi potrivesc ceasul. Brent e prin preajmă?

– Chiar aici, preparând cârnații lui celebri în lumea întreagă. Ți-l dau imediat.

S-a auzit un clinchet. „Jingle Bells" a fost înlocuit de „Rudolf".

– Hei, căpitane, la mulți ani.

– Iartă-mă că te întrerup de la gătit, dar avem o mică problemă aici.

– Jody, lasă pisica în pace! Ce fel de problemă?

– O spargere. Magazinul de sub apartament.

– Au luat ceva?

– O să verific. Şi-a ridicat de pe faţă părul răscolit de vânt şi a privit la Dora cum tremură. A tras în mine câteva focuri. A folosit un amortizor.

– La naiba. Te-a nimerit?

– Nu. Şi-a mai trecut o dată mâna peste obraz. Sângerarea aproape se oprise. Avea o maşină pe aproape. După zgomotul motorului nu era una economică.

– Linişteşte-te, Kimo Sabe. O să raportez spargerea. Lasă totul în seama mea.

– Mulţumesc. A închis şi a privit-o pe Dora, care ţopăia când pe un picior, când pe celălalt în efortul inutil de a se încălzi. Ar trebui să bei un coniac. Pentru că avea mâinile îngheţate, i le-a luat şi i le-a încălzit, în timp ce se întorceau la magazin. Poţi să arunci o privire în jur şi să vezi dacă lipseşte ceva?

– Nu trebuie să ating nimic, nu?

– Abţine-te până vine poliţia.

– Putem închide uşa?

– Sigur. A aruncat o privire scurtă către climatizor şi l-a închis. După ce a aprins lumina, pur şi simplu a rămas uimit.

Depozitul era ticsit. Pe un perete, cutiile fuseseră îngrămădite până la tavan. Rafturile erau pline de mărfuri despachetate, puse în dezordine, imposibil să le poată distinge. Erau într-un colţ şi două vitrine cu patru despărţituri. Deasupra lor se afla o grămadă de cutii.

Mai era şi o masă care părea o insulă de echilibru. Pe ea se aflau un telefon, un vas de porţelan plin cu creioane şi stilouri, şi bustul lui Beethoven, care servea drept prespapier.

– N-a dispărut nimic, a spus ea.

– De unde ştii?

– Îmi cunosc inventarul. S-a îndreptat spre rafturi şi a luat ceva ce lui Jed i se părea a fi o sticlă veche de parfum sau loţiune. Acest Daum Nancy costă mai mult de o mie. Parfuria asta Castelli şi mai mult. Şi tot aşa. A dat jos o cutie care avea desenată pe ea o jucărie de copil.

– Nando? Un robot pentru copii?

– Valorează uşor două mii pentru un colecţionar. L-a suflat şi l-a pus la loc.

– Şi laşi marfa la vedere?

– Am sistem de alarmă. Aveam, a mormăit. E dificil să-mi mut întregul stoc într-o pivniţă în fiecare seară.

– Şi bani cash?

– Depunem totul, dar rămâne cam o sută, în monedă mică şi mărunţiş, în fiecare seară. S-a îndreptat spre birou şi a deschis sertarul de sus. A scos un plic şi din el a luat nişte bani. Sunt aici. Exact cum am spus, poţi să verifici. S-a îndepărtat şi a auzit o hârtie foşnindu-i sub picior. S-a aplecat şi a ridicat-o. O chitanţă de plată cu card, i-a spus lui Jed. Nostim, asta poate fi o pistă.

Să vedem. I-a luat-o din mână. Timothy O'Malley. Cincizeci şi cinci şi impozit, din decembrie douăzeci şi unu. Pentru solniţe?

– Soţia lui face colecţie.

Cinci sute pentru o râşniţă de sare?

Solniţă, l-a corectat Dora, şi i-a smuls chitanţa. Jaranule.

– Vampir.

Deloc amuzată, s-a întors ca să pună chitanţa în dosar.

Priveşte aici, l-a rugat. În sertarul ăsta este dezordine.

A venit să privească peste umărul ei.

– Nu era dinainte?

Bineînţeles că nu. Păstrez cu mare grijă toată arhiva. Ea şi-a petrecut o săptămână luna trecută ca să pună în ordine hârtiile şi să aducă la zi dosarele.

– Deci căuta ceva în dosarele tale. Ce păstrezi în ele?

– Nimic de valoare. Chitanțe, facturi, lista de mailuri, printuri cu inventare, hârtii de livrare. Nedumerită, şi-a trecut o mână prin păr. Steluțele care îi atârnau în urechi sclipeau în lumină. Nimeni nu ar da o spargere pentru nişte hârtii. Un agent nebun de la controlul financiar? Un contabil psihopat?

Imediat ce a rostit asta, Dora şi-a muşcat limba.

– Cum se numea ticălosul de aseară?

– Nu fi ridicol. Andrew nu ar face niciodată aşa ceva.

– N-ai spus că era contabil?

– Bine, dar…

– Şi l-ai concediat?

– Ăsta nu e un motiv să…

– Andrew şi mai cum?

A respirat adânc, fluturându-şi bretonul.

– O să-ți dau numele, adresa, numărul de telefon, după care poți să-ți faci treaba de polițist. Să-l hărțuiești ca să afli ce alibi a avut în noaptea cu pricina.

– Nu sunt polițist.

– Asta miroase a polițist...

– De unde ştii a ce miroase un polițist?

– A praf de puşcă şi transpirație. Dacă mă gândesc mai bine, tu ai şi gust de polițist.

– Cum vine asta?

– Nu ştiu. În mod deliberat şi-a îndreptat privirea spre gura lui, apoi a coborât-o încet. Dur, autoritar, puțin rău.

– Pot fi mai rău. Era foarte aproape de ea, aşa că nu mai putea face nicio mişcare din cauza dulapului cu dosare din spatele ei.

– Mi-am imaginat. Ți-am spus că întotdeauna am avut problema asta cu autoritatea? Încă din şcoala elementară

A împins-o înapoi.

– N-ai pomenit de asta. Şi-a dat seama că nu miroase nici a praf de puşcă, nici a transpiraţie. Toată camera mirosea ca Dora, un parfum persistent şi înţepător care făcea un bărbat să saliveze.

– Aşa este, a continuat ea. Ăsta este unul dintre motivele pentru care am început propria mea afacere. Detest să primesc ordine.

– Eşti prea încăpăţânată să le primeşti. Ţi-am spus să rămâi pe loc.

– Am simţit nevoia să fiu aproape de omul cu pistolul. A ridicat mâna şi şi-a trecut-o peste tăietura de pe obrazul lui. M-ai speriat.

Nu ţi-a fost frică până nu s-a terminat.

Nu, am fost speriată tot timpul. Tu nu?

Nu. Mie îmi place să tragă lumea în mine.

Probabil că asta a fost reacţia pe care am avut-o. Şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui, simţindu-se foarte bine în prezenţa lui. Ştii, din cauza şocului.

Ţi-am spus să te dai înapoi.

Împinge-mă. Buzele i s-au rotunjit. Te desfid.

S-a aplecat spre ea ca să-i găsească gura. Se aştepta să fie dur şi era pregătită pentru asta. Greutatea trupului lui a făcut-o să se lipească cu spatele de dulapul cu dosare. Unghiile îi intrau în coaste, dar plăcerea era prea mare ca să mai simtă durerea.

El ştia că face o greşeală. În timp ce stătea lipit de ea, îşi dădea seama de asta. Reuşise să-i înfigă un cuţit în minte, ca să nu mai poată să se elibereze. Acum ea tremura sub el, scoţând mici sunete de plăcere din adâncul pieptului. Şi avea un gust minunat, iute şi dulce în acelaşi timp.

A durat o veşnicie până când el şi-a îngăduit să savureze stimularea dulce a femeii.

A făcut un pas înapoi, dorind să-şi limpezească gândurile, dar ea şi-a înfipt amândouă mâinile în părul lui şi l-a tras din nou peste ea.

– Mai vreau, a murmurat, în timp ce îi căuta înnebunită buzele. Întotdeauna am vrut mai mult.

Cu el putea să vrea mai mult. Simţea asta. Cu el nu va avea acea vagă senzaţie de neîmplinire. Se putea desfăta, putea să se simtă împlinită.

Pentru o clipă a intenţionat s-o pună jos acolo, pe podeaua depozitului înghesuit, în fumul de pistol care plutea încă în aer. Poate ar fi făcut-o, dar era încă destul de stăpân pe el ca să audă paşii la uşa din spate şi zgomotul pietrişului sub roţile de afară.

– Au venit poliţiştii. A luat-o pe Dora de umeri şi a dat-o la o parte cu un gest hotărât. Femeia a văzut în ochii lui ceea ce el continua să nege. Era încă poliţist.

– De ce nu pui de-o cafea, Conroy? După toate aparenţele nu te mai duci la petrecere.

Ea a pornit pe scări în sus şi, cu spatele spre el, i-a spus:

– Şi asta a fost tot?

– Da. Brusc i s-a făcut o poftă extraordinară de o ţigară. Asta a fost tot.

7

Dora sorbea din paharul de coniac. Jed bea cafea. Poliţai, a gândit răutăcioasă. Pe deasupra, ei nu beau în timpul serviciului – asta la televizor. Dorind să-l ignore complet aşa cum o ignora şi el, s-a încolăcit pe divan admirând luminiţele vesele din pomul de Crăciun.

Îi plăcea prietenul lui Jed – locotenentul Brent Chapman, cu pantalonii lui şifonaţi, cu cravata lui bălţată şi cu un zâmbet satisfăcut. Când a intrat mirosea a cârnaţi şi scorţişoară, iar ochelarii grele de baga îi măreau ochii căprui. Comportamentul lui era atât de liniştitor, încât Dora s-a oferit să facă cafea şi să scoată prăjituri, pentru că era mult mai încântată să primească oaspeţii neaşteptaţi decât să fie amestecată într-o cercetare a poliţiei în legătură cu nişte focuri de armă.

Brent a pus întrebările pe un ton serios şi degajat, aproape relaxant.

Nu, nu lipsea nimic după cât a putut aprecia.

Nu, nu exista nimc în dosare care să aibă o cât de mică valoare bănească.

Da, magazinul a fost foarte aglomerat în ultimele săptămâni. Dar nu-şi putea aminti pe nimeni care să i se fi părut suspect sau să fi pus întrebări neobişnuite.

Duşmani? Asta a făcut-o să râdă. Nu, numai dacă nu o luăm în seamă pe Marjorie Bowers.

Bowers? Brent a ciulit urechile. A rămas cu pixul suspendat deasupra blocnotesului.

Am concurat amândouă pentru o piesă la şcoală. La juniori. S-a montat *West Side Story*. Am întrecut-o la audiţii şi ea a lansat zvonul că sunt însărcinată.

Nu-mi vine să cred.

Cu reputaţia pătată, nu am avut de ales, a continuat Dora. Am atacat-o după şcoală. A aruncat o privire spre Jed, care privea încruntat farfuria cu brânză din faţa lui.

E foarte interesant, dar nu cred că are vreo legătură cu întâmplarea.

Mă rog, mă ura cu adevărat. Dora a ridicat din umeri. Apoi, lucrurile s-au repetat la Toledo. Nu, greşesc. Juniorii urmau să fie în Milwaukee. Am făcut schimb de grupe în ultimele zile.

Brent a zâmbit. Îi plăcea proprietăreasa lui Jed. Mulți oameni care erau supuși unui tir de armă își pierdeau orice simț al umorului.

– Să ne referim la ceva mult mai recent.

– Povestește-i despre dobitocul de contabil, i-a cerut Jed.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Andrew nu putea face așa ceva.

– Dawd, a întrerupt-o Jed. A fost contabilul Dorei până cu câteva zile în urmă. A încercat s-o seducă, așa că i-a învinețit un ochi și i-a dat papucii. A zâmbit răutăcios în direcția Dorei. Și i-a tras un șut în fund.

– Înțeleg. Cu limba între dinți, Brent a scris numele în carnet. Îi venea să zâmbească, dar uitându-se în ochii Dorei a înțeles că trebuie să păstreze o atitudine sobră.

– A mai amenințat și altă dată?

– Nu. Dă-mi o țigară, Skimmerhorn.

El i-a aprins una.

– Sâcâită sau stresată? a întrebat-o când i-a oferit-o.

– Tu ești judecătorul. I-a aruncat cuvintele, trăgând repede un fum. Cel mai violent lucru pe care l-a putut face Andrew a fost să se ducă acasă și să se miorlăie la maică-sa.

– Nu ar fi rău dacă am sta de vorbă cu el, a spus Brent. Unde putem să-l găsim?

Dora i-a aruncat lui Jed o privire dezgustată.

– Dawd, Dawd și Goldstein, o firmă de contabilitate la intersecția Străzii 6 cu Market.

Brent și-a notat și a luat unul dintre fursecurile pe care Dora le-a pus pe o farfurie drăguță lângă cotul lui.

– Plăcut mod de a petrece Ajunul Crăciunului, nu?

– Aveam alte planuri. Dora a zâmbit. Îmi pare rău că ți-ai părăsit familia.

– Asta mi-e slujba. Grozave prăjituri.

– Mulțumesc. Nu vrei să-ți dau câteva pentru acasă? Ai copii, nu?

– Da. Trei. Îndreptându-şi genunchii, Brent a căutat în portofel ca să-i arate pozele. În timp ce Brent privea în jur, Dora s-a ridicat să admire fotografiile copiilor. Erau două fete şi un băiat, drepți şi spilcuiți de parcă ar fi pozat pentru un album al şcolii.

– Fata cea mare seamănă cu tine, a comentat Dora.

– Da, seamănă. Ea e Carly. Are zece ani.

– Am o nepoată care are tot zece ani. E în clasa a cincea.

– Şi Carly este tot într-a cincea. La şcoala elementară Bester din Landsdowne.

– Şi Missy este tot la Bester. Când Jed i-a privit, partenerul lui şi proprietăreasa îşi zâmbeau. Mai mult ca sigur îi se cunosc.

– Trebuie să fie Missy Bradshaw, nu-i aşa? Are un frate mai mic pe care îl cheamă Richie, şi care este o adevărată...

Teroare, da, e adevărat.

Au trecut de multe ori prin fața casei. Locuiesc la distanță de o stradă de noi. Jucăm biliard împreună cu părinții lui Missy.

– N-ați vrea să rămâneți singuri? i-a întrebat Jed.

Amândoi i-au aruncat lui Jed o privire compătimitoare.

Spune-mi Brent, întotdeauna a fost aşa de dificil?

Şi încă cum. Brent a lăsat portofelul şi s-a ridicat. Avea buzunarul plin de firimituri de la prăjituri şi urme de degete pe ochelari. Dora l-a găsit fermecător. Dar a fost cel mai bun polițist cu care am lucrat vreodată, aşa că poți să te simți în siguranță avându-l peste drum.

Mulțumesc. Mă duc să-ți aduc prăjiturile. Ignorându-l pe Jed, s-a îndreptat spre bucătărie.

Grozavă proprietăreasă, a comentat Brent, ridicând din sprâncene.

– Concentrează-te! Cât de repede o să aflați câte ceva despre gloanțele pe care le-ați găsit în tencuială?

– Iisuse, Jed, e Crăciunul. Lasă-le băieților de la laborator câteva zile. O să cercetăm și urmele, dar va fi o pierdere de timp.

– Dacă a fost destul de profesionist ca să folosească amortizorul, mai mult ca sigur că a purtat mănuși.

– Ai ghicit.

– Ce-ți imaginezi… Jed a tăcut când Dora s-a întors cu o farfurie de carton acoperită cu o folie de aluminiu.

– Mulțumesc, domnișoară Conroy.

– Dora. O să-mi spui dacă descoperi ceva?

– Bineînțeles. Stai liniștită. O să supraveghez cercetările

– Bine. I-a aruncat lui Jed o privire lungă și rece. Pot dormi liniștită acum.

– Așa e. Crăciun fericit.

– Te conduc. Jed i-a făcut Dorei semn cu capul. Mă întorc.

În timp ce ei ieșeau pe hol, Brent a mai luat o prăjitură de sub folie.

– De când ești aici, de o săptămână?

– Aproape.

– Cum de-ai amețit-o deja?

– E un talent. De ce crezi că un profesionist a pătruns prin efracție într-un magazin de vechituri și a răscolit un maldăr de hârtii?

– E o întrebare de o sută de puncte. Brent s-a îndreptat spre ușa din spate, înfruntând o pală de vânt.

– Sunt o groază de lucruri de valoare acolo.

– Dar nu a venit după obiecte scumpe, nu-i așa?

– N-a avut timp să scotocească. L-ai întrerupt.

– A văzut lumină sus, a tăiat firele telefonice. A deconectat sistemul de alarmă. Dar nu a venit pentru Daun Nancy.

– Pentru ce?

– Nu contează, a scuturat din cap Jed, plictisit şi el. S-a îndreptat spre dulapul cu dosare.

– Pentru că umbla după ceva anume.

– Da. Jed a aruncat ţigara. Dar a găsit? Şi ce căuta în dosarele unui magazin de vechituri?

– Chitanţe? a întrebat Brent, în timp ce deschidea uşa maşinii.

– Lista inventarului, nume, adrese.

– Poţi să scoţi băiatul din armată, dar nu poţi să scoţi armata din băiat.

– Mă interesează personal când cineva trage în mine.

– Nu te pot acuza pentru asta. Ne lipseşti, căpitane.

Ceva a licărit în ochii lui Jed, ca şi cum ar fi fost supărat, apoi a plecat repede.

Oraşul pare să se descurce destul de bine şi fără mine.

– Ascultă, Jed...

– Las-o baltă. N-avea dispoziţia necesară pentru a primi lecţii, şi nici nu era pregătit pentru o discuţie pe tema vinovăţiei. Ajută-mă să aflu ce s-a întâmplat.

O să fii primul care află. Brent s-a urcat în maşină şi a coborât geamul. Şi păzeşte-ţi ţinta, băiete. Cred că doamna poate s-o nimerească.

Drept răspuns, Jed a pufnit. S-a îndreptat spre casă. Voia să fie sigur că Dora a încuiat magazinul înainte ca el să se întoarcă să mai arunce o privire.

Nu era decât un civil care îşi lua măsuri de precauţie, i-a spus.

– Au plecat, i-a comunicat Dorei când a intrat pe uşa descuiată. Poţi conta pe Brent. Este foarte bun în chestiuni de amănunt.

– Grozav. Stai jos.

– Am nişte treabă. Ai grijă să încui uşa.

– Stai jos, a repetat ea şi i-a arătat scaunul. Am de gând să mă ocup puțin de rana ta.

– Asta o s-o rezolv eu.

– Ştii ceva, Skimmerhorn? Când cineva sare în apărarea unei femei, onoarea o obligă să aducă antisepticul. Dacă purtam jupon, îl rupeam ca să fac bandaje din el.

Jed a mai aruncat o privire la îmbrăcămintea ei fistichie.

– Ce porți pe dedesubt?

– Excelent tonus. Pentru că a anticipat întrebarea, Dora l-a obligat să se aşeze. Acum se presupune că o să spui „La naiba, doamnă, nu e decât o zgârietură".

– Asta şi este. A zâmbit subțire. Dar putea să fie mult mai rău.

– Fără îndoială. Foşnind din mătăsuri, a îngenuncheat şi a şters rana cu un tampon de vată. Sora mea ar fi spus că puteai să-ți pierzi ochiul. Pentru Lea, orice poate fi un potențial obiect de scos ochii. A moştenit genele mamei. Dora a luat un alt tampon şi a spus mulțumită: S-a mai aranjat.

Deşi superficială, rana l-a usturat foarte tare. Jed a apucat-o de încheietura mâinii.

– La naiba, ce este asta?

– Alcool. Şi-a fluturat genele. Am curățat varul.

– Până la os, a murmurat Jed.

– Nu fi copil, Skimmerhorn. Ține apăsat.

Încă un tampon l-a făcut să se strâmbe.

– Mi-ai spus pe nume când alergai în jos pe scări, țipând isteric.

– Niciodată n-am țipat isteric.

– Atunci ai făcut-o. A imitat-o amuzat. Jed! Jed! Oh, Jed.

Dora a dat drumul tamponului într-un bol.

– În clipa aia am crezut că erai la un pas de moarte. Din nefericire, m-am înşelat. I-a pus un deget pe bărbie, i-a întors puțin capul, examinând tăietura. Nu vrei un plasture?

– Nu. Ochii i-au strălucit. Ai de gând să pupi locul?

– Nu. Apoi s-a ridicat, a dus bolul şi s-a aşezat din nou.

– Ascultă, am o întrebare. Ştiu ce-o să răspunzi. O să spui că nu trebuie să-mi fac griji, că n-a fost decât una dintre acele ciudăţenii care se întâmplă curent. Dar o să te întreb oricum. Crezi că o să se întoarcă?

Jed i-a studiat faţa. În ochii ei desluşi o încordare pe care reuşise s-o ascundă până atunci. Ar fi vrut să facă ceva ca să-i alunge îngrijorarea.

– Nu ştiu, a spus sec.

– Grozav. Dora a închis ochii, respirând greu. Atunci mai bine te întreb altceva. Dacă n-ai nicio idee ce a căutat aici, cum poţi să spui dacă se întoarce sau nu?

– Nu pot să spun. Ar fi putut s-o mintă, şi-a spus Jed, cu atât mai mult, cu cât obrajii ei erau din nou palizi. Dar îi era foarte greu să-i dea iluzia că nu există niciun pericol, doar ca să-i ofere o noapte liniştită. Avea ochii întunecaţi şi foarte obosiţi.

Uite. S-a ridicat şi amândoi au fost surprinşi de gestul tandru cu care i-a dat părul după urechi, înainte de a-şi îndesa mâna în buzunar. Uite, a spus din nou. Nu cred că ai motive să-ţi faci griji pentru noaptea asta. Tot ce trebuie să faci este să te bagi în pat. Lasă-l pe poliţist să-şi facă datoria.

Da. Îi stătea pe vârful limbii să-l roage să rămână, dar nu teama era motivul principal. Şi-a frecat mâinile, în sus şi în jos, ca să le încălzească. O să lipsesc mâine toată ziua – o iau la sora mea. O să-ţi las numărul în cazul… numai dacă este cazul, a încheiat.

Grozav. Încuie după mine. Bine?

Poţi fi sigur de asta. A pus mâna pe clanţă când el a spus pe hol. Şi tu. Adică, încuie şi tu.

Sigur. A aşteptat până când ea a închis uşa, răsucind cheia în broască. Un zgomot inconfundabil de scaun care

scârțâia pe duşumea i-a dat de înțeles că l-a tras ca să proptească uşa. Bună idee, Conroy, şi-a spus el, apoi a coborât ca să mai dea o raită în depozit.

Într-o casă frumoasă din capitala federală, ascunsă printre stejari falnici, o doamnă bogată se delecta cu un pahar de sherry, privind emisiunea *White Christmas* a lui Bing Crosby, pe ecranul mare al televizorului.

La auzul unor paşi uşori în spatele ei, doamna Lyle a zâmbit şi a ridicat o mână.

– Vino să vezi, Muriel, a invitat-o, adresându-se servitoarei ei de-o viață. Este emisiunea mea preferată.

Când a urmat lovitura, n-a țipat. Cristalul delicat s-a spart de colțul măsuței pentru cafea, pătând covorul Aubusson cu vinul roşiatic.

De undeva, prin ceața durerii care a lăsat-o paralizată, a auzit zgomotul sticlei zdrobite şi o voce furioasă de bărbat întrebând-o mereu şi mereu:

– Unde este câinele? Unde e nenorocitul ăla de câine?

Apoi n-a mai auzit nimic.

Era miezul nopții când DiCarlo urca cu liftul spre apartamentul lui din Manhattan. Avea mâinile încărcate de cutii de care a făcut rost din spatele magazinului de băuturi.

A fost norocos că a găsit chitanța pentru acel câine nenorocit, şi-a spus, şi s-a întrebat, într-o doară, dacă gloanțele pe care le-a tras pe scările magazinului de antichități au nimerit în ceva. Sau pe cineva.

Nicio problemă, s-a gândit. Pistolul nu putea fi identificat. Şi a făcut progrese.

A aranjat mai bine cutiile când a ieşit din ascensor, pe drumul spre hol. Avea vulturul de bronz, Statuia Libertății din ghips şi câinele de porțelan.

Şi o potârniche într-un păr, s-a gândit, râzând de unul singur.

– Aşa... Dora gusta dintr-un morcov în timp ce Lea încerca gâsca de Crăciun. Jed a alergat afară după tip, agitând pistolul, în timp ce eu am rămas acolo ca una dintre eroinele tale preferate de la Hollywood, cu mâinile încrucişate la piept. Vi unde să pui legumele astea?

– În frigider. Slavă Domnului că nu ai fost rănită. Deranjată de clocotul nenumăratelor cratiţe care fierbeau pe foc, zgomotul asurzitor făcut de copii din living şi de posibilitatea ca mama ei să năvălească în bucătărie în orice clipă, Lea s-a cutremurat. Ani de zile m-am temut că magazinul tău poate fi spart. Eu am fost cea care te-a convins să-ţi pui sistem de alarmă, ţi-aduci aminte?

– Mulţi ani mi-a fost şi mie frică. Dora a călit nişte buchiţele de broccoli într-o cratiţă cu unt şi arpagic, apoi s-a îndreptat spre tava pe care era pregătită o gustare şi a început să umple o farfurie. Jed spune că nu face doi bani.

– Zău? Grozav. Lea s-a oprit din treabă, indignată. Vărul lui John, Ned, susţine că e o capodoperă.

– Ned, vărul lui John e un ticălos. Dă-mi o cratiţă mai mare. A umplut-o cu conopidă. Oricum, poliţaii au venit şi mi-au pus o grămadă de întrebări. Dora a omis intenţionat povestea cu gloanţele. Nu i se părea o conversaţie potrivită pentru ziua de Crăciun. Şi am aflat că fostul partener al lui Jed e unul dintre vecinii voştri.

– Oh? Lea şi-a răsucit încheietura în timp ce bătea piureul de cartofi.

– Tatăl lui Carly Chapman. Merge la aceeaşi şcoală cu Mary

– Carly? În timp ce vorbea despre prietenele fiicei ei, Lea a ridicat un capac şi a mirosit. O, da. Brent şi Mary Pat. Jucăm biliard.

– Am auzit. Înainte de a pomeni despre contabil, Dora şi-a făcut curaj cu un pahar de vin. În toate astea e şi o parte bună. O să-l chestioneze pe Andrew.

– Glumeşti. Andrew?

– Contabilul respins încearcă să se răzbune distrugând dosarele femeii. Dora a ridicat din umeri şi i-a întins paharul surorii sale. Pare mai probabil decât orice altceva. Când e masa de seară?

– În douăzeci de minute, abstracţie făcând de faptul că ai lăsat baltă legumele. Dacă putem s-o ţinem pe mama ocupată cu... S-a întrerupt, înjurând încet, în timp ce Trixie Conroy pătrundea în încăpere.

Trixie îşi făcea întotdeauna o intrare spectaculoasă, fie că era pe scenă, fie că se afla în colţul pieţii. Era îmbrăcată ca pentru o masă simplă, de familie, într-o rochie lungă de culoare roşie, cu franjuri şi mâneci largi. Materialul îi învăluia teatral silueta subţire. Părul, tuns băieţeşte, era de un roşu stins. Faţa, albă ca laptele, fără riduri, graţie unei îngrijiri atente şi unui subtil lifting, era frapantă. Ochii albaştri, blânzi, moşteniţi de Lea, aveau gene dese, iar gura plină şi senzuală era rujată.

A năvălit în bucătărie, foşnind din mătăsuri, în valuri de parfum cu nuanţe de lemn exotic.

– Iubitele mele! Avea o voce dramatică, răguşită, care putea ajunge uşor până în ultimul rând al sălii de teatru. Sunt atât de fericită să-mi văd fetele împreună. A respirat adânc. Oh, şi ce arome minunate. Sper că n-ai încălzit prea tare chiftelele mele, Ophelia.

– Ah...! Lea i-a aruncat o privire disperată Dorei care s-a mulţumit să ridice din umeri. Nu, mami, sigur că nu. Lea nu

le-a încălzit deloc, în schimb, le-a ascuns sub chiuvetă în speranța că le va da mai târziu la cățel. Mami, știai că... sunt verzi?

– Normal. Trixie s-a învârtit în jurul plitei, zdrăngănind capacele. Eu le-am vopsit, special pentru această ocazie. Poate le servim acum, ca aperitiv.

– Nu. Cred că putem să... Negăsind o soluție mai bună, Lea și-a sacrificat sora. Mami, știai că cineva i-a spart magazinul Dorei?

– La naiba, Lea.

Lea s-a făcut că nu aude și a continuat:

– Azi-noapte.

– Oh, fetița mea, mielușica mea. Trixie a străbătut bucătăria și a ciupit-o pe Dora de obraz. Ești rănită?

– Nu, sigur că nu.

– Dora, de ce nu te duci cu mama în camera cealaltă? Așezați-vă și povestește-i tot ce s-a întâmplat.

Da, da, neapărat. Trixie a apucat-o pe Dora de mână și a scos-o din bucătărie. Trebuie să-mi spui imediat ce s-a întâmplat. Puteam să ajung la tine într-o clipă. Biata mea fetiță. Quentin, fiica noastră a fost jefuită.

Dora a mai avut timp să privească peste umăr înainte de a se arunca în luptă.

În salonul familiei Bradshaw domnea haosul. Peste tot erau împrăștiate jucării, iar mersul pe covor devenise o adevărată cursă cu obstacole. Se auzeau pocnituri și țipete, pentru că o mașină de poliție, teleghidată, mânuită cu ochi de vultur de Michael, îl teroriza pe Mutsy, câinele familiei. Will, foarte newyorkez în cămașa de mătase închisă la culoare și cu cravata plisată, o distra pe Missy cu un cântec la pian, John și Richie erau concentrați să joace Nintendo, iar Quentin, cu un hohot de ouă alături, îi chibița.

– Quentin. Vocea de scenă a lui Trixie a pus capăt oricărei mişcări. Fata noastră a fost ameninţată.

Incapabil să reziste, Will a executat la pian un acord melodramatic, gest recompensat de Dora cu o strâmbătură din nas.

– Mami, nu am fost ameninţată. Dora şi-a mângâiat mama încurajator, a condus-o spre un scaun şi i-a oferit paharul ei de vin. Au vrut să jefuiască magazinul, i-a explicat. De fapt, nici nu ştiu dacă au reuşit. N-au luat nimic. Jed i-a speriat.

– Am avut o presimţire în legătură cu el, a spus Quentin ducându-şi mâna la nas. Un fel de al şaselea simţ, dacă vreţi. S-a luptat cu ei?

– Nu, pur şi simplu i-a speriat.

– Eu l-am împuşcat, a urlat Richie şi a sărit pe divan trăgând cu o imaginară armă automată. Ţi-am spus eu.

– Adevărat, mi-ai spus.

– Richie, nu te urca pe mobilă, i-a poruncit John. Dora, ai chemat poliţia?

– Da. Şi cazul e pe mâna celor mai buni poliţişti din Philadelphia. L-a luat în braţe pe Richie. Iar poliţistul care cercetează cazul este tatăl prietenei voastre foarte bune, cu o faţă de broscuţă. Jody Chapman.

– Jody Chapman! a strigat Richie.

– Îţi transmite salutări. Dora şi-a fluturat genele. Toţi au răsuflat uşuraţi şi Dora a înţeles că a trecut criza.

– Willowby! Trixie a făcut linişte cu un singur cuvânt şi a ridicat o mână. În noaptea asta o să stai la Isadora. N-o să mă simt liniştită dacă nu ştiu că un bărbat are grijă de ea.

– Mamă. Dora şi-a luat înapoi paharul de vin. În numele tuturor feministelor, mi-e ruşine pentru tine.

– Idealurile sociale şi politice pălesc atunci când cineva îmi ameninţă copilul. Will, o să stai cu sora ta.

– Nicio problemă.

– Bine, dar eu am o problemă, i-a retezat-o Dora. Lasă pai pe chiuvetă când se rade şi poartă conversaţii interminabile şi indecente cu tipe din New York.

– O să-mi folosesc cardul meu de telefon, a mormăit Will. Şi n-aveai de unde să ştii că erau obscene dacă nu trăgeai cu urechea.

– Mama voastră ştie mai bine ce trebuie făcut. Quentin s-a ridicat ca să-şi mai toarne lichior de ouă. În seara asta era foarte şic în puloverul cu guler pe gât şi ţinută sportivă. S-a întors şi a sărutat mâna soţiei. Mâine-dimineaţă mă duc personal la magazin să văd care e situaţia. Nu-ţi mai bate tu capşorul frumos, dulceaţă.

– Şi mai vorbeaţi de obscenitate, a mormăit Will, apoi s-a strâmbat. Ce e duhoarea asta?

– Cina, a anunţat Lea, ieşind din bucătărie. Zâmbea strâmbându-se la Trixie. Iartă-mă, dragă, cred că ţi-am ars chiftelele.

Pe o stradă din apropiere, Jed se străduia să se strecoare pe uşă. I-a plăcut cina de Crăciun de la familia Chapman mai mult decât s-a aşteptat. Era greu să-i ignori pe copiii care se bucurau atât de mult de cadourile de Crăciun. Imposibil să nu te simţi relaxat de mirosul de brad, de curcan şi de plăcintă cu mere care plutea în aer. Şi mai era şi faptul că Brent şi Mary Pat îi plăceau şi ca oameni şi ca pereche. Dar cu cât stătea mai mult în casa lor plăcută, cu atât se simţea mai stânjenit. Scenele de familie – focul din cămin, copiii jucându-se pe covor – n-aveau nicio legătură cu mizerabilele lui amintiri despre vacanţele copilăriei.

Scandalurile permanente. Sau mai rău, mult mai rău, înşiruirea îngheţată, sufocantă. Anul în care mama lui a zdrobit toate porţelanurile de pereţi. Anul în care tatăl lui a distrus cu un pistol 25 toţi ciucurii de cristal ai candelabrului din hoiter.

Apoi a urmat Crăciunul în care Elaine n-a mai venit deloc acasă, ca să se întoarcă după două zile cu buza spartă şi ochii învineţiţi. N-a fost acela anul în care el a fost arestat pentru furt de la Wanamaker? Nu, şi-a amintit Jed. Asta s-a întâmplat cu un an mai târziu – când avea paisprezece ani.

Cam aşa arătau frumoasele zile ale vieţii lui trecute.

– Poţi să iei ceva de mâncare acasă, a insistat Mary Pat. Nu ştiu ce-o să fac cu tot ce a rămas.

– Fii un prieten adevărat, i-a spus Brent, trăgând o plamă peste fundul apetisant al soţiei, în timp ce trecea pe lângă ea, ca să-şi mai toarne bere. Dacă nu-mi sari în ajutor o să mănânc curcan o lună întreagă. Mai vrei o bere?

Jed a refuzat.

– Nu, conduc.

– Chiar pleci foarte devreme, s-a plâns Mary Pat.

– Am stat aici toată ziua, i-a amintit şi pentru că ea se număra printre puţinele persoane cu care se simţea bine, a sărutat-o pe obraz. Acum mă duc acasă să văd ce pot face cu cartofii şi supa.

– Niciodată nu iei destul. Asta mă supără. A aranjat resturile într-un sufertaş. De ce nu îmi povesteşti mai multe despre minunata ta proprietăreasă?

– Nu e minunată. E exact cum trebuie.

– Brent a spus că e minunată. Mary Pat s-a uitat lung la soţul ei care s-a mulţumit să ridice din umeri. Şi sexy.

– Asta pentru că i-a dat prăjituri.

– Dacă este sora Leei Bradshaw trebuie să fie foarte atrăgătoare. Mary Pat a umplut un alt vas cu bucăţi de plăcintă cu mere. Lea e apetisantă chiar şi dimineaţa cu grămada de copii care ţipă în maşină. Părinţii sunt actori, ştiai. Teatru, a adăugat Mary Pat, dând o încărcătură dramatică cuvântului. Am văzut-o şi pe mama lor. Mi-ar plăcea să arăt aşa când o să îmbătrânesc.

– Arăți grozav, dulceață, a asigurat-o Brent.

– Bine. Dând din cap, Mary Pat i-a întins sufertașul. L-ai uzit spunând nemaipomenită? Sau sexy?

– O spun eu.

– Mulțumesc, Jed. De ce n-o aduci pe la noi într-o zi? La masă sau să bem ceva?

– Îi plătesc chirie. Nu socializez cu ea.

– Da, dar ai apărat-o de tipul ăla periculos, a subliniat Mary Pat.

– Din reflex. Trebuie să plec. I-a luat din mână mâncarea. Mulțumesc pentru masă.

Cu un braț trecut pe după mijlocul lui Brent, Mary Pat i-a făcut cu mâna în timp ce Jed aprindea farurile.

– Știi, o să dau o fugă până la magazin.

– Vrei să spui c-o să spionezi puțin, nu?

– Ia-o cum vrei. Și-a pus capul pe umărul lui Brent. Mi-ar plăcea să văd cum arată această proprietăreasă grozavă, sexy și singură.

– Nu-i pasă lui de asta.

– O să vedem. Oricum are nevoie de cineva în viața lui.

– Are nevoie să se întoarcă la muncă. Așa o să fim din nou parteneri. Ea s-a întors și și-a ridicat buzele ca să primească un sărut.

În LA, Finley își lua cina compusă din rață și ouă de prepeliță. Alături de el, în sufrageria uriașă, se afla o blondă spectaculoasă, cu ochi verzi și bine făcută. Vorbea trei limbi străine și era specialistă în artă și literatură. Nu excela doar prin inteligență și frumusețe, dar era aproape la fel de bogată ca Finley. Orgoliul lui pretindea toate aceste calități de la femeia care îi ținea companie.

În timp ce ea își bea șampania, Finley a deschis cutiuța de carton împachetată pe care i-a adus-o.

– Ce drăguț din partea ta, iubito. A pus capacul alături și s-a oprit.

– Știu că-ți plac lucrurile frumoase, Edmund.

– Sigur că-mi plac. I-a aruncat o privire caldă înainte de a desface hârtia de mătase. A scos un mic obiect de filde sculptat ca un filigran, cuprinzându-l în palmă cu tandrețe A oftat adânc, apreciativ.

– L-ai admirat de fiecare dată când ai luat masa cu mine așa că m-am gândit că ar putea fi cadoul perfect pentru Crăciun. Încântată de reacția lui, și-a pus mâna peste a lui Mi s-a părut mai potrivit să-ți ofer ceva din colecția mea personală.

– Este foarte rafinat. Ochii îi străluceau în timp ce studia mica sculptură erotică. Și, așa cum mi-ai spus, este unicat.

– De fapt, se pare că m-am înșelat. Și-a luat paharul și a simțit cum degetele lui tremură într-un spasm. Cu câteva săptămâni în urmă am reușit să obțin și perechea ei. A râs ușor. Nu mă întreba cum, pentru că provine dintr-un muzeu

– Deci nu e unicat. Plăcerea s-a destrămat ca un fum, fiind înlocuită de amărăciunea dezamăgirii. Ce te-a făcut să crezi că o să fiu încântat de un obiect obișnuit?

Schimbarea de ton a surprins-o.

– Edmund, rămâne totuși ceea ce este. O piesă splendidă, o excepțională capodoperă. Și foarte valoroasă.

– Valoarea e ceva relativ, draga mea. În timp ce o privea cu ochi reci, a strâns între degete sculptura delicată. A strâns din ce în ce mai tare până ce s-a auzit un trosnet. Când ea a protestat indignată, a zâmbit din nou, apoi a adunat bucățelele la un loc și le-a pus în paharul cu vin. Sigur, dacă mi-ai fi dat piesa din colecția ta, aș fi considerat-o valoroasă. În cele din urmă, asta n-a fost decât o copie.

8

Când Jed a ciocănit la ușa Dorei, puțin după nouă, a doua zi după Crăciun, ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ar fi fost să audă o voce de bărbat spunându-i să aștepte un minut.

S-a auzit o bufnitură și niște pași care alergau.

Will, înfășurat într-un cearșaf înflorat ca într-o togă, a deschis ușa cu un mârâit neprietenos, după ce s-a lovit de măsuța Pembroke.

– Dacă ai ceva de vânzare, i-a spus, sper să fie cafea.

Sigur știa să și-i aleagă, s-a gândit Jed răutăcios. Mai întâi un contabil în călduri, iar acum un băiețandru abia ieșit de pe băncile colegiului.

Isadora, a spus Jed arătându-și dinții.

Imediat. Atent la cearșaful pe care îl târa după el, Will s-a dat deoparte, pentru ca Jed să poată intra. Unde dracu' e? a mormăit. Dora! Vocea a răsunat puternic între pereți și tavan.

Puștiul are ceva plămâni, a decis Jed, apoi a observat, intrigat, harababura de perne și cuverturi de pe canapea.

Nu intra până nu-mi usuc părul. Dora a ieșit din baie înfășurată în halat și înarmată cu uscătorul de păr. Puteai intra... S-a oprit, privindu-l pe Jed. Bună dimineața.

Vreau să vorbesc cu tine câteva minute.

Bine. Și-a ridicat părul cu mâinile. L-ai cunoscut pe fratele meu?

Frate, s-a gândit Jed, iritat din cauza ușurării pe care a simțit-o dintr-odată.

Nu.

Tipul din cearșaf este Will. Will, tipul care ar trebui să fie barbierească este Jed, de vizavi.

– Fostul polițist care l-a alungat pe spărgător. Ochii adormiți ai lui Will s-au luminat. Îmi pare bine să te cunosc. Am jucat rolul unui dealer de droguri într-un film de Sly Stallone. Am fost omorât din prima secvență, dar experiența mi s-a părut interesantă.

– Fără doar și poate.

– Intră. Dora i-a pasat uscătorul lui Will. Poți să intri sub duș. Eu o să fac cafeaua, dar tu pregătești micul dejun.

– În regulă. S-a îndepărtat trăgând cearșaful după el.

– Mama a considerat că am nevoie de un bărbat în casă după spargere, i-a explicat Dora. Will a fost singurul disponibil. Putem sta de vorbă în bucătărie.

Era împărțită la fel ca și a lui, dar sigur era mai bine utilată. Înainte de a deschide discuția, Dora a luat o cutie pe care Jed a recunoscut-o ca fiind pentru biscuiți și a scos niște boabe de cafea pe care le-a pus într-o râșniță.

– Cum ți-ai petrecut Crăciunul?

– Bine. Am chemat pe cineva să vină înainte de prânz și să monteze o alarmă nouă. Una care să funcționeze.

Dora a tăcut. Mirosul de cafea și parfumul ei umpleau camera făcându-l pe Jed să saliveze.

– Ce vrei să spui?

– E un prieten de-al meu. Își cunoaște meseria.

– Un prieten, a repetat, întorcându-se la râșniță. Mai întâi trebuie să spun că sunt uimită că ai un prieten. În al doilea rând, presupun că te aștepți să-ți fiu recunoscătoare pentru incredibilul tău tupeu.

– Locuiesc și eu aici. Nu vreau să mai fiu împușcat încă o dată.

– Puteai să discuți cu mine înainte.

– Nu erai prin preajmă. A așteptat până a pus ceainicul la fiert. Ai nevoie de niște încuietori adevărate pentru uși. P astea le-am demontat cu cuțitul.

În timp ce se gândea, Dora a pus cafeaua în filtru.

– Mă tot întreb dacă să mă amuz, să fiu supărată sau impresionată.

– O să-ți plătesc încuietorile.

Asta a făcut-o să se decidă. Buzele i s-au rotunjit, apoi umbrul i s-a transformat într-un hohot de râs.

– Bine, Skimmerhorn. Dă-i drumu' și fă ca lumea noastră fie sigură și veselă. Altceva?

– Am crezut că pot să fac măsurătorile pentru rafturile de care ai nevoie.

Și-a trecut limba peste buze și s-a întins după coșul cu portocale.

– Nu este un deranj prea mare din partea unui om fără nici o ocupație? Pentru că nu i-a răspuns, s-a decis să curețe o portocală. O să-ți arăt la ce m-am gândit după micul dejun. După cele întâmplate, astăzi nu deschidem până la prânz. După ce a desfăcut vreo șase portocale, a pus bucățile în storcător ca să facă suc. De ce nu pui masa?

– Pentru ce?

– Pentru micul dejun. Will face niște clătite grozave. Înainte să apuce să răspundă, ceainicul a fluierat. Mirosul a acoperit totul.

– Unde ții farfuriile?

– În primul dulap.

– Încă ceva, i-a spus în timp ce deschidea ușa dulapului. Ți-ar putea să pui ceva pe tine? I-a aruncat un zâmbet ușor care a făcut-o să chicotească. Văzându-ți trupul ud, pe jumătate îmbrăcat, simt că mă cuprinde frenezia sexuală.

N-a amuzat-o deloc să-și audă propriile cuvinte aruncate de ea. Dora și-a turnat o cană de cafea și s-a îndepărtat.

– Miroase bine, a spus Will, îmbrăcat acum într-un tricou și blugi negri. Părul lui, ceva mai deschis decît al Dorei, era încă ciufulit. Semăna cu Ralph Loren. Dora face o cafea

grozavă. Hei, vrei să deschizi televizorul? Poate pe CNN N-am mai aflat ce se întâmplă în lume de câteva zile Suflecându-şi mînecile, Will a turnat cafea şi pentru el şi pentru Jed.

– La naiba, Will.

Vocea Dorei l-a făcut pe fratele ei să tresară.

– Am uitat să spăl chiuveta, i-a explicat lui Jed. Chiu detestă să vadă spuma de ras cum alunecă pe faianţă.

– O să ţin minte dacă se va ivi vreodată ocazia.

– Totuşi i se pare normal să-şi atârne desuurile peste tot A ridicat vocea ca să se audă din bucătărie până în baie, şi a adăugat: Crescând alături de două surori niciodată nu mi s-a întâmplat să intru în baie şi să nu mă împiedic de o pădure de ciorapi. În timp ce vorbea, Will cântărea cantităţile şi le amesteca cu mare atenţie. L-a surprins privirea lui Jed şi i-a zâmbit. Suntem bucătari grozavi, Lea, Dora şi cu mine. A fost un fel de autoapărare în timpul anilor când mâncam semipreparate în faţa televizorului. Povesteşte-mi despre spargere, a spus Will fără să se oprească din amestecat. Cred că e ceva supărător?

– Întotdeauna sunt supărat când trage cineva în mine. Sunt destul de ciudat.

– Trage? Mâna lui Will a rămas suspendată la câţiva centimetri deasupra vasului, şi oul pe care tocmai l-a spart s-a scurs înăuntru. Ce înţelegi prin asta?

– Un pistol. Gloanţe. Jed a sorbit din cafea. Buum!

– Iisuse. Dora n-a scos niciun cuvânt despre împuşcătură Luând după el vasul în care bătea ouăle, a trecut prin living spre baie şi a deschis uşa cu putere.

Dora aproape că s-a înţepat în ochi cu creionul de sprâncene.

– La dracu', Will.

– N-ai spus nimic despre împuşcături, Dora, ai lăsat impresia că a fost o glumă.

A oftat, a trântit creionul pe marginea chiuvetei şi i-a aruncat lui Jed o privire ucigaşă peste umărul lui Will.

- Mulţumesc că m-ai turnat, Skimmerhorn.

- Cu plăcere, Conroy.

Nu-l învinovăţi. Furios, Will a apucat-o pe Dora de umeri şi a zgâlţâit-o. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat. Şi vreau să aflu chiar acum.

Atunci întreabă-l pe băgăciosul de poliţai. I-a dat un telefon lui Will. Sunt ocupată, a spus şi i-a trântit uşa în nas.

Isadora, vreau un răspuns. Sau o sun pe mama.

Sun-o şi eu o să-i spun cum ţi-ai petrecut weekendul în Long Island cu stripteusa.

Artistă profesionistă, a mormăit, dar s-a întors spre Jed. Tu, i s-a adresat lui Jed, povesteşte-mi în timp ce prepar micul dejun.

Nu sunt prea multe de povestit. Jed a avut un sentiment de jenă. Nu din cauza relatării evenimentelor din ajunul dimineţii în timp ce Will făcea clătite cu mere. Asta i se datora de la faptul că i-a văzut pe cei doi fraţi împreună, a citit pe faţa lui Will îngrijorarea şi furia – emoţii care derivau dintr-o dragoste cu rădăcini adânci, nu dintr-o simplă obligaţie de familie.

Asta e tot? a întrebat Will.

Ce? a încercat Jed să se dezmeticească.

Asta a fost? Un individ a spart magazinul, a răvăşit rafturile, a tras câteva gloanţe şi a fugit?

Mai mult sau mai puţin.

De ce?

De asta sunt plătiţi poliţiştii, ca să afle. Jed şi-a luat singur a doua cană de cafea.

Uite, în după-amiaza asta se montează un nou sistem de alarmă. Şi încuietori noi. O să fie în siguranţă.

– Ăla este un cartier bogat, a spus Jed îngrijorat. Lyle un nume cunoscut. Spărgătorii pot s-o încurce urât.

– A cumpărat un set de proptele pentru uşi, şi-a amintit Dora. Şi mi-a spus că nepoata ei aşteaptă un copil. A început să tremure. Ce groaznic.

– Nu trebuie să-ţi faci inimă rea. Jed s-a ridicat şi a închis televizorul.

– Asta te-au învăţat la şcoala de poliţie? i-a trântit ea, apoi a dat din cap. Îmi pare rău. De asta nu ascult niciodată ştirile. Singurele lucruri pe care le citesc din ziar sunt mica publicitate şi benzile desenate. Şi-a dat părul pe spate şi s-a străduit să-şi schimbe starea de spirit. Cred că o să cobor şi o să deschid magazinul mai devreme. O să-l las pe Will să facă ordine înainte de a pleca să-şi petreacă Anul Nou la New York.

De data asta n-a mai rezistat tentaţiei de a întinde mâna s-o mângâie pe obraz. Avea pielea fină ca petalele de trandafir.

– E greu de suportat când nu e vorba despre străini.

– E greu şi în acest caz. A ridicat o mână şi l-a prins de încheietură. De asta te-ai retras?

Jed şi-a lăsat mâna în jos.

– Nu. O să mă orientez către articolele de mena Mulţumesc pentru cafea.

Dora aproape a oftat când uşa s-a închis în urma lui.

– Will, cînd termini cu conversaţiile obscene, ocupă-te de farfurii. Mă duc jos, la magazin.

– Am terminat. A ieşit din bucătărie sorbind din su Eşti plină de secrete, nu, Dory? De ce nu mi-ai spus că chiriaşul tău este marele poliţist dur care l-a lichidat pe Donn Speck?

– Cine e Donny Speck?

– Pe ce lume trăieşti? A ciugulit o firimitură de clătit când a curăţat masa. Speck conducea unul dintre cele mai

mari carteluri ale drogurilor de pe Coasta de Est – poate cel mai mare. Pe deasupra era şi nebun; nu stătea pe gânduri să arunce în aer pe oricine îi stătea în cale. Mereu cu acelaşi MO - o bombă acționată prin aprindere.

Jed l-a arestat?

Arestat, pe dracu'. L-a urmărit, în cel mai clasic gen de bătaie între pistolari.

L-a omorât? a întrebat Dora cu buzele uscate. De asta a renunțat la postul de polițist?

Rahat, cred că a căpătat o medalie pentru asta. Vestea a circulat peste tot astă-vară. Faptul că este nepotul lui J. J. Bester, Incorporeted a atras şi mai mult atenția presei.

Bester, Inc.? E vorba de o cantitate uriaşă de bani?

Da. O adevărată avere, Dora. Supermarketuri. Philadelphia n-are prea mulți polițişti grei ca el.

Dar e ridicol. Dacă e aşa de bogat, de ce a închiriat un apartament deasupra unui magazin de vechituri?

Will a scuturat din cap.

Tu care eşti o Conroy te miră că este excentric?

Pentru o clipă mi-am pierdut capul.

Probabil că eroul nostru, bogatul căpitan de poliție, a luat o pauză. Vara trecută era foarte la modă. Datorită investigațiilor făcute în legătură cu Speck a apărut la ştiri de câteva luni bune, apoi sora lui a fost omorâtă într-o explozie de mașină…

Stai puțin. S-a agățat de brațul lui Will. Sora lui?

Au crezut că a fost Speck, dar n-au avut nicio dovadă.

Oh, dar asta e ceva groaznic. Palidă, şi-a pus mâna pe pumnul care i se strânsese.

Mai rău, a fost de față când s-a întâmplat. Un articol cu „Căpitanul de poliție şi-a văzut sora murind". Foarte trist.

Bietul Jed, a murmurat Dora.

– Tabloidele au făcut multe speculații pe tema asta. Nu-mi amintesc chiar totul, dar au fost multe scandaluri în clanul Skimmerhorn-Bester. Sora lui a divorțat de trei sau patru ori. Părinții obișnuiau să se certe în public. Cred că era vorba și de niște scandaluri în care Jed a fost implicat în tinerețe. Știi cât de mult le place oamenilor să citească despre suferințele celor bogați.

– Nu mă mir că vrea să fie singur. Dar, a continuat după un moment, asta nu e o soluție. Întinzându-se, l-a sărutat pe Will pe obraz. Fii atent când pleci. Ne vedem de Anul Nou.

– N-aș putea rata o asemenea ocazie. Dora?

– Hmm?

– Fă ce-ți spune. Îmi place să-l știu în preajma ta.

– Și mie îmi place. Și-a luat cheile și s-a îndreptat spre scări.

Dimineața n-au fost prea mulți clienți, așa că Dora a avut timp să se gândească. Nu știa o mulțime de lucruri despre Jed Skimmerhorn. Amănuntele fascinante pe care Will i le-a picurat în ureche n-au făcut decât ca neștiința ei să pară și mai acută.

– Bună dimineața, Izzy, fiica mea iubită. Quentin a intrat în magazin cu urechile acoperite cu niște apărători de blană puse peste claia de păr argintiu. Purta o haină lungă până la călcâie, un dar de Crăciun de la nevasta lui.

– Tati. Ești chiar persoana pe care voiam s-o văd.

– E o adevărată recompensă să fii întâmpinat astfel de copilul tău. Pentru un bărbat de vârsta a doua asta e o adevărată fericire. Ah, Terri, o apariție spectaculoasă ca de obicei. S-a apropiat de roșcată, i-a luat mâna și a făcut o plecăciune teatrală. O mândrie pentru Teatrul Liberty, pentru

nnilul vostru director, ca şi pentru magazinul Dorei. Ce, nu aveţi clienţi în dimineaţa asta?

– Câţiva care au venit să se uite, un schimb şi o vânzare de 20 de dolari pentru un ciocănel de uşă, în formă de hipopotam cu gura căscată, l-a informat Dora. Cred că magazinele mai sunt închise. Terri, te descurci aici, nu?

– Cu ochii închişi.

– Tati. Dora şi-a luat tatăl de braţ şi l-a condus din magazin într-o cameră mai mică. Ce ştii despre Jed Skimmerhorn?

– Ce ştiu? Pentru a trage de timp, Quentin a luat un tub de bomboane cu mentă Certs. Să vedem. Cam 1,75, să zicem. Vreo 75 de kilograme, conformaţie atletică. În jur de 35 de ani. După piele, de descendenţă anglo-saxonă.

– Las-o baltă. Te cunosc eu, Quentin D. Conroy. Lea putea crede că ai închiriat apartamentul unuia care zornăie din lanţuri de genul celor „născuţi pentru a preamări iadul", cu tatuaje pe piept, dar eu te cunosc mai bine.

Quentin a clipit, evident şocat.

A spus Lea aşa ceva? Ce limbă de şarpe, pentru numele lui Dumnezeu. Şi-a lovit palma cu pumnul.

Nu schimba subiectul. Ştii tot despre Skimmerhorn, altfel nu ar mai fi locuit aici. Aşa că dă-i drumu'. Ce e cu povestea asta că se trage dintr-o famile foarte bogată?

Clanul Bester-Skimmerhorn, a confirmat Quentin. Precis, şi-a scos haina şi a împăturit-o cu grijă, punând-o pe marginea scaunului. Cea mai mare parte din avere provine din partea mamei lui, deşi ramura Skimmerhorn n-a fost prea înfloritoare. Jed este moştenitorul, dacă vrei, şi din toată familia nu au mai rămas decât el şi doi veri îndepărtaţi.

Deci din punct de vedere financiar este independent, a comentat Doara. Să fiu a naibii.

– Independenta este numai aparent cel mai important aspect. Quentin i-a luat mâna cu tandrețe. Știi că nu-mi place să iau în seamă zvonurile, Izzy.

– Nu trebuie decât să mi le spui.

A râs, bătând-o pe obraz.

– Ce aprigă fată am. Foarte aprigă. Potrivit zvonurilor, tânărul Jed a intrat în poliție împotriva dorinței familiei. I-au dezaprobat alegerea carierei și au rupt relațiile cu el. Vocea lui picura ca atunci când spunea o poveste. În orice caz, părinții lui nu erau agreați în societate. În sensul cel mai adevărat al cuvântului. Dădeau adevărate spectacole în public cu certurile lor. Nu era un secret că se detestau unul pe celălalt, dar n-au divorțat ca să nu distrugă legăturile financiare dintre Bester și Skimmerhorn.

– Suflete generoase, a murmurat Dora.

– Oh, chiar așa. Jed și-a făcut un nume în poliție. Și-a câștigat și reputația de copoi și pe cea de terier. Lua și urma și își înfigea și dinții în pradă. Quentin a zâmbit, amuzat de propria-i analogie. În urmă cu un an, a fost făcut căpitan, poziție râvnită de mulți și care l-ar fi putut propulsa la conducerea poliției. Atunci a apărut Donny Speck.

– Mi-a spus Will. Speck a omorât-o pe sora lui.

– Așa presupune toată lumea. În legătură cu motivul pentru care Jed a părăsit postul, nu pot face decât speculații. Îți sugerez să-l întrebi pe el.

– N-o să-mi spună.

– Te interesează personal sau profesional?

S-a gândit, apoi a acceptat o bomboană de mentă de la tatăl ei.

– Nu m-am decis. Mulțumesc pentru amănunte. L-a sărutat pe obraz. Ar fi trebuit să-mi spui tu, nu să te întreb eu.

– Cu plăcere.

– Jed s-a întors în depozit. Poți să-l tragi de limbă cât timp schimbă încuietorile.

– O să fie o plăcere pentru mine. Și-a luat haina pe brat

– Poți s-o lași aici.

– Aici... ah, nu. Evitând privirea Dorei, a mângâiat haina. S-ar putea să-mi fie frig.

Poate are nevoie de butelca din buzunar, a presupus Dora, și și-a reluat treburile.

Întors în depozit, Jed a luat din nou sculele lui Brent. Tocmai se pregătea să fixeze un șurub când și-a făcut apariția Quentin.

– E ziua cadourilor pentru tine. Se pare că ești omul zilei. Pot să-mi exprim cea mai adâncă și sinceră recunoștință?

– Domnule Conroy.

– Quentin, te rog. După spusele lui Will ți-ai riscat viața pentru a-mi apăra fetița. Quentin s-a așezat pe scaunul din spatele scării. Spune-mi, ai prins vreun fir?

– Sună la secție și caută-l pe locotenentul Brent Chapman. El se ocupă de acest caz.

Dar, dragul meu băiat, tu ai fost la fața locului, amenințat cu arma. Unde sunt găurile făcute de gloanțe? Will mi-a spus că s-au tras focuri de armă.

În tencuială, pe casa scării. Amuzat, Jed l-a urmărit pe Quentin care s-a dus să pipăie peretele. Nu s-ar fi mirat dacă omul ar fi scos din buzunar o lupă.

Curios, nu-i așa? Știi, l-am interpretat odată pe Poirot într-un spectacol cu *Orient Express*.

Și Will a jucat un rol de dealer de droguri cu Stallone. Minunată familie.

Cine interpretează personajul negativ trebuie s-o facă atât de bine, încât să pună în valoare eroul pozitiv. Știi doar că avem teatrul în sânge. Deși Izzy se pare că a făcut altă alegere. S-a întors și s-a așezat din nou. S-a lăsat pe spate, a pus picior peste picior și și-a încrucișat mâinile pe pântec. Cât e ceasul?

Jed şi-a întors mâna şi s-a uitat la ceas.

– Mai sunt câteva minute până la prânz.

– E bine atunci. Mulţumit, Quentin a scos la iveală sticla din buzunarul hainei.

– Să n-o văd în faţa ochilor.

Quentin a zâmbit cu simpatie.

– Mă tem că atunci a fost plină cu o licoare menită să pună la încercare puterile mele. Astăzi avem mai puţine grade.

– Oricum, nu mă interesează.

– Bine. În cinstea tuturor fetelor pe care le-am iubit. Quentin a tras o duşcă bună, a oftat şi apoi a pus sticla la loc. Dora se putea ivi în orice clipă. Altul este motivul pentru care am venit în dimineaţa asta. Vreau să reînnoiesc invitaţia la petrecerea pe care o dăm în fiecare an, la teatru, în ajunul Anului Nou. Soţia mea vrea să-ţi mulţumească personal pentru că ai avut grijă de Izzy a noastră.

– Nu sunt mare amator de petreceri.

– O să o iau ca pe o favoare personală dacă în cele din urmă o să vii. După acest incident, aş fi îngrijorat dacă Izzy ar veni singură. Înainte de a pleca, Quentin a mai tras o duşcă.

Cum agitaţia din magazin se mai potolise, Dora a lăsat-o pe Terri să-şi vadă de treabă şi şi-a petrecut o mare parte din după-amiază aranjându-şi dosarele. Cînd Jed a coborât, se făcuse aproape seară şi, fără să-i adreseze un cuvânt, a început să măsoare peretele pe care i-a spus să instaleze rafturile.

Dora l-a ignorat şi ea cîteva minute.

– Sistemul de alarmă cu care m-ai potcovit pare destul de bun şi pentru Fort Knox.

Jed a mâzgălit câteva cifre pe un teanc de hârtii.

– Tot ce trebuie să faci este să ţii minte un cod de şase cifre.

– Şi dacă uit codul, clopoţeii şi soneriile pornesc, luminile încep să clipească – şi o grămadă de tipi înarmaţi cu bastoane mă forţează să ies cu mâinile ridicate.

– N-ai decât să ţii minte codul.

– Nu sunt bună la cifre. De asta am un contabil.

– Ai avut un contabil. Apropo, e curat.

– Curat? Andrew? Sigur că este. Mama lui îl verifică în fiecare seară dacă s-a spălat după urechi.

Jed a trântit ruleta cu care măsura.

– De ce dracu' ai ieşit cu el prima dată?

– Mi-a vorbit despre paragraful douăzeci şi cinci din noua lege a taxelor. Ar fi fost îngrozitor să nu-l ştiu. Apoi a zâmbit, pentru că în sfârşit erau capabili să poarte o conversaţie. De fapt, într-un fel îmi pare rău pentru el. Mama lui este o scorpie bătrână care îl sufocă.

În noaptea cu pricina, Andrew a fost cu scorpia bătrână şi cu alte câteva zeci de persoane la Dawd, la petrecerea de Crăciun dată de Dawd şi Goldstein. Are un alibi solid până la zece treizeci.

Nu am crezut nicio clipă că a fost el. Câteva minute s-a ocupat cu separarea chitanţelor de facturi. Am sunat la spital.

Ce?

– Doamna Lyle, de la ştirile de dimineaţă. Nu am putut s-o mai scot din minte. Dora a luat o chitanţă Federal Express. Este încă în comă. I-am trimis flori. Cred că a fost un gest prostesc.

Şi eu cred acelaşi lucru. Dar persoanele apreciază de obicei gesturile prosteşti.

Dora a oftat şi s-a întors spre birou.

Skimmerhorn, n-ai vrea să faci o plimbare afară?

– Tocmai am terminat de măsurat, aşa că nu-ţi mai stau în cale.

Nu, am spus să faci o plimbare. Nerăbdătoare şi-a trecut mâinile prin păr. Nu vrei să mănânci o pizza, să vezi un film? Nu am chef să mă lupt cu teancul ăsta de hârtii acum.

– E cam devreme pentru film.

– După pizza n-o să mai fie. Şi-a modulat vocea cât mai insinuant. Fii cavaler, Skimmerhorn. Unicul lucru mai rău decât să te duci singur la film, este să vezi un film singur în maşină.

Nu putea, ştia bine că nu putea. După cele întâmplate între ei cu o noapte în urmă, trebuia s-o evite. Care e codul de la alarmă?

– De ce?

– Pentru că, dacă ieşim, trebuie să închidem.

Încordarea i-a dispărut ca prin farmec.

– Este doisprezece, douăzeci şi patru, nouăzeci şi trei? Ajunul Crăciunului, nouăzeci şi trei. A zâmbit şi şi-a luat haina. Mi-am imaginat că este o dată pe care n-o s-o uit.

– Bine gândit. Şi-a pus jacheta. După o scurtă ezitare a luat mâna pe care i-a întins-o. O să încercăm încuietorile.

9

Mary Pat era adepta contactelor directe. Aşa că cel mai bun mod de a-şi satisface curiozitatea în legătură cu proprietăreasa lui Jed era să cumpere ceva. A intrat în magazinul Dorei, unde, spre încântarea ei, a dat cu ochii de partenera sa de biliard.

– Lea, bună.

– Ei, salut. Lea a pus deoparte scrumiera de sticlă suflată pe care o ştergea. Ce vânt te aduce prin partea asta a oraşului?

– E ziua mamei. Nu conta că a fost cu trei luni în urmă. Mi-a plăcut cutia de biscuiţi pe care mi-a adus-o Jed şi m-am gândit să-i cumpăr un obiect unicat.

– Numai unicate avem. Ce fac copiii?

– Oh, ne-au înnebunit. Număr zilele până la începutul școlii.

– Cine n-o face? Mintea Leei lucra cu febrilitate. Mary Pat era sursa perfectă pentru a afla câte ceva despre Jed. Deci voi și cu Jed sunteți prieteni.

– De mulți ani. Mary Pat a examinat colecția de porțelanuri Goss, gândindu-se cum să aducă vorba ca din întâmplare despre sora Leei. El și Brent au fost parteneri în același departament șase ani, înainte ca Jed să fie făcut căpitan. Sora ta are un magazin foarte drăguț. De când a intrat în afaceri?

– Încă din școală, a spus Lea sec. Întotdeauna i-a plăcut să facă comerț. Dar, oficial, de trei ani.

O femeie de afaceri înrăită, și-a spus Mary Pat. O sângătoare de profituri?

– Are câteva lucruri minunate. S-a uitat la eticheta cu prețul unui shaker Deco pentru cocktail și a scos un fluierat pentru că n-a mai avut alte neplăceri de când cu spargerea.

– Slavă Domnului. Lea s-a îndreptat spre serviciul de ceai din argint și a turnat două cești de cafea. Frișcă, nu? Mai zahăr?

Mmm. Mulțumesc.

Din fericire, Jed a fost aici. E liniștitor să știi că Dora are ca vecin un polițist. Și încă unul dintre cei mai buni. Brent știe că dacă Jed iese din pasa asta și își reia slujba poate fi încă zece ani.

Serios? Gândindu-se cu vinovăție la dietă, Lea și-a turnat o jumătate de linguriță de zahăr în cafea.

Mary Pat a schimbat vorba.

Am fost surprinsă când s-a mutat aici. Sora ta chiar este întreprinzătoare – magazin propriu, proprietăreasă.

Oh, Dorei îi place să conducă.

Arogantă, şi-a spus Mary Pat. Era mulţumită, spre binele lui Jed, că a venit să spioneze. S-a întors când a auzit voci din direcţia uşii.

– Cred că ştiu unde o să găsiţi exact ceea ce vă trebuie, doamnă Hendershot. Dora ajuta o doamnă în vârstă să treacă pragul magazinului.

– Să mă suni, i-a cerut cu o voce surprinzător de puternică pentru un trup atât de fragil. Nunta strănepoatei mele are loc peste două luni. Tinerii întotdeauna se grăbesc.

– Nicio grijă. În timp ce ieşeau pe uşă, Dora i-a oferit doamnei braţul, şi deşi era îmbrăcată cu o bluză din mătase subţire, a ieşit în stradă, îndreptându-se către un DeSoto clasic, care aştepta în colţ. O să găsim pentru ea cadoul perfect.

– Să nu mă dezamăgeşti. Doamna Hendershot şi-a aşezat bastonul alături şi şi-a pus mâinile pe volan. Intră înăuntru, fetiţo, să nu răceşti.

– Da, doamnă. Dora a păşit pe trotuar înainte ca doamna Hendershot să se înscrie în trafic. Dora s-a grăbit să intre, frecându-şi braţele.

– Dacă ar participa la raliu, nimeni n-ar întrece-o.

– O femeie la vârsta ei n-ar trebui să conducă, a decretat Lea şi i-a întins o cană de cafea surorii sale.

– De ce nu? Conduce maşina aia veche ca o profesionistă. Bună dimineaţa, i-a spus lui Mary Pat. V-a dat Lea o mână de ajutor?

Mary Pat a avut destul timp să-şi studieze victima. A apreciat, cu oarecare invidie, stilul jachetei înflorate a Dorei şi fusta strâmtă, călduroasă, de culoarea caisei. Având în vedere faptul că era o femeie care stătea în picioare ore în şir, s-a mirat că purta tocuri înalte şi s-a întrebat dacă safirele din urechile ei erau adevărate sau false.

– Am venit să caut un cadou pentru o zi de naştere. Eu şi Lea suntem vecine.

– Este doamna Mary Pat Chapman, a informat-o Lea.

Toate ideile preconcepute ale lui Mary Pat s-au spulberat când Dora i-a zâmbit şi i-a întins mâna. Dintr-odată deveniseră bune prietene.

– Îmi pare foarte bine că ai venit. Eram nerăbdătoare să te cunosc. Brent a fost grozav azi-noapte, m-a liniştit. Apropo, ţi-a plăcut cutia pentru biscuiţi?

– Da, mi-a plăcut. Mary Pat era mai relaxată. De fapt, mi-a plăcut atât de mult, încât am venit să caut un cadou pentru mama. A ezitat şi apoi a pus cana jos. Dar nu numai pentru asta am venit. În primul rând, am vrut să te studiez.

Ochii Dorei au zâmbit peste marginea căniii.

– Cine te-ar învinovăţi pentru asta? Bine, în timp ce mă judeci am putea să căutăm un cadou pentru mama? Te-ai gândit la ceva?

– Nu. Ai fost măritată?

Dora aproape că a chicotit la auzul întrebării ei atât de directe.

Nu. Am fost aproape logodită cândva. Ţi-l aminteşti pe Scott, Lea?

– Din nefericire.

S-a mutat în LA, şi povestea noastră de dragoste s-a stins încet. Ce-ai zice de o sticluţă pentru parfum? Avem câteva piese din cristal, porţelan, sticlă suflată.

Poate. Are o măsuţă de toaletă. Oh, asta e splendidă. A adăugat o sticluţă în formă de inimă decorată cu flori şi pe faţă şi pe spate. Consideri afacerea profitabilă?

Dora a zâmbit.

Nu mă interesează contul din bancă al unui bărbat, decât dacă este atât de consistent ca al lui Jed. Mă atrage mai

degrabă trupul lui. Sticluța costă șaptezeci și cinci de dolari, dar dacă te interesează pot să-ți fac o reducere de zece la sută.

– Adjudecat, și Mary Pat i-a zâmbit la rândul ei. E atrăgător, nu?

– Foarte. Vrei să împachetez cadoul?

– Da. Mary Pat a urmat-o pe Dora la casă. De obicei, nu sunt atât de înfiptă, dar Jed aproape că face parte din familie

– Înțeleg. Dacă n-aș înțelege, aș fi fost și eu înfiptă.

Mai mult decât încântată de rezultatele vizitei, Mary Pat a izbucnit în râs.

– Bine. Știi, Dora, Jed ar avea nevoie... S-a oprit când bărbatul despre care vorbea a apărut din depozit.

– Conroy, vrei ca astea să fie... A tăcut, făcând ochii mari. MP!

– Bună. A zâmbit destul de forțat. Mă bucur să te întâlnesc aici.

El o cunoștea prea bine. Și-a înfipt mâinile în buzunare.

– Ce faci aici?

– Cumpăr un cadou. Și-a scos cartea de credit ca să fie convingătoare. Pentru mama.

– Sunt convins că o să-i placă. Cu spatele la Jed, Dora i-a făcut lui Mary Pat semn cu ochiul.

– Are la dispoziție treizeci de zile ca să-l schimbe. S-a întors spre Jed. Ai nevoie de ceva?

Enervat, a strâns din buze.

– Vrei ca nenorocitele alea de rafturi să fie fixe sau mobile?

– Poți să le faci reglabile? Grozav. Jed ne dă o mână de ajutor. Zâmbind, Dora s-a întors către Mary Pat. Nu știu cum m-aș fi făcut fără el.

– E mare lucru să ai un bărbat îndemânatic prin preajmă, a căzut de acord Mary Pat. Jed l-a ajutat pe Brent să termine camera de zi anul trecut. Poate o s-o vezi cîndva.

– Eşti aproape la fel de subtilă ca o bombă nucleară, Mary Pat. Jed le-a aruncat o privire furioasă şi a trântit uşa depozitului în urma sa.

– Este un tip prietenos şi liniştit, a precizat Dora.

– De asta îl şi iubim.

Mary Pat a plecat câteva minute mai târziu, mulţumită de treaba făcută în acea dimineaţă.

Femea asta o caută cu lumânarea, s-a gândit înciudat Jed, în timp ce tăia lemnul cu ferăstrăul. Şi-a imaginat că se putea descurca singură. Era tentat să-i demonstreze contrariul.

Nu se temea de ea. Să fie al naibii dacă era. Dar... A pus ferăstrăul alături şi a scos o ţigară. Sigur că-l enerva.

Îi plăcea s-o audă râzând. Şi-a amintit de felul obraznic în care i-a răspuns în timpul filmului, seara trecută, în întunericul din sală. N-avea nicio problemă să facă conversaţie, i-a zis. La naiba, şi-a dat seama că putea sta lângă ea o oră, fără să scoată niciun cuvânt şi să nu existe niciun gol în conversaţie.

Ar fi fost stupid să admită că-i plăcea felul în care arăta. Ochi mari şi fustă scurtă. Nu se lăsa intimidată uşor. I-a plăcut grozav cum s-a năpustit asupra contabilului, cu pumnii strânşi şi ochii învăpăiaţi.

S-a surprins zâmbind de unul singur şi a stins ţigara.

N-o să-i permită niciodată să-i facă una ca asta. N-avea nevoie de bătăi de cap. Nu voia complicaţii.

Poate şi-a petrecut ceva timp imaginându-şi cum o îmbracă pe Isadora Conroy de hainele elegante cu care se îmbraca. Asta nu însemna că avea de gând să treacă la fapte.

În plus, devenise suspicios şi cinic, în buna tradiţie a familiei Skimmerhorn. Anii petrecuţi în poliţie n-au făcut decât să accentueze tendinţa. Atâta vreme cât nu are încredere într-o femeie, e în stare să-şi ţină mâinile acasă.

Zece minute de stat în frig i-au răcorit sângele. A ridicat scândurile şi a intrat înăuntru.

Ea era încă acolo, în spatele biroului. Înainte să-şi înceapă discursul ironic, i-a văzut faţa. Obrajii îi erau palizi, ochii întunecaţi şi strălucitori.

– Veşti proaste? i-a spus cu voce indiferentă. Văzând că nu-i răspunde, a pus scândurile alături. Dora? S-a oprit în faţa biroului, strigând-o încă o dată.

Ea şi-a ridicat capul. O lacrimă i-a alunecat pe obraz. A văzut sute de femei plângând, unele în timpul unor cercetări dure, altele apăsate de grave păcate. Nu-şi amintea ca vreuna să-l fi impresionat mai tare decât această femeie înlăcrimata.

A clipit şi scoţând un sunet ciudat a ieşit din spatele biroului. Raţiunea îl îndemna s-o lase să plece, dar din doi paşi a fost lângă ea. A răsucit-o până când a ajuns cu faţa la el.

– Ce s-a întâmplat? Tatăl tău?

Luptându-se să-şi păstreze calmul, Dora a negat. Ar fi vrut să-şi lase capul pe umărul lui Jed. Poate pentru că i l-a oferit, l-a refuzat.

– Stai jos. În ciuda protestelor ei, a aşezat-o pe scaun. Vrei s-o chem pe sora ta?

– Nu. A respirat adânc. Pleacă.

Ar fi vrut s-o asculte, dar se simţea vinovat. S-a îndreptat spre baia de alături şi a turnat apă într-o cană Dixie.

– Uite. Bea asta. Apoi aşază-te din nou, închide ochii şi respiră adânc.

– Ce e asta? Un tratament gen Skimmerhorn?

– Cam aşa ceva, i-a răspuns el băgându-şi mâinile în buzunare.

Cum îşi simţea gâtul uscat, a băut apa. Stătea cu ochii închişi şi lui Jed i s-a părut fragilă, în contrast cu femeia plină de viaţă care, cu câteva clipe înainte, i-a răscolit libidoul. S-a aşezat pe birou şi a aşteptat.

– Bine, a spus după un moment. Merge. A oftat şi a închis din nou ochii. Mulţumesc.

– Ce s-a întâmplat?

– A sunat telefonul. A oftat şi s-a întins după un pachet de batiste. În călătoria pentru cumpărături dinainte de Crăciun, am cunoscut un dealer. L-am sunat ca să-l întreb dacă are o piesă pe care mi-a cerut-o un client. A respirat din nou adânc. A murit. A fost omorât săptămâna trecută, în timpul unei spargeri.

– Îmi pare rău. Jed detesta aceste cuvinte pentru că le considera complet inutile.

– Nu l-am întâlnit decât o dată. I-am făcut o ofertă pentru câteva obiecte. După licitaţie am fost cu Lea la el la magazin şi am băut o ciocolată fierbinte. Vocea i s-a stins şi a avut nevoie de câteva clipe ca să-şi revină. La telefon era fiul lui. A fost omorât noaptea trecută.

– L-au prins pe individ?

Nu. L-a privit pe Jed şi amândoi erau mulţumiţi că nu mai plângea. Nu cunosc niciun amănunt. N-am vrut să întreb. Cum ţi se pare? l-a întrebat, prinzându-l de mână cu o grabă care i-a surprins pe amândoi. Cum te-ai descurcat în intervalul care s-a scurs între acea zi groaznică şi ziua când te-ai retras?

Nu poţi privi lucrurile la fel când eşti în slujbă şi când eşti civil.

Te-ai retras pentru că nu mai puteai privi lucrurile cu ochi de poliţist?

Într-un fel, da.

– Nu cred că e un motiv bun.

Eu aşa am crezut.

Interesantă alegere a timpului verbului, Skimmerhorn. S-a ridicat, sperând să nu mai simtă ghemul din stomac. Puteai să spui „eu cred" – numai dacă nu te-ai răzgândit. O să discutăm mai târziu despre asta; acum nu sunt pregătită. Mă duc să stau de vorbă cu Lea.

*

Gregg şi Renee Demosky au sosit acasă, în Baltimore, la şase fix. Ca de obicei, erau certaţi. S-au ciondănit timp de douăzeci de minute, cât au făcut de la cabinetul lui Gregg, unde Renee era asistentă şi au continuat şi în garaj până ce Gregg a parcat BMW-ul lângă Toyota Supra, şi apoi s-au îndreptat spre uşa casei.

– Am fi putut ieşi în oraş să luăm cina, a spus Renee în timp ce deschidea uşa din faţă. Era o blondă statuară aproape în pragul vârstei a doua. Mi-ar plăcea să văd lume, numai să nu rămână cu gura căscată, s-a plâns ea. Parcă am fi în rut, Gregg.

– Mie îmi place să fim în rut, a mormăit Gregg. Haide, Renee, las-o baltă. Tot ce-mi doresc e să mă odihnesc acasă la mine. Cer prea mult?

– Iar eu vreau să ies o noapte în oraş, poate chiar să merg la Inner Harbour. Renee a deschis uşa frigiderului şi a scos o cratiţă cu ton.

– Dar nu, m-am întors acasă după ce am stat în picioare toată ziua, scobindu-i pe alţii în dinţi şi trebuie să pregătesc cina.

Gregg s-a îndreptat direct către sticla de scotch din living.

– Nu pleca de lângă mine când îţi vorbesc. Renee a băgat cratiţa în cuptor şi a luat-o repede pe urmele lui.

S-a oprit, ca şi bărbatul ei, ca să privească dezastrul din livingul lor. Ce nu lipsea a fost distrus sau îngrămădit în mijlocul camerei, pe covorul persan. Colţul în care se aflau televizorul, casetofonul şi CD-playerul, era complet gol.

– Oh, Gregg! Resentimentele au fost date uitării şi Renee s-a aruncat în braţele bărbatului ei. Am fost jefuiţi.

– Nu plânge, iubito. Du-te în bucătărie şi cheamă poliţia.

– Toate lucrurile noastre splendide.

– Nu sunt altceva decât lucruri. A strâns-o aproape şi a sărutat-o pe vârful capului. O să facem şi mai multe. Încă mai avem unul pe celălalt.

– Oh. În timp ce-l privea, lui Renee îi şiroiau lacrimile pe obraji. Chiar crezi asta?

– Sigur că da. A mângâiat-o pe păr. Şi când poliţiştii o termine ce au de făcut aici şi o să ne dăm seama ce dracu' a întâmplat, o să ieşim. Numai noi doi.

DiCarlo o acompania cu un fluierat pe Tina Turner care unta la casetofonul din maşină. Era în posesia sirenei precum a celor 600 de dolari pe care familia Demosky i-a ascuns în congelator, a minunatului inel cu rubine şi diamante pe care Renee îl păstra cu grijă într-un sertar şi a câştigului pe care l-a obţinut după ce a pasat unui tip din Columbia, Maryland, aparatura electronică.

Una peste alta, considera că a avut o zi bună. Făcând ca totul să pară un jaf obişnuit, şi-a plătit şi cheltuielile de călătorie. Îşi putea permite şi o cameră la un hotel de lux, după ce a pus mâna şi pe papagalul din Virginia.

Dar mai avea de făcut o călătorie urgentă în Philadelphia după pictură.

Într-o zi sau două, Finley îşi va da seama cât de eficient şi de creativ putea fi Anthony DiCarlo. Şi, a reflectat DiCarlo, va fi fie răsplătit cu o recompensă substanţială pentru serviciile aduse.

10

Un foc zdravăn ardea în căminul lui Adam. Flăcările sale se proiectau pe covorul oriental şi pe pereţii tapetaţi cu mătase. Un vermut fin arunca luminiţe dintr-un pahar gros din cristal Baccarat, tăiat în faţete. Van Cliburn executa un minunat studiu de Chopin. Un valet bătrân şi discret servea câteva gustări rafinate pe un platou de argint georgian.

Era exact genul de cameră de care Jed fugea în timpul copilăriei, acel bric-a-brac care amintea de averi din moşi-strămoşi. Dar exista şi o subtilă diferenţă. În camera asta, în casa asta, a cunoscut şi câteva bucurii trecătoare. În camera asta a fost trădat sau certat sau ignorat.

Asta îl făcea să-şi amintească cu tristeţe de băiatul care a fost odinioară.

Jed s-a ridicat din incomodul fotoliu Ludovic XIV ca să-şi întâmpine bunica în capătul salonului.

În haine de seară arăta ca un moştenitor al familiei Bester-Skimmerhorn. Numai ochii lui, aşa cum privea în jos spre flăcările jucăuşe, sugerau faptul că a ales alt drum şi străduania permanentă de a-şi găsi locul.

Nu l-ar fi deranjat o vizită. Dintre toate rudele lui, Honoria a fost singura pentru care a avut sentimente generoase în tinereţe. Şi fiindcă destinul a decis astfel, ea a fost şi singura rudă pe care a părăsit-o. Dar îl enerva să facă frumos la comandă.

A refuzat s-o ia pe Honoria la balul de iarnă, însă ea, folosind o combinaţie de şiretlicuri, tenacitate şi vinovăţii, l-a convins să revină asupra hotărârii sale.

– Bine, Jedidiah, eşti foarte punctual.

Honoria stătea în picioare, în uşa salonului. Avea pomeţi înalţi ca cei din New England şi ochi albaştri strălucitori. Părul alb ca zăpada era coafat în jurul feţei înguste. Buzele încă pline şi ciudat de senzuale, erau arcuite. Se mândrea cu faptul că ştia când câştiga un meci, fie că juca bridge, fie că-şi impunea punctul de vedere.

– Bunico. Pentru că aşa se cuvenea şi pentru că ştia că îi face plăcere, i-a luat mâna şi a ridicat-o spre buze. Arăţi splendid.

Era adevărat şi ea ştia lucrul acesta. Rochia Adolpho de un albastru intens îi scotea în evidenţă ochii şi silueta

elegantă. Diamantele străluceau la gâtul ei, în urechi şi la încheietura mâinii. Îi plăceau pietrele pentru că le-a moştenit şi pentru că era destul de vanitoasă ca să ştie că lumea întorcea ochii după ele.

– Toarnă-mi ceva de băut, i-a poruncit, cu un accent uşor, care amintea de Boston. Asta ca să ai timp să-mi mai povesteşti cum ţi-ai rânduit viaţa.

– Nu e nevoie de prea mult timp pentru asta. Dar s-a îndreptat supus spre dulapul cu băuturi.

Şi-a amintit când l-a prins şterpelind din acelaşi dulap cu douăzeci de ani în urmă. A insistat să bea din paharul de whisky – şi a băut cât timp ea l-a urmărit cu ochii ca oţelul. Şi apoi, când i s-a făcut îngrozitor de rău, şi-a întos capul de la el.

Când o să fii destul de mare, Jedidiah, ca să bei ca un bărbat, o să bem împreună un cocktail. Până atunci, nu face decât ce nu eşti în stare.

– Sherry, bunico? a întrebat-o zâmbitor.

– De ce-aş vrea să beau o băutură pentru doamne în seara asta, când există un whisky atât de bun? Foşnind din mătăsuri, s-a aşezat lângă foc. Când pot veni să văd cocioaba în care te-ai mutat de bunăvoie?

- Oricând doreşti, şi nu e o cocioabă.

A pufnit şi a privit la paharul de cristal greu, plin cu whisky.

Un apartament amărât deasupra unui magazin mizerabil.

- N-am observat niciun fel de mizerie.

– Aveai o casă foarte potrivită.

- Aveam douăzeci de camere-mausoleu pe care le detestam. Ştia la ce trebuia să se aştepte. Pe deasupra, de la ea moştenise tenacitatea care a făcut din el un bun poliţist.

În loc să se aşeze, s-a îndreptat spre cămin.

– Întotdeauna le-am detestat.

– Nu sunt decât nişte lemne şi nişte cărămizi, i-a retezat-o ea. E o risipă prostească de energie să deteşti un lucru neînsufleţit. În orice caz, eşti oricând bine-venit aici. Aşa cum ai fost întotdeauna.

– Ştiu. A mai trecut prin toate astea şi altă dată, dar pentru că a vrut să alunge îngrijorarea din ochii ei a glumit. Dar nu vreau să-ţi tulbur viaţa sexuală.

– Ar fi destul de greu s-o faci din aripa de est. Oricum, ţi-am respectat întotdeauna independenţa. Şi pentru că în timp ce-i făcea ultima ofertă a observat că s-a înseninat puţin, a schimbat subiectul. Când ai de gând să te întorci la munca ta de poliţist?

El a ezitat puţin.

– Nu am intenţia să mă întorc.

– Mă dezamăgeşti, Jedidiah. Şi, cred, te dezamăgeşti singur. S-a ridicat, adoptând o atitudine regească. Pune-mi pelerina. E timpul să plecăm.

Dora adora petrecerile. Unul dintre modurile ei preferate de a se reface după o zi grea era să se aranjeze, să se îmbrace şi să petreacă seara în mijlocul oamenilor. Nu avea importanţa dacă cunoştea doar o singură persoană, atâta vreme cât era multă lume, şampanie, muzică şi mâncare bună. Aşa se explica faptul că îi ştia pe mulţi dintre acei care veniseră la balul de iarnă. Unii erau prieteni, alţii clienţi de-ai ei sau sponsori ai familiei sale actoriceşti. Era în stare să se distreze trecând de la un grup la altul, schimbând câteva cuvinte şi ascultând ultimele bârfe. Deşi a îmbrăcat o rochie albă fără bretele, îi era cald din cauza aglomeraţiei din încăpere şi se simţea bine.

– Dora, iubito, arăți fabulos. Ashley Draper, o parvenită de primă mână, care tocmai se despărțise de al doilea soț, s-a apropiat de Dora, învăluită într-un nor de parfum Opium.

– Arăți nemaipomenit, Ashley.

– Ești o drăguță că spui asta, deși știu că sunt cam spălăcită. Chiar după Anul Nou mă duc să petrec o săptămână la Green Door. Sărbătorile sunt extrem de obositoare, nu-i așa?

– Numai Domnul știe cum o să trecem peste ele. Dora și-a îndesat o măslină umplută în gură. Credeam că ești la Aspen.

– Plec săptămâna viitoare. Ashley a făcut semn cu mâna către un alt cuplu. Ce rochie oribilă, a murmurat printre buzele zâmbitoare. O face să semene cu o pătlăgea vânătă umflată.

Amuzată de remarca ei, Dora și-a dat seama că acesta era motivul pentru care o suporta pe Ashley.

– Ești cu vreun mascul?

– Doamne, nu. Ashley și-a rotit privirea prin încăpere. Însoțitorul meu e o uimitoare colecție de mușchi, care are plete ca ale lui Samson.

Și de astă dată, descrierea făcută de Ashley era exactă. Dora l-a depistat imediat.

– Măi, măi.

Un artist, a turuit Ashley. Am decis că am nevoie de un sponsor. Apropo de bărbații din viața noastră, am auzit că Andrew a rupt relațiile de afaceri cu tine.

-Așa ai auzit? Pe Dora a amuzat-o faptul că Andrew, sau mai precis maică-sa a răstălmăcit lucrurile.

- Trebuie să spun că sunt în căutarea unei persoane mai serioase care să stea între mine și fisc.

– Și cum merg afacerile?

· Oh, reușim să vindem câte-un flecușteț din când în când.

Mm, da. Finanțele n-o interesau pe Ashley câtă vreme cecul cu pensia venea la timp.

– Ne-ai lipsit aseară la Bergerman.

– Am fost... reținută în ultimul moment.

– Sper că a meritat, i-a trântit-o Ashley, apoi a strâns-o complice de mână. Privește acolo. A coborât vocea, adresându-i-se pe un ton confidențial. E o mare doamnă. Rar își face apariția pe aici.

– Cine? Curioasă, Dora a întors capul. A pierdut restul explicației lui Ashley în momentul în care l-a văzut pe Jed. Surpriză, surpriză, a murmurat. Scuză-mă, Ashley, trebuie să-l văd pe bărbatul în frac.

Arăta nemaipomenit în frac, și-a spus, în timp ce dădea roată sălii de bal ca să ajungă în spatele lui Jed.

– Știu, a spus peste umărul lui. Te întorci în poliție și lucrezi sub acoperire. L-a auzit înjurând ușor, când s-a întors.

– Conroy. Trebuie să fii peste tot?

– Am invitație, i-a spus, uitându-se semnificativ la poșeta de seară. Dar tu, polițistule?

– Iisuse. E destul de neplăcut că mă aflu aici și fără...

– Jedidiah! Vocea autoritară a Honoriei a pus capăt discuției. Ți-ai pierdut bunele maniere și trebuie să te învăț eu? Prezint-o pe prietena ta bunicii.

– Bunica? Cu un zâmbet scurt, Dora a luat mâna fină a Honoriei. Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Skimmerhorn, deși asta îmi contrazice teoria că Jed s-a născut dintr-un ou cu o coajă foarte tare, un ou foarte vechi.

– Nu știe să se poarte în societate. Honoria a studiat-o pe Dora cu interes crescând. Și eu sunt doamna Rodgers draga mea. Am fost scurt timp măritată cu Walter Skimmerhorn, dar am avut grijă să îndrept situația.

– Iar eu sunt Dora Conroy, proprietăreasa lui Jed.

– Ah. Această singură silabă era cât se poate de expresivă. Și cum îl găsești pe nepotul meu ca chiriaș?

– Nu prea poți avea încredere în el. Dora i-a aruncat o privire lui Jed, încântată de flăcările din ochii lui. Dar pare destul de curat și nu e un scandalagiu.

– Mă bucur să aud asta. Pe vremuri, în tinerețea lui, m-am temut să nu aibă ca proprietar un gardian.

– Atunci puteți fi încântată că a ales să fie de partea legii.

– Sunt foarte mândră de el. Este primul și ultimul Kimmerhorn care nu a acumulat nimic.

– Bunico. Foarte hotărât, a luat-o de braț. Să-ți aduc o băutură?

Sunt în stare să-mi iau și singură. La fel de hotărâtă s-a smuls de lângă el. Sunt aici câteva persoane cu care aș vrea să stau de vorbă. Dansează cu fata, Jedidiah.

Da, Jedidiah, a spus Dora, în timp de Honoria se îndepărta. Dansează cu fata.

Du-te și găsește pe altcineva să hărțuiești, i-a sugerat el și s-a întors spre bar. Avea nevoie de ceva mai tare decât compania.

Bunica te supraveghează, amice. Dora l-a tras de mânecă. Facem pariu că te urechează dacă nu mă duci pe ringul de dans și nu ești fermecător.

Punând paharul alături, Jed a luat-o de braț. Dacă îi înfigea degetele ceva mai tare în carne era hotărâtă să țipe.

N-ai niciun iubit pe-aici?

Nu mă întâlnesc cu băieți, i-a spus Dora mulțumită că el adoptase poziția de dans. De obicei, nu-mi dau întâlniri la baluri.

De ce?

Pentru că trebuie să am grijă să se distreze el, iar eu vreau să mă distrez eu. Orchestra interpreta o versiune dulceagă a piesei „Twilight Time". Ești un bun dansator, Kimmerhorn. Mai bun decât Andrew.

Mulțumesc mult.

– Sigur, ar fi mult mai drăguț dacă te-ai uita la mine, în loc să te holbezi la ceilalți dansatori. În timp ce el o privea de sus, ea a dat din cap și a zâmbit. Ce e cu tine? Te distrezi bine?

– Detest lucrurile astea. Era o ruşine, s-a gândit, că se simțea atât de bine în compania ei. Ție probabil că-ți plac.

– Oh, da. Ar trebui să iei lucrurile așa cum sunt.

– O ocazie de a te pune în valoare A ridicat un deget și i-a îndepărtat un fir de păr de pe umăr. Sunt grozavă când e vorba să mă dau mare.

– Deja mi-am dat seama.

– Uimitoare capacități de premoniție. Ți se trage de la faptul că ai fost căpitan?

Și-a plimbat o mână pe spatele ei și a descoperit pielea goală.

– Întotdeauna ieși seara îmbrăcată atât de elegant?

– Numai dacă nu am altă soluție. Îți place rochia?

– Ce a mai rămas din ea. Melodia s-a terminat și a început alta, dar el a uitat că nu voia să danseze cu ea. Honoria plutea în brațele unui distins domn cu mustață argintie. Arăți grozav Conroy.

– Doamne. A făcut ochii mari. Uite cum îmi bate inima

– Dacă vreau să îți simt inima, o fac când sunt singur

– Îți exerciți șarmul de dragul bunicii?

El a privit-o din nou de sus. Ceva din zâmbetul ei l-a făcut să surâdă.

– Te place.

– Sunt o persoană agreabilă.

– Nu, nu ești. Ești o încăpățânată enervantă. Și-a plimbat mâna pe spatele ei gol, până în locul unde mătasea fusese întâlnea mătasea pielii. O încăpățânată foarte sexy.

– Sunt făcută pentru tine, Jed. Şi, pentru o clipă a simţit o înţepătură în inimă, în timp ce-şi plimba degetele pe gâtul lui.

– Poate. Şi-a coborât capul şi a sărutat-o uşor pe buze.

– Absolut, a precizat ea. A simţit o împunsătură în stomac. A ignorat privirile curioase ale celorlalţi şi nu şi-a dezlipit buzele de ale lui. Putem pleca acasă, să aruncăm hainele de pe noi şi să eliberăm puţin din această tensiune.

– Interesantă imagine, Conroy, dar asta sună ca şi cum ar urma un *sau*.

– Sau, a spus şi a încercat să zâmbească, pentru început am putea fi prieteni.

– Cine a spus că vreau să fiu prietenul tău?

- Nu vrei să te salvezi? I-a atins uşor obrazul cu mâna. Pot fi un prieten foarte bun. Şi cred că ai nevoie de unul

I-a atins latura sensibilă, chiar dacă el se străduia să păstreze distanţa.

De unde ştii asta?

Pentru că toată lumea are nevoie de un prieten. Pentru că este greu să fii singur într-o încăpere plină de lume, dar tu ştii

După o puternică luptă interioară, şi-a sprijinit fruntea de a ei.

La naiba, Dora. Nu vreau să-mi pese de tine. Nu vreau să-mi pese de ...

Nimic? a încheiat ea fraza în locul lui. Când a privit în adâncurile ochii lui, s-a simţit străbătută de un fior. Nu eşti mort, ci doar muribund.

Aproape. S-a tras înapoi. Vreau să beau ceva.

S-a dus cu el l-a bar, a cerut şampanie, iar el scotch.

Îţi spun eu cum facem. Vocea ei era din nou limpede. Încercăm ceva nou. Nu o să-ţi fac necazuri – şi invers. Nu îţi fac comentarii sugestive sau să te ironizez.

A amestecat gheața din pahar, în timp ce o studia.

– Și atunci?

– Haide să fim amândoi drăguți și să ne distrăm bine. Când l-a văzut ridicând din sprâncene, a râs și l-a luat de braț. Bine, eu mă voi distra și tu te vei simți bine. Ți-e foame?

– Puțin.

– Să mergem să vedem ce e la bufet. Dacă ai o farfurie în mână, nicio femeie care îți face ochi dulci nu se așteaptă să dansezi.

– Nimeni nu-mi face ochi dulci. Dar a plecat cu ea.

– Te înșeli. Și eu ți-aș face ochi dulci dacă nu te-aș cunoaște. Oscila între crema de somon și ciupercile umplute, așa că a luat din amândouă. Nu cred că te-am mai văzut vreodată la balul de iarnă și în ultimii trei ani n-am lipsit de la niciunul.

Putea să invoce ca pretext munca, și-a amintit Jed. Și a pus o bucată de brânză în farfurie și a tăcut.

– Genul ăsta de conversație e dificil pentru tine, nu-i așa? A continuat să zâmbească, în timp ce-și umplea din nou farfuria cu mâncare. Ți-am întins o mână, am spus ceva, apoi, în funcție de context, ai râs, ai părut amuzat, supărat, intrigat și ai răspuns. Corect?

– Ai o limbă a naibii de ascuțită, Conroy.

– E un început bun. A luat o porție de paste cu spanac. Spune-mi, bunica ta este acea Honoria Rodgers care a cumpărat de la Christie, cu câteva luni în urmă, candelabrul cloisoneé, în formă de elefant, de pe vremea dinastiei Qing?

– Nu știu despre niciun elefant, dar este singura Honoria Rodgers pe care o cunosc.

– Extraordinară piesă – cel puțin pare nemaipomenită în catalog. N-am putut să mă duc la New York, dar am licitat de mai multe ori prin telefon. Nu pentru Qing. Îmi depășesc posibilitățile. Aș vrea să-l văd cândva.

Dacă te interesează o invitație, pot să aranjez cu ea.

- Făceam doar conversație, Skimmerhorn. Încearcă una din astea, l-a invitat cu gura plină, și a luat altă înghițitură de pate. Incredibile. Înainte de a putea accepta sau refuza, i-a dat și lui să guste. Grozavă, nu?

Nu-mi place spanacul. Strâmbându-se a înghițit o gură de whisky.

Nici mie nu-mi plăcea, dar tata m-a făcut să mănânc amăndu-mi „Popeye marinarul". Aveam douăzeci de ani, a spus ca serioasă. Și eram naivă. Când Jed a zâmbit, ea a ridicat paharul pentru un toast. Pentru noi. Arăți atât de bine când zâmbești.

Dora dragă. Escortată de tânărul artist, Ashley s-a îndreptat spre bufet. Cum reușești să mănânci atât și să-ți păstrezi silueta?

Doar un mic pact cu Satana.

Ashley a râs veselă și i-a aruncat lui Jed o privire fugară în care Dora a calificat-o scurt – dulceagă.

Isadora Conroy, Heathcliff. Și-a prezentat amicul ca și cum ar fi fost un armăsar premiat la un concurs de fermă. L-am descoperit în micuța și minunata lui galerie din South Street.

Oh? Dora nu și-a bătut capul să-i amintească că vecinul ei era în South. Întotdeauna am vrut să descopăr ceva – un mic Cristofor Columb. Sau Indiana Jones. Pentru că Heathcliff o privea uimit, i s-a făcut milă de el. După ce i-a dat farfuria lui Jed, i-a întins mâna. Ashley mi-a spus că ești artist.

- Sunt. Eu…

A făcut cele mai serioase studii de viață senzuală. Ashley a strâns brațul lui Heathcliff, așa cum face o femeie cu mămăluțul preferat. Trebuie doar să-l vezi la lucru.

Va fi primul lucru pe lista mea.

– Nu cred că mi l-ai prezentat pe însoțitorul tău.

– Dar nu am niciunul. Ăsta e un termen depășit, nu crezi? Sună ca și cum ai avea nevoie de cineva alături pentru că nu știi singur încotro să te îndrepți. În ce mă privește, am un extraordinar simț de orientare.

– Dora. Ashley a râs din nou scurt și zgomotos. Ești foarte spirituală.

– Să nu exagerăm, a mormăit Jed în barbă.

Dora l-a privit țintă în ochi.

– Jed Skimmerhorn, Ashley Draper și Heathcliff.

– Oh, îmi amintesc de căpitanul Skimmerhorn. Ashley i-a întins mâna, așteptând până când Jed i-a dat farfuria Dorei. Voiam să spun derutantul căpitan Skimmerhorn. Ne-am gândit să te atragem într-una din micile noastre afaceri.

– Nu consider tentante micile afaceri.

De data asta Ashley a râs încet și gros.

– Și eu le prefer pe cele complicate. De unde vă cunoașteți?

Dora a prins mingea din zbor, ca s-o scape pe Ashley de comentariile răutăcioase ale lui Jed.

– Jed și cu mine împărtășim o pasiune, a spus și a sorbit din paharul de șampanie. Pentru pernițele de ace.

Ochii lui Ashley s-au mărit.

– Jed are o colecție impresionantă. M-a întâlnit într-un talcioc, când amândoi căutam o inimioară din satin albastru cu broderie, care avea și ace. A scos un oftat ușor.

– Colecționezi... pernițe pentru ace? l-a întrebat Ashley pe Jed.

– De când eram copil. Am făcut o obsesie pentru ele.

– Și are mult gust. I-a aruncat o privire familiară pe sub sprâncene. Încearcă să me tenteze și pe mine. Și știa perfect că aș face orice ca să le obțin.

– Negocierile... Şi-a plimbat degetul pe linia gâtului ei… sunt deschise.

– Fascinant, a murmurat Ashley.

– Aşa este, a fost Dora de acord. Oh, uite-i pe Magda şi Carl. Vă rog să ne scuzaţi. Vreau să stau de vorbă cu ei.

– Pernițe de ace? i-a şoptit Jed la ureche, când s-au pierdut amândoi în mulțime.

– M-am gândit la cutii de sardine, dar păreau atât de umbi.

– Puteai să-i spui adevărul.

De ce?

S-a gândit puțin.

Era mai simplu.

– Prea plictisitor. Mai mult, dacă ar fi aflat că stai vizavi de mine, s-ar fi instalat în apartamentul meu încercând să te seducă. Nu ai fi vrut asta, nu?

Cu buzele strânse în semn de aprobare, Jed a privit peste umărul ei pentru a o studia pe Ashley.

Ei...

Te-ar fi folosit şi apoi te-ar fi dat la o parte, l-a asigurat Dora. O zăresc acolo pe bunica ta. Vrei să ne apropiem de ea?

Nu dacă ai de gând s-o chinui cu candelabrul.

Nu asta era intenția ei – nu chiar exact.

Îi-e frică să nu te pună din nou să dansezi cu mine. Eu mă duc să vorbesc cu Magda şi Carl, iar tu ni te alături, dacă vrei, mai târziu.

A luat-o de braț.

– Stai prin preajmă.

Ce invitație încântătoare! De ce?

Pentru că dacă tot voi fi prins aici pentru următoarele câteva ore, măcar să fiu în compania ta.

– Ce poetic! Cum aş putea să rezist? Să mergem să vedem dacă bunica ta vrea să mănânce ceva. Promit să nu aduc vorba de candelabre decât dacă va fi nevoie.

– Jed.

O mână l-a bătut pe umăr. Jed a prins-o şi s-a întors.

– Comisare, a spus el destul de indiferent.

– Mă bucur să te văd. Comisarul de poliţie James Riker i-a aruncat lui Jed o privire scurtă şi pătrunzătoare. Evident, i-a plăcut ce a văzut, pentru că faţa lui slabă şi măslinie s-a luminat de un zâmbet. Văd că te menţii în formă.

– Da, domnule.

– Ai cam depăşit termenul de concediu. Cum ai petrecut de Crăciun?

– Grozav. Pentru că nu putea ignora faptul că Riker o privea pe Dora, a făcut prezentările. Comisarul Riker, Dora Conroy.

– Bună. Cum avea amândouă mâinile ocupate, Dora s-a mulţumit să-i zâmbească.

– Deci dumneavoastră vă revine obligaţia de a păstra ordinea şi disciplina în Philadelphia.

– Datoria mea este să păstrez oameni ca Jed în funcţie.

Spre deosebire de Riker, Dora simţea încordarea care pusese stăpânire pe Jed. Trebuia să facă în aşa fel încât să nu şi-o exteriorizeze. Dora a schimbat repede subiectul.

– Presupun că în mare parte, munca dumneavoastră este administrativă.

– Da, aşa este.

– Vă lipseşte acţiunea? A zâmbit, întinzându-i lui Jed paharul gol. În poveşti, poliţiştilor întotdeauna le lipseşte acţiunea.

– Adevărul e că îmi lipseşte. Din când în când.

– Vreau să te întreb ceva. Am un nepot iubitor de sânge care vrea să ştie un amănunt. Ai împuşcat vreodată pe cineva

Riker s-a prefăcut că nu e surprins de întrebare.

– Nu, regret.

– E în regulă. M-am liniştit.

– Sper că o să mă ierți, domnişoară Conroy, dar trebuie îl răpesc pe Jed un minut. Primarul ar vrea să schimbe câteva vorbe cu el.

Dora l-a salutat amabil.

– Încântată că v-am cunoscut, comisar Riker.

– Plăcerea a fost de partea mea. Îl reţin pe Jed numai câteva clipe.

Jed i-a pasat Dorei paharul gol.

– Scuză-mă.

Oh, detestă cu adevărat toate astea, s-a gândit ea în timp ce urmărea cum se îndepărtează. Nu se exterioriza, dar le detesta. Un om trimis în prima linie ar fi manifestat mai mult entuziasm.

Când s-a întors clocotea de mânie. Îi părea rău pentru el. Dora s-a întrebat dacă poate găsi o metodă prin care să-l facă să uite de discuţia pe care o avusese cu comisarul şi primarul.

Să glumească cu el pe tema asta? s-a întrebat în timp ce se îndrepta spre bufet ca să-şi umple din nou paharul cu şampanie. Probabil era mai uşor să-l enerveze. Pentru asta nu era nevoie de un efort prea mare.

– Credeam că organizează cu mai mult discernământ asemenea petreceri.

Vocea răguşită era uşor de recunoscut. Dora s-a întors cu faţa luminată de un zâmbet.

– Doamnă Dawd, Andrew. Ce ... plăcere!

Doamna Dawd scotea flăcări pe nări.

– Andrew, adu-mi un pahar de sifon.

– Da, mamă.

Doamna Dawd, cu silueta ei voluminoasă înveşmântat în satin negru, s-a întors şi era destul de aproape ca Dora să poată vedea cele câteva fire de păr crescute în barbă, pe care uitase să le smulgă.

– Ştiam eu cu cine am de-a face, domnişoară Conroy. L-am avertizat, desigur, dar Andrew, ca orice bărbat, se lasă păcălit de vicleniile femeilor.

– Mi-am extirpat toate şiretlicurile. Pot să vă arăt cicatricile.

Femeia a ignorat-o.

– Dar la ce te poți aştepta de la cineva care se trage dintr-o familie de actori?

Dora a respirat adânc şi a sorbit calm din şampanie. Nu voia ca idioata de bătrână s-o scoată din minți.

– Prăpăditele astea de familii de actori, a spus Dora liniştită. Fonda, Redgrave, Bridges. Dumnezeu ştie cum de şi-au permis să atenteze la bunele moravuri.

– Te crezi deşteaptă.

– Mamă, ți-am adus sifonul.

Doamna Dawd l-a ignorat pe Andrew.

– Te crezi deşteaptă, a mai apus o dată, ridicând vocea destul ca să poată fi auzită de cei din jur. Dar nu-ți merge cu trucurile tale ieftine.

– Mamă…

– Calm, Andrew. Ochii ei scoteau flăcări. Te ducea cu gândul la o ursoaică ce-şi apăra puiul.

– Da, Andrew, fii calm. Dora a zâmbit cu răutate. Mama Dawd tocmai îmi vorbea despre micile mele trucuri. Te referi la acela când i-am spus micuțului tău fiu să-şi scoată mâna de sub fusta mea?

Femeia a izbucnit furioasă:

– L-ai *ademenit* în apartamentul tău şi când ai văzut că nu mai e receptiv la jalnica ta atracție, l-ai atacat. Pentru că şi-a dat seama exact cine eşti.

Ochii Dorei străluceau.

– Cine sunt?

– O târfă, a şuierat. O târâtură, o prostituată.

Dora şi-a pus jos paharul ca să-şi elibereze mâna. A strâns-o în pumn şi s-a decis să-l folosească. S-a mulţumit doar să răstoarne farfuria în părul lucios al doamnei Dawd.

Ţipătul care a urmat putea sparge cristalul. Cu crema de lămâie curgându-i în ochi, doamna Dawd a făcut un pas înainte. Dora era pregătită de atac, apoi a scos un urlet, în timp ce se retrăgea.

Dumnezeule, Conroy, a mormăit Jed o împingând-o pe Dora afară, prin uşile sălii de bal. Nu pot să te las singură încă cinci minute?

Dă-mi drumu'! A vrut să-l împingă, dar el i-a blocat braţele. Ea a început.

Nu-ţi plătesc cauţiunea ca să te scot din închisoare. A îndreptat spre zona de odihnă, cu fotolii confortabile şi ghivece cu plante. Auzea orchestra care cânta „Stormy Weather".

Perfect.

Aşază-te. Şi-a însoţit comanda de un gest care a făcut-o să se prăbuşească în scaun. Adună-te.

Uite, Skimmerhorn, asta este problema mea personală.

Vrei să-l chem pe comisar să te aresteze pentru tulburarea liniştii publice? a întrebat-o cu blândeţe. Câteva minute petrecute în carceră or să te răcorească.

Ar vrea el, s-a gândit răutăcioasă. Dora a bătut din picior şi şi-a încrucişat braţele.

Dă-mi o ţigară.

I l avea deja ţigara aprinsă şi i-a dat-o.

Mulţumesc. Şi n-a mai scos un sunet.

Îi cunoştea obiceiurile. Trăgea trei, poate patru fumuri şi apoi o arunca.

N-am început eu. Şi-a strâmbat buzele în timp ce arunca ţigara.

Jed a decis că era mai bine să stea jos.

– N-am spus că ai început tu.

– N-ai amenințat-o c-o arestezi.

– Mi-am imaginat că are destule probleme ca să-și scoată ardeii iuți din păr. Ce zici de o băutură?

– Nu. Continua să bombăne. Uite, Skimmerhorn, m-a insultat pe mine, familia mea, femeile în general. Și am suportat, chiar dacă m-a făcut târâtură.

Nu-i mai ardea de glume.

– Ți-a spus ție toate astea?

– Și am suportat, a continuat Dora, pentru că mi-am spus că este o bătrână nebună și zănatică. Nu am vrut să fac scenă. Nu am avut de gând să mă cobor la nivelul ei. Apoi a mers prea departe, un pas prea departe.

– Ce s-a întâmplat?

– M-a făcut – prostituată.

Jed a clipit, luptându-se cu frisonul pe care îl simțea pe ceafă.

– Să mergem s-o punem la punct.

Dora a ridicat bărbia și a micșorat ochii.

– Să nu îndrăznești să glumești.

– Nu glumesc. Cine râde?

– Tu, la naiba. Ți s-a împleticit limba chiar acum.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Te-ai bâlbâit.

– E de la whisky.

– Pe naiba. Și-a răsucit capul, dar el a observat tremurul buzelor ei. Când i-a întors fața spre el, și-au zâmbit.

– Datorită ție am petrecut o seară interesantă, Conroy.

– Bine. S-a calmat, a chicotit și apoi și-a pus capul pe umărul lui.

– Am încercat să fac ceva care să-ți distragă atenția de la problemele cu comisarul și primarul.

– De ce aş fi fost supărat?

– Te presează, nu-i aşa? Deşi nu s-a mişcat, l-a simţit tresărind. Din fericire pentru mine, a apărut doamna Dawd şi n-a trebuit să inventez nimic.

– Deci i-ai aruncat mâncarea în cap ca să-mi ridici moralul.

– Nu, ăsta a fost un gest egoist, dar mi-a fost de un real folos. Şi-a întors capul. Dă-mi un pupic, vrei?

– De ce?

- Pentru că îmi doresc unul. Unul prietenesc.

I-a pus un deget pe barbă ca s-o ridice, şi şi-a lipt buzele de ale ei.

E destul de prietenesc?

- Da, mulţumesc.

A început să râdă, dar el i-a înlănţuit gâtul cu braţele. Cu ochii închişi, şi-a apropiat din nou gura de a ei, i-a mângâiat buzele pe rând cu limba şi i-a sorbit răsuflarea.

Era ca apa, pură, dulce după o sete cumplită. Se sorbea pe ea.

A simţit o nevoie imperioasă, un val de căldură care a inundat o fără vlagă. N-a tras-o mai aproape, nici n-a sărutat-o mai tare. Imediat s-a calmat, s-a detaşat, încercând să se stăpânească.

Când s-a îndepărtat, ea a rămas cu ochii închişi, absorbită de intensitatea senzaţiilor. Urechile îi ţiuiau când şi-a deschis ochii.

Doamne, a fost tot ce a reuşit să articuleze.

Probleme?

Aşa cred. Şi-a strâns buzele. Putea să jure că tremură. Cred ... Cred că o să plec. Când s-a îndreptat de spate, genunchii îi tremurau. E foarte greu, s-a gândit, să stăpâneşti ceva când îţi tremură genunchii. Şi-a apăsat o mână pe abdomen unde simţea o minge de foc.

Doamne, a spus din nou, şi s-a îndepărtat.

11

Noul sistem de alarmă din casa Dorei l-a enervat la culme pe DiCarlo. Timpul îndelungat de care a avut nevoie ca să treacă de încuietorile zdravene i-a dat programul peste cap. Spera să intre și să iasă din depozit la miezul nopții. Cu siguranță, dacă doamna Conroy a cumpărat blestemata aia de pictură, aceasta era înăuntru, ținând seama de ce i-a spus funcționarul în Ajunul Crăciunului.

Se putea considera norocos dacă reușea să intre în depozit la miezul nopții. Și ce era mai rău, a început să cadă o lapoviță scârboasă. Mănușile chirurgicale îl protejau prea puțin de frig.

Pe deasupra, nu era nici lună, s-a gândit în timp ce dârdâia. Și nici nu se vedea nicio mașină în parcare, ceea ce însemna că nu era nimeni acasă. În pofida complicațiilor, putea să ajungă mâine-dimineață la New York. O să doarmă toată ziua, apoi o să ia un avion spre coastă. După ce va pune mâna pe jucăriile lui Finley și va primi gratificația generoasă, va zbura înapoi spre New York pentru distracția din ajunul Anului Nou.

DiCarlo tremura din cauza fulgilor de zăpadă care i se strecurau pe sub guler ca niște ace de gheață.

Când ultimul arc a sărit, a scos un suspin de mulțumire.

După cincisprezece minute, însă, era sigur că pictura nu se afla în magazin. Și-a impus să se stăpânească să nu distrugă totul. Era preferabil ca nimeni să nu știe că acolo s-a dat o spargere.

A mai făcut un tur prin magazin, ridicând automat mici fleacuri pe unde trecea, inclusiv câinele Foo pe care Terri a încercat să i-l vândă.

Resemnat, DiCarlo a luat-o în sus pe scări. A înjurat încet, când a văzut yala de la ușa din capul scărilor. Părea una obișnuită, care nu-i crea probleme.

A ascultat și nu a auzit niciun zgomot. Nici radio, nici televizor sau discuții. A luat-o în liniște de-a lungul holului, privind atent pe fereastră, ca să fie sigur că parcarea este încă goală.

Trei minute mai târziu era în apartamentul lui Jed. A terminat cercetarea aproape înainte să înceapă. Nu erau picturi pe pereți, nimic împăturit în dulapuri. Nu a găsit nimic sub pat, în afară de o copie după *The Haunting of Hill House* de Shirley Jackson.

A descoperit un pistol de calibru 38 în noptieră, dar după scurtă examinare l-a pus la loc. Până nu găsea pictura n-avea de gând să fure nimic. În drum spre ieșire a aruncat o privire prin sertarele din sufragerie.

A intrat în apartamentul Dorei în câteva secunde. Femeia nu și bătuse capul să încuie.

Cercetarea ridica însă probleme cu totul diferite. În timp ce în apartamentul lui Jed a găsit foarte puțină mobilă, casa Dorei era ticsită. Dezordinea de la Jed izvora din nepăsare. La Dora era un stil de viață.

În apartamentul ei existau multe picturi. O acuarelă, două fotografii ovale, un profil de bărbat cu guler înalt și o femeie în același profil. Alte lucrări de litografie, postere publicitare și câteva desene în peniță, pe congelator. Dar nicio pictură efectivă pe perete.

S-a îndreptat spre dormitor, ca să caute în dulap. Pentru că el a lăsat ușa neîncuiată, abia a avut timp să reacționeze când a auzit-o deschizându-se. În timp ce s-a trântit ușa, DiCarlo s-a ascuns în dulap, în spatele unor haine divers colorate.

„Trebuie să fiu nebună, şi-a spus Dora. Absolut nebună." Şi-a scos haina, a lăsat-o pe spătarul scaunului şi a căscat Cum dc şi-a lăsat părinţii s-o convingă să facă aşa ceva?

Continuând să bombăne, s-a îndreptat direct spre dormitor. Planurile ei pentru seară erau atât de simple, s-a gândit. O masă uşoară, cu pui la grătar şi orez; o baie lungă şi parfumată cu un pahar de chardonay alături. Intenţiona să încheie seara cu o carte bună lângă focul din dormitor.

Dar nu, s-a gândit, şi a aprins lampa Tiffany de lângă pat. O, nu, a căzut în vechea capcană a spectacolului care trebuie să continue.

Era vina ei că de trei generaţii virusul scenei s-a răspândit în familia ei ca gripa? Era vina ei că tatăl ei a bătut-o la cap să se înscrie în uniune?

„Absolut, nu, a decis, trăgându-şi peste cap puloverul negru de caşmir. Nu eu le-am dat blestemata de gripă. Nu sunt obligată să sar în gol numai pentru că am un card IATSE."

Oftând, s-a aplecat să-şi scoată ciorapii negri. În loc să petreacă o seară relaxantă acasă, a răspuns chemării nebunești a mamei ei şi a stat ore în şir printre obiectele de recuzită şi decorurile care se schimbau.

Chiar nu-i făcea nicio plăcere. Nu voia să stea în spatele scenei şi să asculte ecoul vocilor, să plece în grabă când luminile se stingeau ca să se schimbe decorul, să simtă mândria actorilor chemaţi la scenă deschisă.

În acelaşi timp, s-a gândit Dora în timp ce căsca, era ceva ereditar...

Printr-o fantă de câţiva centimetri între uşile întredeschise ale dulapului, DiCarlo avea o vizibilitate excelentă. Urmărind scena, simţea că îi trece supărarea. Situaţia oferea posibilităţi neexplorate încă.

Femeia, care se apleca şi se întindea la capul patului, a făcut un striptease foarte incitant şi acum avea pe ea numai un sutien micuţ din dantelă. DiCarlo a studiat curba moale a fundului Dorei, care era aplecată să-şi frece degetele de la picioare.

Era frumos construită, din linii ferme. Şi după felul în care se mişca părea a fi foarte rapidă.

E adevărat că ea i-a schimbat planurile, dar DiCarlo se mândrea cu propria-i gândire creativă. Pur şi simplu o să aştepte până când femeia, foarte drăguţă şi foarte singură, o să se bage în pat.

Dora s-a întors şi şi-a examinat sânii strânşi în sutienul din dantelă.

Foarte drăguţ, s-a gândit, şi a zâmbit în întuneric. Cu adevărat foarte drăguţ.

Dar imediat ce ea va ajunge în pat, şi-a imaginat DiCarlo, nu va fi nicio problemă să-şi folosească farmecul impresionant – şi pistolul 22 automat – pentru a o convinge pe femeie să-i spună unde era pictura.

Dora şi-a dat părul pe spate, şi-a mişcat umerii. Părea că se pregăteşte, s-a gândit DiCarlo. Sângele îi zvâcnea în vine şi tremura nerăbdător. Cu ochii închişi şi cu un început de zâmbet pe faţă, şi-a rotit uşor capul.

Dora şi-a ridicat mâinile spre închizătoarea din faţă a sutienului.

Clătinându-se, s-a lovit de uşa dulapului. DiCarlo era cuprins de un amestec de furie şi frustrare.

Aşteaptă! a strigat Dora apucând o rochie de casă de la marginea patului. Aprinzând lumina, s-a grăbit să ajungă la living. A ezitat cu mâna pe clanţă.

Ted?

Deschide, Conroy.

– M-ai speriat, a spus în timp ce deschidea uşa. Tocmai.. Felul în care arăta a făcut-o să tacă. A mai văzut accese de furie şi altă dată, dar niciodată una atât de intensă, şi niciodată îndreptată împotriva ei. Instinctiv, a ridicat o mână şi a dus-o la gât, apoi a făcut un pas înapoi. Ce este?

– Ce dracu' crezi că faci?

– Ah ... mă bag în pat, a spus ea prudent.

– Crezi că pentru că îţi plătesc chirie poţi să-ţi foloseşti blestemata ta de cheie şi să scotoceşti prin lucrurile mele când ai chef?

Şi-a coborât mâna şi a apucat hotărâtă clanţa.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Lasă prostiile. Jed a apucat-o de încheietură şi a tras-o spre hol. Ştiu să recunosc când mi-a răscolit cineva casa.

– Mă doare. Zadarnic încerca să opună rezistenţă. Era speriată, cu adevărat speriată, că putea face lucruri şi mai rele.

– Ai riscat când ai pătruns în intimitatea mea. Furios, a proptit-o de peretele opus. Plânsul ei înăbuşit nu făcea decât să-i mărească furia. După ce ai scotocit? a întrebat-o. Ce dracu' credeai că o să găseşti?

– Dă-mi drumu'! S-a răsucit negând cu vehemenţă. Ia-ţi mâinile de pe mine.

– Ai vrut să scotoceşti prin lucrurile mele? Ochii îi aruncau văpăi.

Animalul era dezlănţuit, ăsta era singurul lucru la care se putea gândi.

– Ti-ai imaginat că dacă m-ai primit la tine poţi să îţi bagi nasul în sertarele mele, în dulapul meu şi eu o să te las? A târât-o după el, făcând-o să se împleticească. Bine. A deschis uşa trântind-o de perete, şi a împins-o înăuntru. Uită-te bine în jur.

Dora avea buzele albe. Respirația îi ieșea șuierând printre dinți. Jed se afla între ea și ușă. Nu exista nicio posibilitate să scape. În timp ce inima îi bătea cu putere, i-a văzut fața descompusă de furie.

Ești complet nebun.

Niciunul dintre ei nu l-a auzit pe DiCarlo strecurându-se pe culoar afară.

Trau doar la doi pași, și Dora tremura cu mâinile întinse pe lângă halatul care-i alunecase de pe umeri.

Credeai că n-o să observ? S-a mișcat prea repede ca ea să poată scăpa, apucându-i halatul de revere și apoi i-a dat drumul brusc. Am fost polițai timp de paisprezece ani blestemați. Cunosc toate semnele.

Încetează! S-a împins în el. Zgomotul halatului sfâșiat pe umeri a fost ca un țipăt. Lacrimi de groază au izbucnit din ochii ei, împiedicând-o să mai vadă. Nu am fost aici. Nu m-am atins de nimic.

Să nu mă minți. Dar primul semn de îndoială i s-a strecurat în inimă.

Dă-mi drumu'. Lacrimile îi curgeau picurând pe masă. Încet, ca o femeie care așteaptă ca tigrul să atace din nou, s-a retras câțiva pași. N-am fost niciodată aici. Am venit acasă cu zece minute înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, poți să verifici capota mașinii care încă nu s-a răcit. Vocea îi tremura. Am fost la teatru toată seara. Poți să suni, să te convingi.

El n-a spus nimic, privea numai silueta ei din ușă. Halatul era pe jos, desfăcut. Vedea cum îi tremurau mușchii și cum transpirația provocată de frică. Plângea în hohote, suspinând, în timp ce bâjbâia după clanța ușii.

Stai departe de mine, a șuierat. Dora a reușit să fugă, trântind pe ușa deschisă și trântind-o pe a ei.

El a rămas exact acolo unde era, aşteptând să-şi recapete controlul.

N-a greşit. Doamne, n-a greşit. Cineva a fost în casă. Ştia asta. Cărţile lui au fost mişcate din loc, hainele scoase afară, pistolul cercetat.

Dar nu fusese Dora.

Scârbit, şi-a apăsat ochii cu palmele. A răbufnit. Nu era nicio surpriză, s-a gândit, coborând mâinile. Aştepta să răbufnească de câteva luni.

S-a întors acasă după o zi mizerabilă, cu negocieri cu avocaţi şi contabili şi bancheri, şi a răbufnit din senin.

Şi dacă asta nu era suficient, a terorizat şi o femeie. De ce i-a căşunat pe ea? Pentru că l-a atras. L-a atras şi el a găsit modalitatea perfectă de a o face să plătească preţul. Frumos comportament, Skimmerhorn, s-a gratulat singur şi s-a îndreptat spre bucătărie. Căuta sticla de whisky.

S-a oprit înainte de a-şi turna primul pahar. Şi-a trecut o mână prin păr, a respirat adânc şi s-a îndreptat spre apartamentul Dorei, să ia taurul de coarne.

Când a auzit ciocănitura, s-a oprit. A ridicat capul. S-a împiedicat în propriile picioare.

– Dora, îmi pare rău. De partea celalată a uşii, Jed a închis ochii. La dracu', a şuierat, şi a bătut din nou. Lasă-mă să intru un minut, te rog. Vreau să mă asigur că eşti bine. Dincolo de uşă domnea linişte deplină. Lasă-mă doar un minut. Jur, n-o să te ating. Vreau să văd dacă eşti bine, asta-i tot.

Supărat, a răsucit clanţa.

Cu ochii mari, Dora o privea cum se roteşte. O, Doamne, a intrat în panică, nu a încuiat-o. Un sunet slab i-a ieşit din gât. S-a îndreptat spre uşă chiar în momentul în care Jed a deschis-o.

A înghețat și Jed i-a putut citi pe față groaza, pe care o mai văzuse întipărită de atâtea ori pe fețele oamenilor. Spera să-și amintească cum să facă să șteargă teama, așa cum și-a amintit și s-o provoace. Foarte încet a ridicat mâinile cu palmele în afară.

Nu mă mișc de aici, nu vin mai aproape. Ea tremura ca o frunză. Nu vreau să te ating, Dora. Vreau doar să-mi cer scuze.

Pleacă imediat.

Avea obrajii încă uzi, dar ochii erau uscați și îngroziți. Nu putea să plece până nu-i alunga teama.

Te-am rănit? Și-a dat seama de stupiditatea întrebării. Știu că te-am rănit. Felul în care plângea când a lipit-o de perete i-a revenit în minte și inima i s-a strâns.

De ce?

Faptul că i-a pus întrebarea l-a mirat.

— Contează? Nu am nicio scuză. Nici scuza nu mai contează după ce am făcut. Aș vrea să... A făcut un pas înainte, dar s-a oprit când ea a tresărit. Ar fi preferat un șut în mijlocul taie. Aș vrea să pot spune că a fost justificat, dar nu a fost.

Vreau să știu de ce. Mâna i se închidea și se deschidea pe gulerul halatului. Îmi datorezi o explicație.

Simțea că are o minge de foc în gât. Nu știa ce era mai bine — s-o înghită sau s-o scuipe. Dar ea avea dreptate. Trebuia să-i dea o explicație.

La o săptămână după ce mi-a ucis sora, mi-a lăsat bilet prin casă. Nici vocea, nici figura nu lăsau să se vadă cât de greu îi venea să mărturisească. A lăsat pe noptiera mea un instantaneu al ei și câteva tăieturi din ziar cu imagini din timpul exploziei. Greața l-a cuprins cu intensitatea pe care o simțit-o în toate lunile din urmă. S-a albit, ca și cum ar fi dat aceeași bătălie. Voia doar să știu că poate să-mi facă

felul oricând. A vrut să fie sigur că știu cine purta răspunderea pentru moartea lui Elaine. Când am venit acasă, seara, și am crezut că ai fost înăuntru, am retrăit scena.

Avea o față frumoasă, expresivă. Putea citi pe ea orice emoție. Groaza și furia pe care era pregătit să le înlăture au dispărut. Au fost înlocuite de licăriri de înțelegere și de simpatie.

– Nu mă privi în felul ăsta. Tonul lui era repezit și, după cum i s-a părut ei, defensiv. Nu pot să schimb nimic din ce am făcut.

Ea și-a coborât ochii.

– Ai dreptate. Nu se poate. Când m-ai sărutat aseară, am știut că ceva s-a întâmplat între noi. Și-a ridicat din nou privirea, însă avea ochii reci. Dar așa ceva nu se va mai putea întâmpla. Pentru că trebuie să mă crezi. Și asta doare, Jed, dar greșeala îmi aparține.

Știa că situația era fără speranță.

– Mă pot muta dacă vrei, a spus cu o voce sugrumată. Pot pleca în seara asta și să-mi iau lucrurile mai târziu.

– Nu e necesar, dar fă ce vrei.

Dând din cap, a pășit înapoi pe hol.

– Crezi că o să-ți revii?

În loc de răspuns, s-a îndreptat spre ușă, a închis-o încet și a răsucit cheia în broască.

Dimineața a găsit pe birou flori. Margarete, puțin ofilite, care miroseau a primăvară, îngrămădite într-un vas Minton. Încruntată, Dora și-a reprimat plăcerea pe care a resimțit-o în primul moment și le-a ignorat.

Nu s-a mutat. Și-a dat seama de asta după bufniturile pe care le-a auzit când a trecut pe lângă ușa lui mai devreme.

Nu știa dacă lucrul acesta trebuia s-o mulțumească. În fond, Jed Skimmerhorn era un chiriaș care plătea. Nimic mai

mult. Nimeni n-a speriat-o așa, nu a amenințat-o și nu i-a bhobit inima, pentru ca după aceea s-o farmece, cu un buchet d margarete. Putea să încaseze cecul în fiecare lună, să-l alute politicos dacă se întâmpla să se întâlnească pe hol și și vadă de viața ei.

Era o chestiune de mândrie.

În timp ce Terri și Lea deschideau magazinul, ea a scos turile, a deschis carnetul de cecuri și s-a pregătit de muncă.

Câteva clipe mai târziu a aruncat o privire spre margarete nu s-a putut stăpâni să nu zâmbească. Apoi, zgomotul unor lozanci s-a auzit în jos pe scări. Și-a strâns buzele și a privit notele de plată pentru electricitate.

Jed a ezitat în capul scărilor, gândindu-se la un pretext onabil pe care să-l invoce. Putea să jure că temperatura a ut cu zece grade când a intrat el în magazin.

Nu putea s-o acuze că-l trata cu răceală. Dar îl făcea să mtă un dobitoc pentru că a cumpărat flori la întoarcerea la sala de gimnastică.

Dacă lucrezi aici, pot să termin rafturile mai târziu.

Mai am de lucru câteva ore, a spus ea. Nu și-a ridicat privirea.

O să iau câteva lucruri din oraș. A așteptat zadarnic un spuns din partea ei. Ai nevoie de ceva?

Nu.

Bine. S-a întors pe scări. Atunci o să le termin după-amiaza. Pe urmă o să ies să-mi cumpăr o cămașă de forță.

Dora a ridicat o sprânceană, în momentul în care el a ut ușa. Probabil crede că o să mă arunc în brațele lui ntru că mi-a cumpărat flori. Cretin. A privit-o pe Terri care a prin magazin.

Bărbații sunt niște cretini.

Normal ar fi fost ca Terri să zâmbească răutăcios și să mpletcze afirmația cu propriile exemple. În schimb, stătea ă, frecându-și mâinile.

– Dora, ai luat tu sus câinele? Mica piesă chinezeas
Ştiu că-ţi place să muţi lucrurile.

– Câinele Foo? Cu buzele strânse, Dora bătea cu creionul în birou. Nu. Nu am atins niciun obiect de l Crăciun. De ce?

Terri a zâmbit jenată.

– Nu-l găsesc. Pur şi simplu nu-l găsesc nicăieri.

– Probabil a fost mutat. Poate Lea…

– Am întrebat-o şi pe ea, a întrerupt-o Terri. Vocea abi i se auzea. I-a arătat-o unui client zilele trecute. Acum dispărut.

– Nu intra în panică. Dora a plecat de lângă birou Lasă-mă să arunc o privire în jur. Poate i-am schimbat cu locul.

Era însă convinsă de contrariul. Magazinul Dorei trebui să pară o locuinţă, în care valorile şi fleacurile erau atent aranjate unele lângă altele. Exista întotdeauna o regulă dup care erau aranjate – regula Dorei.

Cunoştea locul fiecărui obiect, până la ultima cart poştală.

Lea era ocupată cu un client şi i-a aruncat surorii ei do o privire rapidă, apoi a continuat să-i arate nişte vase în c se păstra tutunul.

– Era în vitrina lui, a spus Terri încet. L-am arătat m ajunul Crăciunului, chiar înainte de închidere. Şi sunt sigu că l-am văzut ieri când am vândut figurina Dulton. Erau un lângă alta; aş fi observat dacă lipsea.

– În regulă. Dora a bătut-o pe Terri pe umăr. Să aruncăm o privire prin jur.

Rezultatul primei inspecţii era îngrijorător. Dora puse în vitrină, cu mâna ei, un scarabeu. A întrebat pe un ton calm

– Terri, ai vândut tu ceva de dimineaţă?

– Un set de ceai – Meissen. Lea a vândut balansoarul d mahon şi o pereche de candelabre de alamă.

- Nu ai vândut nimic altceva?

- Nu. Chipul lui Terri a pălit. Ce s-a întâmplat? Lipseşte ceva?

- Salatiera, cea de email, care era acolo. Dora s-a stăpânit să nu înjure. Si călimara care era înăuntru.

Cea de cositor? Terri s-a întors spre vitrină mormăind: O, Doamne, Dora.

Dora şi-a scuturat capul în loc de răspuns şi a făcut un tur rapid prin tot magazinul.

Presapierul Chelton, a spus după câteva momente. Sticla de parfum din Baccarat, sigiliul Fabergé... Numai ăsta costa 5200 de dolari. Şi cutia din bachelită pentru ţigări. Ea asta costa numai trei dolari, însă dispariţia ei a înfuriat-o mai tare decât cea a Fabergé-ului. Toate obiectele erau destul de mici ca să poată fi strecurate într-un buzunar sau într-o geantă.

Nu am avut mai mult de opt-nouă persoane în magazin de dimineaţă, a început Terri. Oh, Dora, trebuia să-i supraveghez mai atent.

Nu e vina ta.

Dar...

Nu este. Deşi clocotea de furie, a luat-o pe Terri de mijloc. Nu putem trata pe oricine trece de uşa magazinului ca pe un hoţ. În cele din urmă o să punem acele blestemate de oglinzi de securitate pentru supravegherea mărfurilor.

Dora, Fabergé-ul.

Ştiu. O să întocmesc un raport şi am să-l prezint companiei de asigurări. Terri, vreau să-ţi iei pauza de masă acum.

- Nu pot să mănânc.

Atunci du-te să te plimbi. Cumpără-ţi o rochie. O să te ajute să te simţi mai bine.

Terri şi-a suflat nasul.

Nu eşti supărată?

– Supărată? Sunt furioasă. Ochii i s-au micşorat. Dacă se întoarce şi încearcă să ia altceva, o să-i rup degetele. Acum du-te şi limpezeşte-ţi mintea.

– Bine. Şi-a suflat nasul încă o dată şi a lăsat-o pe Dora singură în camera mică a magazinului.

– S-a întâmplat ceva rău? a întrebat Lea când şi-a băgat capul înăuntru.

– Destul de rău.

– Îmi pare rău.

– Nu-mi spui că trebuia să încui lucrurile?

Lea a oftat.

– Cred că asta dovedeşte că am avut dreptate, dar după câteva săptămâni de muncă aici am înţeles de ce n-o faci. Vrei ca atmosfera să fie cât mai destinsă.

– Da. Dora şi-a frecat fruntea, încercând să scape de durerea de cap. Poţi crea o ambianţă plăcută cu zece mii.

– Zece mii, a repetat Lea. Ochii i s-au mărit. Zece mii de *dolari*? O, Doamne, Dory.

– Nu-ţi face griji, sunt asigurată. La naiba cu asta. Închide magazinul pentru o oră. Ieşi şi mănâncă sau fă ce vrei. Eu o să mă duc în spate să iau ceva. Vreau să fiu singură.

– Eşti sigură? Lea a privit fix în ochii surorii ei. Este sigură. O să încui.

– Mulţumesc.

12

Jed îşi punea întrebarea dacă întoarcerea la sediul poliţiei, pentru prima dată de la retragerea lui, era tot un fel de a se pedepsi. Putea să-şi fixeze o întâlnire cu Brent oriunde în altă parte şi să-i evite pe cei care îi aminteau că acum era un civil.

Dar Jed s-a îndreptat spre fostul lui birou, locul unde a petrecut opt din cei paisprezece ani de muncă la poliție, pentru că știa că trebuie să înfrunte situația. Felul în care și-a pierdut controlul cu o noapte înainte i-a dovedit că erau o grămadă de lucruri cu care trebuia să se confrunte.

Totul era neschimbat. Aerul mirosea tot a cafea dată în bot, a trupuri transpirate și a fum stătut – totul acoperit de mirosul de dezinfectant. Pereții au fost zugrăviți recent, dar au menținut culoarea bej proprie instituțiilor. Zgomotele erau familiare. Sunetul telefoanelor, zdrăngănitul tastaturilor, vocile ridicate.

Faptul că venise acum fără arma lui îl făcea să se simtă dezgolit.

Era aproape gata să se întoarcă din drum, dar doi polițiști în uniforme s-au îndreptat spre ușă, pregătindu-se să plece în patrulare. Și-a dat seama că l-au recunoscut. Cel din stânga era Snyder, și-a amintit Jed cu o tresărire.

Căpitane, domnule.

Pe zi ce trece sunt tot mai tineri, s-a gândit Jed. Acesta abia dacă împlinise vârsta la care bărbații încep să se bărbicrească. După ce-i salută își continuă drumul.

S-a oprit lângă ghișeu și a așteptat până când polițaiul cu umeri lați s-a întors.

Ryan. Când l-a observat pe Jed, fața i-a înflorit într-un zâmbet atât de larg, încât părea că ochii i-au dispărut în cutele pielii roșcate de irlandez.

Căpitane. Ticălosule. A ieșit de după birou ca să strângă mâna lui Jed ca într-o menghină de otel. Îmi pare bine că te văd!

- Cum merg treburile?

Oh, cum știți. Nimic nou sub soare. S-a aplecat peste ghișeu pe cheaua care îi despărțea. Lorenzo a încasat-o la magazinul de băuturi săptămâna trecută.

– Am auzit ceva. Ce s-a întâmplat?

– Un tip a încasat un glonț, el a șters sângele și a ieșit în stradă.

– După ce a scos glonțul cu dinții.

– Cam așa. Cineva l-a strigat pe Ryan, dar el i-a cerut să aștepte. Noi lipseam de-acolo, căpitane, a spus întinzându-se din nou peste birou. Goldman face pe căpitanul. Vreau să spun că se poartă ca și cum ar fi cel mai bun, dar să fim serioși. Omul e un ticălos.

– O să-l dai de gol.

– Nu, domnule. Ryan a scuturat din cap. Unele lucruri sunt posibile, altele nu. Oamenii știu că pot să-ți vorbească direct. Știu că te găsesc la fel de bine pe stradă ca și în spatele biroului. Goldman poate duce povara comenzii strecurându-se printre reguli și proceduri. Schiță un zâmbet disprețuitor. Nu poți să-l prinzi când iese pe ușă, doar dacă s-ar afla acolo o cameră de filmat și trei reporteri.

– O publicitate bună nu face rău departamentului. Locotenentul Chapman este aici? Vreau să vorbesc cu el.

– Sigur, cred că e în biroul lui. Puteți să-l chemați jos.

Ryan s-a întors cu un aer încurcat.

– Am nevoie de ecuson de vizitator, sergent.

– Mi-e silă, a mormăit Ryan în timp ce-i dădea unul. V-am spus deja, mi se face silă.

– Mi-ai spus. Jed a strecurat legitimația în cămașă.

Ca să ajungă la Brent trebuia să treacă prin țarcul taurilor. Ar fi preferat un vals lent pe cărbuni încinși. Stomacul i se strângea de câte ori își auzea numele strigat. De fiecare dată era obligat să se oprească și să schimbe câteva cuvinte. Încerca să evite speculațiile, întrebările fără răspuns.

I s-a părut o veșnicie până când a ajuns la ușa lui Brent.

A bătut o dată, apoi a împins ușa deschisă. Brent stătea la biroul lui, cu telefonul la ureche.

– Spune-mi ceva ce nu știu. S-a ridicat. Imediat, starea de iritare pe care o resimțise mai înainte s-a risipit. Da, da, și când ai de gând să fii direct, o să ne înțelegem. Vorbim atunci. A închis și s-a așezat din nou pe scaun. Erai prin apropiere și te-ai gândit să treci pe-aici, nu-i așa?

- Nu. Jed s-a așezat și a scos o țigară.

Știu, vrei o cafea ca la poliție.

- Când vreau să-mi fie rău, pot s-o fac și singur. Jed a aprins un chibrit. Nu voia să întrebe, nu voia să se amestece. Dar a făcut-o. Goldman este un ticălos atât de mare cum pretinde Ryan?

Strâmbându-se, Brent s-a dus să ia două cești de cafea.

Mă rog, nu este întruchiparea popularității. L-am împins pe Thomas jos, în vestiar, înfigând ace în păpușa care îl imagina pe Goldman. Mi-am dat seama de asta pentru că avea ochi mici ca niște mărgele și dinții mari.

Jed a luat cafeaua.

Ce ai făcut cu păpușa?

Am înfipt și eu câteva ace. Cu toate astea, Goldman mi pare să se simtă prea rău.

Jed a rânjit. După prima înghițitură de cafea, a dat-o deoparte.

Știi, aș putea să-ți pun o vorbă bună la șef. Îmi imaginez că o să țină seama de recomandarea mea.

Nu mă interesează. Brent a împins cana de cafea ca să nu fie nevoit s-o arunce la gunoi. Sunt sătul de funcții. Thomas va înceta să mai înfigă ace într-o păpușă cu rame de ochi. S-a așezat pe marginea biroului. Întoarce-te, Jed.

Jed și-a coborât privirea asupra căniii de cafea și apoi a ridicat încet ochii.

Nu pot. Pentru numele lui Dumnezeu, Brent, mă aflu într-o încurcătură. Dă-mi o insignă acum și nu știu cum o să mă descurc. Aseară... A trebuit să se oprească. A tras un fum adânc din țigară... cineva mi-a scotocit prin lucruri.

– A fost o altă spargere?

Jed a scuturat din cap.

– De data asta a fost abil. Câteva lucruri mutate de la locul lor, un sertar închis, în timp ce eu l-am lăsat pe jumătate deschis, cam aşa ceva. Am lipsit cea mai mare parte din zi. Am fost la proprietatea lui Elaine, acolo unde îşi avea casa. Obosit, şi-a fricţionat gâtul. După aceea, m-am dus şi am băut, apoi am văzut un film. Am venit acasă, am aruncat o privire în jur şi m-am dus după Dora.

A mai luat o gură de cafea. Nu era mai amară decât gustul pe care deja îl simţea în gât.

– Vreau să spun că m-am dus după ea, Brent. Am văzut negru în faţa ochilor, am luat-o de gât. Dezgustat, a strivit ţigara şi s-a ridicat în picioare.

– Doamne, Jed. Buimăcit, l-a urmărit pe Jed care măsura cu paşi mari încăperea. Doar n-ai lovit-o?

– Nu. Cum putea să se simtă jignit de întrebare? şi a spus Jed. Totuşi am speriat-o de moarte. Aşa m-am simţit şi eu după ce mi-am revenit. N-am intenţionat asta. N-am făcut-o cu sânge rece. Pur şi simplu am răbufnit. Nu mi-aş fi permis să fac aşa ceva dacă aveam insigna, Brent. S-a întors spre el. Insigna a însemnat întotdeauna ceva pentru mine.

– Te ştiu de mai bine de zece ani. Nu te-am văzut niciodată abuzând de ea.

– Şi nici n-am intenţionat. Oricum, de asta sunt aici. Nu Dora a intrat în apartamentul meu. Cine a făcut-o?

– Poate s-a întors individul care a dat spargerea în noaptea aceea. Voia să mai salte ceva.

– Nu aveam prea multe lucruri acolo, dar erau câteva sute în sertar. Pistolul. Un walkman Sony. Casa Dorei era plină.

– Ai verificat sistemul de securitate?

– L-am cercetat, n-am descoperit nimic. Tipu' e bun, Brent. Un profesionist. Poate fi în legătură cu Speck, cineva care vrea să se răzbune pe mine.

Speck nu era genul care să inspire loialitate după moarte. Dar, ca şi Jed, Brent nu excludea o asemenea posibilitate.

O să fac cercetări. Aş putea cere să fie supravegheată clădirea?

În mod normal, Jed ar fi trebuit să se bucure la gândul protecţiei. Acum doar a dat aprobator din cap.

Dacă cineva mă vizează pe mine, n-aş vrea ca Dora să stea la mijloc.

Consideră treaba ca şi făcută. Dar spune-mi cum o să rezolvi lucrurile cu Dora?

Mi-am cerut scuze. A oftat şi s-a întors să studieze peisajul din camera lui Brent. Mare porcărie. I-am propus să mă mut, dar ea n-a dat niciun semn că i-ar păsa ce am de gând să fac. A mormăit în barbă, dar Brent avea urechea fină.

Ce-a fost asta? Spuneai ceva de nişte flori?

I-am cumpărat nişte blestemate de flori, a izbucnit Jed. Dar nu s-a uitat la ele. Nici nu vrea să mă privească. Ceea ce e în regulă, cu excepţia faptului că...

Ce excepţie?

Jed s-a răsucit spre el şi pe chipul lui se putea citi disperarea.

Doamne, Brent, m-a prins. Nu ştiu cum a făcut, dar m-a prins. Dacă nu o am mai repede, cred că o să fac o prostie.

Semn rău, a spus Brent, cu o mişcare uşoară din cap. E semn rău când faci prostii.

Găseşti că e un început?

E bine... da. Brent a zâmbit şi şi-a scos ochelarii. De data asta unul important. Din câte îmi amintesc, ai fost întotdeauna agreat de femei. Te-am considerat un as în astfel de lucruri. Acum stai aici cu un nod în gât. Bine îţi mai stă.

Jed l-a privit cu asprime.

– Aşa că e furioasă, a continuat Brent. O să te facă să t chinui, să o implori pentru un timp scurt.

– Nu mă milogesc. Şi-a îndesat mâinile în buzunare. Ma degrabă am înfuriat-o decât am speriat-o. Nu mai voia să l privească în ochi cu teamă. Mă gândesc că aş putea să-i tri şi mai multe flori la întoarcere.

– Ce-ar fi să te gândeşti la ceva lucitor, amice. Un obie pe care să i-l poţi atârna la gât.

– O bijuterie? N-am de gând s-o mituiesc ca să mă iert

– Dar florile la ce folosesc?

– Florile nu sunt o mită. Mirat că un om însurat ştie at de puţine lucruri, Jed s-a îndreptat spre uşă. Florile sunt romantice. Bijuteriile au o conotaţie mercantilă.

– Da, dar nimic nu este mai mercantil decât o femei furioasă. Întreab-o pe nevastă-mea, i-a trântit-o Brent lui Jed când era gata să iasă. Hei, Skimmerhorn! Păstrăm legătura

Bomănind supărat, Brent s-a întors la birou. A căuta dosarul Speck pe computer.

Jed s-a mirat s-o găsească pe Dora la birou când s-a întor A lipsit mai mult de trei ore şi, deşi o ştia de puţină vreme n-a văzut-o niciodată îngropată în hârtii mai mult de jumăta din acest timp. Dora părea să prefere contactele cu clienţii

N-a fost surprins să constate că îl ignora cu desăvârşire ca şi dimineaţă, dar de data asta se considera pregătit.

– Ţi-am adus ceva.

Jed a pus o cutie mare pe birou, în faţa ei. Când ea s-a uitat la cutie, Jed a remarcat satisfăcut că se citea curiozitate în ochii ei.

– Este doar un halat. În locul celui pe care ţi l-am distru azi-noapte.

– Înţeleg.

A ridicat din umeri nerăbdător. Considera că şi-a pierdut prea mult timp cu căutarea cadoului. Învârtindu-se prin raionul de lenjerie de damă cu vânzătoarele după el, s-a simţit ca un pervers. În cele din urmă, a reuşit să se decidă pentru un halat de prosop.

— Sper că n-am greşit măsura. Dar dacă vrei poţi să-l schimbi.

Cu grijă, a închis dosarul şi şi-a pus mâinile deasupra lui. Când a privit în sus spre el, curiozitatea a cedat locul furiei.

— Dă-mi voie să fiu directă. Crezi că un buchet amărât de flori şi un halat o să limpezească lucrurile?

— Eu…

Nu i-a dat nicio şansă.

— Crezi că margaretele tale o să mă impresioneze până la lacrimi? Asta ai crezut? Nu ştiu cum ai jucat înainte, amice, dar cu mine n-o să-ţi meargă. S-a ridicat de la birou şi a dat ocol masa deoparte. Dacă ochii ar fi fost nişte arme, el s-ar fi putut considera un om mort. Un comportament de neiertat ce poate fi dat uitării cu ajutorul unor amărâte de cadouri. Degeaba arborezi expresia asta de câine bătut!

A ridicat vocea cât a putut de tare şi a făcut o pauză ca să se calmeze.

— Ai pătruns cu forţa în apartamentul meu, aducându-mi insulţii. De ce? Pentru că m-am apropiat de tine şi pentru că nu ţi-a plăcut cum au evoluat lucrurile între noi. Nici n-ai curajul să te gândeşti că puteai greşi, pur şi simplu ai atacat. Ai reuşit să-mi îngheţe sângele în vine. Şi-a strâns buzele şi s-a întors. M-ai umilit îngrozitor. N-am făcut altceva decât să stau acolo şi să tremur şi să plâng. Nu am răspuns atacului. Numai după ce recunoscuse acest lucru, se simţea mai calmă. Am înfruntat din nou. Detest asta mai mult decât orice.

– Ar fi trebuit să fii nebună să mă ataci în starea în care eram.

– Nu asta este esențial.

– Este esențial. A simțit că furia îl cuprinde din nou.

– La naiba, Dora, te luptai cu un maniac care avea mai bine de cincizeci de kilograme în plus față de tine. Ce aveai de gând să faci, să mă pui la pământ?

– Cunosc tehnici de autoapărare, a spus, ridicând bărbia. Ar fi trebuit să fac ceva.

Și-a amintit cât l-au impresionat lacrimile ei de groază.

– Ai făcut. Ești nebună dacă te rușinezi fiindcă ți-a fost teamă.

– Nu cred că insultele sunt cea mai bună modalitate pentru limpezirea situației, Skimmerhorn. A ridicat o mână să-și dea părul pe spate. Nu era gestul ei obișnuit, a observat Jed. Părea obosită. Uite, am avut o zi grea...

L-a împins când a apucat-o de mână. Și-a ridicat mânecile bluzei. Se vedeau vânătăi pe brațe, pe care știa că le făcuse cu degetele lui.

– Nu încetez să-mi cer scuze. Ochii lui erau cât se poate de grăitori. Asta nu înseamnă că se rezolvă totul. Și-a îndesat mâinile în buzunare. Nu pot să-ți spun că n-am mai lovit o femeie înainte, pentru că am făcut-o. Dar asta s-a întâmplat întotdeauna din cauza serviciului, niciodată în viața personală. Te-am rănit. Și nu știu cum să te fac să uiți.

S-a îndreptat spre scări.

– Jed. Se simțea un tremur în vocea ei. Așteaptă un minut. Ticălos, a gândit ea, aruncând o privire spre cutie. Halatul era aproape identic cu al ei, în afară de culoare. Și-a adâncit degetele în gulerul verde-intens.

– Nu aveau unul alb. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de tulburat. Porți o grămadă de lucruri în culori vii, așa că ...

E drăguț. Dar n-am spus că te-am iertat.

Bine.

Aș prefera să aplanez lucrurile. Nu-mi place să am conflicte cu vecinii.

Ai tot dreptul să impui regulile.

Ea a zâmbit ușor.

Trebuie să fie greu de îndurat pentru tine să ai o asemenea forță.

N-ai fost niciodată în locul unui bărbat care cumpără lenjerie de damă. Nu știi nimic despre suferință. A vrut s-o strângă, dar s-a stăpânit. Îmi pare rău, Dora.

Ba, știu foarte bine. Azi-dimineață am fost aproape la fel de furioasă ca tine. Cu greu mi-am regăsit calmul, după toate necazurile pe care le-am avut la magazin.

Ce fel de necazuri?

Am constatat că lipsesc lucruri din magazin. Ochii i s-au întunecat din nou. În dimineața asta, la scurt timp după ce ai plecat să-ți cumperi cămașă de forță.

El n-a zâmbit.

Ești sigură că era totul la locul lui seara, când ai închis?

Îmi cunosc marfa, Skimmerhorn, a spus ea înțepată.

Ai zis că ai venit acasă cu câteva minute înainte de scandalul pe care l-am făcut azi-noapte.

Da, ce-a fost...

Erai supărată când am plecat de la tine. Ai continuat să fii supărată și dimineața. Nu cred că n-ai observat nimic.

Ce să observ?

Că nu-ți lipsește niciun obiect din casă. Lasă-mă să arunc o privire.

Despre ce vorbești?

Cineva a intrat la mine în apartament azi-noapte.

S-a stăpânit înainte de a-i vorbi, dar putea să-i citească furia pe față.

– Nu spun asta ca să-mi ierți comportamentul, dar cineva mi-a scotocit apartamentul, a spus el din nou, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă. Polițaii văd lucruri pe care civilii nu le observă. Mi-a trecut prin minte că ar fi putut fi cineva dintre oamenii lui Speck, bântuind pe aici, ca să mă hărțuiască pe mine, dar nu exclud posibilitatea să fi fost oricine altcineva. Cineva a căutat un obiect anume.

– Dar sistemul de alarmă?

– Un fleac pentru un spărgător profesionist.

– Oh. Și-a închis ochii o secundă, cât el a luat-o de mână și a dus-o spre scări. Bine, asta mă face să mă simt mult mai bine. Cu un minut înainte eram fericită că nu s-a comis decât furtul din magazin. Acum bagi groaza în mine sugerând că spărgătorul mi-a scotocit prin apartament.

– Hai să verificăm. Ai cheile?

– Nu e încuiat. În ochii lui se citea furia. Ascultă, asule, ușa de afară era încuiată și eu eram chiar în capul scărilor. Pe lângă asta... A împins ușa s-o deschidă. Nu a fost nimeni aici.

– Mm-hm. S-a aplecat să cerceteze broasca și n-a observat semne clare că s-a umblat la ea. Ai lăsat-o deschisă când ai plecat aseară?

– S-ar putea. A început să se enerveze. Nu-mi aduc aminte.

– Ții bani lichizi în casă?

– Puțini. S-a îndreptat spre birou și a tras un sertar. Sunt exact acolo unde trebuiau să fie. Și așa sunt și toate celelalte lucruri.

– Nu te-ai uitat.

– Știu exact ce am în casă, Jed.

A cercetat camera cu mâna lui, scotocind, identificând bibelourile cu mare atenție.

– Ce s-a întâmplat cu pictura? Cea de deasupra patului?

Pictura abstractă? Mama a spus că-i place, așa că i-am
o pentru un timp. Și a arătat spre cele două portrete pe
le atârnase pe perete în locul ei. M-am gândit că o să-mi
să-mi țină companie cei doi. Dar am greșit. Sunt cu
nul sumbri și plicticoși, dar n-am avut ocazia să...

Bijuterii?

Sigur că am bijuterii. Bine, bine. Și-a rotit privirea și
îndreptat spre dormitor. S-a dus spre cufărul din lemn de
lor și ebonită. Pare că totul e la locul lui. E destul de
să-mi amintesc, pentru că am făcut cu Lea schimb de
te... A luat o punguță de catifea și din ea a scos o pereche
cercei cu smaralde. Dacă cineva a avut de gând să
ocească pe aici, asta a căutat. Sunt veritabili.

Drăguț, a spus după ce i-a privit. Nu era deloc mirat că
bijuterii cât pentru o duzină de femei. Dora adora
itatea. Se aștepta ca dormitorul Dorei să fie la fel de
t de obiecte ca și livingul. Sau la fel de feminin. Ce
l

Îmi place. E o reproducere Ludovic al XV-lea. L-am
părat dintr-un hotel din San Francisco. N-am putut
ta.

Era un pat înalt, acoperit cu brocart greu, albastru, și
curbat la capete. Pe pat se aflau mai multe pernuțe cu
ane.

Îmi place să stau pe el și să citesc la lumina focului. A
ns cutia cu bijuterii. Ceea ce m-a făcut să cumpăr casa
a fost dimensiunea camerelor și faptul că am cămin în
mitor. Sunt – cum spune tata – ca o pisică care toarce. A
Scuze, căpitane, asta n-ar trebui să sune ca mărturisirea
crime.

Începea să-și revină. Dar nu-și putea reprima iritarea.

De ce nu îmi dai lista obiectelor dipărute? Noi... Brent
câtiva oameni care verifică casele de amanet.

– Am raportat deja infracțiunea.

– Lasă-mă să te ajut. Simțea nevoia disperată s-o atingă să afle dacă și-a revenit. Dar când a mângâiat-o pe braț, n-a făcut decât să-i zâmbească. S-a gândit că trebuie să renunțe.

– Bine. N-ar fi înțelept să transformăm munca unui căpitan de poliție într-o simplă urmărire a unui spargător de magazine. Lasă-mă să – Dora a făcut un pas înapoi, dar el nu s-a mișcat din loc. Inima îi bătea mai tare de emoție, dar aceasta nu avea nicio legătură cu frica. Lista este jos.

– Cred că știai. Ai avut dreptate.

– Întotdeauna este bine să știi. De data asta în ce privința am avut dreptate?

– Am greșit în legătură cu cele întâmplate între noi.

– Oh. Devenea emoționant. Ce s-a întâmplat între noi?

Ochii lui s-au întunecat. Ea se gândea la obiectul de cobalt care era expus în magazin.

– Te-am dorit. Mi-am imaginat cum ar fi să te dezbrac și să te ating și să te simt sub mine. M-am întrebat dacă pielea ta are un gust la fel de plăcut ca parfumul tău.

Se simțea copleșită de emoție.

– Asta s-a întâmplat?

– În ce mă privește, da. Asta m-a făcut să-mi cam pierd mințile.

– Și acum ți-e mai bine?

El a scuturat din cap.

– Mai rău. Acum îmi imaginez că fac toate lucrurile astea în pat. Dacă vrei să mă pedepsești crunt pentru ce am făcut azi-noapte, nu e nevoie decât să-mi spui că nu te interesează.

A respirat adânc. Nu se punea problema interesului.

– Cred... Cu un zâmbet ușor și-a trecut amândouă mâinile prin păr. Cred că am să studiez oferta ta cu cea mai mare atenție, și apoi am să-ți dau un răspuns.

– Știi unde mă găsești.

– Da, știu.

Nu se aştepta s-o emoţioneze, dar era mulţumit de turnura care o luaseră lucrurile.

Vrei să luăm masa împreună? Am putea discuta condiţiile.

O bătaie rapidă a inimii a făcut-o să se simtă foarte tânără şi foarte nebună.

Nu pot, am o întâlnire cu nepotul meu. A ridicat o scrumieră de argint de pe masă şi a pus-o imediat la loc. Este la vârsta la care detestă fetele, aşa că din când în când îl duc la tatăl său sau prin magazine. Un fel de ieşire ca între băieţi

Dar eşti fată.

Nu pentru Richie. A luat peria din nou, răsucind-o în mână. Nu mă deranjează să stau nouăzeci de minute la *Zombie Mercenaries from Hell* – aşa că mă simt un fel de tată.

Dacă spui tu. A aruncat o privire fugară spre mâinile lui nervoase şi a zâmbit. Deci amânăm pentru altă dată.

Sigur. Poate mâine.

Cred că pot să-mi revizuiesc agenda. I-a luat peria din mână şi a pus-o alături. Ce-ar fi să ne ducem să luăm lista mea?

După ce au ieşit din dormitor fără să se fi întâmplat nimic, Daci i-a scăpat un oftat uşor. Era decisă să pună capăt acestei seri – cu atât mai repede, cu cât simţea din nou că-i palpitează sângele în vene.

Ai cheile jos? a întrebat-o Jed, în timp ce se îndreptau spre hol.

Ce... oh, da.

Bun. A încuiat uşa.

DiCarlo putea fi încântat de camera lui luxoasă de la hotelul Ritz-Carlton, cu patul moale, imens, cu un bar foarte bine asortat, cu un seviciu excelent şi maseuză la cerere.

Ar fi fost şi mai încântat dacă ar fi avut şi pictura.

În schimb, era agitat.

Dacă bărbatul n-ar fi apărut în apartament cu totul pe neașteptate, și-a spus DiCarlo, acum s-ar fi aflat în posesia picturii – sau măcar ar fi aflat unde este.

A ezitat să-l caute pe Finley. În afară de un insucces, nu era nimic de raportat în legătură cu noaptea trecută, și mai avea timp numai până la 2 ianuarie. Era o noapte ratată care i-a dat planurile peste cap, dar reprezenta doar o întârziere nu un dezastru.

A mestecat încă o alună și a făcut-o să alunece cu o înghițitură de Beaujolais. Îl nedumerea faptul că bărbatul își dăduse seama că apartamentul i-a fost scotocit. Întinzându-se DiCarlo a recapitulat toate mișcările din noaptea trecută, pas cu pas. N-a clintit nimic din loc. S-a stăpânit să ia vreunul din obiectele ușor de furat din cele două apartamente. Ce a luat din magazin putea, fără probleme, să fie pus pe seama unei simple spargeri.

Atâta vreme cât bărbatul o acuza pe femeia din apartamentul vecin că i-a intrat în casă, n-avea rost să-și schimbe planul.

Tot ce avea de făcut era să se întoarcă, a hotărât DiCarlo. Trebuia să procedeze exact cum a plănuit și cu o noapte înainte. Numai că de data asta la sfârșitul operațiunii femeia va trebui să moară.

13

Temperatura a scăzut sub paisprezece grade minus, sub un cer strălucitor presărat cu stele de gheață, brăzdat de razele înghețate ale lunii. Magazinele de pe South Street erau închise și nu era trafic. Din când în când, cineva ieșea dintr-unul

dintre restaurante, înfofolit în haine groase, grăbindu-se spre mașini sau metrou. Apoi strada rămânea din nou liniștită, cu lipirile felinarelor care luminau drumul.

DiCarlo a observat echipajul de poliție încă de când a făcut primul tur al cvartalului. Cu mâinile pe volan, a întors la colț, și s-a îndreptat spre râu. Nu se aștepta la o altă întâlnire. Polițiștii erau de obicei preocupați să supravegheze o clădire numai pentru o posibilă spargere într-un magazin mic.

S-ar putea însă ca doamna să-l fi alertat pe șeful poliției, a spus DiCarlo. Ori poate n-a fost decât un ghinion. În orice caz, nu era decât un detaliu minor. Și un motiv în plus să o lichideze pe frumoasa domnișoară Conroy.

Ca să se calmeze, a condus mașina la întâmplare vreo zece minute, deschizând radioul și trecând în revistă diferite scenarii. Cât timp s-a învârtit în jurul străzii, DiCarlo și-a definitivat planul. A oprit mașina în colț. Luând harta orașului Philadelphia din torpedou, a ieșit din mașină. DiCarlo știa că polițaiul nu poate vedea în el altceva decât un tip bine îmbrăcat, într-o mașină închiriată, evident rătăcit.

- Ai vreo problemă, amice? Tipul în uniformă a lăsat geamul în jos. Aerul dinăuntru mirosea a cafea și mezeluri.

Da, domnule ofițer. Jucându-și rolul, DiCarlo a zâmbit descurcat. Aș fi bucuros să mă scoți de aici. Nu știu cum am făcut de am întors greșit, dar mi-am dat seama că mă învârt în cerc.

- Am văzut că ai mai fost pe-aici. Să vedem dacă pot să te ajut. Unde vrei să ajungi?

Fifteenth cu Walnut? Di Carlo i-a întins harta pe geam. Aici am reperat-o, dar să găsești strada cu mașina e altceva.

- Nicio problemă. Trebuie doar să mergi pe aici, în jos, pe Fifth și să faci la stânga. O să dai direct în Walnut, la Independence Square, și mai faci o dată stânga. A căutat un pix. Să-ți arăt.

– Mulțumesc, domnule ofițer. Zâmbind, DiCarlo a înfipt pistolul cu amortizor în pieptul polițistului. Ochii li s-au întâlnit pentru o secundă. N-au fost decât două împușcături înfundate. Corpul polițistului a alunecat în jos. Meticulo DiCarlo i-a verificat pulsul și, când a constatat că nu mai a deschis încet ușa șoferului, cu mâinile înmănușate și îndreptat corpul în poziția șezând. A închis fereastra și uș apoi a luat-o spre mașina lui.

A început să înțeleagă de ce vărul Guido era atât de porn împotriva omorurilor.

Dora a fost dezamăgită că Richie nu a răspuns invit ei de a dormi la ea, așa că după film l-a lăsat la un prieten

Spera să se întoarcă la Lea și John, ca să-i întâlnească p ceilalți copii. O petrecere simpatică în pijamale ar fi calmat Pur și simplu nu voia să fie singură.

Nu, s-a corectat, complicat era faptul că nu voia să fie singură și doar la câțiva pași de Jed Skimmerhorn. Nu con că după-amiază a fost atât de fermecător și de atrăgător, nu voia să se lase amăgită și să uite că era un om capabil se comporte ca un sălbatic dominat de furie.

A crezut – și a acceptat – scuzele lui. Chiar a înțel parte din motivații. Dar asta nu anula faptul că era ca butoi de pulbere cu fitilul foarte scurt. Nu voia să-i iasă cale dacă exploda din nou.

Și apoi, nici ea nu era lipsită de temperament. Poate a un fitil mai lung, dar, într-o oarecare măsură, calitat explozibilului era aceeași.

Poate că de asta avea nevoie, s-a gândit Dora. O fem care să-i țină piept, să atace la rândul ei, să câștige și să pi în egală măsură. Dacă găsea pe cineva care să-i înțel nevoia de a lovi în obiecte neînsuflețite din când în c

poate reuşea să fie mai deschis. Poate asta l-ar ajuta să alunge otrava din rănile care i-au făcut atât de mult rău. Poate...

„Potoleşte-te, Dora", a mormăit. „Ai găsit o scuză. Nu are nevoie de asta, tu ai nevoie". Nu-şi dorea un iubit cu atât multe probleme decât personajele din piesele lui Eugene O'Neill. S-a întors spre micul loc de parcare din spatele magazinului. Nu contează cât este de drăguţ când zâmbeşte.

Maşina T-Bird nu se afla în parcare. Dora s-a încruntat o clipă, apoi a scuturat din cap. E mai bine, s-a gândit. Dacă nu era prin preajmă, n-avea cum să-i bată la uşă şi să aducă necazurile după el.

Ghetele i-au scârţâit pe pietriş, au bocănit pe scările din spate pe care, ca de obicei, le-a urcat în fugă. După ce a introdus codul în sistemul de alrmă, a descuiat uşa şi a tras-o după ea.

N-o să stea cu urechea ciulită ca să audă dacă vine Jed. O cană de ceai şi cartea pe care voia s-o citească erau cele mai bune remedii pentru o minte tulburată. Şi cu ceva noroc, acestea vor anula efectele filmului de groază la care o invitase Jed mai devreme în seara aceea.

S-a strecurat în apartament şi a aprins luminiţele pomului de Crăciun. Ele n-au încetat niciodată s-o înveselească. A deschis staţia stereo, şi-a scos cizmele şi şi-a aruncat hainele. Acestea au nimerit direct în dulap, în timp ce fredona alături de Billie Holiday.

In ciorapi, s-a îndreptat spre bucătărie ca să încălzească laptele. Mâna i-a înţepenit pe robinet când a auzit zgomotul unui obiect din cealaltă cameră. În timp ce apa curgea în cuvetă ca asculta bătăile propriei inimi.

„Pune mâna pe ceva, Conroy", şi-a spus. Filmul ăla prost era de vină. Nu putea fi niciun psihopat uriaş în dormitorul ei, aşteptând-o cu un cuţit de măcelar.

Amuzându-se pe seama spaimei ei nejustificate, a pu ceainicul la fiert şi a potrivit capacul. S-a întors în living s-a oprit îngrozită.

Era întuneric beznă, ca într-un cavou, şi doar o rază sla de lumină venea din bucătărie.

Dar a aprins pomul, nu-i aşa? Sigur că l-a aprins, asigurat, în timp ce îşi ducea mâna la gât ca să-şi ia pulsul siguranţă? Nu, nu, combina muzicală funcţiona şi era acce priză. A raţionat cu calm, aşteptând ca bătăile inimii să domolească. Probabil că beculeţele pomului s-au a Scuturând din cap din cauza imaginaţiei prea bogate, a luat de-a lungul camerei, ca să le aranjeze.

Şi lumina din bucătărie a rămas în spatele ei.

A icnit, când s-a străduit să se întoarcă, cu un uş tremurat. Teama o paraliza. Un lung minut a stat nemişcată ascultând fiecare sunet. Nu auzea nimic altceva decât bubuitul inimii ei. Ridicând o mână a izbucnit în râs. Sigur că nu e nimic. S-au ars beculeţele, asta e tot.

„Imaginaţia prea bogată te poate ucide", a murmura Tot ce trebuia să facă era…

O mână i-a acoperit gura, un braţ i-a înconjurat mijlocul Înainte să apuce să se zbată, era imobilizată de un trup puternic.

– Nu te deranjează întunericul, nu-i aşa, iubire? Voc lui DiCarlo devenise un şuierat înspăimântător. Acum sta nemişcată şi foarte liniştită. Ştii ce e asta? A slăbit strânsoare exact cât să-i strecoare pistolul sub pulover, şi apoi să l ridice spre piept. Este o armă. Nu vrei s-o folosesc, nu-i aşa

Şi-a scuturat capul, strângând tare din ochi, în timp ce îi înfigea pistolul în carne. Se simţea incapabilă să mai raţioneze.

– Eşti fată bună. Acum o să-mi iau mâna. Dacă ţipi, o te omor. Când şi-a luat mâna de pe gura ei, Dora şi-a stra

brațele cu putere ca să-și domolească tremurul. Nu l-a întrebat ce vrea. Îi era teamă să afle.

- Te-am urmărit noaptea trecută, în dormitor, în timp ce îți scoteai hainele. Respirația i s-a accelerat și și-a strecurat mâna liberă între picioarele ei. Aveai lenjerie neagră. De dantelă. Mi-a plăcut.

Ea a gemut, întorcând capul într-o parte. A urmărit-o. El a urmărit-o, era singurul lucru la care se putea gândi cu scârbă.

- O să faci din nou puțin striptease pentru mine, imediat după ce o să punem la punct o mică afacere.

- Am... am bani, a încercat ea să negocieze. Își ținea genunchii strânși, ochii ațintiți în față și se străduia să nu se gândească la ce făcea el cu trupul ei. Câteva sute bani gheață. Îi dau ție.

- O să-mi dai o grămadă de lucruri. Și chestia asta din față? A arătat spre sutienul ei, în timp ce ea scâncea. O, da, e grozav. Ce culoare are? Pentru că nu i-a răspuns, i-a înfipt țeava pistolului între sâni. Nu vrei să-mi răspunzi când îți pun o întrebare?

- R-roșu.

Și chiloțeii?

Un val de rușine i-a înroșit pielea.

- Da, da, și ei sunt roșii.

Ești o tipă fierbinte. A râs, simțindu-se grozav de atâțat de rugămințile ei de a înceta. Era o răsplată pe care nu o aștepta.

- O să ne distrăm foarte bine, iubito, și nimeni nu va fi rănit. Atâta vreme cât îmi dai ce doresc. Spune-mi dacă ai înțeles.

- Da.

- Da, ce?

Era copleșită de frică.

– Da, am înțeles.

– Foarte bine. Mai întâi, vreau să-mi spui unde este, apoi urmează petrecerea.

Ochii îi erau înecați în lacrimi și îi ardeau. S-a gândit s-a speriat de Jed cu o noapte înainte. Dar aia n-a fost nimic în comparație cu groaza care pusese acum stăpânire pe ea.

Nu făcea nimic altceva decât să scâncească, să tremure și să-și aștepte sfârșitul. Nu se putea să nu existe nicio speranță. Putea s-o violeze, dar n-o să-i fie ușor.

– Nu știu despre ce vorbești. Nu-și putea ascunde tremurul și spera că o s-o considere complet învinsă dacă arăta neputincioasă față de el. Te rog, nu mă răni. O să-ți dau tot ce vrei dacă nu mă rănești.

– Nu vreau s-o fac. Doamne, se simțea dur ca oțelul. În fiecare dată când înfigea pistolul în carnea ei, ea tremura și sângele i se învolbura. Cooperează și o să fie bine. A strecurat țeava pistolului chiar sub închizătoarea sutienului, plimbându-l ușor în sus și în jos, în spațiul dintre sâni. Acum mă uit peste tot și nu-l văd nicăieri. Îmi spui unde este poza și iau pistolul.

– Poza? Mintea ei lucra cu febrilitate. I-a spus că dacă cooperează ia pistolul. Așa că a cooperat. Dar nu voia să pară slabă. Îți dau o poză, orice poză vrei. Te rog, ia pistolul. Nu pot să gândesc când sunt speriată.

– Bine, scumpo. DiCarlo a mușcat-o de lobul urechii și a îndepărtat pistolul. Te simți mai bine?

– Da.

– Nu spui mulțumesc? a tachinat-o ridicând din nou pistolul deasupra ei.

Și-a închis ochii.

– Da, mulțumesc.

Satisfăcut că a recunoscut cine e șeful, a luat din nou pistolul.

Mult mai bine. Spune-mi deci unde este, şi nu te rănesc.

Bine. A strâns pumnul mâinii stângi. O să-ţi spun.

Folosind puterea ambelor braţe, l-a pocnit cu cotul în stomac. A horcăit de durere, în timp ce s-a împleticit făcând câţiva paşi înapoi Dora a auzit o bufnitură în spatele ei, în timp ce începea să alerga spre uşă.

Dar picioarele îi erau înţepenite de frică. S-a pomenit pe hol, gata să-şi piardă echilibrul. A alergat spre uşa din dos şi a împins zăvorul cu clanţa chiar în clipa când el a prins-o. A ţipat şi, cu ultimele puteri, s-a întors ca să-l zgârie pe faţă.

Transpirând, DiCarlo a întins un braţ în jurul gâtului ei.

Nu mai putem fi la fel de drăguţi acum, nu-i aşa? A împins-o înapoi spre apartamentul întunecat.

Amândoi au auzit paşi bocănind pe scări. Cu o lovitură disperată, DiCarlo a spart candelabrul de pe hol şi a aşteptat în umbră.

Ted venea încet, cu pistolul scos.

Aruncă-l jos, a şuierat DiCarlo, agitându-şi arma ca să sperie pe Dora. Am un pistol la spatele ei. Fă o singură mişcare greşită şi doamna rămâne fără coloană.

Ted vedea paloarea de pe faţa Dorei şi auzea disperata ei încercare de a respira.

Dă-i drumu'. Cu ochii aţintiţi asupra lui DiCarlo, s-a întunecat, punând pistolul pe jos. Nu-ţi va mai fi de niciun folos dacă o sugrumi.

Ridică-te cu mâinile la ceafă. Împinge pistolul.

Ted s-a ridicat şi şi-a pus mâinile la ceafă. Ştia că Dora îl ţine cu ochii pe el, dar el nu putea s-o privească.

Cât de departe crezi că o să ajungi?

Destul de departe. Împinge pistolul.

Ted l-a împins până la jumătatea distanţei dintre el şi uşă, ştiind că în felul ăsta îl obliga pe celălalt să se apropie

mai mult. Destul de mult, s-a gândit Jed, şi în felul ăsta ar fi avut o şansă.

– Scuze, a spus Jed.

– Înapoi. Înapoi, la perete, la dracu'. DiCarlo începuse să transpire. Lucrurile nu mergeau chiar cum a presupus. Dar avea femeia. Şi dacă are femeia, o să aibă şi pictura lui Finley.

Mişcându-se, a început să păşească pe hol spre uşa deschisă, cu Dora între el şi Jed. S-a întins după pistolul lui Jed, a împins-o în jos, în timp ce se apleca să-l recupereze. În acel moment a slăbit strânsoarea în care îi înlănţuia gâtul.

Chiar când Jed se pregătea să acţioneze, ea a şuierat.

– Nu are arma.

Piciorul ei a lovit pistolul lui Jed, făcându-l să treacă de uşă. Jed a tras-o într-o parte şi s-a pregătit să facă faţă atacului lui DiCarlo. Dar, în loc să atace, DiCarlo a luat-o la fugă.

Jed l-a placat în uşă. Au trecut amândoi prin ea. Sub greutatea lor, balustrada s-a rupt în două, cu zgomot. În timp ce ei erau la pământ, Dora a trecut prin uşă şi a luat-o în jos pe scări, în căutarea pistolului.

O lovitură de pumn l-a nimerit pe Jed în rinichi, alta jos în burtă.

Şi-a înfipt pumnii în faţa celuilalt şi a avut satisfacţia să a vedea cum ţâşneşte sângele.

– Nu-l găsesc, a strigat Dora.

– Pleacă dracului de-aici. Jed a blocat piciorul lui DiCarlo, l-a pocnit după ceafă şi l-a trântit la pământ.

Imediat s-a auzit ţipătul de groază al Dorei, când DiCarlo a reuşit să pună mâna pe o bucată din balustradă, dar, făcând o mişcare greşită, a ratat faţa lui Jed numai cu câţiva centimetri. Cu dinţii încleştaţi, a sărit trei trepte deodată şi i-a sărit lui DiCarlo în spate.

L-a muşcat frenetic de gât şi l-a umplut de sânge, înainte ca el s-o poată alunga.

În clipa următoare s-a lovit cu capul de treaptă. Dora s-a ridicat, încercând să se ţină din nou pe picioare. Întâi a văzut dublu, triplu, apoi s-a făcut complet întuneric şi s-a prăbuşit la pământ.

Când a deschis ochii din nou, totul se legăna în jurul ei. Durerea era foarte puternică. Dora a închis ochii şi s-a lăsat să alunece înapoi în gol.

— Nu, nu. Haide, iubito, deschide-i. Jed a bătut-o pe Dora pe obraji cu dosul palmei până când, de durere, a început să geamă şi a deschis ochii din nou.

Termină. Şi-a întins mâinile pe lângă corp şi a încercat să se ridice. Camera se învârtea ca un carusel.

Nu atât de repede. Temându-se ca nu cumva să-şi dea din nou ochii peste cap, Jed a aşezat-o încet pe spate. Încearcă să stea în treabă, dar la orizontală.

— Capul meu. Şi-a atins capul cu mâna şi a scos un mormăit. Ce m-a lovit?

— Ce ai lovit tu. Relaxează-te. Câte degete vezi? I-a pus mâna în faţă.

— Două. Te joci de-a doctorul?

Deşi era îngrijorat din cauza unei eventuale comoţii, a constatat totuşi că vedea şi vorbea clar.

— Cred că eşti în regulă. Valul de uşurare a fost urmat de o mânie de furie. Nu că ar merita să fii după ce ai făcut o prostie atât de nechibzuită. Ce făceai, Conroy? Te scărpinai la spinare?

— Încercam să te ajut. Totul se derula mult prea repede în jur. El unde este? În timp ce vorbea, deşi avea dureri foarte mari, s-a ridicat. A scăpat?

— Da, a şters-o. La dracu'. Aş fi pus mâna pe el dacă tu...

Ochii i s-au micşorat, fixându-l.

– Dacă eu ce?

– Dacă nu te-ai fi prăbuşit ca un copac. Am crezut că te-ai înşelat în legătură cu pistolul. L-a cuprins un val de greaţă. Gândul că te-a împuşcat mi-a întunecat minţile.

– Bine, dar de ce nu te-ai luat după el? A încercat să se mişte, când a observat că este înfăşurată într-un şal, ca un fluture în cocon.

– Bănuiesc că trebuia să te las acolo, inconştientă, îngheţată, sângerând…

– Sângerând? Prudentă, şi-a verificat capul din nou. Sângerez?

– N-ai pierdut prea mult sânge. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Presupun că n-a fost una dintre celebrele tale întâlniri nereuşite.

L-a fixat cu privirea, apoi s-a uitat într-o parte.

– Putem chema poliţia?

– Am chemat-o. Brent este pe drum.

– Oh. S-a uitat în jur, prin apartament. La început avea un pistol. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

– Era sub masă. L-am luat eu.

A zâmbit uşor.

– Ai avut ceva de lucru.

– Şi tu ai petrecut clipe minunate. Încă câteva minute şi chemam salvarea.

– Norocul meu.

– Destul de rezistentă. Era aşezat alături de ea. I-a luat mâna din nou, destul de blând ca să nu-l respingă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Cred că ai avut dreptate când ai spus că ieri ţi-a intrat cineva în casă. Se pare că a fost şi aici. Eu nu am observat să fi schimbat sau să fi furat ceva, dar mi-a spus că m-a văzut dezbrăcându-mă. A ezitat. Pentru că a reuşit să-mi descrie în amănunt desuurile, l-am crezut.

I-a vorbit despre umilința care depășea frica, despre furia [illegible] fi fost înșelată.

Dora, pot să-i cer lui Brent să vină cu un ofițer femeie, [illegible] îți este mai ușor.

Nu. A respirat adânc. Trebuie să fi fost ascuns pe aici, [illegible]undeva... poate, din nou, în dormitor. M-am dus direct în [illegible]ătărie ca să-mi fac un ceai... Am lăsat apa pe foc.

Am avut grijă eu.

Oh, bine. Eram îngrijorată din cauza ceainicului. A [illegible]eput să se joace cu franjurii șalului. Oricum, când m-am [illegible] aici, luminițele din pom erau stinse. Le-am aprins din [illegible], crezând că a sărit o siguranță. M-am îndreptat spre pom [illegible] le fixez, și singura lumină era cea care venea din [illegible]ătărie. M-a prins din spate. Vocea a început să-i tremure. [illegible] luptat cu el. Îmi place să cred că m-am luptat cu el, [illegible] mi-a pus pistolul sub pulover și a început să-l frece de [illegible]. A râs ușor. Cred că unii tipi consideră pistolul ca pe un [illegible]ubol falic.

Vino aici. A tras-o mai aproape, punându-i capul pe [illegible]rul lui. Furia clocotea în el, dar a mângâiat-o pe păr. [illegible] totul e în regulă.

Știam că urma să mă violeze. A închis ochii. Am făcut [illegible] trecut un curs de autoapărare, dar n-am putut să-mi [illegible]ntesc nimic. Era ca și cum o bucată de gheață mi se plimba [illegible]reier și nu puteam s-o îndepărtez. A început să spună că [illegible] ne distrăm foarte bine, și eu m-am înfuriat îngrozitor. [illegible]a umplut de bale pe gât și mi-a spus că trebuie să fiu [illegible]uță și că trebuie să cooperez. Eram înnebunită, pentru [illegible] imagina că nu sunt în stare să fac nimic ca să mă apăr. [illegible]le din urmă, i-am tras un picior în burtă și am fugit. [illegible]nici ai intrat tu.

Bine. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat [illegible]n-ar fi intrat. Îl cunoști?

– Nu cred. Nu i-am recunoscut vocea. Era prea întuneric ca să-l văd, şi stătea în spatele meu. Cred că l-am văzut destul de bine afară, dar nu mi s-a părut cunoscut. A respirat uşurată. Ţi-a distrus balustrada cea nouă.

– Cred că pot s-o fixez la loc. Ai o aspirină?

– Cutia cu medicamente este în baie. A zâmbit când i-a simţit buzele pe tâmplă. Asta i-a făcut bine.

– Dă-mi o doză dublă, te rog.

Calmată, s-a întins pe spate, iar el s-a ridicat. Şerveţelul şifonat de pe măsuţa de cafea i-a atras atenţia. Era un şervet de mătase brodat de mână. Şi era pătat de sânge.

– La naiba, Skimmerhorn, nu puteai să foloseşti ceva de bumbac? Scârbită, s-a întins ca să-l ridice. Şi mai este şi ud. Ştii ce întâmplă când laşi ceva ud pe lemn?

– Nu m-am gândit la mobilă. A scotocit în cutia cu medicamente. Nu găsesc nicio aspirină.

– Lasă-mă pe mine. Era foarte încântată că putea să meargă pe propriile picioare, dar s-a îngrozit când şi-a zărit propria imagine în oglinda dulapului de deasupra chiuvetei. Oh, Dumnezeule.

– Ametită? Observând semnele leşinului, a prins-o de braţe, pregătit s-o ridice.

– Nu, revoltată. Tot fardul mi s-a scurs sub ochi. Semăn cu un personaj din familia Addams. Întinzându-se, a luat un flacon mic, albastru, de pe ultimul raft. Aspirină.

– De ce nu stă printre celelalte flacoane?

– Pentru că este din plastic şi-mi răneşte simţul estetic. A scos patru tablete şi i-a dat flaconul lui Jed.

– De unde ştii că nu sunt antihistaminice?

– Pentru că antihistaminicele sunt în cutia galbenă, iar aspirinele în cea albastră. A pus apă într-o cană de porţelan şi a înghiţit pilulele. A tresărit la auzul zgomotului de la uşă. A venit cavaleria?

– Aşa cred. Stai aici.

L-a urmărit, cu ochii măriţi la vederea pistolului care-i dârna la centura blugilor. El a pus mâna pe armă şi s-a postat în faţa uşii.

– Cine e?

– Brent.

– Era şi timpul. S-a repezit să deschidă uşa şi o parte din furia pe care până atunci reuşise să şi-o stăpânească s-a revărsat asupra fostului partener. Ce fel de poliţişti ai plantat lângă casă, dacă un violator înarmat a putut să treacă de ei ca prin brânză şi să intre într-o clădire închisă?

– Trainor era un poliţist foarte bun. Brent avea o figură încruntată. A privit peste umărul lui Jed către locul unde stătea Dora, în uşa de la baie. Ea n-a păţit nimic?

– Nu datorită apărătorilor din Philadelphia. Dacă eu... S-a întrerupt pentru că privirea din ochii lui Brent l-a făcut să tacă. Ce s-a întâmplat?

Mort. Două gloanţe în piept, trase de aproape. Atât de aproape încât blestematul praf de puşcă i-a ars cămaşa.

Dora a rămas pe loc văzându-i cum se privesc.

Ce s-a întâmplat?

I-am cerut lui Brent să planteze un om lângă clădire, pentru situaţia în care spărgătorul s-ar întoarce. Jed a luat o pauză. Şi s-a întors. A aprins un chibrit. Iar poliţistul este mort.

Mort? Culorile care îi reveniseră în obraji au dispărut din nou.

Vreau să stai jos, i-a cerut Jed pe un ton sec. Şi repetă totul din nou, pas cu pas.

Cum a fost omorât? Dar deja ştia. A fost împuşcat, nu aşa?

Să ne aşezăm, Dora. Brent a luat-o de braţ, dar ea l-a respins şi s-a tras înapoi.

– Era însurat?

– Asta nu e...

– Nu-mi spune că nu mă priveşte. Dora l-a oprit pe Jed înainte ca el să termine propoziția. Un bărbat stătea afară încercând să mă apere pe mine. Acum este mort. Vreau să ştiu dacă avea familie.

– Avea o soție, a spus Brent calm, copleşit de sentimentul vinovăției. Doi copii, amândoi la liceu.

Lăsându-şi brațele să atârne în lungul corpului, Dora s-a întors cu spatele.

– Dora. Jed a încercat s-o ajungă din urmă, s-o atingă, dar a renunțat, neputincios. Când un bărbat sau o femeie intră în poliție ştiu ce riscuri îşi asumă.

– Gura, Skimmerhorn. Mă duc să fac o cafea. Şi-a dat părul pe spate. O s-o luăm de la început.

Mai târziu s-au aşezat la masa din livingul Dorei, reluând declarația ei punct cu punct.

– Ciudat este că s-a întors – presupun că de trei ori. Brent şi-a verificat notele. Şi ca să intre a lichidat un polițist. Nu este un comportament obişnuit din partea unui violator.

– Nu-mi dau seama. Lucrul cel mai înspăimântător era că-i plăcea ce făcea. Şi-a spus replica, ca şi cum repeta un rol. Pot să spun că era excitat, că nu voia să se întâmple prea repede. Pentru că a continuat să vorbească. Zicea... A deschis ochii. Am uitat. Spunea ceva despre o poză.

– Căuta poze? a întrebat Brent.

– Nu, nu cred. Voia o anume poză şi mi-a cerut să-i spun unde este. Nu l-am auzit foarte bine, pentru că ştiam că dacă nu reuşesc să fac ceva, mă violează.

– Ce gen de poze ai?

– De toate felurile, cred. Poze de familie, instantanee de vacanță sau de la petreceri de la zile de naştere. Niciuna dintre ele nu putea să-l intereseze.

Când ai făcut ultima oară fotografii? a întrebat Jed. Şi unde le-ai făcut?

Am făcut câteva de Crăciun, la Lea. Încă nu le-am developat. Înainte de asta... Şi-a trecut o mână prin păr, apoi l-a pus-o pe spate şi a reluat: Hristoase, nu mai ştiu cu exactitudine. Săptămâni, probabil, luni în urmă.

Mi-ar plăcea să am acest film developat, dacă nu te deranjează. Brent a zâmbit. Nu strică să încercăm.

O să-l duc la developat.

Ceva nu se potriveşte, a spus Jed, în timp ce ea părăsea camera. Un tip nu omoară un poliţist, chiar peste drum, ca să violeze o femeie şi să-i studieze albumul de fotografii.

Trebuie să începem de undeva. Voia o poză, atunci o să ne uităm la pozele ei. Poate că a pozat ceva ce nu trebuia.

Poate. Dar el n-avea cum să pună cap la cap piesele de puzzle.

L-ai văzut destul de bine ca să poţi să-l descri?

Înalt, un metru optzeci. Păr negru, ochi negri, constituţie slabă. Era îmbrăcat într-un costum de caşmir gri şi o haină albastră sau neagră, cu cravată roşie. Ciudat ca un tip să fie îmbrăcat la costum şi cravată pentru un viol.

Trăim într-o lume ciudată.

Aici este filmul. A pus cutia pe masă. Au rămas şi câteva cadre goale, dar nu cred că o să le mai folosesc.

Mulţumesc. Brent a băgat filmul în buzunar. Aş vrea să tu şi cu Jed să lucraţi cu Identi-Kit, pentru identificare. E o nouă jucărie pe care o folosim pentru realizarea portretului-robot.

Sigur. Spectacolul trebuie să continue, s-a gândit cu amărăciune. Îmi iau imediat haina.

Nu în seara asta. Brent şi-a aranjat ochelarii şi s-a ridicat. Aveţi nevoie de odihnă. O să faceţi mai bine treaba mâine. Dacă vă vine vreo idee, sunaţi-mă oricând.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

Când au rămas singuri, Dora a strâns cănile și farfurioarele. Îi era încă destul de greu să-l privească pe el în ochi.

– N-am avut ocazia să-ți mulțumesc.

– Cu plăcere. Și-a pus mâinile peste ale ei. Lasă tot așa. Probabil că trebuie să te duc la spital. Să-ți examineze căpățâna tare.

– Nu vreau să mă pipăie niciun doctor. Și-a strâns buzele ca să-și stăpânească tremurul vocii. Nu vreau să mă atingă nimeni. Aspirina mi-a mai calmat durerea de cap.

– Nu trebuie foarte mult pentru o comoție.

– Nu am nevoie de nimic altceva. Și-a răsucit mâinile sub ale lui. Nu mă forța, bine?

– Cine te forțează? Și-a tras mâinile, ca să-i ridice capul și să-i cerceteze ochii. N-a văzut decât oboseală. Bagă-te în pat.

– Nu sunt obosită. Cafeaua asta o să mă țină treaz probabil ... Aproape l-am convins pe Richie să vină cu mine aici în seara asta. Simțea un ghem în stomac. Dacă el... Nu și-a dus gândul până la capăt. Ar fi trebuit să fie în siguranță aici.

– O să fie. Amabil, și-a pus mâinile pe umerii ei și a masat mușchii încordați. Data viitoare când mă duc să iau lapte și țigări, te iau cu mine.

– Acolo ai fost? Pentru că și-ar fi dorit să se lipească de el, a luat cănile și le-a dus în bucătărie. N-am văzut nicio sacoșă.

– Am lăsat-o în mașină când te-am auzit țipând.

A pus cănile pe bufet.

– Bine gândit. Întotdeauna iei cu tine pistolul la magazin?

– În magazinele astea elegante, te leagă înainte de a îți vinde lapte.

A mângâiat-o pe păr în timp ce ea chicotea uşor.

Nu te îngrijora, sunt bine.

Nu sunt îngrijorat. Dar şi-a luat mâinile din părul ei. [illegible] s-o chem pe sora ta? Pe tata sau pe mama?

Nu. Dora a pus farfurioarele în chiuvetă. Cred că o să [illegible]pun câte ceva mâine-dimineaţă, şi asta le va face suficient [illegible]ău.

Nu era pasionată de spălatul vaselor şi de ordine, dar [illegible] să prelungească momentul, ca să nu rămână singură. În [illegible] din urmă el ar fi putut să-i dea o mână de ajutor în această [illegible]rvinţă.

Ce-ar fi să dorm pe canapea în noaptea asta? Promit să [illegible] las fire de păr în chiuveta de la baie.

Cu un oftat aprobator, a aruncat buretele şi s-a întors [illegible]şi rezeme capul de pieptul lui.

Mulţumesc.

El a ezitat, apoi a înlănţuit-o cu braţele.

Nu-mi mulţumi încă. S-ar putea să sforăi.

O să-mi asum riscul. Şi-a frecat obrazul de al lui. Aş [illegible] să-ţi propun să împărţim patul, dar…

Moment prost, a continuat el.

Da, foarte prost. S-a îndepărtat. O să-ţi aduc o pernă.

14

Arăta bine. Foarte bine. Jed nu şi-a petrecut mult timp [illegible]diind femei care dorm şi care, în marea lor majoritate [illegible]mpărţiseră patul cu el, dar niciuna nu a arătat mai bine ca [illegible] dimineaţa.

A dormit întinsă pe burtă, iar părul, ciufulit în timpul [illegible]ului, nu-i acoperea obrajii, umbriţi doar de breton. Era [illegible]extraordinar de atrăgătoare.

A mângîiat-o uşor pe faţă şi pe spate.

– Îţi spun eu cum fac, s-a oferit ea. Data viitoare, când merg la cumpărături, o să mă uit dacă găsesc ceva în forma de halteră. Cu acea aromă atrăgătoare de ciorapi transpiraţi de la gimnastică.

Ţinând cana cu amândouă mâinile, a sorbit din nou oftând.

– Nu-mi amintesc când mi-a adus ultima oară cineva cafeaua la pat. Zâmbind, a clătinat din cap şi l-a privit. Cu părul ud de la duş, cu bărbia umbrită de ţepii bărbii şi ochii pe cât de trişti pe atât de frumoşi, era extrem de atrăgător.

– Totuşi eşti o figură, Skimmerhorn. Ai ştiut cu un minimum de efort cum să faci să fii cu mine aseară. Ai ştiut dar n-ai făcut-o.

– Erai rănită şi obosită. Dar s-a gândit la asta. O, da, s-a gândit. Nu sunt un animal.

– O, ba da, eşti. Eşti un animal mare şi neastâmpărat plin de temperament. Şi-a plimbat degetele pe bărbia pe care nu a avut grijă s-o radă. Toţi muşchii ăştia duri şi atitudinea aspră. Este ceva irezistibil în faptul că eşti capabil să fii pe cât de ticălos, pe atât de bun. Sunt înnebunită după băieţii răi cu suflet bun.

A atins mâna care îi mângâia obrazul, intenţionând s-o alunge, dar şi-a împletit degetele cu ale lui şi s-a ridicat ca să-l sărute. Foarte uşor, foarte dulce, în aşa fel încât toţi muşchii trupului lui să vibreze.

– Îţi forţezi norocul, Dora.

– Nu cred.

Putea să-i dovedească că se înşală şi ar fi făcut-o dacă nu şi-ar fi dat seama, din privirea ei, cât de tare o durea capul. Putea s-o împingă din nou în pat, dând glas nevoii sălbatice pe care a trezit-o în el.

Dar n-a făcut-o, pentru că nu putea să obțină ce dorea fără să-i facă rău.

– Ascultă-mă. O ţintuia cu privirea. Nu mă cunoşti. Nu ştii de ce sunt capabil sau de ce nu sunt capabil. Singurul lucru de care poți fi sigură este că te doresc şi când o să fiu sigur că şi tu o să vrei asta sută la sută, o să te am. N-o să ți-o cer.

– N-o să fie nevoie, câtă vreme eu am fost deja de acord.

– Şi n-o să fiu drăguț. A privit în jos la mâinile ei şi a lăsat-o să şi le îndepărteze. N-o să-mi pese dacă o să mă blestemi sau dacă o să-ți pară rău după aceea.

– Când fac o alegere, nu mă joc. Mai ştiu şi că nu mă investizezi pe mine, ci pe tine.

Şi-a lăsat mâinile că cadă şi s-a ridicat.

– Avem alte probleme de rezolvat. Ce faci cu magazinul?

– O să-l închid astăzi.

– Bine. O să mergem la secție. Aranjează-te şi eu pregătesc micul dejun.

– Te descurci?

– Pot să torn lapte rece peste cereale.

– Bun.

A dat pătura la o parte şi a sărit din pat.

– Oh, Conroy, a spus peste umăr. Îmi place purceluşul tău.

În timp ce Dora şi Jed împărțeau cutia de cereale, DiCarlo măsura cu paşi mari apartamentul din New York. N-a dormit. A consumat jumătate de sticlă de Cutty Sark în timpul nopții, dar aceasta nu a avut darul să-l liniştească.

Nu putea să se întoarcă în Philadelphia. Unul dintre motive era polițistul mort, dar şi faptul că a lăsat în urmă doi martori. Doi martori care cu siguranță i-au văzut fața destul de bine ca să-l identifice.

O să-l recunoască, şi-a spus DiCarlo strâmbându-se, şi şi-a mai turnat un pahar.

Şi o să facă legătura între el şi patrula moartă. DiCarlo ştia că poliţiştii nu încetau niciodată să-l urmărească pe cel care l-a omorât pe unul de-al lor.

Aşa că nu numai că nu putea să se întoarcă, dar trebuia să se dea la fund, cel puţin pe parcursul iernii. Câteva luni s-a gândit. Cel mult şase. O să petreacă o iarnă caldă în Mexic sorbind margarita. Când poliţiştii or să înceteze să-l vâneze se putea întoarce.

Singura problemă era Edmund J. Finley.

DiCarlo a privit marfa pe care a ascuns-o lângă perete lângă pomul de Crăciun. Păreau nişte cadouri pe care nimeni nu le-a vrut.

Lista, papagalul, vulturul, Statuia Libertăţii, câinele de porţelan. Punând la socoteală şi figurina pe care deja i-a livrat-o, asta însemna şase din şapte. Oricine altcineva, în afară de Finley, s-ar fi declarat satisfăcut.

Era numai o amărâtă de pictură, s-a gândit. Numai Dumezeu ştie că a făcut totul pentru asta. Avea un ochi negru, o buză ruptă şi îl dureau rinichii. Haina lui de caşmir era distrusă.

S-a străduit din răsputeri să repare o greşeală care, în primul rând, nu era a lui. Imediat ce o să aibă timp, o să se ducă să i-o plătească lui Opal Johnson. Înzecit. A început să se gândească care era cea mai bună cale să-l câştige de partea sa pe Finley. Înainte de orice, Finley era om de afaceri şi ştia cum să transforme pierderile în profit. Numai în felul acesta putea să şi-l apropie pe Finley. De la afacerist, la afacerist. Nu putea greşi dacă îl binedispunea pe Finley prezentându-i personal mai întâi noile bunuri descoperite, apoi câştigându-i simpatia şi admiraţia, după precizarea detaliilor.

O să-i explice şi cum a fost cu poliţaiul. Sigur, un bărbat ca Finley putea înţelege marele risc personal pe care şi l-a asumat lăsând ţeapănă o insignă.

Nu era suficient, a acceptat DiCarlo, în timp ce ţinea apăsată o pungă cu gheaţă pe ceafa păroasă. S-a dus la oglinda din hol ca să se examineze. S-a nimerit foarte bine să fie prea ocupat ca să sărbătorească ajunul Anului Nou. Greu putea să iasă în lume, atâta vreme cât faţa lui arăta ca şi cum ar fi trecut peste ea o maşină de tocat carne.

Avea de gând să se întoarcă la doamna Conroy şi la vecinul ei de palier. DiCarlo s-a masat uşor sub ochii învineţiţi. Putea să aştepte. Şase luni, un an. Apoi aveau să uite de el. Dar el nu putea uita.

De data asta nu se mai punea problema s-o ucidă cu bunătate. Absolut deloc. Era vorba despre o vendetă care trebuia săvârşită lent şi cu cea mai mare plăcere.

Gândul l-a făcut să zâmbească, apoi a transpirat când a încercat să-şi mişte buza rănită. DiCarlo a oprit sângele cu dosul palmei, întorcându-se de la oglindă. O să plătească, nu încăpea nicio îndoială. Dar primul pe lista afacerilor era Finley.

Ştia că se putea ascunde de poliţişti, dar nu avea cum să scape de şeful lui. Putea folosi raţiunea, argumentele practice şi înţelegerea. Şi... DiCarlo a pus punga cu gheaţă la gură şi a zâmbit numai din ochi. Ar putea să pună pe altcineva să lucreze în locul lui, pe banii lui.

Sigur, asta era o ofertă care putea stimula spiritul întreprinzător al lui Finley. Şi lăcomia lui.

Satisfăcut, DiCarlo s-a îndreptat spre telefon. Spera să ajungă cât mai repede pe plajele din Mexic după ce va termina ce avea de făcut în California.

Vreau o rezervare pentru un zbor de la New York spre LA clasa întâi. Nimic disponibil până în şase şi un sfert? A

bătut cu degetele în birou, făcând calcule. Da, da e bine. Nu numai dus. Vreau să mai fac o rezervare pentru LA – Calcu pentru întâi ianuarie. A deschis sertarul biroului şi a luat paşaportul. Da, sunt sigur că vremea o să se îndrepte.

– Cred că faţa asta este un pic prea lungă. Dora a privit imaginea de pe computer, schimbată repede de degetele operatorului, care alergau pe tastatură. Da, aşa este. Şi pr îngustă. Nesigură, Dora a scuturat din cap şi a privit spr Jed. Avea sprâncene mai mari? Cred că l-am făcut să semen cu Al Pacino.

– E în ordine. După ce terminăm cu observaţiile tal trecem la ale mele.

– Bine. A închis ochii şi a lăsat imaginile din întuneri să prindă contur, dar fiorul de teamă s-a ivit odată cu ele, a deschis ochii din nou. N-am aruncat decât o privire fugar El... S-a întins după paharul cu apă. Cred că avea mai mult păr… şi era puţin ondulat.

– Bine. Operatorul a încercat mai multe feluri d pieptănături. Cum e asta?

– Pe aproape. Ochii cred că aveau pleoapele mai lăsate

– Ca astea?

– Da, aşa cred... I-a scăpat un oftat. Nu ştiu.

Jed s-a mutat în spatele scaunului, şi-a lăsat mâinile p umerii ei şi a încercat să-i alunge încordarea.

– Subţiază buzele şi nasul, a cerut el. Ochii erau mai adânciţi în orbite. Da, e bine. Linia asta era chiar deasupr sprâncenelor, puţin mai apăsată. Mai mult. Bărbia mai pătrat

– Cum reuşeşti asta? a şoptit Dora.

– M-am uitat mai bine la el decât tine, asta-i tot.

Nu, nu era tot, s-a gândit. Nu chiar tot. Şi el a văzut aceleaşi lucruri ca şi ea, dar el i-a reţinut trăsăturile. Acum privea imaginea atacatorului ei prinzând contur pe monito

Lasă complexele, i-a sugerat Jed, îngustând ochii şi privind-o fix. Bingo.

- El e. Impresionată, Dora a întins o mână şi a pus-o peste a lui Jed. El este. E nemaipomenit.

Ca un tată mândru, Brent a atins monitorul.

Este o sculă excelentă. Jed a făcut eforturi mari pentru a se încadra în buget.

Dora a zâmbit uşor şi s-a străduit să-l privească fix în ochi.

Dă-ne un print, i-a cerut Brent operatorului. O să vedem dacă reuşim ceva.

Daţi-mi şi mie o copie. Vreau s-o vadă şi Lea şi Terri, în caz că-l zăresc hoinărind în preajma magazinului.

O să-ţi dăm una. Brent a arătat spre operator. De ce nu veniţi cu mine în birou câteva minute? A luat-o de braţ, conducând-o afară din sala de conferinţe şi pe culoar. A privit în şi a citit CĂPITAN J.T. SKIMMERHORN.

S-a uitat în sus la Jed.

T de la testosteron?

Îţi arde de râs, Conroy.

Oh, am uitat să menţionez asta azi-noapte. Brent a deschis uşa biroului lui şi a condus-o pe Dora înăuntru. Într-una din zile am primit un telefon de la mama ta.

Mama? Dora a ridicat o sprânceană şi s-a aşezat.

O invitaţie la petrecerea din ajunul Anului Nou de la Liberty.

Oh. Mâine, şi-a amintit Dora. I-a ieşit cu totul din cap. Sper că poţi veni.

Bineînţeles. Petrecerea de la teatrul Liberty din New York este un adevărat spectacol. Brent s-a întins spre sertarul biroului şi a scos un plic. Pozele tale. Am făcut cópii, dar n-am remarcat nimic neobişnuit în ele.

A desfăcut plicul şi a chicotit. Prima poză luată de foarte aproape îl înfăţişa pe Richie cu gura deschisă. Autoportret, s-a gândit Dora. Oricum, a recunoscut aparatul dentar.

– Inestetic, dar nu neobişnuit. A pus plicul în poşetă. Deci, ce facem mai departe?

– Noi, nimic, i-a trântit-o Jed. Asta e treaba poliţiei.

– Oh, te-ai întors la comandă, căpitane? Ea a zâmbit şi a înfruntat privirea pe care i-a aruncat-o el. Cui îi revine de fapt această sarcină? l-a întrebat ea pe Brent.

El şi-a dres vocea, ridicându-şi ochelarii.

– E cazul meu.

– În regulă, atunci. Dora şi-a adunat mâinile în poală şi a aşteptat.

– Până îl prindem pe tipul ăsta, a început Brent, urmărindu-l cu coada ochiului pe Jed, o să punem o echipă să păzească clădirea.

Ea s-a gândit la poliţist, la nevasta şi la copiii lui.

– Nu vreau ca nimeni să-şi asume vreun risc.

– Dora, nimeni din incinta asta nu se eschivează de la datorie. Mai ales după Trainor. Tipul ăsta este ucigaş de poliţişti. L-a privit pe Jed. Ceea ce m-a făcut să mă grăbesc să mă duc la balistică a fost faptul că glonţul scos din Trainor este identic cu cel pe care l-am extras din peretele clădirii voastre.

– Surpriză, surpriză, a mormăit Jed.

– Am un caz de instrumentat. Brent şi-a scos ochelarii ca să-i şteargă cu cămaşa. Dacă îl prind pe nenorocitul ăsta viu, am nevoie de dovezi clare. Am trimis raportul balistic altor zone din oraş şi din stat. Trebuie să apară ceva

Era o mişcare bună. Jed spera doar să nu se simtă atât de înverşunat şi să nu fie în stare să acţioneze.

– Unde este Goldman?

– În Vail, a spus Brent printre dinţi. Schiază. Şi-a luat o săptămână de vacanţă.

Dacă Jed n-ar fi fost atât de furios, şi-ar fi manifestat impefacţia.

Ticălosul. I s-a aruncat la picioare un politist mort – omul lui. Nu trebuia să-şi ia concediu în timpul sărbătorilor, când oamenii lui lucrează câte două schimburi.

Timpul lui a trecut. Brent a ridicat receptorul telefonului care suna insistent. Sună mai târziu, a urlat în el şi l-a pus în furcă. Uite, sper că o să-şi rupă gâtul. Poate te aduni şi te întorci în locul care ţi se cuvine. Avem un poliţist mort şi cadavrul celor de aici este sub nivelul mării, deoarece comandantul nostru este mai preocupat să-şi cultive relaţiile, decât să aibă grijă de oamenii lui. A înfipt un deget în pieptul lui Jed. Ce dracu' ai de gând să faci?

Jed a tras încet din ţigară, fără să spună nimic. N-a îndrăznit. În schimb, s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

La naiba. Brent a privit-o pe Dora, strâmbându-se. Ajută-mă.

Nu-ţi face probleme. De fapt, considera incidentul încheiat. Crezi că n-a folosit la ceva?

Nu. Îl deranja să-şi piardă cumpătul în public. Un nod îi urca deja în gât. Când lui Jed îi intră ceva în cap, nimeni nu i mai poate schimba părerea. S-a trântit înapoi pe scaun. Totuşi, m-a făcut să mă simt mai bine.

Tot e ceva. Mai bine mă duc după el.

Eu nu m-aş duce.

Ea a zâmbit şi şi-a luat haina.

Ne vedem mâine-seară.

Dora l-a prins din urmă pe la jumătatea cvartalului. A renunţat să-l mai strige şi l-a rugat s-o aştepte. Mergea acum în urma lui de el, potrivindu-şi paşii cu ai lui.

Frumoasă zi, a spus, încercând să înnoade o conversaţie. S-a mai încălzit puţin.

– Ar fi mai înțelept să stai departe de mine acum

– Da, știu. Și-a trecut mâna pe sub brațul lui. Îmi pla să mă plimb în frig. Pune sângele în mișcare. Dacă o luăm pe aici o să ajungem în Chinatown. Acolo sunt o grămadă d mici magazine.

În mod deliberat, Jed a luat-o pe alt drum.

– Mm, pervers, a comentat Dora. Nu cred că ești supăr pe el.

– Nu-mi spune mie cum sunt. A încercat s-o alunge, d ea se ținea de el ca scaiul. Vrei să dispari Conroy?

– Imposibil. Cunosc foarte bine locurile prin vecinăta L-a studiat din profil, dar a rezistat tentației de a alunga fi de pe chipul lui. Poți să țipi la mine dacă crezi că asta te fa să te simți mai bine. Eu așa procedez când sunt furioasă

– Trebuie să te arestez pentru hărțuire?

Și-a fluturat genele.

– Presupui că o să creadă cineva că o ființă atât de mi poate molesta un tip mare și vânjos ca tine?

I-a aruncat o privire scurtă și rea.

– Ai putea măcar să taci.

– Mai degrabă te enervez. Știi, dacă ții fălcile încleștat așa, o să-ți spargi dinții. Lea obișnuiește să scrâșnească di dinți noaptea, și acum își pune o apărătoare de plastic când se urcă în pat. E neplăcut. Lea a fost întotdeauna o belea. I nu. Când dorm las totul deoparte. Vreau să spun că ăsta rostul somnului, nu crezi?

Înainte de a da următorul colț, Jed s-a întors spre ea.

– Nu ai de gând să taci, nu-i așa?

– Nu. Pot continua la nesfârșit. Aplecându-se, și-a tr fermoarul de la jachetă și și-a strâns gulerul. Este frustr pentru că îi pasă de tine. E o mare responsabilitate. Im

lui Jupui că şi tu ai avut o grămadă de responsabilităţi. Trebuie să fi respirat uşurat că le-ai înlăturat pentru un timp.

Era destul de greu să încerci să temperezi pe cineva care înţelegea lucrurile atât de bine. Dar dacă îşi ieşea din fire, îl înţelegea disperarea.

Am avut motive să mă retrag. Şi ele încă există.

De ce nu-mi spui care sunt motivele?

Sunt motivele mele.

Bine. Vrei să auzi motivele pentru care eu am părăsit scena?

Nu.

Totuşi, o să ţi le spun. A început să meargă încet, conducându-l înapoi spre locul unde şi-au parcat maşina. Îmi plăcea să joc. Aveam teatrul în sânge. Şi eram şi bună. Am absolvit cu un fragment din *Our Town* şi *The Glass Menagerie*. Cronicile au fost excelente. Dar... S-a uitat în ochii lui la el. Ţi-am stârnit interesul?

Nu.

Dar, a continuat ea, nu asta era cu adevărat ceea ce voiam să fac. Apoi, acum cinci ani, am primit de la naşa mea o moştenire. Anna Logan. Poate ai auzit de ea. A făcut multe vâlvă în filme din seria B, între anii treizeci şi patruzeci, apoi s-a ocupat de impresariat.

N-am auzit niciodată de ea.

Normal, a fost ridicată. O maşină a trecut pe lângă ei mai viteză şi a făcut să fluture părul Dorei. Încă îi flutura când s-a întors să-i zâmbească lui Jed. Ţineam foarte mult la ea. Dar se apropia de o sută de ani şi avea o poftă nebună de viaţă. Oricum, am luat banii şi am urmat cîteva cursuri de management. Nu că aveam nevoie de ele – de cursuri vreau să zic. Unele lucruri sunt înnăscute.

– Care e şpilul, Conroy?

– Ajung şi la el. Când am spus familiei ce am de gând să fac, s-au supărat. Îi deranja faptul că nu mai voiam să mă folosesc de ceea ce ei considerau darul meu şi să continui tradiţia familiei Conroy. Mă iubeau, dar cereau de la mine ceva ce nu puteam face. Nu puteam fi fericită în teatru. Îmi doream magazinul meu, afacerea mea. Aşa că, deşi i-am dezamăgit, m-am retras şi am făcut ce era potrivit pentru mine. A trecut ceva vreme până m-am obişnuit să am responsabilităţi, să fiu ocrotită şi iubită.

Pentru o clipă el n-a spus nimic. L-a surprins că nu mai era furios. În timpul monologului ei, furia s-a spulberat ca o furtună rea şi a dispărut în vârtejul insistenţei Dorei.

– Aşa că morala poveştii tale este că, din cauză că nu mai vreau să fiu poliţist, nu ar trebui să mă enervez dacă un prieten vrea să mă aducă cu forţa în poliţie.

Cu un oftat, Dora s-a aşezat în faţa lui şi şi-a pus mâinile pe umerii lui.

– Nu, Skimmerhorn, greşeşti total. L-a privit cu simpatie. Nu am încetat să fiu un actor, dar am făcut o alegere cu care familia mea nu a fost de acord, fiindcă, în sinea mea, cu am ştiut că aşa trebuia să procedez. Eşti poliţist până în măduva oaselor. Trebuie doar să aştepţi până când eşti gata să accepţi că ai făcut alegerea corectă.

I-a prins mâinile înainte ca ea să se îndepărteze.

– Ştii de ce m-am retras? Ochii lui i se păreau Dorei înspăimântători, pentru că erau lipsiţi de orice expresie. Nu l-am ucis pe Speck. Erau alte moduri de a-l doborî, dar le-am ignorat. Unul dintre noi trebuia să moară. S-a întâmplat să fie el. Am fost lăudat pentru asta, deşi puteam să-l arestez fără să trag un foc. Dar dacă ar fi s-o iau de la capat, aş proceda la fel.

– Ai făcut o alegere, a spus ea cu grijă. Cred că multă lume o poate considera corectă – şi cu siguranţă asta a fost şi părerea superiorilor tăi.

El devenise nerăbdător.

– De aceea eu cred că a fost o răfuială. Mi-am folosit insigna pentru o răzbunare personală. Nu în numele legii, nu al dreptăţii.

– O slăbiciune omenească, a murmurat ea. Pariez că ai avut destul timp ca să te împaci cu ideea că nu eşti perfect. Acum, când o să porţi din nou insigna, probabil că o să fii un poliţist mai bun.

A prins-o de mâini şi a îndepărtat-o puţin. Când şi-a ridicat bărbia a slăbit puţin strânsoarea, dar a ţinut-o lângă el.

– De ce faci asta?

În loc de răspuns, şi-a îndepărtat părul de pe faţă şi şi-a lipit gura de a lui. A simţit în sărut nerăbdarea lui, dar mai era şi altceva în afară de ea. Acel ceva era o nevoie – adâncă şi omenească.

De asta, a spus ea după un moment. Şi cred că, în pofida a ceea ce întotdeauna am considerat a fi bunul meu simţ, îmi pasă de tine. L-a urmărit cum deschide gura şi o închide la loc. Asumă-ţi responsabilitatea pentru asta, Skimmerhorn.

Întorcându-se, a făcut câţiva paşi spre maşină, apoi i-a aruncat cheile.

– Eu conduc.

El a aşteptat până când a deschis uşa şi a apucat volanul.

– Conroy?

– Da.

– Funcţionează.

În timp ce pornea motorul, şi-a arcuit buzele.

– Asta e bine. Ce zici, Skimmerhorn, facem o plimbare?

15

Casa lui Finley era un muzeu mic şi bogat ca corespundea ambiţiilor lui. Construită iniţial de un producător de filme de acţiune a cărui dragoste pentru construcţii elaborate a depăşit curând atât posibilităţile materiale, cât şi priceperea lui, casa era amplasată pe dealurile de deasupra oraşului Los Angeles.

Finley a cumpărat-o într-o perioadă în care piaţa imobiliară era în scădere, şi-a instalat imediat un sistem mai sofisticat de securitate, şi-a amenajat o piscină pentru ranchezile ploioase şi a înălţat un zid de piatră care înconjura proprietatea asemenea meterezelor în jurul unui castel.

Finley era un *voyeur*, dar nu-i plăcea să fie privit.

La etajul al treilea al turnului a reamenajat camera de proiecţie concepută de producătorul de filme, adăugând un stand cu monitoare de televizor şi un telescop de mare putere. În locul scaunelor confortabile care se puteau lăsa pe spate Finley a amenajat un fel de stal de teatru îmbrăcat în plus maro. Acolo obişnuia să-şi primească musafirii, în timp ce pe ecrane rulau filme de familie, în care apărea el însuşi.

Normal, a angajat decoratori. A schimbat trei firme pe parcursul celor şase luni cât a durat mobilarea.

Pereţii din fiecare cameră erau albi. Unii erau zugrăviţi, alţii lăcuiţi, alţii tapetaţi, dar toţi erau de un alb virginal, pur ca şi carpetele, dalele sau duşumeaua din lemn. Acolo îşi adăpostea comorile – figurine, sculpturi, nimicuri pe care le adunase de-a lungul timpului.

Fiecare masă, fiecare raft, fiecare nişă conţinea câte o operă de artă pe care şi-o dorise. Când se plictisea de vreuna

dintre ele, aşa cum se întâmpla aproape întotdeauna, Finley a mutat într-un loc mai puţin vizibil şi se pregătea să facă noi deducţii.

Nu era niciodată satisfăcut.

În dulapul lui, costumele se înşirau pe trei rânduri. Lână, mătase, in şi gabardină. Toate aveau o croială clasică şi erau de culoare închisă: bleumarin, negru, nuanţe de gri şi câteva de un albastru mai deschis. Nu existau haine de toată ziua, jachete sport sau cămăşi cu mici jucători de polo pe piept.

Cincizeci de perechi de pantofi din piele neagră, foarte bine întreţinuţi, aşteptau pe rafturi de sticlă să fie aleşi. Avea o singură pereche de pantofi albi, Nike, pe care îi purta la costumul de gimnastică. Era datoria valetului să-i arunce la fiecare două săptămâni şi să-i înlocuiască cu altă pereche, de un alb imaculat.

Cravatele erau aranjate meticulos, pe culori, cele negre fiind urmate de cele gri, cele gri de cele albastre.

Îşi ţinea îmbrăcămintea într-un splendid dulap rococo.

În sertare erau perfect împăturite teancuri de cămăşi de un alb imaculat, cu monogramă pe manşetă, şosete negre, izmene scurţi de mătase albă şi batiste din in irlandez. Toate erau uşor parfumate de un săculeţ de lavandă pe care menajera îl schimba săptămânal.

Apartamentul principal includea camera de toaletă, cu doi pereţi din oglinzi, de la podea până la tavan. Exista şi un mic bar, în cazul în care domnului i se făcea sete în timp ce se pregătea să petreacă o seară în oraş. Era acolo şi un scaun rotund, negru, lângă o consolă mică, luminată de o lampă Tiffany, pentru situaţia în care stăpânul dorea să se aşeze şi să se gândească la alegerea hainelor.

În dreapta camerei de toaletă se afla dormitorul principal. Picturi de Pissaro, Morissot şi Manet împodobeau

pereții îmbrăcați în mătase albă, fiecare pictură fiind lumi nată separat. Mobilierul era bogat ornamentat, de la biroul Ludovic XVI, la noptiera ovală, canapeaua aurită având de-o parte și de alta lampadare din sticlă venețiană.

Mândria și bucuria lui era însă patul masiv, conceput în secolul al XVI-lea, de Verdeman de Vries. Avea patru coloane terminate cu un baldachin; căpătâiul și tăblia de la picioare erau bogat sculptate și împodobite cu capete de îngeri, flori și fructe.

Orgoliul l-a determinat să monteze pe baldachin o oglindă, dar a renunțat la ea deoarece scădea valoarea patului.

În loc de oglindă a montat o cameră de luat vederi, discret ascunsă de o bârnă sculptată, aproape de tavan. Camera de luat vederi ținea direct spre pat și era pusă în funcțiune de o telecomandă pe care o păstra în sertarul de sus al noptierei.

A pornit monitoarele.

În bucătărie se pregătea masa de prânz, adică cureaua umplut, așa cum comandase. A privit-o pe bucătăreasă și pe ajutoarea ei, care mânuiau cu abilitate ustensilele de oțel inoxidabil, în camera însorită și albă.

Finley a întors monitorul către salonaș. L-a privit pe DiCarlo care sorbea din paharul cu limonadă, zornăind cuburile de gheață și lărgindu-și nodul de la cravată.

Lucrurile mergeau bine. Bărbatul era îngrijorat. Lui Finley îi displăcea siguranța de sine. Esențială era eficiența. Încrederea prea mare duce la erori. Presupunea că ar fi trebuit să-l liniștească pe bietul băiat. Doar a adus marfa cu două zile mai devreme.

Inițiativa fusese bună. Poate că, la urma umei, nu trebuia să-i rupă mâinile.

DiCarlo și-a lărgit nodul de la cravată. Nu putea scăpa de sentimentul că era privit. Senzația asta îl făcea să-și verifice părul, costumul și fermoarul pantalonilor.

A mai luat o înghiţitură din limonadă şi i-a venit să râdă. Oricine s-ar fi simţit privit, dacă ar fi fost închis într-o cameră cu o sută de statui şi picturi. Peste tot numai ochi. Ochi pictaţi, ochi de sticlă, ochi de marmură. Nu pricepea cum poate Finley să-i suporte.

Fără aici nevoie de o armată de servitori ca să şteargă praful de pe toate fleacurile alea, s-a gândit DiCarlo. Punând paharul deoparte, s-a ridicat şi a început să umble prin cameră. Habar cât este de fanatic Finley când era vorba despre achiziţiile lui, aşa că avea grijă să nu atingă niciun obiect.

Faptul că l-a invitat acasă şi nu la birou era pentru DiCarlo un semn bun. Asta făcea întâlnirea mai prietenoasă, mai personală. La telefon, Finley părea mulţumit.

Cu ceva farmec, credea DiCarlo, putea să-l liniştească în legătură cu pictura, care lipsea, şi să-l convingă că nu este decât o chestiune de timp până când i-o va aduce. Una peste alta, DiCarlo era convins că se vor despărţi prieteni şi el se va putea întoarce la hotelul Beverly Hills unde spera să găsească o femeie amatoare să sărbătorească cu el noul an.

Şi mâine, spera că va ajunge în Mexic.

Domnule DiCarlo, sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult

Nu, domnule. V-am admirat casa…

Ah. Finley s-a îndreptat spre un dulăpior japonez pentru lichioruri. După prânz trebuie să facem turul casei. Vrei nişte coniac? Ţinea în mână o cană din epoca victoriană, în formă de papagal. Am un excelent Château Latour.

Mulţumesc. DiCarlo devenea tot mai încrezător.

Vai de mine. Finley a ridicat dintr-o sprânceană şi a examinat faţa plină de vânătăi a lui DiCarlo. Ai avut vreun accident?

Da. DiCarlo şi-a pipăit bandajul din ceafă. Amintirea loviturilor Dorei care îl strângeau l-a făcut să se înfierbânte din nou. Nimic serios.

– Îmi pare bine să aud asta. Ar fi fost păcat să fie ceva grav. A terminat de turnat vinul în pahare. Sper că ultima călătorie nu ți-a dat peste cap planurile de vacanță. Nu te aşteptam decât peste o zi sau două.

– Am vrut să vă aduc cât mai repede rezultatele.

– Îmi plac oamenii cu simțul responsabilității. Noroc! Mulțumit, a ciocnit cu DiCarlo. În timp ce-i zîmbea, în hol s-a auzit soneria. A, ăsta este domnul Winesap. Ni se va alătura ca să inspecteze marfa. Acum, sper să mă scuzați, dar nu-mi mai pot stăpâni nerăbdarea, a spus în timp ce Winesap îşi făcea apariția. Trebuie să-mi văd comorile. Cred că au fost duse în bibliotecă. A făcut un semn spre uşa Domnilor.

Culoarul, acoperit cu marmură, era destul de larg ca pe lângă cuier şi o cutie enormă să rămână loc de trecere pentru trei persoane.

Biblioteca mirosea a piele, lămâie şi trandafiri. Trandafirii erau aranjați în două vase înalte din porțelan de Dresda puse pe cămin. Erau sute, poate mii de cărți în camera pe două niveluri, nu în rafturi fixate în pereți, ci în lăzi şi dulapuri, unele deschise, altele închise cu geamuri. Exista şi un dulap de cărți rotativ, cu patru rafturi, din perioada Regency, precum şi unul în stil Eduard, furat la comanda lui Finley dintr-un castel din Devon.

A vrut să dea camerei aspectul bibliotecii unui mic nobil de țară, şi a reuşit perfect. A adăugat câteva fotolii adânci de piele, o colecție de pipe vechi şi un tablou cu o scenă de vânătoare de Gainsborough.

Omniprezentele monitoare erau mascate de un panou pe care fuseseră pictate rafturi cu cărți. Cu pas săltat, Finley s-a îndreptat spre masa din bibliotecă şi a luat un suport de cărți în formă de sirenă.

Așa cum i s-a cerut, majordomul a lăsat la îndemână un [illegible] un cuțit și un coș mare de gunoi. Finley a luat [illegible] și, cu grație, a decapitat una din sirenele cu ochi albaștri.

Cu așa ceva trebuie să umbli foarte atent, a spus și a [illegible] să spargă, delicat, ipsosul ieftin.

A fost făcută în Taiwan, i-a informat pe oaspeți. La o [illegible] fabrică, foarte rentabilă, la care sunt acționar. [illegible] transportăm pe mare marfă către America de Nord și de Sud, [illegible] avem un profit net, dar nu semnificativ. Astea sunt ceea ce [illegible] numi unicate, în felul lor. Unele sunt excelente [illegible] reproduceri după opere de artă de valoare, atât de bine făcute, [illegible] încât pot înșela și un expert.

A scos la iveală o bucată mică de plastic împăturită și a [illegible] rupt restul suportului. A tăiat cu cuțitul învelitoarea de [illegible] plastic sub care se afla o bucată din piele de cămilă care [illegible] învelea o mică figurină erotică, foarte veche.

A examinat-o minuțios și încântat. Reprezenta o femeie [illegible] stând sprijinită pe mâini și genunchi; deasupra ei se afla un [illegible] penhat burtos care îi strângea sânii posesiv. Capul ei din fildeș [illegible] era întors ușor către umărul stâng, în sus, într-o încercare de [illegible] a vedea fața bărbatului care se pregătea s-o penetreze pe la [illegible] spate.

Excelent. Excelent. A pus figurina deoparte cu grijă și [illegible] a distrus al doilea suport.

Piesa următoare avea aceeași temă și reprezenta o femeie [illegible] împenunchează la picioarele unui bărbat. Avea capul dat pe [illegible] spate și fața zâmbitoare în timp ce apuca penisul bărbatului.

O adevărată capodoperă. Vocea lui Finley vibra de [illegible] emoție. Are peste două sute de ani vechime și nicio tehnică [illegible] nu o poate îmbunătăți. Japonezii înțelegeau și apreciau [illegible] erotismul în artă, într-o vreme când europenii acopereau și [illegible] picioarele pianului și pretindeau că copiii apar dintre frunzele [illegible] de varză.

A luat cuțitul și a tăiat burta papagalului.

– Și aici, a spus deschizând o punguță de catifea. N și-a putut stăpâni emoția când a lăsat broșa cu safir să-i cad în palmă.

O piatră mai mare de opt carate, de un albastru mai inten decât al cicoarei, tăiată în fațete, era montată într-un filigra complicat de aur incrustat cu diamante.

– A fost purtată de regina Scoției, Maria. Finley mângâiat piatra și montura, și a întors-o ca s-o admire p dos. A purtat-o în timp ce-și țesea intrigile. A făcut parte din prada bogată pe care regina Bess a pus mâna după ce și decapitat iubita verișoară.

Lăsa impresia că simte pe piatră mirosul sângelui. Și u făcea plăcere.

– O, câte probleme și câtă cheltuială a însemnat achi ționarea acestei jucărioare. Ar trebui să fie pusă la loc d cinste, a spus și a așezat-o cu grijă deoparte.

Ca un copil răsfățat, de Crăciun, voia și mai mult.

Vaza semnată Gallé pe care a scos-o din Statuia Libertăț l-a emoționat. Pentru moment, în timp ce mângâia form alungită a vasului și admira siluetele feminine suple ca împodobeau sticla în stilul Art Nonveau, a uitat de invitați

Ochii lui căpătaseră o strălucire sticloasă care l-a făcut pe Winesap să-și ferească privirea, ușor stânjenit.

Din postamentul gol al vulturului de bronz, Finley a scos o cutiuță învelită. Când a rupt învelitoarea, a început saliveze. Cutia în sine era din lemn de trandafir, bine lustrui Dar capacul reprezenta o comoară – un mic mozaic din pan comandat în Rusia imperială pentru Ecaterina cea Mare pen de vicleanul ei amant, Orlov, după ce i-a omorât bărbatul a urcat-o pe Ecaterina pe tron.

Și mai mult sânge, a meditat Finley. Mai multă trădar

Semnată de artist, cutiuța era o reproducere delicata din sticlă a palatului imperial.

Ați văzut vreodată ceva mai minunat? Mândria țarilor, împăraților și a regilor. Cândva a stat în spatele unui geam, într-un muzeu unde turiști nespălați puteau merge și căsca gura. Acum este a mea. Numai a mea.

Este o frumusețe, într-adevăr. Lui DiCarlo nu-i plăcea să fie întrerupă, dar era momentul să-și pună planul în aplicare. Dumneavoastră cunoașteți valoarea artei, domnule Finley; ce sens are să posezi un obiect neprețuit, dacă orice nespălat poate veni de pe stradă ca să-l vadă?

Exact, exact. Arta adevărată trebuie să fie tezaurizată. Muzeele cumpără pentru posteritate. Bogătașii lipsiți de suflet, ca să investească. Ambele atitudini mă îngrozesc. Acum avea ochii foarte verzi, foarte strălucitori, în care se putea citi nebunia. Să posezi, domnule DiCarlo, asta este esența.

V-am înțeles și sunt fericit că am fost părtaș la recuperarea obiectelor. Desigur, am întâmpinat unele dificultăți...

Sunt sigur de asta. Finley l-a întrerupt ca să nu-l lase să-i strice dispoziția. Dar înainte de a discuta despre drumurile și problemele tale, să terminăn aici. A folosit ciocănelul ca să spargă burta câinelui de porțelan. Și câinele de vânătoare a născut o pisică de aur. Este aur masiv, a explicat Finley în timp ce o scotea din ambalaj. O piesă frumoasă, desigur, dar mult mai valoroasă prin povestea ei. Se spune că a fost un dar al lui Cezar pentru Cleopatra. Nu s-a putut dovedi exactitatea afirmației, deși a fost datată corect. Totuși, mitul e suficient, a spus încântat. Chiar suficient.

Când a pus-o jos, mâinile i-au tremurat.

Și acum, pictura.

Eu, ah... Părea că e momentul să se ridice. A fost o mică problemă cu pictura, domnule Finley.

Problemă? Zâmbetul i-a înghețat pe față. S-a uitat prin cameră, dar nici urmă de ultimul lui bun. Nu-mi amintesc să mi fi pomenit de vreo problemă, domnule DiCarlo.

– Am vrut să vă aduc marfa cât mai repede. Piesele de față însemnau pentru dumneavoastră foarte mulți bani și timp și știam că vreți să intrați în posesia lor cât mai repede.

– Noi vorbim acum de pictură. Și, într-adevăr, în acel moment singurul lucru care conta pentru Finley era pictura Uitase de Cleopatra, Ecaterina și Maria a Scoției. Nu o văd. Poate am ochii obosiți, poate e o iluzie optică.

Sarcasmul l-a făcut pe DiCarlo să pălească.

– N-am putut s-o aduc acum. Așa cum am început să vă spun, a fost o problemă.

– O problemă? Continua să zâmbească amabil, cu toate că simțea un gol în stomac. De ce natură?

Încurajat, DiCarlo s-a așezat din nou. I-a explicat pe scurt despre cele trei spargeri, amintindu-i lui Finley că prima s-a soldat cu recuperarea câinelui de porțelan. A subliniat că și-a asumat un mare risc în încercarea de a intra în posesia lui.

– Cred că sunteți de acord, domnule, a conchis el, că, așa cum ar fi încheiat niște negocieri, că ar fi fost periculos pentru toată lumea să mă reîntorc acum la Philadelphia. Am plătit cineva căruia pot să-i pasez afacerea, desigur, pe cheltuiala mea. Deoarece ați recuperat șase din cele șapte piese, sunt sigur că o să aveți răbdare. Nu văd de ce pictura n-ar putea ajunge în mâinile dumneavoastră, să zicem, în șase săptămâni.

– Șase săptămâni. Finley a încuviințat din cap, ducându-și arătătorul la buze. Spui că ai împușcat un ofițer de poliție.

– A fost nevoie. Păzea clădirea.

– Mmm. Și de ce crezi că făcea asta?

– Nu pot fi sigur. Foarte sincer, DiCarlo s-a aplecat în față. N-am lăsat nicio urmă de spargere. Am surprins o discuție aprinsă între tipa aia, Conroy, și chiriașul ei. El era destul de violent. Poate că ea a cerut protecția poliției.

Interesant e că n-a cerut pur şi simplu să fie evacuat, a comentat Finley foarte binevoitor. Spui că chiriaşul te-a lovit în faţă.

DiCarlo a înţepenit, rănit în orgoliul lui.

– A fost probabil o ceartă între amanţi. Cred că tipul obţinea de la ea ceva mai mult decât un acoperiş deasupra capului.

Crezi? Finley a trecut peste indecenţa remarcii. Ne ocupăm aici cu discuţia, domnule DiCarlo. Poate continuăm după prânz.

Desigur. DiCarlo a respirat uşurat. O să vă prezint totul în amănunt.

E foarte bine. Putem merge la masă, domnilor?

Au savurat salata de fazan, servită imediat în sufrageria cu mobilă victoriană şi cu vedere spre grădina scăldată în soare. În timpul mesei Finley nu a discutat despre afaceri. Asta i-ar fi împiedicat să savureze gustul mâncării, i-a explicat lui DiCarlo. Timp de o oră a făcut pe gazda primitoroasă, umplând din când în când paharul lui DiCarlo. După ce au terminat de mâncat, Finley s-a ridicat de la masă.

Te rog să ne scuzi, Abel, regret, dar eu şi domnul DiCarlo trebuie să punem la punct afacerea noastră. Ce-ai zice de plimbare prin grădină? l-a întrebat pe DiCarlo.

Plăcut ameţit de vin, mâncare şi succes, DiCarlo s-a bătut pe abdomen.

O plimbare după-masă ar fi excelentă.

Bun, bun. Şi eu sunt un fanatic al exerciţiilor fizice. Îmi va face plăcere compania. N-o să dureze mult, Abel.

Finley l-a condus pe DiCarlo printr-o seră de palmieri în mijlocul cărora se afla o fântână muzicală, spre grădină.

Vreau să vă spun că vă admir foarte mult, domnule Finley, a început DiCarlo. Felul în care vă conduceţi afacerile, de pildă asta. Vă consolidaţi poziţia.

– Aşa îmi place să cred. Pantofii lui Finley scârţâiau uşor pe pietrele albe, netede, ale cărărilor din grădină. Te pricepi la flori, domnule DiCarlo?

– Ştiu numai că femeile sunt nebune după ele.

Râzând încântat, Finley l-a condus prin grădină, oprindu-se în cele din urmă ca să admire peisajul. Finley admira de sus oraşul, care se vedea în vale, inhalând parfumurile îmbătătoare. Flori – trandafiri timpurii, iasomie. Mirosul stratului de aşchii de lemn protectoare şi de iarbă proaspăt tunsă.

– Care sunt planurile dumneavoastră, domnule DiCarlo? a spus Finley brusc.

– Cum? Oh. Totul este foarte simplu. Îmi pun omul la treabă. O să aibă grijă de domnişoara Conroy. După ce se va ocupa el de ea, o să-i spună totul. A strâns buzele încîudat la gândul că nu el va fi cel care va avea plăcerea să scoată de la ea adevărul despre pictură. Cum v-am spus, va fi poate nevoit să aştepte o săptămână sau două, până se liniştesc lucrurile. Dar o va zgâlţâi până când îl va conduce direct la pictură.

– Şi apoi?

– O s-o lichideze, nu vă faceţi griji. DiCarlo a zâmbit uşor, ca de la profesionist la profesionist. N-o să lase nimic neterminat.

– A, da, nimic neterminat. Foarte neplăcut. Şi dumneata?

– Eu mă gândesc să-mi petrec câteva luni în Mexic. Există riscul ca ei să mă fi văzut. Sigur, era întuneric, dar nu-mi place să risc. Dacă au reuşit să mă identifice, aş fi mult mai bine să mă aflu peste graniţă.

– Înţelept, sunt convins. Finley s-a aplecat spre o tufă de trandafiri mirosind un boboc roz-pal, care abia îşi deschidea petalele. Mă gândesc, domnule DiCarlo, că dacă aflu de la dumneata, ar putea ajunge la mine, chiar dacă indirect.

– În niciun caz. Nu e posibil aşa ceva. Fiţi liniştit, domnule Finley, nu vor face niciodată legătura între un om ca dumneavoastră şi câteva spargeri date într-un magazin de bunicuri din Philadelphia.

– Amănunte de ultimă oră, a spus Finley oftând. Când s-a îndreptat, ţinea în mână un pistol cu plăsele de sidef. Îl admira din nou, încântat. Este mai bine să le rezolvi.

A tras, ochind desupra cataramei de la centura lui Dominic DiCarlo. Împuşcătura a răsunat peste dealuri şi a împrăştiat păsările care s-au înălţat speriate spre cer.

Mirarea din ochii lui DiCarlo cedă locul suferinţei. Era incredibilă suferinţă. Cu greu a privit în jos, apăsând cu o mână pata de sânge care se lărgea, înainte ca genunchii să i se îndoaie.

M-ai dezamăgit, domnule DiCarlo. Finley n-a ridicat vocea, dar s-a aplecat ca vorbele să-i fie auzite mai bine. Mă aşteptam să mă fi considerat prost? Ai crezut că o să-ţi accept scuzele siluite şi o să-ţi urez drum bun?

A făcut un pas înapoi şi, în timp ce DiCarlo se zvârcolea de durere, i-a tras un picior în coaste.

Ai greşit, a urlat şi a lovit încă o dată, ţipând, ca să acopere gemetele şi rugămin̦tile de îndurare ale lui DiCarlo. Nu mai vreau pictura. Vreau ce îmi aparţine. Este vina ta, numai a ta că n-o am.

Finley saliva în timp ce trăgea primul glonţ în genunchiul drept al lui DiCarlo, apoi altul în cel drept. Strigătul de durere s-a pierdut într-un geamăt animalic.

Dacă nu-mi insultai inteligenţa, te omoram pe loc. Acum vei petrece ore lungi de agonie. Şi tot nu ai primit ce meriţi.

A făcut un efort ca să bage pistolul în buzunar. A scos batista şi şi-a şters sudoarea de pe frunte. Apoi s-a aplecat, apropiindu-şi faţa de a lui DiCarlo.

– Ai primit instrucțiuni. Ai uitat cine era șeful?

– Vă rog, a mormăit DiCarlo, prea șocat ca să-și dea seama că rugămințile lui erau inutile și că era deja terminat. Ajutați-mă. Vă rog.

Nervos, Finley și-a pus batista în buzunarul de la piept.

– Ți-am dat suficient timp, mai mult decât era nevoie ca să-ți răscumperi greșeala. Chiar am intenționat să te iert. Poți fi un om generos, dar ai ratat. Și ratarea este de neiertat.

Încă tremurând de furie, s-a îndepărtat. Știa că va avea nevoie de cel puțin o oră de meditație ca să-și revină înainte de întâlnirea oficială pe care o avea în acea seară.

Prostia, clocotea el. Ineficiența angajaților. Și-a scuturat praful de pe mânecă în timp ce se întorcea în sens. Insuportabil.

– Winesap! a strigat.

– Domnule. Winesap a apărut în vârful picioarelor, frecându-și agitat mâinile. Auzise împușcătura și îi era foarte frică de ce va urma.

– Scapă de DiCarlo.

– Desigur, domnule Finley, imediat.

– Nu acum. Finley a scos un pieptene din etuiul de bază veritabilă, ca să-și aranjeze părul ciufulit de vânt. Lasă-l mai întâi să sângereze până moare.

Winesap a aruncat o privire prin peretele de sticlă pe locul unde DiCarlo zăcea pe spate, cu ochii ridicați rugători spre cer.

– Pot să aștept aici?

– Sigur. Cum altfel ai putea să afli când a murit? i-a spus cu un oftat și a pus pieptenele la loc. Știu că mâine e sărbătoare, Abel, și nu vreau să-ți stric planurile pe care poate ți le-ai făcut. Așa că de poimâine, îți cer să te concentrezi și să aduni toate informațiile despre Isadora Conroy și

Philadelphia. Şi-a dus mâna la nas şi l-a deranjat mirosul de praf de puşcă. Mă tem că va trebui să rezolv singur această problemă.

16

– Un An Nou fericit!

Jed a primit felicitarea în uşa foaierului Teatrului Liberty, de la un bărbat înalt îmbrăcat excentric într-un costum de piele roşie, cu steluţe argintii.

Luat pe neaşteptate, Jed s-a trezit îmbrăţişat şi bătut pe spate.

Noul lui prieten mirosea puternic a vin şi a parfum Giorgio.

Eu sunt Indigo.

Pentru că pielea bărbatului avea cam aceeaşi culoare cu a hainelor, Jed a încuviinţat din cap.

Văd asta.

Grozavă petrecere. Indigo a scos o ţigaretă subţire, aurită, a pus-o într-un ţigaret de aur şi şi-a fixat o mână în soldul lui îngust. Orchestra este extraordinară, şampania rece şi femeile… şi-a ridicat sprâncenele, sunt suficiente.

Mulţumesc pentru informaţie.

Precaut, Jed a încercat să se îndepărteze, dar Indigo era un tip prietenos, aşa că l-a cuprins cu braţul după umeri.

Vrei să fii prezentat? Eu cunosc pe toată lumea.

Însă nu mă cunoşti pe mine.

Dar ard de nerăbdare s-o fac. L-a condus pe Jed prin mulţimea aglomerat către o masă unde băuturile erau turnate

de doi barmani expeditivi. Lasă-mă să ghicesc. S-a depărtat puțin, cu capul pe-o parte, și a tras din țigaretă. Ești dansator

– Nu.

– Nu? Fața mobilă a lui Indigo s-a încrețit, în efortul de a se concentra. Păi, cu un corp ca ăsta ar trebui să fii. Gene Kelly avea cel mai minunat corp atletic, știi doar. Șampanie vă rog. Și-a fluturat portțigaretul către barman. Și încă una pentru prietenul meu.

– Scotch, l-a corectat Jed. Cu gheață.

– Scotch, gheață? Lui Indigo îi jucau în cap ochii migdalați. Sigur, trebuia să-mi dau seama. Actor – dramatic natural – din New York.

Jed și-a luat băutura și s-a scotocit după un ban pentru borcanul cu bacșișuri. Uneori, a decis, era mai simplu să cooperezi.

– Mda. Sunt între două roluri, i-a spus și s-a retras cu paharul lui.

Foaierul Teatrului Liberty era construit în stil gotic, cu zeci de metri de ornamente din ipsos, kilograme de vălurele și drăcușori auriți. Deasupra ușilor care duceau spre sala de spectacol se aflau măștile de bronz ale Comediei și Tragediei.

În seara asta, locul era plin de oameni decișI să se facă auziți, în ciuda zgomotului de fond. Locul mirosea a parfum, a fum de țigară și a floricele care săreau vesele dintr-o mașinărie instalată lângă standul cu băuturi.

Dora i-ar fi spus că, pur și simplu, miroase a teatru.

Oaspeții se învârteau de colo-colo, iar îmbrăcămintea varia de la costum cu cravată lată, la blugi Levi's zdrențuiți. Un grup de trei, îmbrăcați sumbru în negru, stăteau pe o canapea, într-un colț, și citeau cu glas tare din Emily Dickinson. Prin ușile deschise se auzea orchestra care interpreta „Brown Sugar" al lui Stone.

Nu era Balul de Iarnă.

În sală fuseseră aprinse luminile. Oamenii erau ngrămădiți printre rânduri, dansând sau stând de vorbă, în timp ce orchestra cânta rockul îndrăcit. În lojă, la mezanin au la balconul al doilea, erau şi mai mulți petrecăreți care, datorită excelentei acustici a teatrului Liberty, făceau ca zgomotul să depăşească limita de poluare sonică.

Înainte s-o găsească pe Dora, Jed şi-a dat seama cum era populația Pennsylvaniei.

Plăcerea de a se amesteca printre oameni n-a fost niciodată punctul lui forte. A avut prea multe obligații sociale în copilărie şi a asistat la prea multe manifestări penibile în public ale părinților lui. Ar fi preferat o seară liniştită acasă, dar dacă tot a venit, spera s-o întâlnească acolo.

Dacă n-ar fi plecat la petrecere atât de devreme sub pretextul că trebuie să ajute la organizare şi să-şi țină mama departe de furnizori, ar fi putut-o însoți, ca să aibă grijă de ea.

Nu-i plăcea ideea că era singură, câtă vreme cel care o atacat-o se afla în libertate. Chiar dacă într-o asemenea mulțime cu greu putea fi singură, tot era neliniştit din cauza ei.

Două petreceri într-o săptămână. Jed a sorbit o gură de scotch şi s-a îndreptat spre scenă. Două petreceri ar fi fost suficiente pentru un an întreg.

S-a strecurat printre două femei care i-au oferit o pălărie cu paiete pe care a refuzat-o şi s-a gândit serios la posibilitatea de a pleca, numai să scape de aici.

Atunci a văzut-o. S-a mirat cum de n-a observat-o până atunci. Stătea pe marginea scenei şi părea că face conversație cu două doamne.

Jed a observat că şi-a aranjat altfel părul. Era ridicat în sus în vârful capului, într-un amestec de bucle negre, gata să scape de sub control. Şi ochii, s-a gândit, în timp ce o

privea cum strânge mâna uneia din participante. I-a fardat în așa fel încât păreau mai mari, mai adânci și mai aprinși, ca ai unei țigănci. Buzele, care se mișcau în timp ce rostea cuvinte pe care el nu le putea auzi, erau de un roșu-aprins.

Purta un costum negru cu argintiu, pe gât, cu mânec lungi și pantaloni colanți, care, după părerea lui, ar fi trebuit interzișii. Paietele argintii, care împodobeau costumul reflectau lumina scenei și clipeau la fiecare mișcare, ca nișt mici fulgere.

Și ea era conștientă de asta, s-a gândit Jed. Deși a părăsit scena, știa foarte bine cum să atragă atenția.

Dorea s-o atingă și, pentru moment, gândul ăsta și dorința intensă au alungat orice alt simțământ.

Și-a pus paharul pe mânerul unui scaun de la margin rândului și și-a făcut loc mergând împotriva masei de oameni

– La urma urmei, este un actor care știe să conceapă un rol, a spus Dora zâmbind. Normal, dacă vrea să obțină rezultate, trebuie să fie bun. Mă întreb însă ce s-a întâmplat după ce el... S-a întrerupt când niște mâini au apucat-o de subsuori și au ridicat-o de pe scenă.

I-a văzut fața numai o secundă, înainte ca Jed să-i lipească gura de a ei. O dorință sălbatică, lacomă a cuprins-o, urcându-i din stomac spre piept, așa că, atunci când a pus-o jos, inima îi bătea nebunește.

– Bună. Clătinându-se, i-a pus o mână pe braț ca să-și recapete echilibrul. În cizmele cu tocuri înalte și subțiri ajungea la nivelul ochilor lui. Îmi pare bine că ai putut veni. Eu... asta este...

S-a întors către cele două prietene și rămase fără cuvinte.

– Scuzați-ne. Jed a tras-o după el până au ajuns într-un colț mai ferit. Nu era un loc liniștit, dar măcar nu trebuiau să strige unul la altul. Cum numești tu chestia asta cu care ești îmbrăcată?

– Asta? A privit în jos, la costumul cu paiete şi apoi la faţa lui. Sexy. Îţi place?

– O să-ţi spun imediat cum o să reuşesc să-mi închid gura rămasă căscată.

– Ai un fel teribil de a vorbi, Skimmerhorn. Vrei să bei ceva sau să mănânci ceva?

– Am băut un pahar. În uşă am fost întâmpinat de un barbat negru de vreo doi metri, îmbrăcat în piele roşie. M-a imbrăţişat.

– Indigo. Ochii i-au sclipit. E un tip sociabil.

A decis că sunt un actor şomer din New York. Uşor, a atins cu degetul una dintre buclele ei, întrebându-se ce putea face ca să-i alunece în jos, pe umeri.

– Indigo. Indigo e puţin cam excentric, dar este un excelent director şi are ochiul format. Foarte bine că nu i-ai spus că eşti poliţist. L-a luat pe Jed de mână şi l-a condus în spatele scenei, unde se aflau un alt bar şi un bufet. Nu-i plac poliţiştii.

Nu sunt poliţist. Şi-a comandat un alt scotch, limonadă, iar Dora a cerut o şampanie. De ce nu-i plac poliţiştii?

Oh, a lucrat cu program redus într-un club – ca crupier. Poliţiştii au năvălit în camera din spate şi l-au prins. A aplecat capul, şi-a schimbat poziţia umerilor şi l-a imitat pe Indigo. Dragă, a fost o experienţă îngrozitoare. Ai ideea ce fel de oameni adună ei acolo?

Mda. Criminali.

Să nu-i spui asta lui. Eu am fost cea care l-a scos pe cauţiune şi pot să-ţi spun că omul ajunsese o epavă. Cu un gest automat i-a îndreptat gulerul cămăşii. Cred că ţi-e greu să-l compătimeşti pentru că te-ai aflat întotdeauna de cealaltă parte a gratiilor.

Am văzut lucrurile din ambele părţi.

– Oh, bine atunci. Cu un gest brusc şi-a dat la o parte părul de pe frunte. Trebuie să-mi povesteşti despre asta cândva.

– Poate o s-o fac. Ai terminat să mă aranjezi?

– Da. Arăţi foarte bine în negru. Poate puţin cam rebel. Un fel de James Deanish.

– El a murit.

– Da, sigur. Voiam să spun, dacă el ar fi trăit până la treizeci de ani. Zâmbea gânditoare. Toţi poliţiştii sunt atât de cu picioarele pe pământ sau numai tu?

– Depinde ce primează – acţiunea sau fantezia. Mie îmi place acţiunea.

– Foarte rău. Eu mi-am petrecut o mare parte din viaţă în lumea fanteziei. A ronţăit în dinţi un trandafir roşu de pe bufet. Prefer să modific realitatea.

– Când erai actriţă.

A izbucnit în râs.

– Trebuie să-ţi amintesc că sunt o Conroy. Chiar dacă în prezent nu mai joc, am rămas actriţă. Aplecându-se spre el l-a muşcat de ureche. Dacă vreodată te decizi să urci pe scenă s-ar putea să nu rezist tentaţiei de a reveni.

Un val de căldură l-a străbătut.

– De ce nu rămâi cine eşti?

– Lumea nu va şti niciodată ce a pierdut. I-a privit paharul. Ştii, nu trebuie să faci pe şoferul. Putem lua un taxi la întoarcere.

– Mă mulţumesc cu asta. S-a întins şi i-a apucat bărbia în mână. Vreau să am capul limpede când voi face dragoste cu tine la noapte.

– Oh. A ridicat paharul cu o mână nesigură. Bine.

Jed i-a zâmbit.

– Ai rămas fără replică, Conroy?

– Eu... Ah...

– Isadora!

Jed a zărit o siluetă statuară, cu părul roşu, învăluită într-o rochie strălucitor de verde, care se mula pe trupul maiestuos, terminată cu o spumă de volane de la genunchi până la glezne.

Binecuvântând apariţia oportună a lui Trixie, Dora a răsuflat uşurată şi s-a întors către mama ei.

– Probleme?

– Furnizorul ăsta e o bestie. Nu ştiu de ce îl angajez mereu. A aruncat peste umăr o privire care ar fi putut topi şi oţelul. Refuză categoric să asculte ce-i spun despre pasta de anşoa.

Pentru că era rândul lui Will s-o ţină pe mama lor departe de furnizori, Dora s-a uitat repede în jur. Unicul ei frate, a decis Dora, era un om mort.

– Unde e Will?

– Oh, a plecat cu fata aceea drăguţă pe care a adus-o de la New York. Trixie a ridicat mâinile a neputinţă. Din cauza problemelor pe care le avea cu aprovizionarea nu-şi amintea numele. Modelul.

– Domnişoara Ianuarie, a bombănit Dora.

– Acum, pasta de anşoa, a început Trixie şi a respirat adânc, înainte de a se lansa într-un discurs indignat.

– Mamă, nu l-ai cunoscut pe Jed.

– Jed? Derutată, Trixie şi-a aranjat părul. Şi-a înclinat fruntea abia perceptibil, şi-a fluturat genele catifelate şi l-a privit pe Jed pe sub ele. Cochetăria, după părerea lui Trixie, era o artă. Sunt încântată să vă cunosc.

Jed a înţeles ce aştepta de la el şi a luat mâna întinsă. I-a sărutat degetele.

– Plăcerea este de partea mea, doamnă Conroy.

– O, Trixie, te rog, a spus pe un ton cântat. Altfel m-aş simţi bătrână şi plicticoasă.

Sunt sigur că asta ar fi imposibil. V-am văzut în *Hello Dolly* anul trecut. Aţi fost magnifică.

Obrajii fără riduri ai lui Trixie s-au îmbujorat de plăcere.

– O, ce drăguț din partea ta să spui asta. Ador personajul Dolly Levi, e un rol atât de bine scris.

– Ați prins-o perfect.

– Da, a suspinat ea. Îmi place băiatul, Dora. Spune-mi Jed... vai de mine, ce mâini puternice ai, Jed.

– Mamă. Pentru că încercase să fie atât de drăguț, i s-a făcut milă de el. Jed este chiriașul pe care mi l-a găsit tata.

– Chiriașul – chiriașul! Într-o clipă instinctul matern a învins cochetăria. O, dragul meu băiat! Trixie i-a încolăcit gâtul lui Jed cu brațele. Îți sunt profund recunoscătoare.

Dora și-a lins buzele când Jed a privit-o neajutorat.

– N-a fost mare lucru, a spus el, bătând-o stângaci pe spate pe Trixie. Am dat doar o mână de ajutor.

– Ai salvat-o pe iubita mea Isadora de acel îngrozitor hoț. Dându-se un pas înapoi, l-a sărutat pe amândoi obraji. Nu te vom putea răsplăti niciodată pentru că l-ai pus pe goană și ai împiedicat jefuirea fetiței.

Jed și-a îngustat ochii și a privit-o pe Dora peste umărul mamei ei. Dora și-a ferit privirea.

– O să am grijă de ea, a spus Jed cu subînțeles. Nu vă faceți griji.

– Dragă, treaba mamei este să-și facă griji. Cu un zâmbet trist, Trixie a oftat.

– Aici erai, floarea pasiunii. În frac și cravată albă, Quentin mergea fudul, încă destul de stăpân pe picioare după ce a dat de lucru la doi barmani. Și-a sărutat soția lung și insistent. Jed a ridicat ușor din sprâncene. Am venit să-ți iau mireasa la dans.

– Sigur, iubitule. Trixie și-a luat soțul în brațe și a alunecat în ritm de tangou.

– L-ai cunoscut pe tânărul pe care l-am ales pentru l[illegible]

– Da, chiar acum. La prima rotire, Trixie şi-a lăsat capul pe spate şi i-a zâmbit lui Jed. Nu l-ar fi mirat dacă între dinţii ei ar fi apărut un trandafir. Ai un gust desăvârşit.

– Izzy, arată-i lui Jed teatrul. Modesta noastră clădire este mai mult decât o scenă. Quentin a făcut cu ochiul şi a pornit în paşi de dans, conducându-şi soţia pe ring.

– Floarea pasiunii? a întrebat Jed după o clipă.

– Li se potriveşte.

– Se vede. Nu-şi amintea să-şi fi văzut vreodată părinţii schimbând mai mult de o îmbrăţişare impersonală, iar un sărut pasional nu intra în discuţie. Singura formă de manifestare a pasiunii dintre ei, la care a fost martor, erau insultele pe care şi le aruncau.

Nu mi-ai spus că ai mai fost aici înainte.

– Cum?

La teatru, a repetat. *Hello Dolly?*

Nu m-ai întrebat. A condus-o pe Dora departe de instalaţia de lângă bar. Nu i-ai spus, nu?

N-am vrut s-o supăr. Nu te uita aşa la mine, s-a zburlit el. Ai văzut cum a reacţionat când s-a gândit la spargere. Poţi să-ţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi spus că un maniac m-a ameninţat cu un pistol? Pentru că nu i-a răspuns, a bătut din picior. O să-i spun când o să cred de cuviinţă.

Treaba ta, a răspuns Jed şi a luat o ţigară. Dar dacă află de la alţii o să fie mai rău.

Nu vreau să mă gândesc la asta acum. A luat ţigara lui Jed, a tras un fum şi i-a dat-o înapoi. O să-ţi prezint clădirea. Este construită la jumătatea secolului nouăsprezece. Funcţiona aici un teatru popular de varietăţi. S-a îndepărtat de scenă şi a luat-o de-a lungul unui culoar îngust. După ce spectacolul a murit, a început să se deterioreze şi abia a scăpat de câteva ori de la demolare. A deschis uşa unei cabine. Cu

mâinile în şold l-a privit pe Will care tocmai se desprindea dintr-o îmbrăţişare focoasă.

– Dezertorule, i-a spus, asta se pedepseşte cu spânzu rătoarea.

Will s-a strâmbat şi a îmbrăţişat-o pe femeia plinuţă îmbrăcată într-o rochiţă roşie.

– Lorraine mă ajuta să repet un rol. Evoluez într-o reclamă pentru apă de gură.

– Erai de serviciu, Will. Schimbul meu s-a încheiat, iar Lea nu vine decât după miezul nopţii.

– Bine, bine. Urmat de iubita lui, Will s-a strecurat pe uşă. Ne vedem mai târziu.

Jed privea admirativ şoldurile lui Lorraine, care se mişcau ca un pendul.

– Ai grijă la ochi, Skimmerhorn, l-a avertizat Dora. Să nu putea să te lase cineva fără ei.

– Imediat. Când Lorraine s-a depărtat, s-a întors spre Dora.

– Ce fel de schimb? a întrebat el.

– Mama trebuie ţinută departe de furnizori. Haide, o să te duc sus. De acolo scena se vede foarte bine.

Pe măsură ce trecea timpul, Jed nu se mai întreba dacă îi făcea plăcere sau nu. Deşi nu era amator de mulţime, petreceri sau de conversaţie cu lume necunoscută, nu ardea de nerăbdare să plece mai devreme. Când a întâlnit familia Chapman la primul balcon, şi-a dat seama că şi ei erau încântaţi.

– Hei, Jed, un An Nou fericit. Mary Pat l-a sărutat, apoi s-a aplecat peste balustradă, ca să privească agitaţia de la parter. Ce petrecere reuşită! N-am mai văzut niciodată ceva la fel.

Jed i-a urmărit privirea. Lume multă, valuri de culoare, zgomot.

– Uită-te la familia Conroy, sunt unici.

– Tu ai spus-o. L-am cunoscut pe tatăl Leei. Am dansat pe muzică de jaz. Fața i s-a luminat de plăcere. Nu credeam că o să dansez vreodată pe muzică de jaz.

– N-a trebuit decât să se țină bine pe picioare, a comentat Brent. Bătrânul se mișcă grozav.

– Avea probabil suficient combustibil. Jed l-a zărit pe Quentin cu pălăria pe-o parte.

– Unde-i Dora? a întrebat Brent. N-am văzut-o până acum.

– Se învârtea pe-aici. Indigo a invitat-o la dans.

– Indigo? Mary Pat s-a aplecat peste balcon ca să facă cu mâna unor necunoscuți și să arunce confetti.

– Nu se poate să nu-l remarci. Un tip uriaș, negru și chel, îmbrăcat cu o haină de piele roșie.

Oh, *oh*, a repetat după ce l-a reperat. Doamne, aș vrea și eu să pot dansa așa. Și-a proptit coatele de balustradă, mișcându-și șoldurile în ritmul muzicii.

Nicio noutate? l-a întrebat Jed pe Brent.

Este prea devreme. Brent a sorbit din bere. Am trimis fotografia peste tot. Dacă are cazier, o să avem informații imediat după vacanță. Am verificat personal dacă există vreo potrivire între agresorii sexuali cunoscuți și bărbații din categoriile B și E. Nimic deocamdată. Brent și-a privit paharul gol și și-a potrivit ochelarii. Hai să mai luăm o bere.

O, nu. Nu iei nimic. Mary Pat a sărit ca arsă și l-a apucat pe Brent de braț. O să dansezi cu mine, locotenente, e aproape miezul nopții.

Nu putem rămâne aici? Brent își târa picioarele după soția lui. Ascultă, o să danseze Jed cu tine.

Mă duc să-mi caut femeia mea.

În timp ce ei trei au reușit să-și facă loc cu coatele până la nivelul orchestrei, solistul urla în microfon cu mâinile ridicate, în semn că vrea liniște.

– Haideți, toată lumea, atenție! Mai este un minut până la ora zero, așa că luați-vă alături paharele sau o pereche de buze și fiți gata să întâmpinați noul an.

Jed a ignorat avansurile câtorva femei din preajmă și a pornit prin mulțime.

A văzut-o lângă scenă, râzând cu fratele ei, în timp ce turnau șampanie într-o duzină de pahare așezate unul lângă altul.

L-a zărit în clipa în care s-a întors să vadă dacă cei din orchestră au paharele pline pentru toast.

– Will. Cu ochii la Jed i-a întins sticla fratelui ei. Fără să-și singur.

– O să te calce lumea în picioare! i-a strigat Will, dar ea era deja la marginea scenei.

– Fiți pregătiți. Gata, toată lumea! Vocea solistului a răsunat în tot teatrul. Să numărăm împreună. Zece, nouă...

I se părea că se mișcă cu încetinitorul, printr-o apă caldă și mătăsoasă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Opt, șapte...

S-a întins în față și a pus mâinile pe umerii lui Jed. El a cuprins-o de mijloc.

– Șase, cinci...

Pereții s-au cutremurat. Ea a sărit în sus, în ploaia colorată de confetti, s-a agățat de el simțindu-i mușchii vibrând în același ritm cu ai ei și l-a cuprins cu picioarele, în timp ce el trecea mâna prin păr.

– Patru, trei...

A alunecat de-a lungul trupului lui, centimetru cu centimetru, cu ochii ațintiți asupra lui și respirația accelerată.

– Doi, unu...

A deschis gura lacomă, fierbinte și flămândă. Gemetele de plăcere au fost acoperite de explozia de urale. Murmurând incoerent, l-a sărutat încă o dată, cu mâinile înfipte în părul lui.

El a luat-o în brațe și a strâns-o lângă el, cu sentimentul că ceva din el va exploda – inima, capul, rărunchii. Îi simțea fiecare curbă, fiecare linie.

Avea un gust mai amețitor decît al whisky-ului, mai efervescent decât al șampaniei. Și-a dat seama cum se poate îmbăta un bărbat când îi intră o femeie în sânge.

Și-a dezlipit gura de a ei, dar a continuat s-o țină strâns lângă el. Avea ochii pe jumătate închiși, buzele desfăcute. În timp ce o privea, și-a lins ușor buzele, ca și cum ar fi vrut să soarbă gustul lui rămas pe ele.

– Mai sărută-mă o dată, a murmurat ea.

Dar înainte ca el să se conformeze, Quentin s-a repezit la ei și i-a luat în brațe. Un An Nou fericit, *mes enfants*. Și-a ridicat capul, a urcat tonul, așa că vocea i s-a scurs precum vinul, acoperind zgomotul. Să plece ce-i vechi, să vină ce va urma. Sunați clopoței peste nea: Anul se duce, să plece în pace; ce-i rău să se ducă, ce-i bun să învingă.

– Tennyson, a șoptit Jed, ușor emoționat și Quentin a râs încîntat.

Exact așa. A sărutat-o pe Dora, apoi pe Jed, cu același entuziasm. Înainte ca Jed să se dezmeticească, Trixie l-a luat la asalt.

Ador sărbătorile. Și a împărțit sărutări cu generozitate.

– Will, vino și sărută-ți mama.

Will s-a conformat, sărind de pe scenă și îmbrățișându-și mama într-un avânt teatral. L-a sărutat pe tatăl lui și s-a întors către Jed.

Încordat, Jed l-a oprit.

– Nu vreau să fiu obligat să-ți trag un pumn.

Will a rânjit la el.

– Scuzați, noi suntem o echipă de expansivi. În pofida avertismentului primit, l-a îmbrățișat pe Jed. Uite-i pe Lea și pe John.

Jed a făcut un pas înapoi, dar s-a lovit de scenă. S-a lăsat păgubaş şi a acceptat să fie sărutat de Lea şi îmbrăţişat de John, pe care încă nu-l cunoscuse.

Privindu-l amuzată de reacţiile care i se citeau pe faţa Dora a râs şi i-a oferit un pahar de şampanie.

– Pentru tine, Skimmerhorn. Încă n-ai văzut nimic.

DiCarlo a agonizat foarte multă vreme înainte de a muri. Winesap a aşteptat răbdător, încordându-şi auzul pentru a distinge slabele lui chemări de ajutor, rugăminţile din timpul delirului şi suspinele. Nu ştia cum a tratat Finley cu servitorul. Şi nici nu voia să afle. Dar, în timpul celor trei ore interminabile de aşteptare, şi-a dorit de câteva ori ca DiCarlo să facă cel mai decent lucru şi, pur şi simplu, să moară.

Apoi, când s-a lăsat seara şi de afară nu s-a mai auzit niciun sunet, Winesap şi-a dorit ca DiCarlo să fi supravieţuit mai mult timp.

Nu-i plăcea deloc treaba pe care trebuia s-o facă.

Oftând, a ieşit din casă, a trecut de corpul întins pe pelu şi s-a îndreptat spre magazia de unelte, pentru a căuta o bucată de pânză sau de plastic.

Urmând instrucţiunile lui Finley, Winesap a găsit un sul mare de pânză pentru pictat, pătat de vopsea albă. L-a luat pe umăr şi, gemând sub greutate, s-a întors în grădină, să ducă la bun sfârşit sinistra lui misiune. A fost destul de mult să-şi alunge gândurile negre. Şi-a imaginat că el era cel întins privind fără să vadă la cerul care se întuneca tot mai tare şi nu s-a mai simţit atât de afectat.

A întins pânza peste pietrele albe. Erau încleiate de sânge. Ei bine, a meditat Winesap, era o afacere sinistră.

Ghemuindu-se, a rostogolit trupul neînsufleţit al lui DiCarlo până când l-a adus în mijlocul pânzei.

Apoi s-a odihnit. Munca fizică îl făcea întotdeauna să transpire. A scos o batistă şi şi-a tamponat faţa şi gâtul. A pus apoi batista sub corpul lui DiCarlo. S-a aplecat din nou, atent, să nu atingă petele de sânge, şi a scos portofelul lui DiCarlo. L-a luat şi a decis să-l ardă, cu bani cu tot, cu prima ocazie.

A scotocit apoi prin toate buzunarele lui DiCarlo, ca să elimine orice posibilitate de identificare.

De la fereastra de la etajul al doilea se auzeau acordurile unei opere italiene. Finley se pregătea pentru vizita de seară, a gândit Winesap.

Totuşi, mâine era sărbătoare.

17

Noaptea era limpede ca sticla şi aerul tăios. Un strat subţire de gheaţă de pe fereastra uşii din faţă a maşinii strălucea ca o pânză de paianjen, în lumina felinarului. Înăuntru, caloriferul zumzăia, adăugând o notă de bas melodiei „Blue Monday" a lui B.B. King, care se auzea la radio.

Căldura, muzica şi mersul lin ar fi putut s-o adoarmă pe Dana, dacă n-ar fi avut nervii întinşi la maximum. Ca să-şi ascundă starea de încordare, a comentat fără oprire petrecerea, oamenii, muzica, fără să obţină de la Jed foarte multe cuvinte de răspuns.

Când s-au oprit în spatele clădirii, aproape nu mai avea ce spune.

– Totul este în regulă, nu-i aşa? a întrebat ea.

Ce să fie în regulă?

Avea degetele încleştate pe poşetă.

– Paznicii pe care i-a trimis Brent.

– Asta te făcea să fii aşa de nervoasă?

Dora a privit atent clădirea, fâşia de lumină de la uşa din spate, strălucirea din fereastră de la lampa pe care o lăsase aprisă.

– Am reuşit să-mi scot din minte povestea asta toată noaptea.

– Foarte bine. S-a aplecat şi i-a scos centura de siguranţă. Au fost amândoi pe poziţii.

– Foarte bine. Dar agitaţia n-a părăsit-o. Tăcuţi, au ieşit din maşină şi s-au îndreptat spre scări.

Era nemulţumită că se simţea agitată, s-a gândit, în timp ce Jed descuia uşa de afară. Nervozitatea din acel moment nu avea nimic de-a face cu spărgătorii sau cu paznicii. Adevărul e că îşi făcea griji în legătură cu ceea ce urma să se întâmple între ei, când vor fi înăuntru, singuri.

A intrat în hol şi a căutat cheile în timp ce se îndrepta spre uşa ei. Îl dorea, voia să termine ceea ce se înfiripase între ei.

Şi totuşi...

Jed i-a luat cheile din mână şi a descuiat.

Este numai o problemă de control, şi-a spus în timp ce îşi scotea haina şi o punea pe scaun. Întotdeauna până acum a făcut în aşa fel încât să controleze o relaţie şi s-o conducă în direcţia dorită de ea.

A auzit uşa închizându-se în spatele ei. Emoţia l-a sufocat-o din nou.

– Vrei ceva de băut? S-a îndreptat direct spre sticla de coniac.

– Nu.

– Nu? Nici eu. S-a îndreptat spre combina muzicală şi a apăsat pe buton fără să ştie ce disc era înăuntru. S-a auzit vocea lui Bessie Smith.

– În câteva zile desfac pomul. S-a întins şi a atins o ramură. În a douăsprezecea noapte. Împachetez totul şi ard câteva crenguţe de brad. Asta mă întristează întotdeauna. Când Jed i-a înconjurat umeri cu braţul, a tresărit.

– Eşti nervoasă.

– Eu? A râs şi a simţit nevoia unei băuturi menite să stingă focul pe care îl simţea în gât.

– Îmi place.

Uşor stingherită s-a întors şi a reuşit să schiţeze un zâmbet.

– Desigur, asta te face să te simţi superior.

– Aşa este. A aplecat capul şi a sărutat-o în colţul gurii. – Îmi mă face să cred că o să-ţi aminteşti totul multă vreme. Vino. În drum spre dormitor i-a ţinut mâna în a lui.

Voia să se mişte încet, s-o descopere puţin câte puţin. Dorea va rămâne fără vlagă şi va fi a lui.

A aprins lampa de pe noptieră şi a privit-o.

Nu şi-a putut stăpâni un tremur când i-a atins buzele cu ale lui. Tandreţea era ultimul lucru la care se aştepta de la el sau cel mai pustiitor gest pe care i-l putea oferi. Buzele i s-au înmuiat, acceptând sărutul, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Capul i-a căzut pe spate, într-un gest de abandonare, care îi era plăcut enorm. Dar a continuat să se joace cu buzele ei, delicat, savurând clipa.

– Tremuri, a murmurat, urmând cu buzele conturul feţei şi alunecând cu limba pe pielea caldă şi gustând aroma cărnii.

– Din cauza ta.

– Poate că ai dreptate. A sărutat-o pe gură şi a simţit plăcerea străbătându-i trupul. Nu i se auzeau decât suspinele sacadate şi bătăile inimii.

– Lasă-mă să desfac patul, a şoptit ea. Dar când s-a întors, dorind-se, el a tras-o înapoi, atingându-i cu buzele locul gâtului.

– Poate să mai aştepte.

Mâinile îi strângeau mijlocul cu putere.

– Nu cred că eu pot să mai aştept.

– Nu se va termina foarte repede. Şi-a plimbat mâinile pe trupul ei. Nu va fi uşor.

– Jed. După ce i-a rostit numele, a scos un geamăt. Mâinile lui îi frământau sânii, degetele frecau uşor sfârcurile făcându-le să se întărească. În tot acest timp, îşi plimba limba în spatele urechii ei, răscolindu-i simţurile. Cu ochii închişi, a respins orice idee de control şi s-a arcuit spre el.

Îşi folosea acum dinţii, satisfăcându-şi pofta primitivă de a-i gusta carnea, în timp ce desfăcea nasturii mici, care se înşirau de la gât până la coapse.

Respira uşor, ca o femeie în transă. Degetul mare abia dacă îi atingea pielea, în timp ce se muta încet de la un nasture la altul.

– Am toată noaptea la dispoziţie. Îi vorbea la ureche încet, luptându-se să-şi stăpânească mâinile ca să n-o bruschez. Toată noaptea o să-mi imaginez ce se află dedesubt.

Încet, a desfăcut toţi nasturii de la rochie şi şi-a strecurat degetele sub ea. Nu era nimic altceva decât trupul femeii.

– Doamne sfinte. Şi-a îngropat faţa în părul ei, cuprins de dorinţă. Avea pielea fierbinte şi moale, muşchii îi tremurau neajutoraţi în palmele lui. Fiorul de plăcere îi străbătea pe amândoi sub lumina lămpii.

Ca prin somn, a ridicat un braţ şi l-a petrecut în jurul gâtului lui. Era ca şi cum plutea, s-a gândit. Iar aerul era ca argintul. Apoi el a atins-o din nou, şi aerul a strălucit ca o sabie răsucită sub razele soarelui.

Cu ochii pe jumătate închişi, s-a lăsat copleşită de prezenţa lui. I-a căutat gura cu lăcomie şi buzele i s-au lipit de ale lui umede şi flămânde, cerând mereu mai mult. Şi-a dat seama de unde vine cea mai mare plăcere a

amalgam de senzații urcau și alergau prin trupul ei. Gura lui, da, era o plăcere, apăsarea dură a buzelor, scrâșnitul dinților, mângâierea limbii.

Mai multă plăcere îi provoca trupul lui puternic, apăsat cu toată greutatea peste al ei, tremurul ușor care sugera o violență bine stăpânită.

Mai erau și mâinile lui. Doamne, mâinile lui care pipăiau și posedau, până la limita brutalității, încât i s-a făcut frică să nu-și piardă mințile și să cerșească tot mai mult.

Trupul lipit de al lui se legăna în ritm rapid. Spre fața ei, fața amândurora, și-a lăsat mâna să alunece în jos, spre locul fierbinte dintre coapsele ei. Era umedă și încinsă. Cu vârfurile degetelor a simțit că se apropie apogeul. Avea trupul tot, arcuit spre el. A strigat în timpul orgasmului rapid și puternic. Când și-a îndoit picioarele a pătruns-o adânc, comandând, în timp ce ea și-a pierdut răsuflarea.

— Încă?

S-a legănat ușor și, ca să-și păstreze echilibrul, a pus și el înalt braț în jurul gâtului lui.

— Da.

A tras-o în sus din nou, mistuit de dorință de fiecare dată când îi murmura numele. Și-a dat seama de beția care punea stăpânire pe un bărbat fără ca acesta să atingă băutura. Femeia era în sânge ca un drog. Dorința renăscuse în el, când i-a dat rochia peste cap.

Avea fața aspră și privirea dură, care ar fi putut s-o sperie. Inima i-a tresărit, dar nu de teamă.

— Te vreau. Avea vocea joasă și groasă ca mierea. Mâinile cu care i-a desfăcut cămașa nu erau foarte sigure. Dar ochii aveau o căutătură sigură. I-a tras blugii, și-a dat capul pe spate și s-a tras mai aproape. Te vreau în mine. Acum.

În loc de răspuns i-a apucat șoldurile și s-a răsturnat cu ea pe pat.

S-au rostogolit de două ori, smulgându-şi hainele d nerăbdare, până ce carnea fierbinte s-a lipit de carne fierbin Dar când se pregătea să-l primească înăuntrul ei, el s-a lăs să alunece pe trupul ei. În timp ce se zbătea şi gemea sub el Jed îi explora sânii cu limba.

Gâfâind s-a agăţat de el şi trupul i s-a arcuit într-o invitaţ disperată.

– Acum. Pentru numele lui Dumnezeu, acum.

El i-a apucat sfârcurile între dinţi, muşcând până c unghiile ei i-au sfâşiat umerii.

– Vreau acum şi mai adânc.

Dar nu se mulţumea cu ceea ce primea. Ea oferea totul fără rezerve, abandonându-se valului de senzaţii. Totuşi nu era destul.

Aşa cum îşi propusese, a explorat-o centimetru cu centimetru, gustând, atingând, posedând.

Putea s-o privească. Lumina lucea pe pielea ei umedă făcând-o să lucească ca una dintre figurinele ei de porţelan Dar ea era din carne şi sânge şi avea gura la fel de lacomă c a lui.

Sub ei cearşaful era lucios şi neted, ca apa. Muzica pătrundea în cameră, saxofoanele gemeau, başii răspundeau

Când a alunecat în ea, murmurul gutural a trecut de p buzele ei pe ale lui. Încet, a pătruns-o mai adânc, sorbindu răsuflarea nebunească, excitând-o şi mai mult cu jocul limbii sale.

S-a ridicat peste ea, dornic să-i vadă faţa, să privească acele luciri de plăcere fără seamăn. Ea a terminat din nou strângându-se convulsiv în jurul lui, şi el a sorbit avid furtuna de senzaţii.

Ochii i s-au deschis larg, lucioşi şi enormi, ca să-i vadă faţa. A încercat să-i vorbească, dar buzele i-au tremurat şi a scos doar un geamăt zguduitor. Îl vedea numai pe el, îl simţea

numai pe el şi asta era tot ce dorea. Trupul ei era un ghem de emoţii şi nevoi imperioase. El le aprindea din nou şi din nou până când n-a mai putut face altceva decât să se încolăcească în jurul lui şi să se lase în voia lui.

Ea a ţipat din nou. Jed şi-a îngropat faţa în părul ei şi s-a abandonat plăcerii.

Melodia s-a schimbat. Acum cânta Elton John, oda lui pentru Marilyn. Dora zăcea de-a curmezişul patului, cu corpul amorţit, abia conştient de greutatea lui Jed. Îi simţea buzele apăsate pe sân şi inima care îi bătea cu putere. Şi-a ridicat o mână şi i-a mângâiat părul şi umerii.

Gestul ei, matern şi de iubită în acelaşi timp, l-a făcut să se mişte. Se simţea ca şi cum ar fi alunecat fără schiuri din vârful unui munte, aterizând într-un râu adânc şi cald. Urmându-i chemarea, i-a sărutat rotunjimea sânului şi i-a privit zâmbetul.

– Te simţi bine?

– Nu. Aproape nu mai văd.

A fost rândul lui să zâmbească.

– Ai ochii închişi.

– Oh. A deschis ochii şi a răsuflat uşurată. Am crezut că am orbit. Aruncând cuvertura mototolită, l-a privit. Nu cred că o să te întreb cum te simţi. Pari foarte mulţumit de tine.

El s-a aplecat s-o sărute. Faţa îi era înconjurată de buclele răvăşite. Avea buzele umflate şi ochii somnoroşi.

Se simţea împlinit.

– Întreabă-mă totuşi.

l-a dat părul de pe frunte.

– Cum te simţi, Skimmerhorn?

– Bine.

– Sunt şocată să observ că ai darul vorbirii.

Jed a râs, a sărutat-o din nou, s-a rostogolit pe o parte şi a tras-o mai aproape.

– Îmi pare rău că nu-mi vine în minte niciun vers din Tennyson.

Ideea că el i-ar fi putut recita o poezie a făcut-o să zâmbească.

– Ce zici de Shelley? „Când vântul respira uşor şi stelele străluceau pe cer, din primul dulce somn al nopţii, visând la tine, m-am trezit".

L-a umilit.

– A fost plăcut. I-a ridicat bărbia pentru încă un sărut dulce. Plăcut cu adevărat.

Mulţumită, i-a amintit.

– Ca o Conroy ce sunt, am fost crescută cu poezie şi piese de teatru.

– Au făcut o treabă bună. A zâmbit uşor, în timp ce îl continua s-o studieze, cu bărbia în mână, ochii întunecaţi şi intenşi. Te doresc din nou.

– Speram să se întâmple asta.

– Dora, arăţi îngrozitor.

– Lea, ce m-aş face dacă n-ai fi tu să mă încurajezi?

Fără să se lase impresionată, Lea şi-a pus mâinile în şoduri, studiind faţa palidă şi ochii încercănaţi ai surorii ei. Să nu faci o gripă. Ştii că încă bântuie gripa. Cred că ar fi mai bine să închizi magazinul astăzi.

Dora a trecut în spatele tejghelei, când tocmai intra un client.

– Gândeşti aşa pentru că eşti salariată şi eu sunt şefă – a arborat un zâmbet vesel. Bună dimineaţa. Pot să vă ajut cu ceva?

– Sunteţi Dora Conroy?

– Da. Dora a întins mâna. Ştia că nici ea nu arăta bine, era palidă şi obosită din cauza nesomnului, dar femeia din faţa ei era gata să se prăbuşească. Doriţi o cafea? Poate un ceai?

– Eu... Femeia a închis ochii şi şi-a scos pălăria albastră. Nu mi-ar strica o cafea, dar n-am voie. Şi-a mângâiat cu un pest uşor burta mare. Ar fi mai potrivit un ceai.

– Lapte? Lămâie?

– Nu, simplu.

– De ce nu luaţi loc? Atentă, Dora a condus-o spre un raun. Toţi suntem obosiţi în dimineaţa asta. Oboseala de după sărbători. Pentru că în magazin a intrat un cuplu, Dora a făcut semn Leei să se ocupe de ei. A turnat două ceşti de ceai.

– Mulţumesc. Sunt Sharon Rohman, s-a prezentat luând ceaşca.

– Astăzi nu-mi merge mintea prea repede. Oh. Deodată am înţeles. Sunteţi nepoata doamnei Lyle. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Ultima dată când am întrebat la spital mi s-a spus că este tot în comă.

– A ieşit din comă noaptea trecută.

– Îmi pare foarte bine.

– Dar este încă în stare critică. Sharon a ridicat ceaşca, dar a renunţat să bea. Doctorii nu s-au pronunţat încă, dacă şi când îşi va reveni. Este tot foarte slăbită.

Ochii Dorei s-au înceţoşat.

– Treceţi printr-o perioadă groaznică. Nimic nu e mai rău decât aşteptarea.

– Aşa este. Solicitudinea Dorei a făcut-o să se relaxeze. Noi am fost întotdeauna foarte apropiate. Ca nişte prietene. Prima persoană căreia i-am spus despre bebeluş, după soţul meu, a fost mătuşa.

– Pari foarte obosită. Nu vrei să urci la mine? Poţi să te întinzi câteva minute.

Bunătatea Dorei a făcut-o pe Sharon să lăcrimeze.

Nu pot, trebuie să mă întorc la spital.

– Sharon, încordarea asta nu e bună nici pentru copil, nici pentru tine..

– Încerc să fiu cât mai atentă. Şi-a şters o lacrimă cu dosul palmei. Crede-mă, fac tot ce-mi spun doctorii. A respirat adânc, apoi s-a adresat Dorei. Domnişoară Conroy…

– Dora.

Sharon făcea eforturi vizibile să se liniştească.

– Am venit în dimineţa asta ca să-ţi mulţumesc pentru florile trimise la spital. Sunt foarte frumoase. Mătuşa Alice adoră florile. Grădina ei este o adevărată expoziţie. Asistentele mi-au spus că ai sunat de câteva ori să te intereseze de ea.

– Mă bucur că situaţia se îmbunătăţeşte.

– Mulţumesc. Dar vezi, am crezut că-i ştiu toţi prietenii. Nu ştiu de unde vă cunoaşteţi.

– Adevărul este că ne ştim de puţină vreme. A venit la magazin înainte de Crăciun.

Sharon a dat din cap mirată.

– A cumpărat ceva de la tine?

– Câteva obiecte. Dora n-a avut putere să-i spună că erau lucruri pentru ea şi pentru copil. Spunea că a mai cumpărat de aici de câteva ori.

– Da. Nedumerită, Sharon a zâmbit. Întotdeauna găseşti ceva interesant aici. Sper să nu te superi, dar mi se pare destul de ciudat să fii atât de îngrijorată pentru cineva pe care nu l-ai întâlnit decât o dată, în calitate de client.

– Mi-a plăcut, a spus Dora simplu. Şi m-a speriat faptul că a fost rănită imediat după ce ne-a vizitat magazinul.

– A cumpărat ceva pentru mine, nu-i aşa?

– Te iubeşte foarte mult.

– Da. Sharon s-a străduit să se stăpânească. Trebuia să fie tare pentru copil şi pentru mătuşa ei. Cel care a ucis-o pe Muriel şi a rănit-o pe mătuşa mea a distrus o mulţime de lucruri din casă. Pare total lipsit de sens.

– Poliția a descoperit ceva?

– Nu. Sharon a zâmbit ușor. Nimic. Au fost foarte amabili, de la început. Eu îmi pierdusem mințile când au venit. Am găsit-o zăcând în dimineața de Crăciun, și... și săptămâna Muriel fusese ucisă. Când am chemat ambulanța și poliția, eram calmă. Apoi mi-am pierdut firea. Mi-a fost de folos faptul că am stat de vorbă cu ei. Polițiștii sunt atât de detașați și analitici.

Dora s-a gândit la Jed.

– Știu. După un moment de ezitare, s-a decis. Vrei să știi ce a cumpărat pentru tine?

– Da, aș vrea foarte mult.

– Mi-a spus că faci croitorie. A cumpărat o proptea pentru ușă, din perioada victoriană, ca să poți ține ușile deschise și să auzi copilul din camera lui.

– O proptea pentru ușă? Un zâmbet ușor a luminat fața lui Sharon. Un elefant de alamă – ca Jumbo?

– Da.

– L-am găsit într-un colț al salonului. A lăcrimat din nou, dar era mai calmă. Este exact genul de obiecte pe care le cumpăra pentru mine.

– A cumpărat ceva și pentru camera copilului. Un câine de porțelan, care dormea încolăcit.

– Oh, nu l-am văzut. S-o fi spart. A distrus aproape toate cadourile pe care ea le-a pregătit și multe alte lucruri. A luat mama Dorei. Părea turbat. Trebuia să fie un nebun ca să omoare o femeie bătrână și pe alta s-o lase în comă. A încercat să și alunge gândul. Mi-ar plăcea să-i duc un cadou când o să merg la spital s-o văd. Poți să mă ajuți să aleg ceva?

– Mi-ar face mare plăcere.

Douăzeci de minute mai târziu, Dora a privit cum Sharon a urcat în mașină și a plecat.

– Despre ce a fost vorba? a întrebat Lea. Sărmana, arăta atât de nefericită.

– Era nepoata doamnei Lyle – femeia care a fost atacată în noaptea de Crăciun.

– Societatea Hill? Parcă era în comă!

– A ieşit din comă.

Lea a scuturat din cap. Era îngrozitor să ştii că cineva poate pătrunde astfel în casa ta.

Amintindu-şi propria experienţă, Dora s-a înfiorat.

– Sper să-l găsească.

– Să revenim la tine. Decisă, Lea a întors-o cu faţa spre ea. De ce pari atât de extenuată, când ai avut toată ziua de ieri să te refaci?

– Habar n-am. Mi-am petrecut toată ziua în pat. Zâmbind, Dora s-a îndepărtat şi s-a apucat să aranjeze o colecţie de cutiuţe muzicale.

– Un moment. Ochii de vultur ai Leei au scrutat-o din nou pe Dora. Oh, a spus, silabisind cuvintele ameninţător. S-a făcut lumină. Jed.

Dora a ridicat capacul unei cutii care cânta „Sonata lunii".

– Ce-i cu el?

– Nu te juca cu mine Isadora. În patul cui ţi-ai petrecut ziua?

– În al meu. Apoi s-a strâmbat şi a închis cutia. Şi a fost nemaipomenit.

– Adevărat? Lea era numai urechi. Hai, dă-i drumu'.

– Ei bine, este altfel decât ceilalţi.

– O-ho, a râs Lea, cu gura până la urechi. Îţi aminteşti ce am făcut când m-a sărutat John prima oară?

– Ai venit acasă. Te-ai băgat în pat şi ai plâns o oră.

– Aşa-i. Pentru că eram speriată şi fericită şi absolut sigură că tocmai am întâlnit bărbatul care va fi alături de mine pentru tot restul vieţii. Amintirea a făcut-o să zâmbească.

– Aveai optsprezece ani, a subliniat Dora. Patetică şi virgină.

– Acum tu ai douăzeci şi nouă, eşti patetică şi n-ai mai fost îndrăgostită.

Dora s-a strâmbat.

– Ba am fost.

– Nu, n-ai fost.

– N-am spus că sunt îndrăgostită de Jed.

– Şi eşti?

– Nu ştiu.

– Vezi, a zis Lea triumfătoare. Exact ce am spus. Dacă nu erai, spuneai. Ambiguitatea ta demonstrează că eşti. Şi el unde e?

– A ieşit. Simţindu-se manipulată, Dora s-a uitat urât. Nu-l ţin legat.

– Şi te superi repede, a spus Lea cu un aer înţelept. Alt semn sigur.

– Hei, o să-mi analizez sentimentele când o să am timp. A luat o cârpă şi a început să frece tejgheaua impecabilă. De când a venit aici, totul merge pe dos. Magazinul a fost spart, apartamentul răscolit. Am fost aproape violată, şi tu…

– Ce-ai spus? Lea a fost într-o clipă lângă ea şi a apucat-o de mâini. Ce-ai spus?

– Drace! Încercând să-şi tragă mâinile, Dora şi-a dat seama că a mers prea departe. N-a fost chiar aşa de rău. Am exagerat pentru că m-ai enervat.

– Stai puţin. Lea s-a dus la uşă, a încuiat-o şi a pus plăcuţa cu „Închis". Trebuie să-mi spui totul, Dory, imediat.

– Bine. Resemnată, Dora şi-a trecut o mână peste faţă. Mai bine stai jos.

I-a luat ceva timp, pentru că Lea a întrerupt-o mereu, dar, în cele din urmă, a povestit totul de la cap la coadă.

Vreau să-mi promiţi că nu sufli un cuvânt faţă de mama şi tata până nu le spun eu.

Du-te sus şi împachetează, a sărit Lea în picioare. Ochii albaştri îi străluceau şi o privea pe Dora ca un înger păzitor, blond, gata să-şi ia harpa şi nimbul. Te muţi la mine şi la Josh.

– Nu, scumpo. Sunt în perfectă siguranță aici.

– Oh, desigur, i-a aruncat Lea.

– Bineînțeles. Poliția îl caută și mi-a pus și pază lângă casă. A râs. O adora pe Lea. Iisuse, iubito, mă culc cu un polițist.

Asta a mai îmblânzit-o puțin pe Lea.

– Nu vreau să rămâi singură. Nici cinci minute.

– Pentru numele lui Dumnezeu…

– Sunt foarte hotărâtă. Lucirea din ochii Leei era elocventă în acest sens. Dacă nu promiți, îl aduc pe John și te luăm pe sus la noi. Și vreau să vorbesc eu cu Jed.

– N-ai decât. Dora și-a ridicat mâinile în semn de capitulare. Nu putea să joace rolul de soră mai mare cu o femeie care era mamă dictatorială a trei copii. N-o să-ți spun nimic în plus. Sunt absolut în siguranță.

Amândouă au tresărit când s-a zgâlțâit ușa.

– Hei! Terri striga și ciocănea. Ce faceți, acolo, încuiate în miezul zilei?

– Nicio vorbă, a murmurat Dora, și s-a grăbit să deschidă ușa. Iartă-mă, luasem o pauză.

Terri a strâns din buze, studiindu-le pe cele două femei. Le suspecta că avuseseră o dispută de familie.

– Se pare că amândouă aveți nevoie de pauză. Dimineața a fost aglomerată?

– Așa s-ar părea. Ascultă, a venit un transport nou în depozit. De ce nu despachetezi? Când termini, stabilești prețurile.

– Sigur. Amabilă, Terri și-a scos haina și a plecat în depozit. Dacă era ceva interesant, putea trage cu urechea prin ușă.

– Noi n-am terminat, Isadora.

– Pentru moment am terminat, Ophelia, a zis ea și a sărutat-o pe Lea pe obraz. Poți să-l pui pe jar pe Jed când se întoarce.

– Așa o să și fac.

– Şi să-l cicăleşti. Vreau să văd cum o să reacţioneze

Lea a pufnit indignată.

– Eu nu cicălesc pe nimeni.

– Eşti campioană mondială, a bombănit Dora, cu cea mai dulce voce.

– Hei, Dora. Terri a scos capul pe uşa depozitului. Zâmbea nedumerită şi avea în mână o copie a unei fotografii a lui DiCarlo, luată de pe computer.

– Ce e cu fotografia tipului care a venit în seara din ajunul Crăciunului?

– Ce? Dora s-a străduit să-şi păstreze calmul. Îl ştii?

– El a fost ultimul client din seara de ajun. I-am vândut statueta Staffordshire – căţeluşa cu pui. A privit fotografia şi a ridicat din sprâncene. Arăta mult mai bine în realitate decât în poza asta. Este un cunoscut de-al tău?

– Nu chiar. Inima a început să-i bată cu putere. Terri, a plătit cu bani gheaţă?

– Pentru Staffordshire? Nu cred. A plătit cu card.

Inima Dorei s-a strâns, dar, actriţă fiind, s-a stăpânit.

– Vrei să cauţi chitanţa?

– Sigur. Terri o privea nedumerită. Să nu-mi spui că tipul era un escroc. Cardul a fost acceptat.

– Nu, sunt convinsă că totul este în ordine. Am doar nevoie de chitanţă.

– Sigur. Avea un nume italienesc, a adăugat ea. Delano, Domarco, cam aşa ceva. Ridicând din umeri a închis uşa în urma ei.

– DiCarlo, a spus Brent, întinzându-i o foaie lui Jed. Anthony DiCarlo, New York. Numai mărunţişuri. Furturi, jocuri de noroc. A făcut puşcărie pentru escrocherie, dar este curat de aproape şase ani.

– Dacă nu a fost prins nu înseamnă neapărat că este curat, a spus Jed.

– NYPD mi-a trimis hârtia prin fax, de dimineață. Este acolo un detectiv care va lucra pentru mine. N-o să fie greu să aflăm dacă băiatu' are sau nu alibi pentru noaptea cu pricina.

– Dacă are unul, e contrafăcut. El este. Jed a aruncat hârtia pe biroul lui Brent. Poate ar trebui să pleci la New York.

– Poate ar trebui să le dăm o șansă prietenilor noștri din „Big Apple".

– O să mă mai gândesc.

– Arăți destul de relaxat pentru un tip care se pregătește să dea cuiva un șut în fund.

Jed s-a strâmbat.

– Par relaxat?

– Mda. Lăsându-se pe spate, Brent a dat aprobator din cap. Soția lui l-ar fi felicitat pentru ușurința cu care detecta o relație amoroasă. S-a întâmplat exact cum am presupus și bombănit și a râs. Dora e o femeie grozavă. Foarte frumoasă căpitane.

– Gura, Chapman, s-a răstit Jed și a ieșit. Ține-mă la curent.

– Așa o să fac. Brent a așteptat până a închis ușa și apoi a ridicat receptorul ca s-o sune pe Mary Pat și să-i dea vestea

18

Jed s-a gândit cum să procedeze. Știa că Dora va fi în magazin, așa că s-a dus direct în apartamentul lui. S-a dezbrăcat și a rămas în șort și maiou înaite de a se așeza pe banca de exerciții. Gândea mai bine după ce lucra la aparat.

Trebuia să decidă cât din cele aflate urma să-i spună Dorei. Avea dreptul să știe totul, dar se punea problema dacă

era bine să știe. Din câte o cunoștea el pe Dora, și începuse să creadă că o cunoștea destul de bine, sigur ar fi vrut să acționeze în vreun fel în afacerea asta. Una dintre cele mai mari bătăi de cap pentru un polițist era amestecul civililor.

Nu că el ar mai fi fost polițist, și-a reamintit, în timp ce ridica greutățile. Dar când un bărbat și-a petrecut aproape jumătate din viață în poliție nu mai putea fi considerat civil.

Cei din New York se vor ocupa de caz. Dar ei nu erau implicați direct. N-a fost nevoie decât să-și amintească de fața palidă și speriată a Dorei, ca să-și dea seama cât de implicat era el în afacerea asta.

Dacă făcea o călătorie la New York și-și băga puțin nasul în treburile lor, nu însemna că se amestecă în investigația oficială. Și dacă ar fi putut face ceva concret, ceva real, poate nu s-ar mai fi simțit atât de...

S-a oprit cu greutățile deasupra capului și a privit în tavan. Cum se simțea? Gâfâind, a ridicat și coborât greutățile.

Și-a dat seama că se simțea inutil. Neliniștit. Neîmplinit. Nimic din viața lui nu fusese finalizat, pentru că nimic n-a început cu adevărat niciodată. Era mai simplu să stea deoparte, fără să se implice. Mai ușor, pe dracu', s-a gândit. A fost nevoie să procedeze așa ca să supraviețuiască.

De ce a intrat el în poliție? Presupunea că din nevoia de ordine, de disciplină, dar, și din nevoia unei familii. Slujba i-a oferit toate astea. Și chiar mai mult. Sentimentul că viața are un sens, că are satisfacții, că e mândru de insigna sa.

Pentru toate astea a plătit cu Donny Speck; dar acum nu era vorba de Speck, și-a reamintit. Și nici de Elaine. Era doar nevoia de a o proteja pe femeia care locuia de partea cealaltă a culoarului. Femeia pentru care a început să simtă ceva.

Mai era un lucru la care trebuia să se gândească.

A continuat să ridice greutățile, când a auzit o ciocănitură în ușă, dar s-a destins când i-a auzit vocea.

– Hei, Skimmerhorn. Știu că ești acolo. Trebuie să îți vorbesc.

– Este deschis.

– Atunci, pe mine de ce mă pui să-mi închid ușa? I-a întrebat. A intrat, într-o ținută foarte oficială, un costum verde dar mirosind a păcat. Oh. A ridicat sprâncenele, privindu-i trupul lung, întins pe banchetă. Scuză-mă că ți-am întrerupt ritualul de bărbat. Poate sunetul tobelor sau niște cântece păgâne în fundal ar fi fost potrivite.

– Vrei ceva, Conroy?

– Vreau o mulțime de lucruri. Niște pantofi roșii de antilopă, două săptămâni în Jamaica, ceainicul Böttger pe care l-am văzut într-un magazin de antichități. S-a dus la el și l-a sărutat pe buzele cu gust de sare. Ar fi bine să termini. Poate mă tulbură să te văd cum transpiri.

– Cred că am terminat. Jed a pus greutățile la locul lor.

– N-o să mai fii atât de iritat când o să-ți spun ce am aflat. A făcut o pauză, pentru a marca dramatismul momentului. Terri a recunoscut fotografia.

– Ce fotografie? Jed s-a dat jos de pe banchetă și s-a întors după prosop.

– Fotografia! Fotografia magică realizată de noi pe computer. Jed, el a fost în magazin în noaptea de Crăciun. De emoție măsura camera cu pași mari, bocănind pe podeaua de lemn cu tocurile și gesticulând. Numele lui este...

– DiCarlo Anthony, a întrerupt-o Jed amuzat, iar Dora a rămas cu gura căscată. Ultima adresă cunoscută, Strada 83-Est, New York.

– Dar cum... Drace. Bombănind, a băgat chitanța la loc în buzunar. Puteai măcar să pari impresionat de talentele mele de detectiv.

– Eşti o adevărată Nancy Drew, Conroy. S-a dus în bucătărie, a luat din frigider o stică de Gatorade şi a băut direct din ea. Dora a rămas în prag, cu o strălucire periculoasă în priviri. Te-ai descurcat bine. Numai că poliţiştii lucrează mai repede. I-ai sunat?

– Nu. Colţurile gurii i s-au lăsat în jos. Am vrut să-ţi spun ţie mai întâi.

– Brent se ocupă de investigaţie, i-a reamintit Jed. S-a întins spre ea şi a apucat-o de bărbie. Nu te bosumfla.

– Ţi se pare.

– Cu gura asta, copilaş, eşti campioană mondială. Ce-a spus Terri despre DiCarlo?

– Brent se ocupă de investigaţie, i-a răspuns politicos. Mă duc acasă şi îi telefonez. Poate el o să mă aprecieze.

Jed a strâns-o uşor de obraji.

– Dă-i drumu', Nancy.

– Bine, dacă aşa vrei. A spus că s-a comportat normal şi că a fost foarte politicos. Trecând pe lângă el, a deschis frigiderul şi a lăsat să-i scape un sunet involuntar de dezgust, tipic feminin. Doamne, Skimmerhorn, ce este chestia asta din castron?

– Cina. Ce altceva să fie?

– Nu poţi mânca aşa ceva. O să pregătesc eu cina.

– DiCarlo, a repetat Jed sec şi a luat-o de umeri înainte să apuce să mai scotocească prin dulapuri.

– A spus că are o mătuşă pentru care ar vrea să cumpere un cadou special. Terri i-a arătat câinele Foo – pe care sunt sigură acum că el l-a luat când a spart magazinul. Gândul pare că o supără foarte tare. A mai spus că era îmbrăcat foarte bine şi conducea un Porsche.

Jed avea nevoie de mai multe informaţii.

– Terri e jos?

– Nu, a plecat. Am închis.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Acum?

– Acum.

– Ei bine, îmi pare rău. Nu știu unde este. Avea întâlnire cu un tip cu care se vede. Când Jed a ieșit din bucătărie a oftat și a reluat. Dacă este atât de important, poți să dai de ea ceva mai târziu la teatru. O să vorbim cu ea câteva minute în culise, între acte.

– Bine.

– Nu văd ce poți afla în plus. Dora s-a ținut după el în dormitor. Am vorbit eu cu ea, iar noi avem numele și adresa.

– Tu nu știi ce să întrebi. Jed și-a scos maioul și l-a aruncat într-un colț. Poate a mai spus ceva. Cu cât știm mai multe cu atât va fi mai ușor să-l facem să vorbească la interogatoriu. Mai avem două ore, așa că dacă vrei într-adevăr să gătești...

Dar ea nu-l asculta. Când s-a întors, stătea în ușă, cu o mână pe inimă și privirea șocată.

– Ce este? Instinctiv, s-a întors să cerceteze camera cu ochii îngustați.

– Patul, a reușit să spună. Oh...

El s-a calmat. Faptul că s-a simțit stânjenit l-a înfuriat. Mai întâi s-a legat de mâncarea lui, acum de felul în care păstra ordinea în casă.

– Este anul în care fata-n casă este liberă. S-a strâmbat privind cearșafurile și cuvertura mototolite. Nu văd ce rost are să le aranjez, dacă tot la fel o să ajungă.

– Patul, a repetat cu respect. Art Nouveau francez, circa o mie nouă sute. O, privește ce incrustații. A îngenuncheat lângă tăblia de la picioarele patului și și-a plimbat degetele pe silueta zveltă a unei femei, care ținea în mână o carafă. Este din lemn de trandafir, a spus și a scos un suspin.

Amuzat, Jed s-a uitat la ea cum se urcă în pat și studia căpătâiul, stând în genunchi.

– O, ce lucrătură! a murmurat. Ce sculptură. A mângâiat [illegible] liniile. Câtă delicatețe!

– Cred că am o lupă pe undeva, i-a spus Jed, când aproape [illegible] lipit nasul de lemn.

– Nici nu știi ce ai în casă, nu-i așa?

– Știu că e una dintre puținele piese din mausoleul unde [illegible] crescut și care mi-a plăcut. Restul este depozitat.

– Depozitat. A închis ochii și gândul a înfiorat-o. Aș vrea să le văd. S-a lăsat pe călcâie, cu mîinile împreunate ca [illegible] rugăciune. O să-ți dau un preț cinstit pentru ce voi putea cumpăra. Numai promite-mi, jură-mi că nu vorbești cu alt dealer înainte de a-ți face eu o ofertă.

– Vino-ți în fire, Conroy.

– Te rog. A coborât pe marginea patului. Exact așa o să fac. Nu aștept nicio favoare din cauza relației personale dintre noi. Dacă ai lucruri pe care nu le vrei. A mai privit o dată dulapătâiul. Doamne, este grozav. Vino aici.

– Oho. Un zâmbet i-a înflorit pe buze. Vrei să mă seduci ca să mai las din preț?

– Nu. Respira deja mai repede când și-a scos jacheta lăsând la vedere combinezonul transparent, verde. Am de gând să te fac să simți că trăiești cea mai grozavă zi, băiete.

– Ah... N-ar fi putut spune dacă era șocat sau excitat. O ofertă nemaipomenită, Conroy.

– Nu e o ofertă, este un fapt. S-a ridicat în genunchi, ca [illegible] lase să-i deschidă fermoarul fustei și să i-o scoată. A [illegible]ngenuncheat pe pat numai în combinezon. Purta un portjartier de aceeași culoare, ciorapi negri și pantofi cu tocuri [illegible]nalte. Dacă nu te am în patul ăsta, acum, o să mor.

– Nu vreau să fiu cauza morții tale. Doamne, genunchii [illegible]i se înmuiaseră. Conroy, sunt transpirat.

Dora a zâmbit.

– Ştiu. L-a apucat de betelia şortului. El n-a opus nicio rezistenţă. O să fii şi mai transpirat. L-a tras în jos şi, când s-a rostogolit peste el, a apucat-o de mâini.

– Fii blândă cu mine, Conroy.

Dora a râs.

– N-ai nicio şansă.

I-a strivit gura cu a ei, i-a desfăcut buzele şi sărutul ei l-a ameţit. Când şi-a eliberat mâinile, ca s-o cuprindă, l-a împins.

Nu mai putea nici să respire.

– Dora, lasă-mă...

– Nu de data asta. Cu degetele înfipte în părul lui a explora gura.

Era dură, neîmblânzită, nesăbuită, chinuindu-l până la nebunie, până n-a mai ştiut dacă s-o alunge sau s-o roage. Şi-a vârât mâinile sub combinezon şi i-a apucat sânii tari şi umflaţi.

S-a arcuit la atingerea lui, cu un gemăt de felină satisfăcută, şi a aruncat totul de pe ea. Cu capul dat pe spate i-a luat mâinile în ale ei şi le-a condus în jos, peste sâni şi pe pântecul plat. Degetele i s-au încleştat de ale lui când a simţit că a adus-o pentru prima dată, înfiorată, spre punctul culminant. Când a încercat s-o răstoarne, şi-a încleştat picioarele în jurul lui, râzând răguşit de iritarea lui.

S-a lăsat în jos şi şi-a înfipt dinţii în umărul lui. Avea gust de sare, de transpiraţie şi de bărbat înfierbântat. Combinaţia o ameţea. Era atât de puternic. Îi simţea muşchii sub degete, ca pe nişte odgoane răsucite. Dar oricât ar fi fost de puternic, ea îl putea face să geamă numai cu dansul degetelor.

A prins-o de carnea fină de deasupra ciorapilor, prea grăbit ca să se mai gândească la vânătăi. Acum, în sfârşit acum l-a lăsat s-o ridice. Privirea i s-a înceţoşat când a simţit înfipt singură în el, îngropând adânc oţelul în catifeaua moale

Ameţit, i-a privit corpul arcuit pe spate, ochii închişi, mâinile care îi alunecau pe propriul trup transpirat, într-o mângâiere frenetică, încolăcind tot mai tare picioarele în jurul lui.

Apoi a început să se mişte. Încet la început, absorbită de propria ei plăcere, primind frenetic şoc după şoc. Apoi s-a mişcat tot mai repede, şi mai repede, cu muşchii coapselor încordaţi şi şoldurile rotindu-se ritmic. De fiecare dată trupul ei devenea rigid şi dorinţa o străbătea ca o săgeată cu vârful de foc.

S-a ridicat încercând să-i prindă sânul în gură, să-i muşte şoldurile, să-i guste buzele. Înnebunit, i-a dat capul pe spate, a sărutat-o pe gât şoptindu-i promisiuni pe care niciunul nu le înţelegea. Singurul lucru clar era că în acel moment ar fi putut muri pentru ea. Şi la fel de sigur ar fi ucis pentru ea.

Punctul culminant a fost marcat de o lovitură violentă, intens aşteptată, care i-a tăiat răsuflarea şi l-a lăsat fără puteri. Iel a înconjurat-o cu braţele şi şi-a ascuns faţa între sânii ei.

– Dora. I-a întors capul ca să-i poată atinge pielea cu buzele. A ţinut-o strâns lângă el, până când a încetat să mai tremure. Când s-a lăsat pe spate, a privit-o uimit. Cu un deget a cules de pe obrazul ei o lacrimă. Ce-i asta?

A scuturat din cap şi l-a strâns mai tare, cu obrazul lipit de al lui.

– După cele întâmplate ieri, am înţeles că nu poate exista nimic mai bun. Că nu se poate mai bine.

Tremurul din vocea ei îl speria.

– Dacă mi-aş fi imaginat că un pat vechi te poate transforma într-o nebună, te aduceam aici cu mult înainte.

Dora a zâmbit, dar avea încă ochii tulburi.

– Este un pat grozav.

– Mai am şase în depozit.

A râs.

– O să ne omorâm unul pe celălalt.

– Îmi asum riscul.

Şi ea la fel, s-a gândit. Şi ea. Pentru că Lea a avut dreptate. Era îndrăgostită de el.

Două ore mai târziu, au ajuns la Teatrul Liberty, la timp ca s-o audă pe sora Nellie demonstrând cum face ca să-i scoată un bărbat din minte. Dora l-a dus pe Jed prin uşa de la scenă şi apoi în culisele din spate. Tatăl ei era acolo, mormăind replicile şi mimând mişcările.

– Hei! Dora l-a ciupit de obraz. Unde-i mama?

– La costume. O mică problemă cu sarongul lui Marcea Sângeroasă. Jed băiatule! I-a strâns mâna lui Jed, cu ochii la scenă. Îmi pare bine că ai venit. Astă-seară audienţa e foarte bună, aproape nu-i niciun loc liber. Replică spumoasă, a mormăit în barbă, apoi a zâmbit sub lumina reflectorului. O replică spumoasă e la fel de plină de veselie ca şi un vals.

– Am venit să văd cum merge spectacolul, i-a spus Dora şi i-a făcut un semn discret lui Jed. Ar trebui să vorbesc cu Terri un minut, în pauză. În legătură cu magazinul.

– Nu vreau s-o faci să iasă din rol.

– Nu-ţi face griji. Şi-a luat tatăl după umeri şi, cu toate că văzuse piesa de nenumărate ori, curând s-a lăsat furat de spectacol.

Jed a stat deoparte, mai mult uimit de Dora şi Quentin decât de ce se întâmpla pe scenă. Aveau capetele apropiate ca şi cum ar fi discutat despre amănunte care ar fi îmbunătăţi spectacolul. Braţul lui Quentin o ţinea după mijloc, iar Dora era înclinată spre el.

Jed a simţit un şoc, ca şi cum cineva l-ar fi lovit în ceafă. Era invidios.

A simțit el vreodată această afecțiune caldă, acest sentiment simplu de prietenie din partea tatălui său? s-a întrebat. Răspunsul era foarte simplu și dur. Nu. Niciodată. Nu-și putea aduce aminte nici măcar o singură conversație care să nu fi fost încărcată de tensiune, deziluzii și resentimente. Acum, chiar dacă ar fi vrut, era mult prea târziu ca să se împace. N-avea rost să încerce să înțeleagă de ce a fost așa.

Când a simțit că vechea amărăciune îl copleșește, s-a grăbit să se întoarcă la cabine. A luat o țigară și a așteptat să apară Terri ca să-i pună întrebări.

Dora a privit peste umăr și s-a întristat văzând că nu mai este acolo.

– Tată?

– Și muzica, a șoptit el. Bine, bine. Hmm?

– Sunt îndrăgostită de Jed.

– Da, draga mea, știu.

– Nu, tată. Sunt cu adevărat îndrăgostită.

– Știu. Pentru nimeni altcineva n-ar fi renunțat să se concentreze asupra spectacolului. Dar s-a întors către Dora cu un zâmbet luminos. Eu l-am ales pentru tine, nu?

– Nu cred că pe mine mă vrea. Uneori pot aproape să văd cum îi sângerează sufletul.

– Cu timpul o să poți schimba asta. „Ce rană s-a vindecat vreodată altfel decât treptat."

– *Othello.* A strâmbat din nas. Nu-mi place sfârșitul piesei.

– Tu o să ți-l scrii pe al tău. Cei din neamul Conroy sunt neîntrecuți la improvizații. I-a trecut prin minte un gând care l-a făcut să-i strălucească ochii. Vrei poate să-i dau un mic brânci? Aș putea aranja să vorbim ca între bărbați, la un pahar de băutură, specialitatea mea.

– Nu. L-a lovit ușor cu degetul peste nas. Nu, a repetat. O să am eu grijă de asta. A lăsat mâna în jos și și-a apăsat-o

pe abdomenul care i se strângea. Sunt speriată, i-a mărturisit S-a întâmplat prea repede.

– Avem asta în sânge, a spus Quentin înțelept. În momentul în care am văzut-o pe mama ta, m-au trecut năduşelile. Foarte stânjenitor. Am avut nevoie de aproape două săptămâni ca să prind curaj şi s-o cer în căsătorie Greşeam toate replicile.

– N-ai greşit o replică în viața ta. L-a sărutat când în sală au izbucnit aplauzele. Te iubesc.

– Asta trebuie să i-o spui lui. A strâns-o uşor. Ascultă, Izzy, ce succes răsunător.

Auzind aplauzele şi agitația care răzbătea din spatele scenei, Jed s-a întors chiar în clipa în care Dora o aborda pe Terri.

– Hei, ce e cu tine, faci pe suflerul astă-seară?

– Nu. Dora a luat-o de braț. Vreau să vorbesc cu tine un minut.

– Sigur. Ți-a plăcut cum am dansat? Lecțiile pe care le-am luat au făcut toți banii.

– Ai fost grozavă. I-a făcut lui Jed un semn şi a condus-o pe Terri printre tehnicieni. Avem nevoie de un colț liniştit la vestiar.

Câteva coriste erau deja acolo şi îşi refăceau machiajul Cu toate că unele erau numai în chiloți, ca să-şi schimbe costumele, niciuna nu i-a aruncat mai mult de o privire lui Jed.

– Pot să-l iau? a întrebat Dora şi a tras un scaun înainte ca cineva s-o poată refuza. Stai jos, Terri, odihnește-ți picioarele.

– Nici nu ştii ce bine e. S-a întors către oglindă şi a luat un burete de machiaj, ca să-şi tamponeze fața transpirată.

– Despre DiCarlo, a început Dora.

– Cine? a întrebat Terri, care își repeta în gând replicile. O, tipul din seara de Crăciun. I-a zâmbit lui Jed. Dora a fost foarte misterioasă în legătură cu el.

– Ce a cumpărat? a întrebat-o Jed.

– O figurină Staffordshire. Nici n-a clipit când i-am spus prețul. Părea că și-o poate permite fără să stea pe gânduri. Și era pentru mătușa lui. Mătușa lui favorită. A spus că ea l-a crescut și că e foarte bătrână. Știu că mulți oameni cred că bătrânilor le-ar plăcea să primească lucruri drăguțe, dar se vedea că el o iubește cu adevărat.

Jed a lăsat-o să termine.

– N-a fost interesat de nimic altceva?

– Ei bine, s-a uitat peste tot, nu s-a grăbit. Am crezut că voia câinele Foo, pentru că dorea un câine.

– Un câine? Ochii lui Jed au sclipit, dar vocea i-a rămas egală și calmă.

– Știi, o statuetă. Mătușa lui colecționează statuete. Câini, adăugat. Vezi, a avut cândva un câine care a murit și…

– N-a fost mai explicit? a întrerupt-o Jed.

– Ah… Terri a strâns din buze și a încercat să-și amintească. Mi s-a părut că vrea un câine care să-i semene celui pe care mătușa lui l-a avut și a murit – regreta că nu găsește exact ce-și dorea. Terri și-a împrospătat rujul și a verificat rezultatul în oglindă. Îmi amintesc că atunci când vorbea de câinele mătușii – cel care a murit – m-am gândit că noi am avut unul din porțelan, care semăna perfect. Era și cum câinele mătușii ar fi fost modelul viu al statuetei noastre. A luat o perie și și-a aranjat părul. Știi, Dora, statueta pe care ai cumpărat-o la licitație. Noi o vândusem deja.

Dora a simțit că-i îngheață sângele în vine.

– Doamnei Lyle.

– Nu știu. Nu m-am ocupat eu de vânzarea aia.

– Da. Zăpăcită, Dora își frângea degetele. Mda, eu am făcut-o.

– Ei! Alarmată, Terri a întors cu scaunul. Te simți bine?

– Da, sunt bine. S-a străduit să zâmbească. Trebuia să iasă afară. Simțea nevoia de aer. Mulțumesc, Terri.

– În regulă. Nu mai stai la spectacol?

– Nu în seara asta. Simțindu-se rău, Dora a alergat spre ușă. Ne vedem mâine.

– Poate trebuia să te duci după ea, i-a spus Terri lui Jed. Era cam palidă.

– I-ai spus tipului despre statueta de porțelan?

– Mda, cred că da. Nedumerită, Terri s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă, ca să vadă dacă Dora era pe coridor. Părea o coincidență extraordinară, știi. I-am spus că am avut un obiect asemănător, dar că l-am vândut. Mă duc să văd cum se simte Dora.

– Mă duc eu.

A prins-o pe Dora chiar la ușa din spatele scenei, pe care o împingea pregătindu-se să tragă aer în piept.

– Liniștește-te, Conroy. A luat-o de umeri și a ținut-o la distanță. Se temea că un gest mai tandru ar fi făcut-o să cedeze nervos.

– Eu i-am vândut-o. Când a încercat să se elibereze, el a ținut-o mai strâns. Pentru numele lui Dumnezeu, Jed, eu i-am vândut-o doamnei Lyle. Nu știu ce voia el de la ea, de ce a omorât-o pentru o statuetă, dar eu i-am vândut-o și a doua el a aflat…

– Am spus să te liniștești. A ridicat-o și i-a apropiat fața de a lui. Tu vinzi o mulțime de lucruri – asta e treaba ta. Nu ești răspunzătoare pentru ce se întâmplă cu oamenii care le cumpără.

– Eu nu pot să fiu așa, a țipat la el. Nu pot să mă detașez așa ușor. Ăsta e felul tău de a fi, Skimmerhorn. Tu ai nevoie

a te asiguri că nu-ți pasă de nimic. Că nimic nu te poate atinge, că nimic nu te poate face să suferi. Ăsta eşti tu, nu eu.

Spusele ei, cu siguranță, l-au făcut să sufere.

– Vrei să te consideri vinovată, foarte bine. A tras-o din nas. Te duc acasă şi n-ai decât să-ți petreci noaptea acuzându-te pentru asta.

– Nu trebuie să mă scuz fiindcă am sentimente. Şi pot să ajung acasă şi singură.

– N-o să ajungi prea departe şi o să-ți pocnească inima însângerată.

Întâi a simțit zumzetul din urechi. Întotdeauna apărea când îşi pierdea firea. Iute, ca un şarpe, a încercat să-l lovească cu mâna stângă. El s-a ferit, dar dreapta l-a nimerit în maxilar şi l-a făcut să-şi lase capul pe spate.

– Ticălosule! Mai târziu, poate ar fi admirat felul în care l-a lovit, dar în clipa aceea a văzut stele verzi. Acum, cu ochii plin de furie, şi-a încleştat pumnii. Ea a ridicat provocator bărbia.

– Încearcă numai, l-a îndemnat. Numai încearcă.

Dacă ar fi citit în ochii ei numai furia, l-ar fi amuzat. Dar dincolo de furie vedea lacrimile gata să izbucnească

– Las-o baltă, a mormăit. În timp ce ea îşi strângea pumnii, a ridicat-o şi a luat-o pe umăr.

Dora a explodat furioasă, înjurând, şi, umilită, a început să-l lovească cu pumii în spate.

- Lasă-mă jos, laşule. Vrei să te baţi?

– N-am lovit o femeie în viaţa mea, Conroy, dar dacă vrei poți să fii prima.

- La dracu', lasă-mă jos şi încearcă. Vor fi nevoiți să te adune de pe caldarâm. Când o să termin cu tine, o să te adune cu fărașul. O să trebuiască... I-a trecut repede, aşa cum se întâmpla întotdeauna. S-a înmuiat şi a închis ochii. Îmi pare rău

Jed era încă furios.

– Taci. Şi-a scos cheile din buzunar, le-a vârât în contact şi, cu o mişcare lină şi sigură, a pus-o jos. I-a protejat capul cu mâna şi a băgat-o în maşină.

Cu ochii închişi, l-a auzit cum înconjoară maşina, deschide uşa şi o închide la loc.

– Îmi pare rău, Jed. Iartă-mă că te-am lovit. Te doare?

Jed şi-a mişcat maxilarul care pulsa.

– Nu. N-ar fi recunoscut nici dacă ar fi fost fracturat. Ai lovit ca o femeie.

– La dracu', nu-i adevărat. Insultată, s-a ridicat în scaun. Privirea rece din ochii lui a făcut-o însă să se aşeze la loc. N-am fost furioasă pe tine, a murmurat ea, în timp ce el ieşea din parcare. Simţeam nevoia să mă descarc, şi tu ai fost la îndemână.

– Sunt încântat că ţi-am fost de folos.

Dacă încerca s-o pedepsească cu tonul ăsta, reuşea de minune.

– Ai tot dreptul să fii furios. A plecat ochii.

Lui Jed îi era mai greu să suporte sinceritatea, decât să încaseze un pumn.

– Las-o baltă. Şi, Conroy, nu spune nimănui că ai reuşit să-mi străpungi apărarea.

Dora s-a întors şi, văzând că ce era mai rău a trecut, i-a zâmbit.

– Voi lua secretul cu mine în mormânt. Dacă te consolează, cred că mi-am rupt câteva degete.

– Nu. I-a luat mâna ducând-o către buze. Surprinderea de pe faţa ei l-a făcut să se uite din nou urât. Acum care mai e problema?

Cum el îi dăduse dumul la mână, ea a ridicat-o spre obraz.

– O clipă m-ai pus în încurcătură, asta-i tot. Nu e stilul tău să fii tandru cu mine.

Stânjenit, s-a mişcat în scaun.

– Nu mă face să regret.

– Probabil nu ţi-aş fi spus nimic, dar lucruri mărunte ca ăsta – sărutatul mâinii sau alte gesturi romantice asemănătoare – mă răscolesc adânc.

– Defineşte, ce înţelegi prin „gesturi romantice asemănătoare".

– Oh, flori, o privire lungă, insinuantă. Acum, dacă mă pricep mai bine, la capitolul priviri-lungi-insinuante te-ai descurcat foarte bine. Dar sunt şi lucruri mai serioase. Cum ar fi să mă duci în braţe pe o scară în spirală.

– N-ai scară în spirală.

– N-am, dar mi-aş putea imagina că am. S-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz. Îmi pare bine că nu mai eşti supărat pe mine.

– Cine a spus că nu mai sunt? Numai că nu vreau să mă bat în timp ce conduc. A tăcut o clipă. Cât despre doamna Lyle, a reluat el, trebuie să verific care este starea ei. Dacă a ieşit din comă m-ar putea ajuta să lămuresc câteva lucruri.

– Ne-ar ajuta, a adăugat Dora calmă. Este conştientă. Nepoata ei a venit la magazin dimineaţă. S-a străduit să-şi păstreze vocea liniştită şi egală. Mi-a spus că doamna Lyle a ieşit din comă, dar doctorii sunt încă rezervaţi în privinţa prognosticului.

– În seara asta este prea târziu să încerc s-o văd. Probabil mâine o să pot aranja ca să intru la ea.

– Nu cred că e nevoie. Trebuie doar s-o rog pe Sharon. Dora a privit drept înainte, încercând să nu arate cât de mult o deranjează faptul că în vocea lui nu distingea nici cea mai mică îngrijorare pentru starea doamnei Lyle. Dar mai întâi vreau să mă asigur că nu-i face rău. N-o să accept să fie interogată după toate prin câte a trecut.

Când a intrat în parcare, cauciucurile au împrăștiat pietrișul.

– Arăt eu a gestapovist, Conroy? Crezi că o să-i pun o lumină în ochi și o să caut cele mai teribile metode ca s-o fac să vorbească?

Fără un cuvânt, a deschis ușa și a ieșit din mașină. El a ajuns la scări înaintea ei și i-a blocat drumul.

– Dora. Încercând să fie calm, i-a luat mîinile. Erau înghețate și țepene. Știu ce fac și n-am obiceiul să bruschez femei bătrâne ca să obțin informații. A privit fix în ochii ei. Nu-i plăcea să ceară. Nu-i plăcea să fie pus în asemenea situații. Dar n-a avut de ales. Ai încredere în mine.

– Am. Uitându-se la el i-a luat mîna. Încredere totală. Întâmplarea m-a zdruncinat, asta-i tot. Mâine-dimineață la prima oră o să iau legătura cu Sharon.

– Bine. Destul de mișcat și el, s-a aplecat și a sărutat-o. Nu, nu-i plăcea să ceară. Nu-i plăcea să depindă de alții. Dar a făcut-o.

– Rămâi cu mine în noaptea asta.

Îngrijorarea din ochii ei a dispărut.

– Speram să mi-o ceri.

19

Dora n-a crezut niciodată despre ea că este îngrozită de spitale. Era tânără și sănătoasă și n-a stat niciodată într-un spital și, mai ales, niciodată ca pacient. Când se gândea la spitale, îi veneau în minte copiii și asistentele, buchetele de flori, eficiența echipei de surori care umblau în sus și în jos pe culoare, în pantofi cu talpă moale.

Era încă în fața secției de terapie intensivă, așteptând să vorbească cu doamna Lyle, și se simțea ca și cum o piatră îi apasa pieptul. Prea multă liniște, s-a gândit. Era prea multă liniște, în care moartea pândea cu răbdare în spatele ușilor de sticlă și al draperiilor subțiri, așteptând să aleagă. Putea auzi zgomotul aparatelor și al monitoarelor, ca și gemetele bătrânei care se văita de durere. De undeva de pe coridor se auzea sunetul jalnic al unui plâns stăpânit.

Aproape imediat a simțit nevoia imperioasă să fumeze o țigară.

Sharon a pășit prin ușa rotativă. Deși arăta ciudat, când l-a văzut-o pe Dora buzele i s-au arcuit într-un surâs.

– Este lucidă. Nu știi cât de bine a fost să vorbesc cu ea.

– Mă bucur. Oscilând între sentimentul de vinovăție și cel de ușurare, Dora i-a luat mâinile lui Sharon în ale ei. Sharon, acesta este căpitanul Skimmerhorn și acesta, locotenentul Chapman.

– Bună. Dora mi-a spus că vreți să vorbiți cu mătușa Alice.

– Am lămurit asta cu doctorul, a spus Brent. Și apreciez colaborarea dumneavoastră.

Gura lui Sharon s-a subțiat într-o linie dură și palidă.

– Oricum, o să mă străduiesc să vă ajut să prindeți persoana care i-a făcut asta mătușii mele. Vă așteaptă.

Jed a observat îngrijorarea cu care Sharon se uita înapoi, pe ușă.

– Nu vrem s-o obosim.

– Știu. A dat din mână, apoi a lăsat-o ușor pe pântecul în care creștea copilul ei. Avea o familie de ocrotit. Și avea o familie de răzbunat. Dora v-a spus să fiți atenți. Anunțați-mă, vă rog, dacă aflați ceva.

– Bineînțeles. Dora a condus-o spre o bancă. Între timp stai jos. Întinde picioarele. Încearcă să te relaxezi.

– Nu avem la dispoziție decât cincisprezece minute să vorbim cu ea, a spus Jed încet, când Dora s-a întors. Să mergem să ne facem treaba. Tu, a adăugat Jed, arătând cu capul către Dora, nu spui nimic, nu faci nimic dacât dacă ți se spune.

– Da, căpitane.

Ignorând-o, s-a întors spre Brent.

– N-ar trebui să intre deloc.

– Ea a văzut statueta, noi nu. Hai să verificăm dacă statueta are vreo legătură cu cele întâmplate. Au trecut în camera asistentelor și au ajuns într-o încăpere mică, mărginită de draperii.

Dora era mulțuimită că i s-a cerut să tacă. Nu avea încredere în vocea ei. Femeia pe care și-o amintea eleganta și entuziastă era întinsă pe un pat îngust, cu ochii închiși și umbriți de vânătăi întunecate. Părul era răvășit și murdar și arăta ca niște rădăcini, iar pielea care se vedea din bandaje era palidă. Avea fața suptă, pomeții îi ieșeau prin pielea care părea destul de subțire ca să plesnească la o simplă atingere.

– Doamnă Lyle. Brent s-a așezat alături și i-a vorbit încet.

Dora a putut vedea vinișoarele vineții de pe pleoape când s-au mișcat. Monitorul continua să țăcăne monoton în timp ce doamna Lyle se străduia să-și fixeze privirea asupra lor.

– Da? Avea vocea slabă și răgușită, ca și cum coardele vocale s-ar fi umplut de nisip în timp ce dormea.

– Sunt locotenentul Chapman. Puteți să-mi răspundeți la câteva întrebări?

– Da.

Dora a privit-o pe doamna Lyle care încerca să înghită. Automat, s-a dat înapoi ca să ia o cană cu apă şi să-i pună paiul între buzele uscate.

– Mulţumesc. Vocea ei era o idee mai puternică. A privit-o pe Dora şi a zâmbit. Domnişoară Conroy. Ce drăguţ că ai venit să mă vezi.

Ordinul lui Jed a fost uitat pe loc.

– Mă bucur că vă simţiţi mai bine. S-a aplecat ca să-şi pună uşor degetele peste mâna slabă a doameni Lyle. Îmi pare rău că aţi fost rănită.

– Mi-au spus că Muriel a murit. Pleoapele i s-au lăsat încet, ca după o furtună care deja a trecut. Mi-a fost foarte dragă.

Vinovăţia era ca un val care lovea în zidul de linişte al Dorei. Nu se putea opune, dar nici nu putea s-o ignore.

– Îmi pare foarte rău. Poliţia speră să-i puteţi ajuta să-l prindă pe omul care a făcut asta. A luat o batistă de hârtie şi a şters uşor obrajii doamnei Lyle.

– Vreau să-i ajut. Cu buzele strânse, l-a privit pe Brent. Nu l-am văzut, locotenente. Nu am văzut pe nimeni. Urmăream ... urmăream un film la televizor şi am crezut că o aud pe Muriel. A tăcut şi s-a agăţat de Dora în încercarea de a se aşeza mai bine. Am crezut că ea vine din spatele meu. Apoi a urmat acea durere îngrozitoare, care parcă a făcut ceva să-mi explodeze în cap.

– Doamnă Lyle, a intervenit Brent, vă amintiţi că aţi cumpărat un câine de porţelan de la domnişoara Conroy cu câteva zi înainte de a fi atacată?

– Da, pentru copilul lui Sharon. O proptea pentru uşă, a spus şi a întors din nou capul spre Dora. Sunt îngrijorată că Sharon nu se odihneşte destul. Stresul ăsta…

– Este bine, a asigurat-o Dora.

– Doamnă Lyle. Jed a făcut un pas înapoi. Vă amintiți orice altceva despre statuetă?

– Nu. Deși încerca să se concentreze, amintirile treceau pe lângă ea ca niște nori. Era destul de drăguță. Un câine de pază, cred, pentru copil. Asta este ce a căutat? Cățelul? Cred – cred că l-am auzit strigând ceva despre un câine. Dar nu e posibil. Jed s-a așezat în așa fel încât ochii ei să privească fix în ai lui. Citea panica în ei, dar trebuia să insiste.

– Ce credeți că l-ați auzit strigând, doamnă Lyle?

– „Unde e câinele?" Și a înjurat. Eram întinsă acolo și nu mă puteam mișca. Am crezut că m-am lovit și am visat. Am auzit pocnituri și țipete, țipete despre un câine. Și apoi n-a mai fost nimic. A închis ochii din nou, extenuată. Sigur n-a omorât-o pe Muriel pentru un cățel din porțelan.

– Dar a făcut-o, nu-i așa? a întrebat Dora când au ajuns cu toții în lift.

– Nu încape nicio îndoială în privința asta. Enervat de ochelari, Brent și-a băgat mâinile în buzunar. Dar asta nu este totul. Glonțul care a ucis-o pe Muriel provine de la același pistol cu care s-a tras în Trainor. L-a privit pe Jed. Același calibru cu acela pe care l-am scos din tencuiala de la magazin.

– Așa că s-a întors după ceva anume. Jed a pășit în lift. N-a fost câinele – sau câinele nu a fost totul. Oricum, ceva a fost.

– Dar piesa nu este valoroasă sau unică, a murmurat Dora. Nu era nici măcar semnată. Am licitat pentru ea numai pentru că mi s-a părut simpatică.

– Ai cumpărat-o la o licitație. Jed examina cu atenție toate posibilitățile. Unde?

– În Virginia. Lea și cu mine am făcut o călătorie pentru cumpărături. Îți amintești. M-am întors în ziua când te-ai mutat.

– Şi a doua zi ai vândut câinele. A luat-o de braţ ca s-o coată din lift, când au ajuns în hol. S-a dat o spargere la magazin, doamna Lyle a fost atacată, şi apoi a urmat o altă spargere. Ce altceva ai mai cumpărat, Dora?

– Ca la licitaţie. O grămadă de lucruri. Şi-a trecut mâna prin păr, lăsându-şi haina descheiată şi afară, în frig, în timp ce păşea între cei doi bărbaţi. Aerul îngheţat a alungat mirosul de spital. Am lista la magazin.

– La licitaţie lucrurile erau expuse pe loturi? a întrebat Brent. Sau pe grupuri de mărfuri care veneau din acelaşi loc sau de la acelaşi vânzător?

– Sigur. Uneori cumperi o ladă de fleacuri pentru o singură piesă. Nu eşti la Sotheby; este mult un talcioc, dar sunt şi multe lucruri de calitate.

– Ce ai cumpărat înainte de câine şi imediat după aceea?

Era obosită, cădea din picioare. Un duduit vag în tâmple anunţa o durere de cap care creştea.

– Doamne, Skimmerhorn, cum crezi că pot să-mi amintesc? Viaţa n-a fost chiar lipsită de evenimente de atunci.

– Aşa procedează un speculant la bursă, Conroy. Vocea lui tăioasă l-a făcut pe Brent să ridice sprâncenele. Îl mai auzise vorbind pe acest ton şi înainte, când Jed interoga un suspect care nu voia că coopereze. Ştii tot ce cumperi, tot ce vinzi şi preţul exact, cu taxe cu tot. Deci, ce ai cumpărat înainte de câine?

– Un vas pentru bărbierit, în formă de lebădă. Vorbea pe un ton repezit. De prin o mie nouă sute. Patruzeci şi şase de dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi. Nu plăteşti taxe când cumperi ca să revinzi.

– Şi după câine?

– O pictură abstractă cu ramă de ebonită. Culorile fundamentale, pe pânză albă, semnată E. Billingsly. Ultima

strigare pentru cincizeci şi doi, şaptezeci şi cinci. A tăcut apăsându-şi mâna pe gură. O, Doamne.

– Exact la ţintă, a murmurat Jed.

– O pictură, a şoptit ea îngrozită. Nu o poză, o pictură. Căuta pictura.

– Să vedem de ce.

Obrajii Dorei s-au albit, în timp ce bâjbâia după mâna lui Jed.

– I-am dat-o mamei. O copleşea senzaţia de greaţă. I-am dat-o mamei.

– Ador musafirii neaşteptaţi. Trixie şi-a fluturat genele bogate, în timp ce întindea braţele spre Jed şi Brent. Sunt încântată că v-aţi făcut timp să veniţi aici, deşi sunteţi atât de ocupaţi.

– Mami, nu avem decât câteva minute, a intervenit Dora.

– Prostii. Trixie deja i-a tras pe cei doi bărbaţi din hol în decorat cu stampe şi pe care îi plăcea să-l numească camera de pictură. Trebuie să rămâneţi la prânz. Carlotta ne pregăteşte ceva grozav, sunt sigură.

– Drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Conroy, dar…

– Trixie. Râsul ei a fost ca un tril uşor, în timp ce punea un deget în pieptul lui Brent. Sunt doamna Conroy numai pentru străini şi pentru colectorii de taxe.

– Trixie. Lui Brent i s-a pus un nod în gât. Nu şi-a imaginat că o să flirteze vreodată cu o femeie destul de bătrână ca să-i fie mamă. Chiar suntem presaţi de timp.

– Presiunea timpului provoacă ulcer. Nimeni din familia mea n-a avut vreodată probleme cu stomacul – în afară de dragul de unchi Will, care şi-a petrecut toată viaţa făcând bani, fără să se bucure de ei. După ce i-a făcut mi i-a lăsat mie. Şi desigur ne-am bucurat foarte mult. Vă rog, vă rog, aşezaţi-vă.

A făcut un gest către scaunele din fața căminului în care trosnea focul. S-a așezat și ea pe o canapea de catifea roșie.

– Ce face fermecătoarea ta soție?

– E bine. Ne bucurăm pentru petrecerea pe care o dați mâine-seară.

– E nostim, nu-i așa? Ochii ei aruncau scântei. Și-a pus neglijent un braț pe mânerul canapelei – o Scarlett matură care își întreținea curtezanii la Tara. Ador petrecerile. Isadora, dragă, sună după Carlotta, te rog.

Resemnată, Dora a apucat un clopoțel de modă veche, care era așezat în stânga, deasupra căminului.

– Mami, am venit numai să iau pictura. Este... este ceva interesant în legătură cu ea.

– Pictura? Trixie și-a încrucișat picioarele. Mătasea albastră a pantalonilor a fâșâit din cauza mișcării. Despre ce pictură e vorba, dragă?

– Cea abstractă.

– O, da. S-a aplecat spre Jed. În mod normal, eu prefer stilul tradițional, dar era ceva atât de deosebit și de rafinat în lucrarea asta... Pot să înțeleg că vă interesează.

– Mulțumesc. A luat-o ca pe un compliment. În orice caz, părea mai simplu să joace rolul în continuare. Îmi place expresionismul abstract – Pollock, de exemplu, cu ritmurile lui liniare complexe. De asemenea, energia și verva lui Kooning.

– Da, desigur, s-a entuziasmat Trixie, cu ochi strălucitori. Jed a avut satisfacția de a observa uimirea întipărită pe fața Dorei. El doar a zâmbit, încântat, frecându-și palmele. Și, desigur, mai este și Motherwell, renumit pentru culorile lui sumbre și umbrele amorfe.

– Genial, a fost de acord Trixie. Absolut genial. Încântată, a privit spre holul de unde se auzea un pas familiar.

A intrat Carlotta, cu mâinile în şoldurile îmbrăcate în pantaloni negri pe care îi purta în loc de uniformă. Era o femeie mică şi îndesată, semănând cu un trunchi de copac cu braţe.

– Ce doriţi?

– Nişte ceai, Carlotta, a poruncit Trixie cu voce de mare doamnă. Ceai chinezesc, cred.

Ochii negri ai Carlottei au măsurat grupul.

– O să rămână la masă? a întrebat cu vocea ei hârâită şi oarecum exotică.

– Nu, a spus Dora.

– Da, a răspuns mama aproape simultan. Pune patru tacâmuri, te rog.

Carlotta şi-a ridicat bărbia.

– Atunci o să mănânce ton. Aşa am stabilit, asta o să mănânce.

– Sunt sigură că o să fie delicios. Trixie şi-a fluturat mâna făcându-i semn să plece.

– E foarte comod, a murmurat Dora, în timp ce se aşeza pe braţul scaunului lui Jed. Se părea că nu puteau scăpa de ceai şi de ton, dar pe de altă parte avea timp s-o chestioneze pe mama sa. Pictura? Am crezut că o atârni aici.

– Aş fi atârnat-o, dar pur şi simplu n-a mers. Prea excentrică, i-a explicat ea lui Jed, pe care acum îl considera un expert în materie. În primul rând, într-o cameră de pictură trebuie să-ţi laşi mintea să se odihnească. Am pus-o în viteza lui Quentin. Susţine că-l energizează.

– O aduc eu.

– Grozavă fată, Isadora noastră, a spus Trixie când Dora a ieşit din încăpere. I-a adresat un zâmbet complice lui Jed. Atât de inteligentă şi de ambiţioasă. Numai un bărbat la fel de deştept ca ea o poate aprecia la adevărata ei valoare. Cred că o femeie care s-a lansat în afaceri poate conduce şi familia şi casa cu acelaşi succes. Ce părere ai, dragă?

Orice răspuns putea fi o capcană.

– Îmi imaginez că poate să facă tot ceea ce își propune.

– Fără îndoială. Soția ta lucrează, nu-i așa, Brent? Și e și mamă a trei copii.

– Așa este. În timp ce Jed lăsa impresia că stă pe un scaun încins, Brent zâmbea. E greu, toată echipa face eforturi, dar ne place.

– Și un bărbat singur, după o anumită vârstă... Trixie a aruncat o privire grăitoare către Jed care abia se stăpânea să nu urle. Beneficiile muncii în echipă. Tovărășia unei femei, mângâierea unei familii. Ești însurat, Jed?

– Nu. Privirea lui Jed era tăioasă în clipa în care Dora s-a întors cu pictura.

– Mami, îmi pare rău, dar va trebui să iei prânzul singură. Am sunat la magazin ca să le spun că mă întorc. Este o mică problemă. Trebuie să plec imediat.

– Oh, dar, dragă...

– O să luăm masa altă dată. S-a aplecat s-o sărute pe Trixie pe obraz. Cred că am ceva potrivit pentru bârlogul tău. Când treci pe acolo o să-ți arăt ce am în vedere.

– Foarte bine. Cu un oftat resemnat, Trixie și-a pus paharul jos și s-a ridicat. Dacă trebuie să plecați, plecați. Dar o s-o pun pe Carlotta să vă dea prânzul la pachet.

– Nu trebuie...

Trixie a bătut-o pe Dora pe obraz.

– Insist. Durează numai câteva clipe.

S-a îndepărtat grăbită, fără să ia în seamă oftatul exasperat al Dorei.

– Foarte simplu, Conroy. Jed a luat pictura din mâna Dorei ca s-o examineze.

– Apropo de simplitate. S-a întors, zâmbind curioasă. Umbre amorfe?

– Am întâlnit-o cândva pe artistă. Tu culegi roadele
– Ar fi interesant de văzut ce culegi tu de la mine.

– Chiar nu-mi place tonul. Dar Dora înghiţea ultima firimitură de pâine, în timp ce Jed termina de desfăcut rama de pe pânză.

– Îmi place cum taie şi amestecă ouăle tari cu murăturile Brent a lichidat al doilea sendviş cu un oftat de satisfacţie

Au ales să lucreze în apartamentul Dorei, nu în magazin pentru că acolo aveau la dispoziţie două camere. Nimeni n-a făcut vreo remarcă în legătură cu faptul că Brent n-a insistat să dea superiorilor pictura sau informaţiile pe care le avea despre ea.

Brent încă îl considera pe Jed căpitanul, chiar dacă nu spunea explicit acest lucru.

– Nu e nimic în ramă. Jed a pus-o atent alături. Nimic de capul ramei, de fapt. O să-i lăsăm pe băieţii de la laborator să arunce o privire.

– Nu poate fi vorba de pictura în sine. Dora a ajutat tonul să alunece cu o înghiţitură de pepsi dietetic. Artistul este un necunoscut – am verificat a doua zi după ce am cumpărat-o în eventualitatea în care aş fi achiziţionat o capodopera fără să ştiu.

Gânditor, Jed a întors pictura pe partea cealaltă.

– Pânza este acoperită cu un placaj. Adu-mi ceva să l scot, Conroy.

– Crezi că poate fi ceva dedesubt? A vorbit din bucătărie scotocind prin sertare. Nişte droguri – nu, mai degrabă diamante. A adus o şurubelniţă. Poate rubine. În zilele noastre sunt mai valoroase.

– Trezeşte-te la realitate, i-a sugerat Jed, şi a început să lucreze.

– Ar putea fi, a insistat ea, ridicând din umeri. Asta ar justifica o tentativă de omor şi înseamnă de obicei bani.

– Suflă-mi mai încet în ceafă. Jed a împins-o de cot, mainte de a scoate placajul.

– Este pictura mea, i-a amintit ea. Am o chitanţă care atestă acest lucru.

– Nimic, a mormăit Jed, în timp ce examina placajul pe care l-a scos din spate. Nu sunt compartimente secrete.

Dora s-a holbat la el.

– Puteau fi.

– Just. Ignorându-i, a bătut cu palma pânza care era acum în vedere.

– Ciudat. Dosul pânzei dovedeşte că este foarte veche. Dora s-a aplecat ca să vadă mai bine. Cu toate că presupun că Billingsly a pictat deasupra unei pânze vechi ca să facă economie de bani.

– Da. Şi uneori oamenii pictează deasupra altei picturi pe care o trec astfel prin vamă.

– Crezi că sub pictură o să descoperi semnătura unui vechi maestru? Amuzată, Dora a dat din cap. Acum cine vorbeşte cu ochii deschişi?

Dar Jed n-a luat-o în seamă, aşa cum n-ar fi acordat vreo atenţie unei muşte care bâzâia pe plafon.

Trebuie să înlăturăm vopseaua să vedem ce este dedesubt.

Abţine-te, Skimmerhorn. Am plătit pentru el. N-am de gând să te las să dai jos vopseaua numai fiindcă tu ai presentimente de poliţai".

- Cât ai dat? Nerăbdător s-a întors spre ea.

Mulţumită că a înţeles-o, şi-a încrucişat mâinile la piept.

– Cincizeci şi doi de dolari şi şaptezeci şi cinci. Dacă îi optzeci, e al tău.

Mormăind, a pus deoparte trusa şi a numărat banii.

Dora l-a sărutat pe obraz şi a acceptat banii. Numai sentimentele puternice pe care le avea pentru Jed au împiedicat-o să-i numere.

– Adjudecat, a spus pe un ton afectat. Şi cu un profit rezonabil. Mai pune ceva şi ne considerăm achitaţi.

– Pentru numele lui Dumnezeu. I-a mai pus câteva bani în palmă. Lacomă.

– Practică, l-a corectat ea şi l-a sărutat ca să încheie târgul. Am câteva lucruri în magazin care ar putea fi de folos. Lasă-mă un minut. Dora a strecurat banii în buzunar şi a coborât.

– Te-a făcut să plăteşti. Plin de admiraţie, Brent s-a întins la loc în scaun. A realizat un profit de douăzeci şi şapte de dolari şi ceva mărunţiş din târg. Credeam că glumeşte.

– Mă îndoiesc că Dora glumeşte când vine vorba de bani. Jed s-a tras înapoi, şi-a aprins o ţigară şi a studiat pictura ei şi cum ar fi putut vedea prin petele roşii şi albastre. Poate avea o inimă bună, dar are mintea unui funcţionar la fisc.

– Hei! Dora a bătut în uşă cu pantoful. Deschide. Am mâinile ocupate. Când Jed a deschis, Dora a dat drumul la o mulţime de haine, o sticlă şi câteva zdrenţe. Ştii, poate ar fi mai bine dacă am chema un expert.

– Pentru moment ne ocupăm noi de asta. A aruncat vechiturile pe podea, apoi a luat sticla. Ce e înăuntru?

– O soluţie pe care eu o folosesc când vreun idiot mi-a găleşte peste tipărituri. A îngenuncheat ca să ruleze covorul. Trebuie să fim foarte atenţi. Dă-mi o mână de ajutor.

Brent era deja lângă ea, amuzat de figura încruntată a lui Jed. S-a ghemuit şi a întins vechiturile.

– Crede-mă am mai făcut asta înainte, i-a explicat ea. Un incult a vopsit dulapul ăsta vechi şi splendid, ca să se potrivească cu culorile din sufragerie. Mi-a trebuit o veşnicie

ca să-l aduc la forma inițială, dar din fericire am reușit. S-a așezat pe genunchi și și-a dat părul din ochi. Mă lași să încerc?

– L-am plătit, i-a amintit Jed. Acum este al meu.

– Voiam numai să te ajut. I-a dat lui cârpa de șters. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca dintr-un colț. În caz că te înșeli…

– N-am de gând să greșesc. Dar a îngenuncheat alături de ea și a început să frece un colț. A înmuiat cârpa și, lucrând încet, cu mișcări circulare și delicate, în cele din urmă a descoperit semnătura.

– Adio, Billingsly, a murmurat Dora.

– Ridică capacul, Conroy. A înmuiat cârpa din nou, apoi a înlăturat vopseaua albă. E ceva dedesubt.

– Glumești. Nerăbdarea răzbătea din vocea ei când s-a apropiat mai tare. Ce este? Nu văd nimic. S-a întins peste umerii lui și a primit un cot în coaste ca să se calmeze. La naiba, Skimmerhorn, voiam doar să mă uit.

– Înapoi. Înlătură cu atenție încă o parte din vopsea. Bani peri, a murmurat el. Ticălosul.

– Ce este? Dora îl înghiontea, încercând să se apropie mai tare de colțul pânzei.

– Claude Monet. O, Doamne, am cumpărat un Monet cu cincizeci și doi de dolari și șaptezeci și cinci de cenți.

– Eu l-am cumpărat, i-a amintit Jed. Cu optzeci.

Copii. Brent a pus câte o mână pe spatele fiecăruia dintre ei. Nu mă pricep la artă, dar măcar știu cine e băiatul meu, și nu cred că oricine poate acoperi o operă adevărată cu o nenorocită de pictură abstractă.

– Numai dacă n-a făcut-o pentru contrabandă, a încheiat Jed.

- Exact. O să fac o cercetare, să văd dacă n-au fost semnalate niște furturi de opere de artă în ultimele luni, care să l includă și pe prietenul nostru.

Putea fi dintr-o colecție privată. Dora și-a lăsat degetele

deasupra semnăturii lui Monet, dar nu a atins-o. Nu mai insista, Jed. Poți s-o strici.

Avea dreptate. Jed și-a domolit nerăbdarea și a pus cârpa alături.

– Știu pe cineva care poate face astfel de restaurări. E o persoană de încredere care va păstra secretul.

– Una dintre bătrânele tale iubite? a întrebat Dora.

– Nu e bătrână. Cu un gest inconștient a întins mâna spre părul Dorei, a privit spre Brent.

– Trebuie să i-o arăți lui Goldman.

– Ăsta este pasul următor.

Jed a privit în jos la semnătura artistului, care se ivea de sub verdele întunecat.

– Nu pot să ți-o cer, dar totuși am s-o fac.

– De cât timp ai nevoie? l-a întrebat Brent.

– Suficient pentru a cerceta casa de licitații din Virginia și a-i lua urma. Vocea lui era inexpresivă.

Brent a dat aprobator din cap și și-a luat haina.

– Am destule pe cap. Sunt ocupat ca să-l cercetez pe DiCarlo. Potrivit rapoartelor NYPD nu a mai fost văzut în apartamentul lui de câteva zile. În afară de asta și de preocuparea de a asigura liniștea femeilor și a copiilor din Philadelphia, mai există destule lucruri la care să mă gândesc. Mi-ați face un mare serviciu dacă ați putea pune cap la cap ce au în comun statueta de porțelan și pictura. Păstrăm legătura.

– Așa facem.

– Și păzește-ți spatele. La revedere Dora.

– Pa, Brent. A rămas un moment nemișcată. Cât de sus ți-a ridicat mingea la fileu?

– Destul de sus.

– Atunci, ar fi mai bine dacă ne-am asigura că putem să o prindem.

– Noi? A luat-o de mână şi a ajutat-o să se ridice. Parcă nu era vorba despre niciun noi.

– Atunci ai o memorie foarte proastă. De ce nu-ţi suni prietena, artista, şi pe urmă să rezervi două locuri pentru zborul spre Virginia? Pot să fac bagajul în zece minute.

– Nu s-a născut femeia care să facă bagajul în zece minute.

– Skimmerhorn. I-a vorbit peste umăr, în timp ce se îndrepta spre dormitor. M-am născut pe drum. Nimeni nu face bagajul mai repede decât un actor care joacă într-un cabaret.

– Nu vreau să mergi cu mine. Poate fi periculos.

– Bine, o să-mi fac rezervarea singură.

– Doamne, eşti o pacoste.

– Şiu deja asta. Oh, şi asigură-te că sunt la clasa întâi. Nu călătoresc niciodată cu diligenţa.

Winesap a bătut uşor la uşa biroului lui Finley. Ştia că şeful lui tocmai încheiase o teleconferinţă de patruzeci şi cinci de minute şi voia să verifice în ce dispoziţie se află. Prudent, şi-a strecurat capul înăuntru. Finley stătea la fereastră, cu mâinile la spate.

– Domnule.

– Abel. E o zi frumoasă, nu-i aşa?

Tremurul din stomacul lui Winesap s-a mai domolit.

– Da, domnule.

– Sunt un om norocos, Abel. Desigur, mi-am făcut singur norocul, ceea ce a simplificat lucrurile. Câţi oameni din cei de pe stradă crezi că se bucură de munca lor? Câţi dintre ei crezi că se duc acasă mulţumiţi după o zi de muncă? Da, Abel, sunt un om norocos. S-a întors cu faţa luminată de un zâmbet. Şi tu ce vrei?

– Am dosarul Isadorei Conroy.

– Excelent lucrat. Excelent. S-a întors spre Winesap. I foarte valoros pentru mine, Abel. În timp ce a luat dosarul Finley l-a bătut pe Winesap pe umerii osoşi cu mâna liber Vreau să-ți dovedesc aprecierea mea. Deschizând primul sertar de la birou, Finley a scos o cutie de catifea.

– Mulțumesc, domnule. Luat prin surprindere, Wine a deschis cutia. Oh, domnule Finley, a spus cu o voc sugrumată pentru că nu pricepea semnificația obiectului p care îl privea.

Părea a fi o lingură în genul celor cu căuşul lar mânerul scurt, în formă de vultur.

– Sunt încântat că-ți place. Am ales-o din colecția m de linguri de pe vremea când eram copil. Cositorul, cred aduce noroc. Un material durabil, adesea subapreciat.

– Mulțumesc, domnule. Mulțumesc. Nici nu ştiu ce spun.

– Pentru nimic. Finley a împins şi mai departe gestul d recunoştință. E doar un semn al aprecierii mele. Acum stat jos, cu degetele pe buze. Mă slujeşti bine, Abel. Eu recom pensez loialitatea, aşa cum pedepsesc trădarea. Rapid, pr şi definitiv. Să nu fiu deranjat o oră.

– Da, domnule. Mulțumesc încă o dată.

Dar Finley îl alungase deja rapid, precis şi definitiv p Winesap din realitatea lui. A deschis dosarul Isadorei Conn şi s-a concentrat asupra acestuia.

20

Când Jed a intrat în Front Royal, cădea o ploaie r Vremea a fost mizerabilă tot parcursul călătoriei cu avio de la aeroportul internațional din Philadelphia la cel d Dulles, şi se părea că va rămâne neschimbată. Aparatul s

dejivrare al maşinii închiriate avea două viteze. De fiecare dată când îl oprea, interiorul se transforma într-o mică saună.

Cum Dora pălăvrăgea în timp ce el conducea, vocea şi observaţiile ei îl relaxau. Nu intenţiona să răspundă şi nici măcar să asculte. Avea un fel aparte de a-l face să-i împrumute atenţia de spirit, chiar dacă el era preocupat de alte detalii ale următorului pas care trebuia făcut.

– Dacă o să te lansezi vreodată într-o afacere bazându-te pe instinct, a comentat Jed, o să faci avere.

– Aşa crezi? Dora a lăsat în jos viziera şi a folosit oglinda pentru a-şi împrospăta rujul. Este un loc de parcare în spatele clădirii.

– Întrucât semnul şi săgeata sunt încă acolo, puteam probabil să-mi imaginez şi eu asta.

– Eşti încă supărat pentru că am făcut bagajul mai repede decât tine.

– N-am fost supărat.

– Sigur că ai fost. Cu un zâmbet strălucitor pe faţă, Dora şi-a încrucişat braţele. Comportament de bărbat. Faptul că ai insistat să conduci, deşi eu ştiam drumul, este tipic pentru un comportament de bărbat. Nu-mi pasă. Eu găsesc că e drăguţ.

– Am insistat să conduc de teamă ca nu cumva să intrecreşti într-un stâlp, pentru că erai foarte ocupată să vorbeşti despre stratul de ozon.

Ah. S-a întins şi i-a dat un sărut. Ai ascultat totuşi.

Şi acum îmi zbârnâie urechile. Jed a apăsat butonul telefonului. Conroy, aminteşte-ţi că nu eşti aici în călătorie pentru cumpărături.

Ştiu, ştiu. S-a uitat în jur, în timp ce ieşea din maşină. Voi sta deoparte ca o fetiţă cuminte şi îmi voi ţine gura.

A aşteptat până a închis uşa.

– Exact. O studia în timp ce ploaia îi uda părul. O gură frumoasă – chiar dacă nu se opreşte în cea mai mare parte a timpului.

– Bine, asta îmi dă palpitaţii. L-a luat de braţ şi l-a îndreptat spre intrare. Nu pare cald înăuntru, i-a spus, în timp ce împingea uşa de metal, care a scârţâit din balamale. Dar măcar este uscat. Domnul Porter are reputaţia unui om extrem de cumpătat. Nu excelează prin exuberanţă, dar afacerile lui sunt foarte profitabile. A respirat adânc şi ochii i-au scăpărat. Priveşte numai la lucrurile astea.

El n-a văzut nimic altceva decât şiruri de mobilă prăfuită şi sticle murdare îngrămădite printre vechituri. Era un talmeş-balmeş de bijuterii, majoritatea dintre ele de foarte prost-gust. În încăpere se vedeau numeroase solniţe de sare şi de piper, amestecate printre alte sticle, niciuna dintre ele curată. Erau acolo şi şepci de călătorie amestecate printre nişte cutii pline cu cărţi cartonate, de zece cenţi bucata.

– Cred că sunt nişte exemplare din Maxfield Parrish.

Înainte ca Dora să reuşească să se uite mai atent, Jed a apucat-o de braţ. Trebuia să acţioneze repede şi fără să se uite înapoi.

– Unde e biroul?

– În faţă, la dreapta. Jed, am vrut doar să văd…

Dar deja o târa după el, ca pe o marionetă trasă de sfori.

– Revino-ţi, Conroy. Îţi transpiră palmele.

– Este o adevărată cruzime, a murmurat ea. Dar şi-a ridicat bărbia. Eşti sigur că nu vrei să vorbesc cu Porter? De la dealer la dealer?

– Am spus că o să vorbesc eu.

– Explozie de testosteron, a şoptit Dora.

Biroul era deschis, dar gol, când au ajuns acolo. Lui Jed i s-a părut că este singura încăpere din clădire unde s-a şters praful în ultimii zece ani. În contrast cu dezordinea de

magazin, biroul din cameră lucea şi toate lucrurile erau la locul lor. În aer plutea o undă vagă de miros de ceară de curăţat, cu aromă de lămâie.

– S-au făcut câteva schimbări de când n-am mai fost pe aici. Curioasă, Dora a întins mâinile. Mapa de pe birou nu era pătată, iar în colţul din stânga se afla o vază de porţelan frumoasă, cu trandafiri roşii. Ultima dată, pe perete era un calendar cu fete – de prin nouă sute cincizeci şi şase – şi în jur parcă ar fi explodat o bombă. Îmi amintesc că m-am gândit cum poate cineva să muncească într-un asemenea haos. A remarcat privirea prietenoasă a lui Jed şi a ridicat din umeri. Stilul meu de dezordine este organizat. S-a oprit ca să arunce o privire în jur şi s-a străduit să nu se apropie prea mult de masa pentru licitaţii. Poate Porter bântuie pe undeva. E uşor de recunoscut. Are o privire de nevăstuică.

– Cu ce vă pot fi de ajutor?

Jed a pus o mână pe umărul Dorei, ca s-o calmeze, şi s-a întors spre femeia îngrijit îmbrăcată, cu ochelarii care îi atârnau de un lanţ de aur.

– Am vrea să vorbim cu domnul Porter.

Ochii lui Helen Owings s-au întunecat şi s-au umplut imediat de lacrimi.

– Oh, a spus ea, şi s-a scotocit în buzunar după o batistă.

– Îmi pare rău. Înainte ca Jed să poată reacţiona, Dora a luat-o de braţ şi a condus-o spre un scaun din cameră. Să vă dau puţină apă?

– Nu, nu. Helen a respirat adânc şi a început să rupă batista în bucăţele. Am resimţit un adevărat şoc când aţi întrebat de el. N-aveaţi de unde să ştiţi, presupun.

– Ce să ştim? Jed a închis încet uşa şi a aşteptat.

– Sherman – domnul Porter a murit. A fost omorât. Helen rostea cuvintele anevoie şi buzele îi tremurau.

– Oh, Doamne. Dora a întins mâna după un scaun şi a aşezat. Avea senzaţia că un ghimpe i se răsucea în creier.

– Chiar înainte de Crăciun. Helen şi-a şters nasul. L-am găsit. Acolo. A ridicat o mână şi a arătat spre birou.

– Cum a fost omorât? a întrebat Jed.

– Împuşcat. Helen şi-a acoperit faţa cu mâinile, apoi le-a pus în poală şi a început să le răsucească. Împuşcat în cap. Bietul Sherman.

– Poliţia suspectează pe cineva? a întrebat Jed.

– Nu. Helen a oftat. Se pare că nu a existat un motiv. N-am observat să fi dispărut nimic. N-au fost semne de luptă. Îmi pare rău. Domnul?

– Skimmerhorn.

– Domnule Skimmerhorn. Îl cunoşteaţi pe Sherman?

– Nu. Se întreba cât de multe să-i spună. Ca de obicei, a decis că e nevoie de strictul necesar. Domnişoara Conroy este dealer în Philadelphia. Suntem aici pentru câteva obiecte care au fost licitate în decembrie, douăzeci şi unu.

– Ultima noastră licitaţie. Vocea i s-a stins. După ce a respirat adânc, a ridicat din umeri şi a făcut un efort evident să se stăpânească. Sper că o să mă scuzaţi că sunt atât de supărată. Abia am deschis din nou magazinul astăzi şi sunt încă puţin tulburată. A existat vreo problemă?

– O întrebare. Jed a zâmbit şarmant şi cu simpatie. Domnişoara Conroy a cumpărat două piese. Ne interesează de unde şi cum au fost achiziţionate.

– Pot să întreb de ce? De obicei, nu ne dezvăluim sursele. În plus, alt dealer poate veni şi supralicita peste noi.

– Ne interesează mai mult proveniența bunurilor, a spus el încurajator. Nu avem de gând să vă stânjenim afacerile.

– Bine... Nu era chiar în regulă, dar Helen nu vedea nimic rău în asta. Am să încerc să vă ajut. Vă amintiţi numărul lotului?

– F cincisprezece şi F optsprezece, a spus Dora plictisită. Îşi amintea şi altceva, ceva ce-i făcea să se întoarcă stomacul pe dos. Dar când Jed i-a rostit numele a ridicat capul.

– F cincisprezece şi optsprezece, a repetat Helen, mulţumită că avea ceva concret de făcut. S-a ridicat şi s-a dus spre dulapul cu dosare. O, da, lotul F provenea dintr-un transport din New York. Un transport mic. A zâmbit, punând dosarul pe birou. Ca să fiu cinstită, domnule Skimmerhorn, cred mai mult că obiectele au fost cumpărate dintr-un talcioc. Îmi amintesc că nu erau de calitatea la care ne aşteptam. Conroy… da, ai cumpărat două obiecte. Mă tem că nu pot să-ţi spun prea multe despre ele. Eu… Bătaia din uşă a întrerupt-o.

– Madam Owings?

– Da, Richie?

– Avem o problemă cu cei de la canalizare. Oamenii se grăbesc.

– Bine, spune-le că vin imediat. Helen s-a ridicat, aranjându-şi părul şi bluza. Mă scuzaţi un minut?

Jed a aşteptat până a ieşit, înainte să pună mâna pe dosar. A cercetat lista, inventarul, preţurile, reţinând ceea ce a considerat necesar.

– Ce faci? l-a întrebat Dora. N-ai voie să-ţi bagi nasul în dosare.

– Fac economie de timp. Haide.

– Îmi ştie numele.

– O să facem còpii şi îi aducem înapoi originalele.

A luat-o hotărât de mână, dar de data asta n-a mai insistat să rămână şi să analizaze ceva din comoara prăfuită. Când au ajuns afară, în maşină, Jed i-a luat bărbia în mâini.

– În regulă. Dă-i drumu'. Te-ai făcut albă ca hârtia acolo.

– Mi l-am amintit pe domnul Ashworth. Ţi-am vorbit despre el. Era dealer, l-am întâlnit la licitaţie în acea zi. A cumpărat o piesă din acest transport.

– Tipul care a fost omorât în timpul unei spargeri, murmurat Jed. Spuneai că magazinul lui e prin apropiere

– Da, la câteva mile de aici.

– O să mergem acolo imediat. A ambalat motorul. Poți să mă dirijezi?

– Da. Dar mai întâi vreau să oprim și să sun la magazin

– N-ai plecat decât de câteva ore, Conroy.

– Nu vreau ca Terri și Lea să fie prin apropiere. Și a încleștat fălcile și a privit drept înainte. Vreau să includă magazinul.

– Bine. Și-a pus mâinile peste ale ei și a constatat că erau reci și rigide. Bine.

Cu toate că și-a luat măsuri de precauție și și-a făcut bagajul pentru mai mult de o noapte, Jed a sperat să plece și să se întoarcă din Virginia într-o singură zi. După vizita la magazinul lui Ashworth nu se mai punea problema să plece imediat.

Dora avea nevoie de un timp să se liniștească.

N-a spus nimic când el a rezervat o cameră la un mic hotel de lângă aeroport. Faptul că a vorbit atât de puțin despre călătoria de la Front Royal l-a îngrijorat aproape la fel de mult ca și informația căpătată de la nepotul lui Tom Ashworth. În urma morții lui Ashworth se pare că spărgătorul a luat figurina.

Jed a deschis ușa camerei de hotel, a pus bagajul alături apoi i-a arătat Dorei un scaun.

– Stai jos. Trebuie să mănânci.

– Nu mi-e foame.

– Ba da, îți este. A ridicat receptorul și a comandat două fripturi, cafea și o sticlă de coniac, fără s-o întrebe. Trei sferturi de minute, a spus când a închis. Ceea ce, probabil, înseamnă patruzeci. Ai timp să te întinzi.

– Eu… Indiferentă, a privit spre pat. Cred că o să fac o baie.

– Bine. Nu te grăbi.

S-a ridicat şi şi-a luat bagajul. Nu s-a uitat la el.

– Nu simţi nimic? l-a întrebat cu o voce din care răzbătea oboseala. Au murit trei oameni – numai trei. Pot fi mai mulţi. Oameni care pot fi în pericol numai pentru că lucrează pentru mine. Şi tu comanzi masa. Nu te îngrozeşte asta? Nu-ţi face greaţă? Nu-ţi provoacă niciun sentiment?

Ultima întrebare i-a pus-o în timp ce-şi strângea bagajul la piept şi se străduia să-l privească în ochi. Jed s-a uitat fix la ea.

– Ba da, îmi provoacă ceva. Mă face să-mi fie scârbă de tot. Fă-ţi baia, Dora. Uită pentru un timp de povestea asta.

Obosită, a ieşit din cameră. A închis uşa încet în spatele ei. Imediat a auzit apa curgând în cadă.

Şi-a aprins o ţigară, înjurând în timp ce se chinuia cu chibriturile. Era dezamăgită de el – asta a citit în privirea ei când, în cele din urmă, s-a uitat în ochii lui. Şi îi păsa, poate prea mult, de ce gândea despre el, de ce simţea pentru el.

S-a întors spre uşa băii şi a ridicat mâna să ciocănească. Apoi şi-a retras-o. Nu era nimic de spus, s-a gândit. Trebuia să acţioneze. S-a întors spre telefon ca să-l sune pe Brent.

– Locotenent Chapman.

– Sunt Jed.

– Ce-ai găsit?

– Doi tipi morţi. Jed a dat drumul la fum şi, automat, a coborât vocea. Sherman Porter, proprietarul casei de licitaţii de unde Dora a cumpărat pictura şi câinele. Împuşcat în biroul lui, chiar înainte de Crăciun. Vrei să-i suni pe cei de aici pentru detalii?

– O s-o fac.

– Ashworth, Thomas, dealer local de antichități, omorât în timpul unui jaf, aproape în același timp cu Porter. A fost la licitație cu Dora și a cumpărat o figurină de porțelan. Jed și-a consultat lista. Un bărbat și o femeie în veșminte de epocă. Înainte de război. Nu a păstrat-o prea multă vreme.

– Valoarea?

– Neglijabilă. Am dat o tură pe-aici ca să aflu ce a mai fost în transport și cine a cumpărat vreun obiect.

– Ai avut ceva de lucru, căpitane. Citește rar lista.

Când a terminat de citit, Jed și-a stins țigara.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai lua urma persoanelor de pe listă.

– Nu e nevoie să mi-o ceri.

– Încărcătura a venit de la New York și se presupune că provine din vânzarea unei proprietăți, dar femeia care se ocupa de licitație pare să creadă că marfa venea dintr-un talcioc – nu chiar ceea ce aștepta. Am obținut numele tipului care a expediat-o. O să-l verific personal mâine-dimineață.

– Dă-mi numele. Pentru orice eventualitate.

– Franklin Flowers, din Brooklyn. Ai vești despre doamna Lyle?

– Starea ei pare să se stabilizeze. Nu-și amintește nimic în plus față de ce ne-a spus.

– Pictura?

– Fosta ta amică lucrează încă la ea. Simpatică ideea de a lucra acasă la bunica ta. Un licăr de amuzament răzbate din vocea lui Brent. Bunica ta mi-a spus, în termeni foarte clari, că munca nu e foarte dificilă.

– Ai pus un om de pază?

– Douăzeci și patru de ore. L-am îmbrobodit puțin pe Goldman și i-am cerut niște favoruri. Fișa postului cuprinde și fursecuri și cafea cu lapte. N-aveam de gând să le scot din

buzunar. Dă-mi numărul tău de telefon pentru cazul în care apare ceva la noapte.

Jed i l-a citit la telefon.

– Ai contribuit cu ceva la asta?

– N-am niciun amestec. Goldman a decis să acorde interes uciderii lui Trainor. S-a prezentat în fața curții. Știi tu: „Când unul dintre oamenii mei este omorât, nu-mi găsesc liniștea până când criminalul nu ajunge pe mâna justiției". Aiureli din astea.

– O să i-l aruncăm pe DiCarlo direct în poală.

– Dacă îl găsim. Se pare că băiatul nostru s-a dat la fund.

– Atunci o să facem săpături până îl găsim. O să te sun de la New York.

A închis, s-a rezemat de căpătâiul patului și a mai aprins o țigară. Apa a încetat să mai curgă. A sperat că ea s-a întins în cadă, cu ochii închiși fără să se gândească la nimic.

Dora era întinsă pe spate. Apa caldă cu săruri de baie îi învăluia corpul și o relaxa. Era mai greu să-și alunge gândurile negre. Vedea parcă aievea cum ochii lui Helen Owings s-au umplut de lacrimi. Auzea încă vocea tremurătoare a lui Thomas Ashworth III, când vorbea despre bunicul lui. Avea încă în memorie paloarea și slăbiciunea doamnei Lyle pe patul de spital, înconjurată de aparate.

Și în fierbințeala apei simțea răceala țevii pistolului care o apăsa în piept.

Și, mai rău, auzea încă vocea egală a lui Jed, vocea indiferentă cu care chestiona victimele, și îi vedea frumoșii ochi albaștri lipsiți de orice emoție. Nu pasiune, nu răceală, nu simpatie.

Oare asta nu înseamnă pentru ea un soi de moarte? s-a întrebat. Nu faptul că nu simți – nu, s-a corectat, ci *că nu-ți permiți* ție însuți să simți. Și era ceva mult mai rău. Și, anume, capacitatea de a te detașa, de a observa și diseca lucrurile până ca durerea să te atingă.

Poate s-a înşelat tot timpul în privinţa lui. Poate că nimic nu-l atinge, nu îi afectează dezinteresul şi obiectivitatea rigidă.

El îşi făcea doar datoria, punea cap la cap piesele unui puzzle, niciuna dintre piese nereprezentând altceva decât un pas înainte spre găsirea soluţiei.

A rămas în apă până când aceasta a început să se răcească. Amâna momentul când trebuia să-l întâlnească. Dora s-a şters atent, apoi s-a uns cu cremă. A lăsat prosopul să cadă, apoi s-a întins după halat. Mâna i-a ezitat, apoi a mângîiat halatul verde-aprins. Şi-a dat seama că, de fapt, a ignorat latura lui sensibilă.

Oftând uşor, şi-a pus halatul. Era propria ei greşeală, a decis. Întotdeauna părea să vrea mai mult şi întotdeauna era dezamăgită dacă nu i se oferea ceea ce voia.

A deschis uşa, lăsând să iasă un val de aburi şi de parfum. El stătea la fereastră, privind ploaia. Masa adusă de room-service era alături de el, pregătită pentru două persoane. Deja îşi turnase o cană de cafea şi s-a întors spre ea, ducând cana la buze.

A avut senzaţia că a încasat un pumn în plex când a văzut-o intrând în cameră. Baia i-a readus culorile în obraji şi pielea îi era catifelată. Părul strâns cu grijă în sus era umed de la aburi. Aproape imediat încăperea s-a umplut de mirosul ei.

A micşorat lumina, nu pentru a crea o atmosferă romantică, ci pentru că a considerat că o lumină mai blândă o să-i facă mai bine. Acum părea fragilă şi drăguţă, ca o floare sub sticlă.

S-a străduit să-şi ducă cana până la gură şi să soarbă încet.

– Masa e servită, a spus şi a pus cana alături. Ar fi bine să mănânci cât este fierbinte.

Ea a observat că acum ochii lui nu mai erau goi. Nu exprimau dezinteres. Era mai mult decât dorință ce citea în el, mai mult instinct, mai multă nevoie decât poftă trupească. Era flămând după o femeie. După ea.

– Ai încercat să faci ca lucrurile să fie mai uşoare pentru mine. De ce nu şi-a dat seama de asta mai devreme? s-a întrebat.

– Ți-am dat puțin combustibil, asta-i tot. A început să împingă scaunul, dar ea s-a ciocnit de el. Brațele l-au cuprins, corpul ei s-a apropiat mai tare, şi-a lipit fața de gâtul lui. A ținut-o strâns, mângâindu-i spatele în timp ce privea şiroaiele de ploaie care curgeau pe fereastră.

– Am fost speriată.

– Nu trebuie să fii. A strâns-o mai tare lângă el, apoi i-a dat drumul. Nimic n-o să ți se întâmple.

– Am fost speriată că nu vei fi aici ca să mă ții aşa când o să am nevoie de tine. Sau dacă o făceai, era pentru că şi ea reprezenta o parte din slujba ta pe care, din amabilitate, nu o puteai evita.

– Eşti stupidă. Nu fac nimic din amabilitate.

A râs, uimită şi ea de propria reacție.

– Ştiu. Ştiu asta. Dar, vezi, ți-am stat în drum. Şi-a dat capul pe spate şi astfel a putut să-i vadă fața, aşa că a putut citi ceea ce spera să descopere. Impunându-ți să te implici sentimental, nu ți-ai dat seama dacă faci ceea ce trebuie să faci.

– Nu ştiu ce simt pentru tine.

– Ştiu şi asta. A ridicat o mână spre obrazul lui, alungând mângâierea. Acum simt că mă vrei, ceea ce este destul. Şi-a lipit buzele de ale lui, sărutându-l. Fă dragoste cu mine.

Dorința s-a răsucit în el.

– Nu de asta ai nevoie acum.

– Ba da, de asta. L-a tras spre pat. De asta am nevoie.

*

Mai târziu, s-a încolăcit de trupul lui, moale și adormit. A fost atât de tandru, s-a gândit. Atât de răbdător. A uitat cine era, în tot acest timp, de ce se aflau aici. I-a dat tot ceea ce a dorit și a primit tot ce ea avea de oferit. Acum asculta ploaia și și-a lăsat conștiința să adoarmă.

– Mâncarea trebuie să fie rece acum, a spus Jed. Dar trebuie să mănânci ceva. Erai gata să te prăbușești când am intrat.

– Mă simt mai bine. A zâmbit când el și-a împletit degetele cu ale ei. Făcea lucrurile ca și cum era ceva firesc, s-a gândit. S-a întrebat dacă își dă seama. Spune-mi, ce facem în continuare?

– Dimineață plecăm la New York.

– Ai spus noi. S-a tras mai aproape de el. Ai făcut progrese, Skimmerhorn.

– Am evitat o discuție.

– Uh-uh. Îți place să mă ai în preajmă. Poți foarte bine să te împaci cu ideea asta.

– Îmi place să te am în pat. În restul timpului ești o pacoste.

– Poate așa este, dar și asta îți place. Dora a sărit din pat, apoi și-a aranjat părul ciufulit. M-ai făcut să mă simt mult bine.

Și-a trecut degetele peste sfârcurile ei.

– Plăcerea a fost de partea mea.

A râs și și-a dat părul pe spate.

– Nici chiar așa – deși a fost excepțional. Zâmbind tandru, și-a frecat mâna de bărbia lui. Și mie îmi place să te am alături.

A apucat-o de încheieturi și a ridicat-o.

– Poate n-ar trebui să-ți placă. Poate ar trebui să fugi cât se poate de repede în altă direcție.

– Nu cred.

– Nu mă cunoşti, Dora. N-ai nicio idee de unde vin şi dacă ai să afli n-o să înţelegi.

– Pune-mă la încercare.

El a scuturat din cap şi a sărit în picioare.

– Pune-mă la încercare, a mai spus ea o dată, şi a făcut-o cu îndrăzneală.

– Vreau să mănânc. Şi-a tras blugii şi i-a întors spatele, îndreptându-se spre friptura rece.

– Grozav. Putem vorbi în timp ce mâncăm. Nu voia să rateze ocazia. Punându-şi halatul, s-a aşezat lângă măsuţa cu mâncare. El a cerut doar o cană pentru cafea. Evident, s-a gândit ea, şi-a imaginat că dacă bea cafea rămâne trează, în timp ce el voia ca ea să doarmă. Şi-a turnat cafea în paharul de coniac şi a băut-o rece şi fără zahăr.

– De unde vii, Skimmerhorn?

El regreta că se pusese în acea situaţie.

– Philadelphia, a spus simplu, şi şi-a tăiat o bucată de friptură.

– Philadelphia sursa banilor, l-a corectat ea. Ştiu. Cu asta, i-a dat lovitura esenţială. Mai ştiu că banii ăştia au venit din ambele părţi şi că mariajul părinţilor tăi a avut ca scop fuziunea capitalului. Şi-a pus sare pe friptură. Şi că au provocat numeroase scandaluri publice.

– S-au urât unul pe altul de când mă ştiu. A ridicat din umeri. În privinţa fuziunii ai avut dreptate. Niciunul dintre ei nu a vrut să piardă ceva din averea adunată, aşa că au trăit împreună într-o atmosferă de dezgust şi animozitate reciprocă, timp de douăzeci şi şapte de ani. Şi, ironia sorţii – sau poate aşa a trebuit –, au murit împreună când şoferul a pierdut controlul limuzinei în care se aflau.

– A fost greu pentru tine să-i pierzi pe amândoi în felul ăsta.

– Nu. A ridicat ochii şi i-a întâlnit pe ai ei. N-a fost. Nu am simţit nimic altceva pentru ei cât timp au trăit decât un fel de dispreţ. Ţi-am spus, nu poţi să înţelegi.

A aşteptat un moment şi a mâncat pentru că mâncarea era acolo şi umplea un gol.

– Greşeşti. Cred că înţeleg. Nu i-ai respectat şi ca urmare ai renunţat să-i mai iubeşti.

– Niciodată nu i-am iubit.

– Sigur că i-ai iubit. Un copil iubeşte întotdeauna până când este destul de rău rănit – şi, adesea, şi după aceea. Dar dacă ai încetat să-i iubeşti, asta s-a întâmplat pentru că aşa ai simţit. Iar moartea lor te-a făcut să te simţi vinovat pentru că n-ai putut simţi mai mult. S-a oprit din nou, măsurându-l din priviri. Sunt destul de aproape?

Se dădea în el o luptă, dar nu se simţea în stare să recunoască acest lucru.

– Au avut doi copii pe care nu i-au dorit în mod special a continuat. Elaine, apoi eu, pentru că era nevoie să le dureze numele mai departe. Mi s-a reamintit asta mereu şi mereu în anii copilăriei.

„Eşti un Skimmerhorn. Tu eşti moştenitorul. Manile au puţină recunoştinţă. Lasă deoparte supărarea".

– Responsabilităţile mele, a continuat Jed, alungând fantomele resentimentelor. Şi aşteptările lor. Părinţii tăi au vrut să intri în teatru; ai mei au vrut să fac mai mulţi bani pentru a spori averea familiei.

– Şi în felul nostru, amândoi i-am dezamăgit.

– Nu e acelaşi lucru, Dora. Ambiţiile părinţilor tăi pentru tine izvorau din mândrie; în cazul părinţilor mei, era vorba de lăcomie. În casa noastră nu a existat afecţiune.

Detesta faptul că trebuia să spună asta, detesta să-şi amintească, dar ea a pus în mişcare caruselul şi el nu se putea opri până nu închidea cercul.

– Sora ta...

– Nu a însemnat pentru mine mai mult decât am însemnat eu pentru ea. A spus-o sec, pentru că era dureros de adevărat. Un accident al sorții ne-a făcut pe amândoi prizonieri în aceeași celulă, dar noi n-am fost niciodată prea iubitori unul față de celălalt. Toți patru ne-am petrecut timpul evitându-ne unii pe alții. A zâmbit, cu oarecare umor. Chiar într-o casă de asemenea dimensiuni nu era întotdeauna foarte ușor.

Deși știa că nu a intenționat asta, i-a trezit simpatia.

– Nu era nimeni acolo cu care să poți vorbi?

– Despre ce? A râs ușor. Nu era niciun secret că părinții mei se urau. Bătăliile în public nu erau decât începutul. Întotdeauna se încheiau acasă. Dacă nu săreau unul la gâtul celuilalt, o făceau cu mine și cu Elaine. Eu m-am orientat spre furtișaguri mărunte, răutăți din răzbunare și scurte revolte. Ea spre bărbați. A făcut două avorturi înainte de a împlini douăzeci de ani. Se străduiau să mușamalizeze lucrurile, așa cum procedau și în cazul meu când intram în conflict cu legea. Degeaba ne-au trimis la internat. Eu am reușit să fiu dat afară, iar Elaine s-a încurcat cu unul dintre profesori. În cele din urmă, și-au luat mâinile de pe noi – a fost unul dintre puținele lucruri asupra căruia au căzut de acord. Au făcut o înțelegere cu Elaine să-i dea o sumă de bani dacă se mărită cu primul candidat care îi iese în cale. Eu am plecat să trăiesc alături de bunica. Primul mariaj al lui Elaine a durat numai doi ani. Eu m-am înscris la academia de poliție în același an în care ea a divorțat. Asta chiar că le-a pus capac. A ridicat sticla de coniac și și-a umplut paharul. Au aranjat să ne scoată pe amândoi din testament, dar nu au vrut să înstrăineze tot ce au adunat. Așa că Elaine a pus mâna pe alt soț, iar eu mi-am luat insigna. Și ei au murit.

Simțea prea mult – mult mai mult decât aştepta el de la ea. Milă pentru copil, furie din partea lui, regretul pentru apartenența la o familie care nu avea nimic care să-i țină împreună pe membrii săi.

– Poate ai dreptate, a spus încet. Nu înțeleg cum unii oameni pot sta împreună când nu se iubesc. Sau cum pot fi incapabili să-şi iubească copiii. Asta nu înseamnă că nu te înțeleg pe tine.

– Ce trebuie să înțelegi este faptul că eu nu sunt în masură să-ți ofer ceea ce vrei.

– Atunci asta e problema mea, nu? A luat sticla de coniac şi şi-a turnat. Mi se pare că ți-e teamă că ți-aş putea oferi exact ce-ți dorești.

21

Dorei i-a plăcut întotdeauna New Yorkul. Cu anii în urmă chiar s-a imaginat trăind acolo. Într-o mansardă din Village, frecventând un cerc de prieteni boemi care întotdeauna se îmbracă în negru şi sunt la curent cu ultimele noutăți literare. Şi având o vecină excentrică, fireşte, mereu îndrăgostită şi abandonată de bărbatul greşit ales.

Dar pe atunci avea paisprezece ani, şi între timp opțiunile ei se schimbaseră.

Totuşi, încă iubea New Yorkul pentru agitația lui perpetuă, energia şi aroganța lui. Îi plăceau oamenii care treceau grăbiți pe trotuare, atenți să nu dea ochii cu nimeni, cumpărătorii încărcați de pachete de la Saks, Macy şi Bendel, magazinele de electronice în care era un veşnic du-te-vino, vânzătorii de alune prăjite de pe trotuare şi gălăgia şoferilor de taxi.

– Ticălosul, a murmurat Jed, când un taxi i-a tăiat drumul, evitând în ultimul moment o coliziune.

Dora a zâmbit.

– Grozav, nu?

– Da. Nu cred că vreun polițist apucă să scrie o contravenție în iadul ăsta, până la sfârșitul secolului.

– N-ar avea prea mare efect. Mai ales – oh, privește. Dora a lăsat geamul în jos și a scos capul afară.

– Pleacă de acolo, o să mori.

– Vezi magazinul ăla? Dora a făcut ochii mici, nu din cauza fumului, ci ca să încerce să descifreze numele și adresa magazinului. Era nemaipomenit. Dacă găsești un loc de parcare nu-mi trebuie decât cinci minute.

El a strâmbat din nas.

– Trezește-te la realitate, Conroy.

A oftat și s-a lăsat din nou în scaun.

– Poate după ce rezolvăm, o să ne întoarcem. Tot ce trebuie să facem este să înconjurăm strada.

– Las-o baltă. Nu sunt destule magazine în Philadephia?

– Sigur că sunt. Nu asta e problema. Pantofi, a spus cu un oftat lung și a studiat vitrina altui magazin, în timp ce Jed se lupta cu traficul de pe Madison Square. Sunt ieftinirile de după Crăciun.

– Puteam să fiu mai prudent. La dracu', nu-mi sta în drum, a strigat și a adoptat o atitudine mai agresivă depășind un taxi. Puteam să fiu mai prudent, a repetat, decât să te duc prin Manhattan. E ca și cum ai da o halcă de carne unui câine flămând.

– Puteai să mă lași pe mine să conduc, l-a corectat ea. Aș fi fost mult mai atentă și nu aș fi fost în stare să mă uit și la magazine. În plus, tu ești cel care a vrut să caute apartamentul lui DiCarlo.

– Și să ajungem acolo în viață.

– Sau puteam să luăm un taxi până la aeroport.

– Subliniez cuvintele *în viață*.

Dora se simțea în formă.

– Știi, putem înnopta într-un hotel scump și oribil în centru. A privit către un butic. Magazin.

– Asta nu e o călătorie turistică, Conroy.

– Doar am încercat să exploatez situația la maximum.

Ignorând-o, Jed a întors pe strada Optzeci și trei, după care a început dificila operație de găsire a unui loc de parcare.

– Intenționez să am încredere în tine.

– Foarte bine. S-a pregătit să fie demnă de încredere în legătură cu ce?

– Vreau să stai la volan cât timp eu mă duc și-l verific pe DiCarlo – să-l găsesc pe administrator sau poate niște vecini.

Ea s-a îmbufnat.

– De ce nu pot să vin și eu?

– Pentru că vreau ca mașina să fie aici când mă întorc. Dacă trebuie s-o muți, conduci în jurul blocului și nu te oprești nici să te uiți la haine sau la pantofi și parchezi chiar aici. Ai înțeles?

– Nu sunt tâmpită, s-a repezit ea, iar el a sărutat-o la plecare.

– Încuie ușile, Conroy.

Au trecut cinci minute, apoi zece, apoi douăzeci și Dora s-a decis să-i lase lui Jed un bilet, ca să-i spună că se duce la un magazin și apoi cheamă un taxi care s-o aducă înapoi. Tocmai căuta în poșetă un carnețel, când Jed s-a îndreptat în fugă spre mașină.

A pornit motorul și a așteptat momentul potrivit să intre din nou în trafic.

– Acum cum dracu' ajungem în Brooklyn?

– Asta este tot ce ai să-mi spui? Te-am așteptat timp aproape jumătate de oră, și acum vrei harta Brooklyn-ului

– Administratorul m-a lăsat să intru în apartamentul lui DiCarlo.

– Asta nu este o scuză. A tăcut un moment supărată, dar curiozitatea a fost mai puternică. Şi? Ce ai găsit?

– Două duzini de pantofi italieneşti. Mai multe costume Armani. Câteva sticle de Dom Perignon şi desuuri de mătase aşezate pe culori.

– Lui DiCarlo îi plac lucrurile de calitate.

– Am mai găsit un carnet de cecuri în valoare de ceva mai mult de şapte mii, un porţelan întruchipând-o pe Maica Domnului şi mai multe poze de familie înrămate.

– Îşi economiseşte banii, nu şi-a uitat rădăcinile credinţei şi îşi iubeşte familia. Până aici, nu pare un criminal sângeros.

– Şi Ted Bundy avea o faţă drăguţă şi un zâmbet simpatic. A întors pe Lexington şi s-a îndreptat spre centru. Am mai găsit nişte hârtii cu antetul E.F., Incorporated, cu sediul în LA şi cu o filială aici, în Manhattan, o grămadă de scrisori tot de la ei şi cam o duzină de mesaje pe telefon de la mama, vărul Alphonso, mătuşa Sophia şi câteva de la o pipiţă numită Bambi.

– De ce dacă pe o femeie o cheamă Bambi trebuie neapărat s-o consideri pipiţă?

– Am greşit. A aprins farurile. Doar pentru că îi spune lui DiCarlo Tony-iubiţel, chicoteşte şi lasă mesaje scâncind cu o voce de copil, n-am niciun motiv să-mi imaginez că este o pipiţă.

– Aşa e mai bine.

– Ce n-am găsit însă a fost o agendă cu adrese, paşaportul sau bani lichizi. Având în vedere asta, şi faptul că n-a răspuns la mesaje, că nimeni din clădire nu l-a mai văzut de mai bine de o săptămână, că nu şi-a ridicat poşta, înclin să cred că n-a mai dat pe aici în ultimul timp.

– E o deducție rezonabilă. Crezi că mai este în Philadelphia?

A spus asta încet, cuprinsă de îngrijorare.

– Este o posibilitate. Nimeni n-o să facă nimic familiei tale, Dora. N-ar avea niciun motiv.

– Cred că ai dreptate. Dacă este acolo aşteaptă să mă întorc eu. S-a strâmbat. Optimist gând.

– N-o să se apropie de tine. Am promis.

Jed s-a îndreptat spre Brooklyn, trăgând din ţigară şi cu un sentiment nu foarte neplăcut de a se afla în trafic. Până să găsească adresa lui Franklin Flowers, a pus cap la cap elementele care păreau atât de lipsite de legătură între ele le-a amestecat, apoi le-a rearanjat. A tras maşina încet spre un loc de parcare.

– Ai ajuns unde-ţi doreai, Conroy. S-a întins spre ea, aplecând capul ca să se uite mai bine la vitrina magazinului prin fereastra dinspre ea.

F. FLOWERS
VÂNZĂRI ŞI CUMPĂRĂRI

– Cine acţionează? a întrebat. Nu uita, Conroy…

– Ştiu. Tu vorbeşti.

Au intrat în magazin. Nu era mai mare decât un living plin de mărfuri, de la ursuleţi la lămpi cu picior. Jed n-a văzut pe nimeni, dar a auzit voci venind din camera din spate de după o draperie. Aşa cum indica un semn de pe tejghea, a sunat din clopoţelul de alamă, asemănător celor care se află odinioară pe masa modestelor case de toleranţă din Brooklyn.

– Un moment, vă rog. Era o voce melodioasă de bărbat. Flowers era tot atât de amabil precum o sugera şi numele lui. Înainte ca Dora să termine de studiat sticlele Avon, el a apărut de după draperie, în zornăit de mărgele şi miros de fum.

Era un om înalt, de vârstă medie. Ca şi ursuleţii lui, era rotofei, cu o faţă bonomă şi radiind de amabilitate. Părul pleca din dreptul unei urechi, în aşa fel încât câteva şuviţe din puţinul lui păr blond să acopere chelia. Între două degete ţinea o ţigară maro, subţire.

– Bună dimineaţa! Vocea lui cântată te ducea cu gândul la o profesoară de grădiniţă care recită alfabetul. Nu, nu. Şi-a aruncat ochii pe nişte ceasuri care rămâneau în urmă. E deja după-amiază. Cum zboară timpul. Totdeauna sunt în criză. Îmi pare că lumea se mişcă prea repede pentru mine. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Cât timp Dora era ocupată să-l admire pe jovialul uriaş, Jed a preluat conducerea:

– Domnul Flowers?

– Da, sunt Frank Flowers şi ăsta este locşorul meu. A tras delicat din ţigară, scoţând fumul printre buzele strânse ca pentru un sărut. Cum puteţi vedea, cumpărăm şi vindem tot felul de lucruri. Ce vă poate interesa astăzi?

– Îl cunoaşteţi pe Sherman Porter?

Expresia de jovialitate a lui Flowers a dispărut brusc.

– Bietul Sherman. Am primit vestea chiar acum două zile. Tragic. Lumea în care trăiesc adesea mă îngrozeşte. Împuşcat ca un câine la propriul birou. S-a înfiorat. Groaznic. Pur şi simplu groaznic.

– I-aţi expediat un transport, a continuat Jed în timp ce Flowers a oftat şi a tras un fum. Acesta a ajuns în Virginia pe douăzeci şi unu decembrie.

Oh, da. Flowers a zâmbit trist. Cine ar fi crezut că o să-l vadă pentru ultima oară? Soarta nu este altceva decât un mister crud şi capricios. Eram asociaţi şi, îmi place să cred, prieteni.

Jed a scos hârtiile pe care le-a luat din dosarul lui Helen.

Se pare că au existat ceva probleme cu transportul.

– Serios? Flowers a lăsat supărarea deoparte şi s-a încruntat la auzul acestei afirmaţii. Mi se pare ceva neobişnuit. Helen n-a pomenit niciodată de asta – desigur este de înţeles în acele împrejurări tragice, presupun. Dar în loc să vă trimită la New York, ar fi trebuit să-mi dea un telefon.

– Avem şi alte afaceri aici, a spus Jed calm. Aţi obţinut mărfurile de la o vânzare particulară?

– Una mică, da, în Catskills. Ce aer, ce peisaj! Am luat câteva bijuterii fără mare valoare. Câteva dintre pieselе mai mari le-am vândut altor clienţi. N-avea rost să trimit cu vasul mobila grea în Virginia, când existau debuşeuri mult mai aproape de casă.

A dat drumul la două rotocoale de fum.

– Vedeţi, cel mai adesea acţionez ca agent pentru dealeri. Locşorul ăsta – a privit magazinul de jurîmprejur, ca un părinte un copil mult aşteptat – îmi este foarte drag, înţelegeţi, dar cu greu am putut să mă feresc de lupul de la uşă. Aşa cum am spus, am ales câteva lucruri drăguţe pentru Sherman. Flowers a pus ţigara într-o scrumieră de marmură. Nu înţeleg ce problemă ar fi putut fi.

– Pictura, a zis Jed.

– Pictura? Flowers s-a încruntat cu o mână în şold. Nu i-am trimis nicio pictură.

– Una abstractă, semnată E. Billingsly.

– Abstractă? Dând din cap, Flowers a chicotit ca o fetiţă. O, Doamne, nu. N-am atins niciodată o pictură abstractă. Prea bizară pentru gusturile mele. Şi e atât de greu s-o vinzi. Nu, cred că la mijloc este o greşeală.

– Aveţi o listă a inventarului transportului?

– Normal. Sunt un om organizat. O pictură abstractă. Nu mă mir că Helen a avut o problemă. Mă întorc într-o clipă.

A dispărut în spatele draperiei.

– Poate a avut un partener, a şoptit Dora. Şi partenerul lui a pus pictura în transport. Sau poate... S-a oprit când Flowers a păşit înapoi, aducând două dosare, unul galben şi altul roşu.

– Am un cod pe culori, cum vedeţi. Zâmbind, a pus dosarele pe masă. Acesta galben cuprinde exact ce am cumpărat la licitaţie. A deschis dosarul. Înăuntru erau aranjate meticulos listele cu mărfurile, cu descrierea lor.

– Asta a fost ... în decembrie 12, cred. Le-a răsfoit repede. Şi aici suntem deja în ianuarie. Timpul trece aşa de repede. Cu atenţie, a pus paginile de la început cu faţa în jos şi a bătut cu degetul pe o filă. Proprietatea Woodlow, Catskills, decembrie 12. Puteţi vedea aici întreaga listă, cu chitanţele ataşate. Nu există nicio pictură.

Nu exista nici câinele de porţelan, a observat Jed. Sau figurina corespunzând descrierii făcute de Tom Ashworth.

– Şi ăsta este unul dintre dosarele transportului, mai ales cel al afacerii cu Sherman – Dumnezeu să-l odihnească. Aşa cum vedeţi, a spus deschizîndu-l, capacul a fost pus ultimul – şi l-a legat mânuitorul de colete. A râs vesel. Trebuie să se fi amestecat printre lucrurile mele după descărcare. Sherman, fie binecuvântat, era puţin cam neglijent.

– Da, a spus Jed. Sunt convins că aveţi dreptate.

– Nu are dreptate, a spus Dora în timp ce deschidea uşa maşinii. Am văzut când se descărca lotul. Tocmai sosise.

– Da. Jed şi-a scos cheile, dar n-a pornit maşina. Se juca cu cheile, cu ochii în gol.

– Pictura a existat. Eu am cumpărat blestematul ăla de obiect.

– A existat o pictură, a acceptat Jed. A existat un câine de porțelan și o grămadă de ale lucruri. Niciunul dintre ele nu este înscris pe lista lui Flowers. Nici măcar un obiect.

– Poate că a mințit. S-a uitat înapoi pe stradă, scuturând capul. Dar nu cred că a mințit.

– Nu, n-a mințit. Înfigându-se în scaun, Jed s-a întors spre ea. Spune-mi, Conroy, dacă voiai să treci ilegal un Monet și alte lucruri valoroase, pentru tine personal sau pentru oricine altcineva, și dacă ai fi avut timp să le ascunzi, să le faci să pare banale…

– Nu le-aș fi trimis la o licitație, l-a întrerupt ea. Nu le-aș fi trimis să fie cumpărate de oameni veniți de peste tot de pe Coasta de Est.

– Pentru că pe urmă puteai avea necazuri și ar fi trebuit să le aduci înapoi, în loc să fie ale tale de la început.

– Așa că cineva a încurcat lucrurile. DiCarlo?

– S-ar putea.

– Cine altcineva? a întrebat ea. Pentru tine exista „un oricine altcineva".

– Cel care a manevrat coletele. Una este în dosarul lui Flowers și alta pe lista pe care am luat-o de la Porter. Amândouă provin de la Premium Shipping. A pornit mașina. Trebuie să dau niște telefoane.

Dora și-a băut ultima cană de cafea și a mâncat un sendviș, pierzând timpul într-un mic restaurant din Brooklyn în timp ce Jed suna de la un telefon public, ca să pună piesele de puzzle cap la cap. Și-a scos carnetul și a început să facă observații și scheme.

– Se pare că Monet este original. Jed s-a așezat și și-a tras în față farfuria Dorei. Mai trebuie să facă niște teste ca să fie siguri sută la sută, dar bunica și prietenul ei au dat o mână de ajutor.

– Cine e prietenul ei?

– Un tip pe care îl ştia ea. A fost curator la Metropolitan. A înghiţit un sendviş şi a făcut semn să i se mai aducă cafea. Reiese că toţi cei care au cumpărat din acest transport, au fost atacaţi în perioada dintre douăzeci şi doi decembrie şi Anul Nou.

– Atacaţi? Sângele i s-a urcat în faţă. Adică vrei să spui că au fost omorâţi?

– Nu. Jed i-a luat mâna şi i-a strâns-o tare. Jefuit. În toate cazurile, obiectul cumpărat la licitaţie a fost furat. Murdară afacere. Brent mi-a spus că se pare că au făcut totul deliberat. Şi încă nu au nicio informaţie despre DiCarlo. Este un fel de vicepreşedinte al unei sucursale din New York a I. F., Incorporated. Se pare că nu a lucrat până înainte de Crăciun. A sunat de câteva ori, dar nu după Anul Nou. Secretara şi echipa lui susţin că nu ştiu unde este. Mama lui a făcut o reclamaţie pentru dispariţie de persoană la NYPD, în dimineaţa asta.

– Înseamnă că a fugit. Dora a ridicat cana de cafea şi a remarcat sclipirea din ochii lui Jed. Bun. Sper să fugă până cade în prăpastie. Ce facem acum?

Jed a ridicat din umeri şi a mai lichidat un sendviş.

– Dacă vom dovedi cu argumente destul de serioase că e vinovat de crimele din Philadelphia şi din Virginia, putem anunţa poliţia federală.

– Nu trebuie să-mi spui că vrei să faci asta. Am început să te cunosc, căpitane.

– Îmi place să termin ce am început. A întors alene capătul spre el ca să poată să-l citească. Un zâmbet i-a înflorit pe buze. Joci din nou rolul lui Nancy Drew?

– Nu ţi-ai luat încă insigna, Skimmerhorn Aşa că asta face din tine un Joe Hardy.

I le-a trecut pe toate cu vederea. Îl interesau schemele ei. În frunte era Premium Shipping, de la care porneau linii în dreapta şi în stânga. La capătul uneia dintre ele era scris Porter. Una dintre linii se termina cu un semn de întrebare. Mai jos se afla lista cu inventarul pe care Flowers a pretins că l-a încărcat. Sub numele lui Flowers erau înşiraţi toţi cei care au cumpărat de la licitaţie şi ce obiecte au achiziţionat. Pe un alt rând se aflau numele ei şi al doamnei Lyle.

– Ce-ai vrut să spui cu asta, Nancy?

– E doar o teorie. Tonul lui a iritat-o. Pentru moment am două. Una este că DiCarlo a fost de două ori amestecat. Oricum, a luat repede unul dintre obiectele de valoare şi le-a trimis în Virginia.

– Motivul?

– Nu-l ştiu. S-a enervat şi a ridicat cana de cafea. Un subaltern nemulţumit pe care nu l-a promovat, o femeie de care şi-a bătut joc– sau poate doar un funcţionar ghinionist care a încurcat lucrurile.

– Teoria ar fi valabilă dacă subalternul nemulţumit sau femeia batjocorită au luat ceva din marfă. Şi chiar dacă un funcţionar ghinionist putea fi atât de grăbit ca să încurce lucrurile, trimiţând încărcătura de mărfuri spre o casă de licitaţii neînsemnată din Virginia, nu înseamnă că DiCarlo a avut vreun amestec.

– După cum ştii, DiCarlo putea să-l folosească pe Porter ca birou de clearing pentru mărfurile cu care face contrabandă de multă vreme. Şi-a scuturat părul şi l-a fixat cu privirea pe Jed. Presupun că ai o teorie mai bună?

– Da, am una. Dar să privim după uşa numărul doi. Zâmbea, amuzat. A bătut cu degetul pe carneţelul cu schema. Ce ai vrut să spui cu asta?

– Nu-mi pasă de aerele tale de superioritate, Skimmerhorn.

– Suportă-mă. I-a luat mâna. Doar o clipă.

– Bine, pentru mine este limpede că au fost două transporturi. Unul de la o vânzare particulară şi unul cu lucruri de contrabandă. Atâta vreme cât suntem de acord că ar fi fost o prostie nemaipomenită din partea lui DiCarlo să trimită menționat acest lot în Virginia, pentru a fi oferit spre vânzare dealerului celui mai puternic, concluzia logică este că cele două transporturi au fost încurcate între ele.

– Ține-o tot aşa, a încurajat-o el. Eşti pe cale să primeşti o insignă de merit.

– Şi, în situația în care ambii încărcători aparțineau firmei Premium, se poate deduce că încurcătura s-a produs acolo.

– Un raționament foarte corect, Nancy. Amuzat, a scos portofelul şi a lăsat banii pe masă. Haide să verificăm în Queens.

– Aşteaptă o clipă. S-a oprit în uşă. Ai spus s-ar putea să am dreptate?

– Am spus că trebuie să verificăm.

– Nu, nu e destul de bine. S-a postat în uşă. Priveşte-mă în ochi, Skimmerhorn, şi spune-mi că, după părerea ta, am dreptate.

– Cred că ai dreptate.

A scos un strigăt de triumf şi a deschis singură uşa.

– Atunci, ce mai aşteptăm?

– Ştii, a spus Dora după ce şi-au odihnit picioarele cincisprezece minute în biroul lui Bill Tarkington. Activitățile de polițist sunt în mare parte plictisitoare.

– Te gândeşti să renunți, Conroy?

Şi-a proptit coatele pe mânerele scaunului.

– Asta e munca pe care ai făcut-o în fiecare zi, în toți anii ăştia?

A rămas cu spatele la ea, urmărind curelele și pe încărcători.

– Nici nu pot calcula numărul orelor pe care le-am pe trecut așteptând.

Și-a înnăbușit un căscat.

– Presupun că asta ți-a antrenat răbdarea.

– Nu. Nu neapărat. Îți petreci destule ore de plictiseală destule momente de teamă și asta te învață să nu lași garda jos.

Putea să-l vadă din profil. Și-a dat seama că numai o parte din el se afla acolo, cu ea. Altă parte era undeva unde nu putea să-l urmeze.

– Cum te-ai descurcat cu spaima?

– Am învățat s-o recunosc, s-o accept.

– Nu mi-am imaginat că ți-ar putea fi frică, a murmurat

– Ți-am spus că nu mă cunoști. Cred că a venit omul nostru.

Tarkington a năvălit pe ușă, zâmbind vesel.

– Domnul Skimmerhorn? A strâns entuziast mâna lui Jed. Și domnișoara Conroy. Scuzați-mă că v-am făcut să mă așteptați. Puțină cafea? Alune? Un suc?

Înainte ca Jed să apuce să refuze, Dora i-a zâmbit lui Tarkington.

– Aș vrea puțină cafea.

– Imediat. Fericit s-o servească, Tarkington a turnat cafea în trei cești. Dora i-a aruncat lui Jed o privire mulțumită

– Știm că sunteți ocupat, domnule Tarkington. Sper nu vă reținem prea mult.

– Întotdeauna îmi fac timp pentru clienți. Frișcă, zahăr

– Fără, i-a spus Jed și l-a urmărit ușor plictisit pe Tarkington, care și-a pus un strop de zahăr în cană.

– Deci. Le-a dat cafeaua apoi a sorbit din a lui. Aveți întrebare în legătură cu un transport, nu-i așa?

– Aşa este. Jed a scos o hârtie din buzunar, ca să citească numerele facturii de expediţie, copiate de la Flowers. O ladă a fost expediată din această clădire în 17 decembrie de către Franklin Flowers cu destinaţia Sherman Porter, Front Royal, Virginia. Numărul facturii ASB-54467.

– Grozav. Tarkington s-a aşezat în spatele biroului. O să ne interesăm imediat. Care a fost problema, de fapt?

– Mărfurile expediate nu au coincis cu cele primite.

Degetele lui Tarkington s-au îndreptat spre tastatura computerului. Faţa i s-a albit, ca şi cum l-ar fi apucat durerea de burtă.

– Oh, Doamne, nu din nou.

– Vi s-a mai întâmplat şi altă dată? a întrebat Jed.

Revenindu-şi, Tarkington a lovit tastatura.

– Vă asigur, domnule Skimmerhorn, că Premium are o reputaţie excelentă. Pot doar să spun că graba de Crăciunul din anul ăsta a fost deosebit de periculoasă. 17 decembrie, spuneţi. Ochii lui mici au licărit. Asta ar putea fi.

– Ce anume?

– A mai fost o plângere în legătură cu un transport care a plecat în aceeaşi zi. Clientul a fost foarte supărat. Nu la fel de răbdător ca dumneavoastră, domnişoară Conroy.

– DiCarlo, a spus Dora fără să vrea.

Înainte ca Jed s-o repeadă, Tarkington a zâmbit din nou.

– Corect. Îl cunoaşteţi?

– Ne-am întâlnit. Dora avea un zâmbet uşor pe faţă.

– N-a fost o coincidenţă? Scuturând din cap, Tarkington a bătut pe tastatură. Pot să vă spun că asta a luat o greutate de pe umerii ăştia bătrâni. Am făcut tot posibilul să găsesc marfa domnului DiCarlo, şi acum se pare că cele două încărcături au fost marcate greşit şi trimise în altă direcţie. Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla aşa ceva, dar soluţia pare

simplă ca bună ziua. O să-l contactez imediat pe domnul DiCarlo.

– O să avem grijă de asta. Jed a cercetat ecranul computerului peste umerii lui Tarkington şi a notat numele funcţionarului.

– Asta m-ar putea scoate dintr-o încurcătură. A sorbit din cafea şi a făcut cu ochiul, arătându-le Dorei şi lui Jed că erau, fireşte, norocoşi. Desigur, vă vom rambursa, atât dumneavoastră, cât şi domnului DiCarlo, banii pentru cheltuielile de îmbarcare.

– Grozav.

– Am avut dreptate, a spus Dora încet, în timp ce ieşeau.

– Nu e momentul să jubilezi. Jed s-a îndreptat spre cel mai apropiat lucrător. Unde este Johnson?

– Opal? Funcţionarul a arătat cu capul spre altă ladă de încărcare. Pe acolo. Linia şase.

– Ce facem acum? a întrebat Dora.

– Cercetăm amănuntele plicticoase.

Dora n-a găsit nimic plicticos în asta. Nu când s-au aşezat cu Opal în sala de mese şi i-au ascultat povestea. Văzând cât de atât de fascinată şi compătimitoare, Jed s-a retras, aprinzând o ţigară şi a lăsat-o pe Dora să facă pe poliţaiul.

N-a vrut să recunoască faţă de ea, dar şi-a spus că e făcută pentru meseria de poliţist.

– Îţi vine să crezi? Agitaţia a cuprins-o din nou, în timp ce se îndreptau spre parcare. Ea a răsturnat paharul cu apă peste o mână de facturi şi noi ne-am ales cu un Monet de contrabandă. A zâmbit în timp ce Jed descuia uşa maşinii. Poate, până la urmă, chiar o să-mi placă munca de poliţist.

– Presărată cu fleacuri de vânzare, a căzut de acord Jed.

– Măcar ai putea să recunoşti că am făcut o treabă bună.

– Ai făcut treabă bună. Nu te împăuna.

– Nu mă împăunez. Şi-a ieşit din fire. Dar acum ştim cum, ştim de ce şi ştim cine. Tot ce mai trebuie să facem este să-l găsim pe DiCarlo.

– Lasă asta în seama băieţilor mari, baby.

– Ai de gând s-o întorci? Era mută de uimire.

– N-am spus asta. Am zis că e momentul ca tu să te retragi.

– N-o să faci nici măcar un pas fără mine, Skimmerhorn. Dacă eu n-aş fi cumpărat lucruri de contrabandă şi n-aş fi intrat în mijlocul unei asemenea încurcături, tu încă ai fi învârtit şi ridicat greutăţi.

– Vrei să-ţi mulţumesc pentru asta?

– O să vrei tu s-o faci. Când o să-ţi vină mintea la cap. Relaxată, a oftat şi a zâmbit. Sigur nu vrei să mă duci la hotelul ăla scump?

– Am văzut destule în New York, mulţumesc.

Şi avea şi altceva de cercetat acum. Ecranul computerului lui Bill Tarkington a fost un izvor de informaţii, inclusiv despre destinatarul transportului ilicit al lui DiCarlo. Abel Winesap de la E.F., Incorporated, Los Angeles.

22

Răcoarea dimineţii n-a afectat ritualul matinal al lui Imley. În fiecare zi, indiferent de vreme, înota şapte bazine în piscina lui, în timp ce muzica lui Vivaldi se revărsa din difuzoarele ascunse în tufişurile de iasomie. Asta era, pentru el, esenţa disciplinei. Desigur, apa era încălzită, exact la 37 de grade.

În timp ce tăia apa caldă cu mişcări sigure şi puternice, aburii se ridicau în aerul rece de iarnă. Ţinea singur evidenţa numărului de bazine, plin de mândrie la fiecare întoarcere.

Piscina era a lui, numai a lui. Finley nu accepta ca servitorii, prietenii sau musafirii să-i murdărească apa.

Odată, în timpul unei petreceri, un amic cherchelit a căzut înăuntru. A doua zi, Finley a pus să fie golită piscina, frecată și umplută din nou. Bineînțeles, nefericitul musafir n-a mai fost invitat niciodată.

Acum, s-a ridicat din apă bucurându-se de senzația pe care i-o dădeau picăturile care îi alunecau pe piele. I se făcea pielea de găină, când a păşit pe treptele largi, şi a intrat în halatul alb ca zăpada, ținut de valet.

– Timpul? a întrebat, frecându-se cu mişcări energice.

– Douăsprezece minute, optsprezece secunde, domnule.

Întotdeauna valetul oprea ceasul fix după acest timp. Odată, a făcut greşeala să-i cronometreze timpul lui Finley puțin peste treisprezece minute. A urmat o scenă groaznică ce s-ar fi putut solda cu pierderea slujbei bine plătite. Finley n-a mai depăşit niciodată de atunci douăsprezece minute şi optsprezece secunde.

– Excelent. Profund satisfăcut, Finley a acceptat băutura cu vitamine, un cocktail creat special pentru el de antrenorul lui personal. Întotdeauna servită într-un vas Waterford, o mixtură groasă şi neaspectuoasă de ierburi, legume şi rădăcini chinezeşti urât mirositoare. Finley a băut-o repede, ca şi cum ar fi fost apă proaspătă şi limpede din fântâna tinereții.

Finley l-a expediat pe valet, întinzându-i amândouă prosoapele şi paharul gol.

Acum, după ce se încheiase prima parte a ritualului dimineții, Finley a acceptat singur să ia în mâinile lui problema Isadorei Conroy. Perspectiva de a trata cu o femeie tânără şi frumoasă nu putea fi o problemă neplăcută. A trecut printre uşile franțuzeşti în timp ce examina diverse posibilități.

Sigur de sine, Finley a făcut duş, s-a ferchezuit şi s-a îmbrăcat. A mâncat cu plăcere un mic dejun alcătuit din fructe proaspete, pâine prăjită integrală şi un ceai de plante, în grădină, la doi paşi de locul unde l-a împuşcat pe DiCarlo. Toate în timp ce se gândea la Isadora. Când a găsit soluţia a zâmbit, chiar a chicotot uşor şi şi-a şters buzele.

O să funcţioneze, a hotărât. Şi dacă nu – ei bine, atunci pur şi simplu o s-o lichideze.

Dora încerca să nu fie supărată. Era o reacţie prea banală, şi-a spus ea. Orice femeie putea fi supărată dacă se trezea singură în pat, fără să aibă habar unde s-a dus iubitul ei, sau când avea să se întoarcă.

Şi ea nu era orice femeie, şi-a amintit Dora. Aşa că nu avea de gând să se supere – n-o să aibă nici cea mai mică discuţie. Erau liberi amândoi să vină şi să plece după bunul lor plac. Nici măcar n-o să-l întrebe unde a fost.

Dar când a auzit ciocănitul în uşă, şi-a tras în jos cămaşa mult prea mare, şi-a ridicat bărbia şi a păşit în living.

– Ei bine, Skimmerhorn, porc ce eşti, a mormăit. Sper să ai o explicaţie bună.

A făcut doi paşi înapoi, când s-a trezit faţă în faţă cu Honoria Skimmerhorn Rodgers.

– Oh. Dora şi-a aranjat părul, care i se ridicase în vârful capului.

– Doamnă Rodgers. Bună.

– Bună dimineaţa, Dora. Honoria a clipit des din gene, ca să ascundă faptul că a observat schimbările de pe faţa expresivă a Dorei. Furie, şoc, încurcătură. Te-am prins într-un moment nepotrivit?

– Nu. Chiar... Dora a chicotit uşor. Dacă îl căutaţi pe Ted, nu pare să fie prin preajmă.

– De fapt am sperat să schimb câteva cuvinte cu tine. Pot să intru?

– Sigur. Dora a făcut un pas înapoi, regretând amarnic că nu a deschis magazinul astăzi şi că nu s-a îmbrăcat în hainele sale de lucru. Se simţea ca o zdreanţă ruptă, în cămaşa de noapte de la Steeler, şi în picioarele goale, în timp ce Honoria înota în aburi de parfum parizian şi purta o luxoasă jachetă de blană.

– Ce încântător! Sinceritatea din glasul Honoriei a făcut ca pe Dora să-şi revină puţin. Absolut încântător. Privirea ei admirativă a înconjurat camera, în timp ce-şi scotea mănuşile. Trebuie să mărturisesc că m-am întrebat de multe ori cum arată acest apartament de deasupra unui magazin de pe South Street. E destul de mare, nu?

– Am nevoie de mult spaţiu. Pot să vă iau haina?

– Da, mulţumesc.

În timp ce Dora atârna haina de nurcă, Honoria a continuat să cerceteze camera.

– Am aruncat o privire prin fereastra magazinului. Mi-a părut rău că este închis. Dar asta – şi-a trecut degetele de-a lungul liniilor sinuoase ale lămpii Deco – este mai mult decât adorabilă.

– Unul dintre cele mai plăcute lucruri când te ocupi de vânzări este faptul că poţi să te bucuri de marfă oricât de mult doreşti. Vreţi puţină cafea sau ceai?

– Aş dori puţină cafea, dacă nu e deranjul prea mare.

– Nu, nici vorbă. Te rog aşază-te, simte-te ca acasă.

– Mulţumesc. Cred că aşa am să fac.

Honoria n-a considerat că era băgăcioasă – doar interesată să studieze priveliştea pe care Dora o avea spre South Street de la înaltele ferestre ale camerei. Îi plăcea să admire felul în care era decorat apartamentul – cald şi confortabil, deşi cam eclectic şi cam teatral. Da, îi plăcea camera foarte mult – o oglindă perfectă a personalităţii Dorei.

Fata trebuie s-o fi aranjat, s-a gândit, şi s-a ridicat să admire cutia de ceai din baga. Şi a făcut-o foarte bine.

– Gata. Dora aducea o tavă plină cu căni şi borcănele. Spera să găsească un pretext de a se duce la baie şi să se mişte. Servim aici?

– Da. Lasă-mă să-ţi fac loc pe masă. Ce aromă delicioasă. Biscuiţi de orz? Ochii îi străluceau. Ce încântător.

– Întotdeauna am câţiva la îndemână. Simpla plăcere a Honoriei a relaxat-o din nou pe Dora.

Râzând, Honoria s-a servit.

– Foarte politicos din partea ta că nu mă întrebi de ce am bătut la uşa ta la nouă dimineaţa. Honoria a sorbit din cafea, a făcut o pauză şi a sorbit din nou. Cafeaua este excepţională.

– Mă bucur că vă place. Dora a aşteptat ca Honoria să-şi pună gem de coacăze pe biscuit. De fapt, îmi vine foarte greu să nu vă întreb despre pictură.

– Bun. Honoria a muşcat din biscuit şi a luat o gură de cafea. Draga mea, mama mea ar fi fost încântată de tine. N-am gustat ceva mai bun de când a murit.

– Aş fi fericită să vă dau reţeta.

– Mulţumesc. S-a aşezat din nou, ţinând cana şi farfurioara cu o îndemânare proprie numai femeilor dintr-o anumită clasă socială. Cred că tu şi cu mine putem schimba informaţii.

– Oh? Nu înţeleg.

– Nepotul meu mi-a cerut să păstrez o oarecare pictură în casa mea şi să fac tot posibilul ca unul dintre vechii mei prieteni să se ocupe de ea. Am făcut asta în cel mai mare secret şi cu protecţia poliţiei. A zâmbit, înclinând capul. Desigur, n-am primit nicio explicaţie în legătură cu această cerere.

– Desigur. Întorcându-i zâmbetul, Dora s-a lăsat pe spate. Spuneţi-mi, doamnă Rodgers, de ce suntem alături de el?

– Spune-mi Ria – așa mă alinta soțul meu. Suntem alături de el, copil drag, pentru că ținem prea mult la el ca să nu facem. O pauză delicată. Am dreptate?

– Da. Da, aveți. Dar asta nu-i dă lui dreptate. Dorea a revenit supărarea de mai devreme. O să-ți spun tot ce știu Ria, și tu o să-mi împărtășești rezultatele.

– Exact asta am intenționat.

Dora i-a relatat întreaga poveste. Jed a avut câteva momente logice, a recunoscut, pentru care a împărțit cu bunica lui ceea ce știa și îngrijorările care reieșeau de aici. Mai considera că el a amestecat-o pe Honoria intenționat.

Honoria a ascultat fără s-o întrerupă. Și-a băut ceaiul, și reacția ei nu putea fi observată decât în ochii întunecați, în grimasele gurii, în ridicarea întâmplătoare a sprâncenelor bine conturate.

De la ea, s-a gândit Dora, a moștenit Jed puterea de stăpânire.

– Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, a spus Honoria.

– Pentru doamna Lyle a fost mult mai rău. Indiferent de ce spune Jed, mă simt responsabilă.

– Sigur că așa este. A spus-o cu convingere și astfel a valorat pentru Dora mai mult decât o duzină de negații politicoase. N-ai fi femeia care ești dacă nu te-ai simți responsabilă. Acest DiCarlo... Honoria a rostit ultimele cuvinte cu dezgust. Autoritățile au vreo idee unde s-ar putea ascunde?

– Nu cred. Cu o figură dezamăgită, Dora a ridicat mâinile și apoi le-a lăsat să cadă. Și, dacă au făcut-o, n-au găsit de cuviință să-mi aducă la cunoștință.

– Așa sunt bărbații. Cred că așa a fost încă din timpurile când se târau din peșteri și vânau cu pietre și bâte. Vânătorii. A zâmbit în timp ce spunea astea, cu un soi de indulgență indiferentă. Dora a admirat-o. Desigur, femeile erau altfel

donate în peşteri, în praf şi întuneric ca să nască, să prepare carnea la focul din bălegar şi să apere adăpostul. Dar bărbaţii încă cred că ştiu totul mai bine.

– Jed nici măcar nu mi-a spus ce urmează să facă cu pictura.

– Atunci, vezi? Honoria şi-a umplut din nou cana şi apoi pe a Dorei. Speram să-ţi pot spune ce planuri are, dar nu a considerat necesar să mi le împărtăşească şi mie. Pot totuşi să-ţi spun câte ceva despre pictură. Este extraordinară. Faţa îi strălucea de emoţie. Deşi mai sunt teste de făcut, nu este încă îndoială în legătură cu autenticitatea ei. Nu pentru mine. Este una dintre schiţele lui Monet din seria crinilor de apă, pictat fără îndoială la Giverny. Avea ochii visători. Vocea îi era caldă, ca a unei femei care vorbeşte despre iubitul ei. Ah, lumina – eterică şi poetică. Această putere blândă şi seducătoare care te atrage la pictură, te face să crezi că simţi mirosul florii şi chiar al apei. Ochii i s-au limpezit din nou. A pictat mai mult de şaptesprezece tablouri în această serie.

– Ştiu. Printr-o coincidenţă, este pictorul meu favorit. Niciodată nu m-am gândit că o să am un tablou de-al lui, nici măcar indirect.

– Eu am unul – un cadou de la soţul meu la a zecea aniversare. Unul dintre studiile de grădină ale lui Monet. Unul lângă altul, aceste tablouri îţi taie respiraţia. Înainte ca poliţia să-l ia, stăteam în dormitor, privindu-le şi plângând. Speram să pot crede că acest DiCarlo l-a furat pentru frumuseţea lui şi nu pentru valoarea în bani. Asta ar fi fost mai de înţeles.

– Poate ai crezut că o să mă lase să-l văd, a suspinat Dora. Eu l-am cumpărat. Dar nu, m-am trezit azi-dimineaţă şi patul era gol. Jed a plecat undeva – şi crezi că mi-a spus unde sau de ce? Nu. Nici măcar un bilet sub magnetul de pe frigider. Asta mi se pare… S-a oprit, palidă. Era bunica lui. Scuză-mă.

– Nu face nimic. Honoria şi-a întors capul şi a râs. O nu, absolut nimic. Sunt încântată. Sper, draga mea, că o să l dai la dracu' când se întoarce. Are întotdeauna nevoie de asta din partea cuiva care îl iubeşte. Numai Dumnezeu ştie că a pătit destule de la cei care nu-l iubeau. Ştii că nu e acela lucru.

– Nu, presupun că nu. Mare parte din încurcătura în care se afla s-a spulberat, dar jena a rămas. Doamnă Rodgers Ria, n-aş vrea să credeţi că obişnuiesc să... am relaţii intime cu chiriaşii mei.

– Încă te aştepţi să fiu şocată. Amuzată de reacţia Dorei Honoria a zâmbit şi a mai luat un biscuit. Vrei să-ţi povestesc de ce m-am măritat cu bunicul lui Jed? Era un bărbat incredibil de frumos – foarte puternic, blond şi sexy. Cu alte cuvinte, am fost nebună după el. A muşcat delicat din biscuit cu ochii înveseliţi. Din fericire, Jed a moştenit multe din trăsăturile fizice ale bunicului lui şi niciuna din cele emoţionale. Walter Skimmerhorn era rece, adesea crud şi veşnic plictisit. Toate astea sunt defecte de neiertat pentru un bărbat. Nu mi-a trebuit decât un an ca să-mi dau seama de greşeala pe care am făcut-o. Spre regretul meu, a fost nevoie de foarte mult timp ca s-o îndrept.

Urmele amare ale resentimentelor încă dăinuiau.

– Tu, pe de altă parte, a continuat Honoria, ai descoperit deja că în nepotul meu există mult mai multe calităţi în afara unui fizic excepţional. Dacă ar fi să dau un sfat în această problemă tinerilor de astăzi, le-aş spune să trăiască împreună – aşa cum faci tu şi Jed – înainte de căsătorie.

– Noi nu... Dora a avut o tresărire, spre uimirea ei, o tresărire de femeie. Sper că nu v-am lăsat impresia că ne-am gândit la căsătorie.

– Deloc. Honoria a spus-o cu blândețe. Sentimentală, și-a imaginat ce strănepoți frumoși îi puteau face Dora și Jed. Acum, Jed mi-a spus că părinții tăi sunt proprietarii de la Teatrul Liberty. Am văzut multe spectacole acolo. Sper să am ocazia să-i cunosc.

– Ah... Înainte ca Dora să poată răspunde, au fost întrerupte de altă bătaie în ușă. Scuză-mă un minut.

Dora a deschis ușa. Jed stătea de partea cealaltă, în prag. A aruncat o privire lungă, măsurând-o de la picioarele ei goale până la părul ciufulit. Avea cămașa mototolită, era sexy și adorabilă.

– Conroy. A tras-o spre el și, înainte să poată scoate o vorbă, i-a acoperit gura cu un sărut fierbinte. Porți ceva pe dedesubt?

– Skimmerhorn. Dacă înainte era colorată la față, acum era roșie de-a binelea. Tu…

– O să caut singur. A tras-o spre el, a sărutat-o din nou, și a pășit cu ea înăuntru.

Îngrozitor de încurcată, s-a desprins din îmbrățișarea lui.

– Skimmerhorn. După ce și-a dezlipit gura de a lui, a respirat adânc. Cred că e mai bine să-i spui bună dimineața bunicii tale.

– Ce?

– Bună dimineața, Jedidiah. Honoria își ștergea mâinile cu servețelul de bumbac. Dora și cu mine am luat o cafea. Poate vrei să stai cu noi.

– Pe mine mă așteptai, bunico?

– Nici vorbă. Am făcut o vizită de curtoazie. A privit spre Dora care aducea încă o cană. Dora și cu mine am schimbat câteva păreri despre Monet. Întâmplător, e pictorul nostru favorit.

– Acum e treaba poliției.

– Atunci unde ți-e scutul, Skimmerhorn? l-a întrebat Dora pe un ton suav şi i-a turnat o cană de cafea.

– Las-o baltă, Conroy.

– Eu sunt răspunzătoare pentru manierele lui, a explicat Honoria. Sper că o să mă ierți.

– N-am ce să iert, i-a spus Dora. Nu am, Jedidiah, a repetat încântată când el a rânjit la ea. Bunica ta şi cu mine am vrea să ştim ce se întâmplă cu Monet.

Părea mai simplu să le spună ceva decât să le înfrunte pe amândouă.

– Noi... Brent, s-a corectat, a predat întreaga afacere comisarului Riker azi-dimineață. O să păstreze secretul până la momentul potrivit.

– Aşa, a conchis Honoria. Asta e ideea acelui detestabil Goldman. Omul e un idiot şi habar nu are să conducă.

– Asta e părerea ta de profesionist, bunico? a întrebat Jed şi a evitat acea privire blândă care îl făcea să roşească ca un copilărie.

– Ştii, Dora, a continuat Honoria, am făcut greşeala de a niciodată să nu aprob în totalitate decizia lui Jedidiah de a deveni ofițer de poliție, până s-a retras. Mă tem că nu i-am spus destul de devreme că am fost mândră de el.

– Niciodată nu e destul de devreme, a spus Dora.

– Eşti plină de compasiune. Mulțumită de activitatea ei matinală, Honoria s-a ridicat. Are nevoie de asta. Mulțumesc foarte mult pentru cafea. Sper că o să mă mai primeşti şi altă dată.

– Oricând. Dora a luat mâna Honoriei şi a făcut ceea ce trebuia să facă Jed. A sărutat-o pe obraz. Îți aduc haina.

– În curând am o întâlnire. Honoria şi-a tras mănuşile Aşa că nu mai am timp să-ți văd apartamentul.

– Nu e nimic de văzut, i-a spus Jed pe un ton neutru. Dora a luat haina din mâna Dorei şi a ajutat-o bunica sa să se îmbrace. Mulțumesc pentru ajutor.

S-a aplecat şi i-a sărutat mâna, deşi îl deranja că îl vede Dora.

– L-am apreciat cu atât mai mult, cu cât n-ai pomenit de el.

A zâmbit.

– Mi-ar plăcea s-o aduci pe Dora la masă. Sună-mă şi o să aranjez. Mulţumesc încă o dată, dragă, i s-a adresat Dorei. O să mai vin când este deschis magazinul. Am văzut o piesă în vitrină – o femeie care vânează.

– Da, o ştiu.

– Mă interesează foarte mult. După ce i-a făcut Dorei cu ochiul, a ieşit.

– Ce femeie nemaipomenită!

– Ce a vrut?

– A făcut doar o vizită de curtoazie, de informare. Dora a început să strângă tava, apoi s-a aşezat oftând, obligată de Jed.

– Dacă aş fi vrut să fie informată, a zis el stăpânindu-şi enervarea, aş fi vorbit eu cu ea.

– Ai implicat-o pe Ria în asta cân i-ai dus pictura. Îmi pare rău, Jed, dacă eşti furios, dar mi-a pus întrebări directe, aşa că i-am răspuns.

– La dracu'. Calmul ei a dezumflat balonul furiei lui. Ştii pe ce picior trebuie să dansăm ca să păstrăm calmul ăsta?

– Am o vagă idee. A ridicat o sprânceană. Crezi că bunicuţa ta are de gând să facă o prezentare completă?

Cu greu accepta ideea ca eleganta Honoria putea fi numită bunicuţă.

– Cu cât ştie mai puţină lume, cu atât mai bine.

– Inclusiv eu. A luat tava şi s-a îndreptat cu ea spre bucătărie. M-am trezit singură în pat azi-dimineaţă, fără nicio explicaţie din partea ta.

– Termină. Despre ce dracu' vorbeşti?

– Las-o baltă. Enervată a început să pună cănile de cafea în chiuvetă ca să le spele. Du-te şi omoară ursul cu mâinile goale, de ce nu te duci?

– Conroy. Oscilând între amuzament şi disperare, s-a aşezat în pragul uşii. Eşti supărată pentru că am ieşit de dimineaţă?

– De ce aş fi? L-a ocolit cu ochii întunecaţi de supărare. Sunt obişnuită să mă trezesc singură.

– La naiba. Nedumerit, şi-a trecut palmele peste faţă. Uite, m-am trezit devreme. N-am vrut să te trezesc... Îşi amintea exact cum arăta, încolăcită în pat, cu părul împrăştiat pe pernă. Da, a vrut s-o trezească. Dar nu avea de gând să-i spună că iese. Am fost la gimnastică o oră, am luat micul dejun cu Brent. Am avut câteva lucruri de pus la punct.

– Ţi-am cerut eu vreo explicaţie? Avea un ton glacial dar nu era atât de furioasă pe cât voia să pară.

– Da. Precaut a urmat-o înapoi în sufragerie. Mi-ai cerut.

– Oh, las-o baltă! Dezgustată de ea însăşi, şi-a prins nasul între degete.

– De fapt, vreau să-mi satisfac curiozitatea. Ce poate îmbrăca o femeie pe sub un costum larg, de fotbal? A prins-o din nou, mângâindu-i gâtul în drum spre dormitor.

– Nimic important. De fapt... A râs când s-au răsturnat ca doi copii în pat. Absolut nimic.

– Ai o gaură pe umăr.

– Ştiu. Am fost îngrozită când bunica ta m-a găsit îmbrăcată aşa.

– Şi o pată. Şi-a plimbat degetul printre sânii ei. Chiar aici.

– O splendoare de pată sângerie. M-am stropit când am făcut lasagna. A oftat şi şi-a trecut mâna prin păr. Am intenţionat să o arunc, dar... I s-a tăiat răsuflarea când Ted i-a sfâşiat cămaşa chiar pe mijloc.

– Ar fi cazul să fii mai atentă. Înainte să se decidă dacă să râdă sau să-l înjure, i-a luat sânul în gură şi a făcut-o să simtă o dorinţă de nestăpânit. Am vrut să-ţi rup hainele din prima clipă când te-am văzut.

Ameţită, a tras aer în piept, în vreme ce mâinile lui alunecau posesive spre talia ei.

– Prima dată când m-ai văzut, mi-ai trântit uşa în nas.

– Se pare că am avut o reacţie mult mai raţională atunci. I-a sfâşiat chiloţii dintr-o singură răsucire puternică a mâinii. Poate am greşit.

S-a lăsat peste ea, imobilizându-i braţele. Soarele strălucea printre draperiile trase, luminându-i din plin faţa, pielea, părul. Hainele zăceau sub ea. Asta îl făcea să se simtă ciudat, ca un războinic care a adunat trofeele de război.

Corpul ei sensibil era ispititor şi atât de viguros sub mâinile lui. Avea sânii mici, fermi, albi ca laptele, cu sfârcurile tari.

Lăsându-şi capul în jos, a explorat cu limba aureolele roz, respirând repede şi scurt, iar corpul ei s-a destins sub mângâierile lui. Pulsul i se accelerase la maximum.

– Vreau să te privesc. Vocea i-a devenit răguşită în clipa în care şi-a strecurat o mână între coapsele ei. De la pielea de mătase la umezeala de satin.

Orgasmul se răsucea în ea ca un şarpe.

– Niciodată nu pare să fie destul, a şoptit. Era surprins că mai poate respira. Dora, răscolită de plăcere, era nespus de senzuală, neasemuit de seducătoare. A savurat plăcerea cu aviditate şi a oferit-o cu generozitate. Îi admira intensitatea cu care îşi trăia senzaţiile, în timp ce îşi scotea hainele.

Simţea nevoia s-o privească, să vadă fiecare tresărire de emoţie de pe faţa ei. Îngenunchind, a ridicat-o de şolduri, a tras-o încet spre el şi a alunecat uşor în ea.

Când a pătruns-o a gemut gutural. Nu şi-a desprins nici o clipă privirea de pe faţa ei, chiar şi atunci când vederea i s-a tulburat şi şi-a pierdut controlul.

– Îţi datorez o cămaşă. Cu un gest amical, Jed i-a dat cămaşa lui.

Dora a examinat-o.

– Este chiar mai prăpădită decât cea pe care ai sfâşiat-o. Dar nu ar fi renunţat la ea în ruptul capului. Îmi datorezi şi o pereche de chiloţi.

– Ai mei n-o să-ţi vină. S-a îmbrăcat cu ei şi a început s-o privească cum stătea în vârful patului. Aplecându-se, a răsucit o buclă din părul ei. Putem să aprindem focul şi să petrecem restul dimineţii în pat, uitându-ne la televizor.

Ea a scuturat din cap.

– Sună foarte tentant, Skimmerhorn. De ce crezi că am acest inconfundabil sentiment că încerci să mă înlături din drumul tău?

– Drumul cui?

– Drumul tău.

– Cum să fii departe de mine când am decis să-mi petrec tot timpul deasupra ta?

– Tu şi cu Brent lucraţi la ceva şi nu vrei ca eu să ştiu despre ce este vorba. S-a simţit frustrată, văzând că el nu reacţionează în niciun fel la acuzaţiile ei. Nu-i nimic. A ridicat din umeri şi a netezit cu mâna cearşaful mototolit. O să descopăr oricum.

– Cum?

A zâmbit.

– Când o să fiu *eu* deasupra ta. O să-ţi smulg informaţia.

– Smulgi? A râs şi a scos o ţigară din pachet. Sper că nu te aştepţi de la mine să mă concentrez asupra lui Bob Barker sau Vanna White după o asemenea declaraţie.

– Bob Barker? A râs, atât de amuzată de spusele lui, încât i-a venit să-i sară în braţe. Bob Barker? Doamne, Skimmerhorn, te iubesc.

S-a lăsat pe spate şi a început să-l sărute pătimaş, până când l-a simţit întărit. Inima îi bătea nebuneşte.

– Oh! Străduindu-se să găsească tonul potrivit, s-a lipit de el. Nu ar fi trebuit să-mi scape asta, nu-i aşa? Iartă-mă. Pentru că dorinţa era încă arzătoare, s-a îndepărtat evitându-i privirea. Consideră asta o fierbinţeală trecătoare.

Nu era sigur că este în stare să rostească un cuvânt, dar în cele din urmă i-a pronunţat numele.

– Dora…

– Nu, pe bune. O, Doamne, a exclamat cuprinsă de panică. Dacă nu făcea ceva repede, era gata să ţipe. Mi-a scăpat un cuvânt doar, nimic care să te îngrijoreze.

Străduindu-se să zâmbească, s-a întors pe spate. Se simţea prost şi se temea. Faţa lui era inexpresivă, privirea absentă.

Ea şi-a ridicat mâna, trecând-o prin păr cu un gest feminin care lui îi plăcea foarte mult.

– Ce-ar fi să faci tu focul? Eu o să pregătesc o gustare în timp ce tu te uiţi la televizor.

A făcut un pas în lături şi s-a oprit. Mâna lui nu s-a mişcat, dar i-a blocat retragerea prin simpla lui voinţă.

– Ai vorbit serios, nu-i aşa? A spus asta încet şi fiindcă ochii îi cercetau faţa i-a fost imposibil să se eschiveze.

– Da, am vorbit serios. A privit-o cum înalţă din umeri, cum îşi ridică bărbia. Astea sunt sentimentele mele, Jed. Nu-ţi cer să le împărtăşeşti şi nici măcar să le accepţi, dacă asta e dificil pentru tine. Primele licăriri de furie au strălucit în ochii ei. Şi atâta vreme cât este evident că te stânjeneşte atât de mult să le auzi, o să fiu atentă să nu le mai exprim. Niciodată. E bine?

Nu, era departe de a fi bine. Nu ştia în ce moment lucrurile se schimbaseră între ei, cu atât mai mult nu-şi putea explica sentimentele lui. Dar putea face ceva ca să aducă la normal ceea ce putea deveni o situaţie periculoasă.

– Îmbracă-te, i-a spus. Vreau să-ţi arăt ceva.

23

În cele din urmă, vremea s-a ameliorat.

În timp ce Jed conducea spre Germantown Avenue, sub cerul strălucitor de albastru, Dora studia trecătorii. Temperatura crescuse puţin, îndemnând oamenii să meargă cu paşi mai vioi. Mergeau spre centrul oraşului, departe de râul cu briza lui rece, în direcţia Chestnut Hill.

El n-a scos un cuvânt de când au plecat. Dora nu a întrebat încotro se îndreaptă. Era aproape sigură că ştia. Motivele care l-au determinat să facă această călătorie au devenit destul de repede evidente – ca o consecinţă a declaraţiei ei de iubire impulsivă şi pripită.

Mai degrabă decât să insiste asupra celor întâmplate, Dora a preferat să se aşeze în spate şi să admire frumuseţea caselor şi a vitrinelor, strălucirea de cristal şi aur din magazine.

Până departe spre colină, copacii erau bătrâni şi maiestuoşi, casele îngrijite şi elegante. Era cartierul hainelor de nurcă şi al diamantelor, al bijuteriilor de familie şi al portofelelor pline, cu cluburi exclusiviste şi câţei de salon. S-a întrebat dintr-o dată cum putea fi viaţa unui băiat care a crescut aici.

Jed a tras pe o alee îngustă, în spatele unui case drăguţe în stil colonial. Cărămizile erau de un roz-pal şi acoperişul

de un albastru luminos. Soarele se reflecta în ferestrele înalte împiedicându-i pe curioşi să vadă ce se întâmplă înăuntru.

Era o casă grozavă, s-a gândit Dora. Bine întreţinută, perfectă ca formă, cu liniile ei curate şi măreţe. Vechimea, tradiţia, aşezarea, totul corespundea cu imaginea ei despre casa ideală pentru o familie.

Şi-a imaginat-o vara când trandafirii plantaţi sub ferestrele înalte înfloreau spectaculos, în culori strălucitoare şi cu parfum încântător. Şi toamna când frunzele copacilor mari se colorau în auriu şi stacojiu. Imaginea a fost completată de dantelele de la ferestre şi de câinele din curte.

Şi pentru că şi-a imaginat-o atât de bine, inima i-a tresărit puţin. S-a îndoit că Jed vedea casa cu aceiaşi ochi.

Fără să spună nimic, s-a aşezat alături de maşină, studiind-o. Numai un zgomot slab ajungea din oraş până sus, pe colină. Aici nu existau camerele de luat vederi ale turiştilor, nici sclipirea izbitoare a patinelor cu rotile de pe trotuare, nici mirosurile de pizza şi sandvişuri de la gheretele din colţ.

Şi nu asta era ce-şi dorea? s-a întrebat ea. Zgomotul, mirosurile şi libertatea de a te afla în mijlocul lor?

– Aici ai crescut?

– Da. A înaintat spre uşa încastrată cu geamuri înclinate. Înainte s-o descuie, s-a dat înapoi şi a aşteptat ca Dora să-l ajungă din urmă.

Holul era pe două niveluri, şi de plafonul lui atârna un candelabru cu multe braţe, care lumina plăcut drumul spre scara mare din stejar. Podeaua era placată cu marmură albă şi neagră.

Era aici ceva din fascinaţia caselor goale. Era ciudatul mister al celor care au trăit aici, şi proiectarea automată a luminilor în camere. Aici aş putea să-mi pun lampa favorită, aici măsuţa.

Dora simțea acum această fascinație, dar era și curioasă să descopere locul lui Jed în arhitectura și conformația casei.

Aici nu putea să-l simtă. Deși știa că e alături de ea, părea că o parte din el a lăsat-o să intre singură.

Tapetul cu trandafiri era ușor mai deschis la culoare în locurile unde se aflaseră tablourile. Holul gol plângea după flori, s-a gândit ea. Vasele mari cu frezia erau răsturnate, năpădite de flori care se întindeau pe covorul primitor ce acoperea marmura rece, ca să atenueze formalismul rigid de la intrare.

Și-a trecut mâna peste capătul lucios al balustradei, o balustradă lustruită, probabil, de fundul copiilor sau de degetele delicate ale femeilor.

– Ai de gând s-o vinzi.

A privit-o atent, cum se minuna, pe drumul dintre intrare și hol. A fost de-ajuns să păşească înăuntru, ca să-şi simtă mușchii încordați. Dora avea dreptate, Jed nu a văzut florile frumoase și covorul primitor.

– Da. Elaine și cu mine am moștenit jumate-jumate, dar ea nu a fost mulțumită de ofertele pe care le-am primit. O să scap de ea într-un fel sau altul. Pentru că simțea nevoia să lovească cu pumnii, și-a băgat mâinile în buzunarele jachetei. Câtă vreme a avut propria ei casă, am locuit aici un timp. El a rămas în locul unde se afla, când Dora s-a îndreptat să cerceteze căminul curat și gol. Acum este a mea și se ocupă de ea agenții imobiliari.

– Înțeleg. Trebuia să fie și fotografii de familie înrămate pe cămin, s-a gândit. Mare parte din ele celebrând nașterea și trecerea generațiilor.

Unde sunt sfeșnicele grele cu lumânările care ard încet? s-a întrebat, aproape disperată. Unde sunt balansoarele din fața căminului?

Un foc putea să alunge răceala, s-a gândit, frecându-şi mâinile absentă în timp ce umbla prin încăpere în sus şi în jos. Era mai frig decât ar fi fost normal să fie.

A găsit biblioteca, a răscolit printre cărţi; un alt hol cu vedere spre curtea interioară pietruită, plină de lăzi cu flori; sufrageria, mare şi goală, cu un alt candelabru, şi, în cele din urmă, bucătăria, cu un fermecător cuptor din cărămizi.

Aici trebuia să fie locul cel mai cald, s-a gândit, datorită soarelui care străbătea prin ferestre deasupra chiuvetei. Dar nu mai exista căldură, numai frig şi liniştea unei case goale, pe care nimeni n-o dorea.

– E o vedere frumoasă de aici, a spus încercând să umple golul. Trebuia să existe o seră în grădină, s-a gândit, întinzându-şi degetele încordate. Un leagăn atârnat de o ramură groasă a arţarului mare.

– Nu aveam voie să intrăm aici.

– Ce spui? S-a întors de la fereastră, fără să înţeleagă.

– Nu aveam voie să intrăm aici, a repetat el. Numai servitorii. Era drumul spre sectorul lor. A gesticulat, dar n-a privit spre uşa de alături. Spălătoria şi camerele de serviciu. Bucătăria ne era interzisă.

A vrut să râdă şi să-i spună că exagerează. Dar şi-a dat seama că spunea adevărul.

– Şi dacă doreai cu disperare nişte dulciuri?

– Nu era voie să mănânci între mese. Bucătăreasa era plătită să le facă, şi noi aşteptam să le împartă – la opt dimineaţa, la unu, şi la şapte seara. Obişnuiam să vin aici noaptea, doar pentru că aşa era regula. A privit în jur cu ochii stinşi şi inexpresivi. Încă mă simt ca un infractor aici.

– Jed…

– Ar trebui să vezi şi restul. S-a întors şi a păşit afară.

Da. Voia ca ea să vadă, s-a gândit îndârjit. Fiecare piatră, fiecare curbă a mulurilor, fiecare centimetru de vopsea. Şi după ce-i va arăta totul, spera ca niciodată să nu mai treacă pragul uşii.

L-a prins din urmă în capătul scărilor unde o aştepta.

– Jed, nu e nevoie.

– Să urcăm. A luat-o de braţ, ignorându-i ezitarea.

Şi-a amintit cum mirosea aici – aerul greu cu aromă de ceară de albine şi flori funerare, amestecul greu al parfumurilor mamei şi surorii lui. mirosul înţepător al uneia dintre havanele tatălui său.

Şi-a mai amimtit de momentele când nu era linişte. Când existau vocile care se ridicau întotdeauna exprimând furia sau dezgustul. Cum servitorii îşi ţineau privirea în pământ şi urechile astupate şi mâinile ocupate.

Şi-a amintit că avea şaisprezece ani, şi s-a simţit ca nevinovăţie atras de una dintre noile fete în casă. Când mama lui i-a surprins flirtând fermecaţi în holul de sus – chiar aici s-a gândit – a dat-o afară pe fată imediat.

– Camera mamei mele. Jed a aplecat capul spre o uşă. Camera tatei era jos, lângă hol. Cum poţi să vezi, erau câteva încăperi între ei.

A vrut să îngâne că era destul, dar ştia că el voia să meargă până la capăt.

– Unde era camera ta?

– Acolo.

Dora s-a mişcat pe hol şi a pătruns într-o cameră. Era mare şi aerisită, luminată de soarele după-amiezii. Ferestrele dădeau spre peluza din spate şi spre gardul viu care mărginea proprietatea. Dora s-a aşezat lângă o fereastră îngustă şi a privit afară.

Ştia că întotdeauna existau stafii într-o casă veche. O clădire nu putea rezista două sute de ani şi să nu poarte amintirile celor care au locuit în ea. Fantomele erau ale lui Jed, şi era foarte posesiv cu ele. La ce bun, s-a întrebat, să-i spună cât de uşor este să le exorcizezi?

E nevoie doar de oameni. Cineva care să alerge râzând pe scări sau să stea ghemuit lângă foc şi să viseze. E nevoie de copii care să trântească uşile şi să fugă pe holuri.

– Aici era un castan. Coboram pe el noaptea şi plecam; o luam pe Market Street ca să ajung în spelunci. Într-o noapte unul dintre servitori m-a observat şi i-a raportat tatei. A doua zi copacul a fost tăiat. Apoi a urcat aici, a încuiat uşa şi m-a bătut. Aveam paisprezece ani. A spus toate astea fără nicio emoţie, scoţând o ţigară şi aprinzând-o. Atunci am început să ridic greutăţi. Ochii îi străluceau prin valul de fum. Nu m-a mai bătut niciodată. Dacă încerca, eram destul de puternic ca să-l împiedic. Câţiva ani mai târziu, i-am opus rezistenţă. Aşa am ajuns la internat.

Simţea în gât un gust amar. S-a străduit să scape de el.

– Te aşteptai să-mi fie greu să înţeleg, a spus încet. Pentru că tata n-a ridicat niciodată mâna asupra noastră. Nici măcar când o meritam.

Jed a cercetat vârful ţigării înainte de a pune scrumiera pe jos.

– Tata avea mâinile mari. Nu le folosea des, dar când o făcea îşi pierdea controlul.

– Şi mama ta?

– Ea prefera să arunce cu lucruri, lucruri scumpe. Odată m-a lăsat inconştient lovindu-mă cu o vază de Meissen, şi apoi a plătit două mii daune la fondul colegiului.

Dora a dat din cap, continuând să privească pe fereastră.

– Şi sora ta?

– O tratau când ca pe o păpuşă de Dresda, când ca pe o bolnavă. Într-o zi îi făceau o petrecere, în alta o închideau în cameră. A ridicat din umeri. Voiau să fie o doamnă perfectă, o debutantă virgină, care să urmeze regulile familiei Skimmerhorn şi să se mărite bine. Oricum ea nu s-a conformat şi ei au izolat-o.

– Cum adică?

– Au încuiat-o în camera ei, câteva zile, poate o săptămână. Apoi au momit-o cu petreceri şi cumpărături până când a făcut ce au vrut ei. Ca să scape de amărăciunea care îi umplea gura, a reluat. Te-ai gândi probabil că suferinţa ar fi trebuit să ne unească, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Nu ne-a păsat nici cât negru sub unghie unuia de celălalt.

Încet, ea şi-a întors capul şi l-a privit peste umăr.

– Nu trebuie să te scuzi în faţa mea pentru sentimentele tale.

– Nu mă scuz, a izbucnit el. Numai ţi le explic. A respins mila ei tăcută.

– Am fost sunat să mă duc s-o văd pe Elaine – s-a dat drept unul dintre servitorii ei, dar, de fapt, era unul dintre oamenii lui Speck. Au vrut să fiu de faţă când se întâmplă. Aflaseră că pleacă în fiecare vineri la unsprezece să se coafeze, dar eu nu ştiam. A ţintit-o din nou cu privirea pe Dora. Nu ştiam şi nu voiam să ştiu nimic despre ea. Eram la câteva minute de casa ei, când am fost anunţat de atacul cu bombă. Se putea spune că Speck a apreciat corect timpul. A tăcut un moment şi a stins ţigara de o piatră. Am fost de faţă exact cum a planificat Speck. Când am început să fug, am văzut-o în maşină. Trandafirii erau înfloriţi, a spus încet, revăzând întreaga scenă, nu ca pe un film, nu ca pe un vis, ci ca pe o realitate. Privea spre mine. Am putut vedea surprinderea de pe faţa ei – şi enervarea. Lui Elaine nu îi plăcea să-şi schimbe obiceiurile şi cred că era supărată la gândul că mă văd vecinii alergând de-a lungul peluzei, cu pistolul scos. Apoi a răsucit cheia şi maşina a sărit în aer. Explozia m-a aruncat pe spate, în trandafiri.

– Ai încercat s-o salvezi, Jed.

– N-am salvat-o, a spus indiferent. Trebuie să trăiesc cu gândul ăsta şi cu sentimentul vinovăţiei fiindcă m-a considerat un străin. Am trăit în casa asta aproape optsprezece ani şi nu am împărţit nimic.

Ea s-a întors şi a rămas liniştită. Jed a fost surprins să vadă cât de drăguță era, scăldată în razele soarelui, cu privirea calmă şi serioasă. Ciudat, s-a gândit, niciodată până acum n a fost nimic în casa asta pe care să-l considere frumos. Până acum.

– Am înțeles de ce m-ai adus aici, a început. De ce ai simțit că trebuie s-o faci. Mă bucur că m-ai adus, dar nu era nevoie. A oftat şi a lăsat mâinile să-i cadă în poală. Ai vrut să vad casa rece, goală unde a mai rămas foarte puțin, dar unde nefericirea continuă să existe. Şi ai vrut să înțeleg că, la fel ca şi casa, nu ai nimic de oferit.

A simțit nevoia, o nevoie disperată, să facă un pas înapoi şi să-şi odihnească capul în poala ei.

– Nu am nimic de oferit.

– Nu vrei să oferi, l-a corectat. Şi, având în vedere modelele din viața ta, este cu siguranță logic. Problema este, Skimmerhorn, că emoțiile nu sunt logice. A clătinat din cap, soarele îi mângâia pielea, o încălzea, vocea îi era caldă, aşa cum şi camera părea mai primitoare cu ea înăuntru. Ți-am spus că te iubesc, dar tu ai fi preferat poate o palmă peste față. Nu am avut de gând să spun asta – sau poate am avut. Cu un gest moale, i-a trecut mâna prin păr. Poate am avut, a repetat încet. Pentru că deşi ştiam cum o să reacționezi, chiar nu obişnuiesc să-mi reprim sentimentele. Dar sunt sentimentele mele, Jed. Nu aştept nimic de la tine.

– Când o femeie îi spune unui bărbat că-l iubeşte, întotdeauna aşteaptă ceva.

– Aşa vezi tu lucrurile? A zâmbit uşor, dar ochii îi erau plini de tristețe. Lasă-mă să-ți spun ce părere am eu. Iubirea este un dar şi poate fi refuzat. Refuzul nu distruge darul, ci doar îl pune deoparte. Eşti liber să faci asta. Nu aştept alt dar în schimb. Asta nu pentru că nu l-aş vrea, ci pentru că nu mă aştept să-l primesc.

S-a ridicat şi, străbătând camera, i-a luat tandru faţa în mâini. Avea încă ochii trişti, dar erau plini de compasiune, ceea ce l-a umilit.

– Ia ce ţi se oferă, Jed, mai ales când îţi este oferit cu generozitate, fără aşteptări. Nu vreau să fac un secret din sentimentele mele.

– Asta te face vulnerabilă, Dora.

– Ştiu. Mi se potriveşte. L-a sărutat, pe ambii obrajii, apoi pe gură. Calmează-te şi bucură-te, Skimmerhorn. Fin aşa am de gând să fac.

– Nu sunt ceea ce îţi trebuie. Dar a tras-o mai aproape şi a strâns-o în braţe. Pentru că era exact ceea ce avea nevoie.

– Greşeşti. A închis ochii împiedicând lacrimile că curgă Te înşeli şi în privinţa casei. Amândoi sunteţi în aşteptare.

Se străduia să-şi adune gândurile. Ştia că detaliile pe care el şi Brent le-au discutat erau vitale, dar s-a abţinut să i le împărtăşească Dorei care era aşezată în vechiul lui scaun de la fereastra fostei lui camere cu soarele strălucind în jurul ei.

Păstra amintirea felului în care mâinile ei i-au cuprins faţa, când a zâmbit şi i-a cerut să-i accepte dragostea.

– Jed, mă faci să mă simt ca o profesoară de istorie plicticoasă.

Jed a clipit, privind-o nedumerit.

– Cum?

– Exact aşa. Oftând, Brent s-a lăsat pe spate, în scaunul de la birou. Vrei să-mi spui ce e în capul tău?

– Nu e nimic. Îşi alungă indispoziţia cu o cană din cafeaua atomică din secţia de poliţie. Ceea ce ai descoperit despre Winesap face să pară că acesta nu este decât un subaltern

Cred că pentru a rezolva lucrurile trebuie să ajungem la omul cel mai de sus, Finley. Nu direct. În continuare, ar trebui să ținem pictura ascunsă.

– Ce am aflat despre tip nu umple nicio cană de ceai, a completat Brent. Este bogat – suficient de bogat ca să te facă să pari un zgârie-brânză, băiete – plin de succes, singur, retras.

– Şi ca şef al unei mari firme de import-export putea patrona contrabanda de obiecte.

– Numai să fie aşa, a murmurat Brent. Nu ştim prea multe despre Finley. Sigur, transportul a fost trimis asistentului lui, şi DiCarlo lucra pentru el.

– DiCarlo este un pungaş neînsemnat. Trebuie doar să arunci o privire pe cazierul lui.

– Iar Finley nu are cazier. Este americanul ideal, un tip care s-a realizat prin forțe proprii, un cetățean perfect.

– Deci o mică cercetare n-o să-l afecteze, a subliniat Jed. Vreau să fac o călătorie la LA.

– De acolo cred că a pornit totul. Stânjenit, Brent a oftat. Ascultă, Jed, ştiu că te-ai implicat personal în afacerea asta. Departamentul n-o să se lase păcălit.

– Dar, l-a întrerupt Jed. Nu fac parte din departament.

Stingherit, Brent şi-a ridicat ochelarii şi a început să răscolească printre hârtiile de pe birou.

– Goldman a început să pună întrebări.

– Poate a venit vremea să-i răspundem la ele.

– Aşa crede şi comisarul.

– Sunt civil, Brent. Nimic nu mă poate împiedica să fac o călătorie pe coastă – pe cheltuiala mea, pe timpul meu.

– De ce nu vorbim serios? s-a burzuluit Brent. Ştiu că ai o întâlnire în următoarea oră cu comisarul şi amândoi bănuim ce o să-ți spună. Nu poți ține asta în suspensie. Fă-mi un serviciu şi spune-mi că o să-ți reiei slujba.

– Nu pot să-ți spun asta. Pot să-ți spun că mă gândesc

Lui Brent îi stătea o înjurătură pe limbă.

– Serios?

– Mai serios decât am crezut vreodată. Jed s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa de sticlă, unde se aflau dulapul cu dosare și cafetiera plină de zaț. La naiba, îmi lipsește locul ăsta. Aproape amuzat de el însuși, Jed s-a întors. Nu e o tâmpenie! Îmi lipsește asta – fiecare minut de plictiseală, nenorociteh de rapoarte, începătorii naivi. Aproape în fiecare dimineața, mă întind după hamul pistolului, înainte de a-mi aminti că nu mai este acolo. Chiar mă gândesc să-mi cumpăr una dintre antenele alea de poliție ca să aflu ce se mai întâmplă.

– Aleluia. Brent a ridicat degetele făcând semnul crucii. Lasă-mă să-i spun lui Goldman. Lasă-mă să fiu eu acela.

– N-am zis că mă întorc.

– Ba da, ai spus. Brent s-a ridicat, l-a luat pe Jed de umeri și l-a sărutat.

– Hristoase, Chapman. Abține-te!

– Oamenii o să te primească ca pe un zeu. Ce crede Dona despre asta?

Jed s-a înfuriat.

– Nu crede nimic. N-am vorbit cu ea. Nu e treaba ei.

– Oh. Brent s-a strâmbat. Mary Pat și cu mine am pus un pariu. Ea a spus că o să-mi închiriez smoching la sfârșitul anului școlar. Eu am susținut că în vacanța de Paște. Avem tendința să marcăm timpul în funcție de calendarul școlar.

Un val scurt de panică l-a cuprins pe Jed.

– Bați câmpii.

– Haide, căpitane, ești nebun după ea. Acum câteva minute pluteai pe aripile visului cu ochii deschiși. Și dacă ea nu era steaua spectacolului, îl pup pe gură pe Goldman.

– Ai făcut mare risipă de sentimente zilele astea. Las-o baltă, vrei?

Cunoştea tonul ăsta al vocii – echivalentul verbal al unei cărămizi.

– Bine, dar am câştigat o masă pentru două persoane la Chart House datorită ţie.

Brent s-a aşezat din nou pe blatul biroului. Aş aprecia un raport complet asupra întâlnirii tale cu comisarul. Fie că te duci la LA oficial fie nu, pot să aranjez ceva.

– O să stabilim mâine.

– Şi, căpitane, a adăugat Brent înainte ca Jed să ajungă la uşă. Fă-mi o favoare şi lasă-i să te mituiască. Pot să-ţi fac o întreagă listă de obiecte pe care le putem folosi pe aici.

Brent a zâmbit şi s-a aşezat brodând pe tema surprizei pe care i-o va face lui Goldman când îi va împărtăşi noile veşti.

Era aproape miezul nopţii când Dora a renunţat să mai încerce să adoarmă şi şi-a pus halatul. Un caz obişnuit de insomnie. Nu avea nicio legătură cu faptul că Jed n-a venit acasă şi nici n-a sunat.

Lucrurile merg cu adevărat prost, a acceptat când şi-a dat seama că începe să se mintă singură.

A deschis radioul, dar pentru că bluesul apăsător al lui Bonnie Raitt o impresiona prea tare, l-a închis. S-a îndreptat spre bucătărie şi a pus ceainicul la fiert.

Cum a putut greşi? s-a întrebat în timp ce oscila între ceai de lămâie şi de muşeţel. Nu ştia că un bărbat o ia razna când aude cele două cuvinte fatale? Nu. A pus pliculeţul de ceai în pahar. Nu ştia pentru că nu le-a mai spus niciodată înainte. Şi acum, când juca cu adevărat în spectacol, a uitat replica.

Bine, cuvintele nu mai pot fi luate înapoi, a decis. Şi n părea rău că ea şi cu Jed nu au citit acelaşi scenariu.

Nici nu i-a răspuns cu aceleaşi cuvinte, nici nu a făcut-o fericită. S-a retras sistematic, pas cu pas, din cauza acelu moment fatal de acum treizeci şi şase de ore. Şi ea se temea foarte tare că o să continue să se retragă, până când o să renunţe de tot.

Nu putea fi schimbat nimic. A turnat apă fierbinte în cană, şi apoi s-a dus să caute nişte fursecuri. Nu-i putea arăta cu forţa ce însemna să primeşti şi să oferi dragoste. Putea doar să-şi ţină promisiunea şi să nu-i mai iasă în cale. Oricât ar fi durut-o acest lucru.

Totuşi avea mândria ei – Bonnie Raitt greşea în legătură cu asta, s-a gândit. Iubirea implică mândrie. Îşi va reveni şi îşi va continua viaţa – alături de el, spera ea. A crezut că este în stare să înceapă de acum, ducându-se jos şi apucându-se de lucru.

Şi-a luat ceaiul, s-a îndepărtat, aducându-şi aminte în ultimul moment să scoată cheile din buzunarul halatului şi să încuie uşa în urma ei. Detesta această senzaţie de a nu fi în siguranţă în propria ei casă. Din cauza asta a aprins toate luminile în urma ei.

Odată ajunsă în depozit, s-a apucat să pună în ordine dosarele răvăşite de DiCarlo.

Ca întotdeauna, munca şi liniştea o relaxau şi o absorbeau. Îi plăcea să pună lucrul potrivit la locul potrivit şi să se oprească din când în când şi să retrăiască emoţiile unei vânzări.

Un poster de la festivitatea de comemorare a New Yorkului, 40 de dolari. O oglindă de toaletă la 3000 de dolari. Trei reclame, Brasso, Olympic şi ţigări Players, de 190,23 şi 185 de dolari.

Jed a rămas în mijlocul scărilor privind-o. Lăsase toate luminile aprinse, ca un copil rămas singur acasă noaptea. Purta halatul verde şi o pereche uriaşă de ciorapi roşii. De câte ori se apleca să citească o hârtie, părul îi cădea moale pe obraz şi îi acoperea faţa. Apoi îl dădea pe spate, cu o mişcare nestudiată, înainte să lase hârtia şi să ia alta.

I-a tresărit inima când a văzut uşa de la hol larg deschisă. În pofida dorinţei care îl chinuia ori de câte ori era în preajma ei, întotdeauna se simţea bine când o privea.

Deja pusese pistolul înapoi în buzunarul jachetei, când ea s-a întors.

S-a schimbat la faţă şi s-a clătinat. Hârtiile au zburat care încotro.

– Ce faci? a spus furioasă. Vrei să mă sperii de moarte?

– Nu. A coborât spre capătul scărilor. Ce dracu' faci, Conroy? E trecut de miezul nopţii.

– Ce ţi se pare că fac? Dansez menuet. Repetând această izbucnire, s-a aplecat să adune hârtiile împrăştiate.

– Ai fost foarte graţioasă. S-a aplecat, punându-şi palma peste mâinile ei. Îmi pare rău că te-am speriat. Cred că erai prea ocupată să mă auzi.

– Nu mai contează.

– Ar trebui să fii în pat. I-a întors faţa spre lumină. Arăţi obosită.

– Mulţumesc mult.

– O căţea mică, asta eşti.

– Nu sunt nicio căţea mică. A oftat jignită. Detest acest cuvânt şi ca feministă şi ca iubitoare de câini.

Răbdător, i-a dat părul după urechi. A avut grijă să pareze remarcabil de repede, s-a gândit. Dar în ochii ei se citeau supărarea şi suspiciunea. Deja a rănit-o, şi foarte probabil o s-o mai facă.

– Haide sus, iubito.

– Încă n-am terminat.

El a ridicat o sprânceană. A detectat o urmă de resentiment în vocea ei. L-a făcut să se simtă mic şi incredibil de stupid.

– Eşti supărată pe mine.

– Nu-i adevărat. S-a îndreptat, a respirat adânc şi, cu un efort de voinţă, a restabilit adevărul. Nu-i adevărat, a repetat încă o dată, calmă. Am sentimentul inutilităţii pentru că am ţinut magazinul închis şi al trădării pentru că mi-am mințit familia.

– N-ai niciun motiv să nu deschizi mâine şi o să te simţi mai bine dacă o să lămureşti lucrurile cu familia ta.

S-a gândit la ce i-a spus.

– O să deschid, s-a decis, dar n-o să spun familiei. Nu încă. Eu trebuie să rezolv problema asta.

A încercat să se certe cu ea, dar nu s-a simțit în stare. Nu avea de gând să-i spună de întâlnirea cu comisarul sau de decizia de a lua înapoi insigna. Nu încă.

– Vino sus, a repetat. O să-ți fac o frecție pe spate.

– De ce?

– Pentru că eşti încordată, a spus printre dinți. La naiba, Conroy, de ce-ți pui asemenea întrebări? Tot ce trebuie să faci este să te întinzi şi să te relaxezi.

Cu ochii micşoraţi, păşea în urma lui.

– Eşti drăguț cu mine. De ce? Ai tu un interes, Skimmerhorn. Te pregăteşti să faci ceva ce ştii că nu-mi place. Urca scările în spatele lui. Nu ține secret față de mine. A pus o mână pe brațul lui în timp ce descuia uşa. Te rog. E ceva în legătură cu DiCarlo, nu-i aşa? Cu pictura, cu întreaga încurcătură.

Era mai mult decât atât. Şi mai puțin. S-a întrebat dacă nu e o laşitate să-i dezvăluie numai o parte din adevăr.

– Plec la LA să stau de vorbă cu şeful lui DiCarlo.

– Winesap? Şi-a încruntat sprâncenele. Pe numele lui se presupune că s-a trimis încărcătura, nu-i aşa?

– Numele şefului este Finley, Edmund G., i-a răspuns Jed. O să încep cu el.

– Şi crezi că el – Finley – aştepta încărcătura, că el e cel care a pus totul la cale?

– Da. A turnat whisky pentru amândoi. Asta cred.

– Ce ştii despre el?

– Destul ca să-mi cumpăr un bilet pentru LA. I-a întins paharul, apoi a dat o tură scurtă prin apartament.

Import-export, s-a gândit ea.

– Atunci este probabil colecţionar. Aproape întotdeauna contrabandiştii sunt colecţionari. E posibil nici să nu ştie de manevrele lui DiCarlo – pe deasupra spuneai că e o companie mare. Dar dacă nu este…

A observat strălucirea din ochii ei.

– Nici să nu te gândeşti, Conroy. Poţi fi în pericol dacă te gândeşti…

– Dar mă gândesc. A ridicat paharul şi a dat băutura peste cap. Şi cred că nu tu eşti cel care trebuie să vorbească cu Finley, ci eu.

24

– Ţi-ai pierdut mințile.

– Este o declarație în perfectă cunoștință de cauză. Dora a luat sticla şi a umplut paharul din nou. Şi dacă laşi o clipă la o parte orgoliul bărbătesc, o să înțelegi de ce.

– N-are nicio legătură cu orgoliul. Deşi avea, oarecum, şi faptul ăsta l-a pus pe gânduri. Are de-a face cu bunul-simț. Nu eşti în măsură să te descurci în asemenea situații.

– Dimpotrivă. Ideea o înflăcărase şi a început să umble prin cameră, sorbind din pahar, încântată la gândul de a se implica. În fond, eu am fost victima angajatului lui. Eu, o nevinovată înşelată, o să trezesc simpatia lui Finley dacă el, în schimb, este nevinovat, şi, dacă este vinovat, o să mă privească tot ca pe un colecţionar. Pe scurt, Skimmerhorn, afacerea asta este de competenţa mea.

– Nu e o blestemată de audiţie la teatru, Conroy.

– În fond, este. Doamne, când ai de gând să aduci ceva mobilă aici? În absenţa unui scaun ca lumea, s-a săltat ca să se aşeze pe masă. Care era planul tău, căpitane, să năvăleşti în biroul lui cu rafale de pistol?

– Nu fi ridicolă.

– Ai putea, dacă joc eu scena, să ceri o întrevedere ca să discuţi situaţia neoficial, eventual solicitându-i ajutorul să îl găseşti pe DiCarlo?

A ridicat din sprânceană aşteptând ca el să respingă sau să aprobe propunerea, dar n-a primit niciun răspuns. Curajoasă, a continuat: Între timp ai putea să-i descoperi punctul slab, dacă are cu adevărat unul. Procedând astfel, obţii informaţii la prima mână despre manevrele lui, stilul lui şi poţi să-ţi faci o părere despre vinovăţia lui.

– Vorbeşti ca un avocat versat, a mormăit el. Urăsc avocaţii.

– Asta e atitudinea oricărui poliţai. Am câţiva prieteni foarte buni care sunt avocaţi – şi tata a fost un excelent Clarence Darrow în spectacolul *Inherit the Wind*. Acum să vedem. Şi-a încrucişat picioarele şi halatul a alunecat. Cum poate fi jucată scena?

– N-o joci, Conroy. Pentru că simţea limpede că ceva îi alunecă printre degete, a vorbit repezit şi i-a luat bărbia între degete. N-o s-o faci, Conroy.

– Ba da, o s-o fac, a spus ea cu un calm imperturbabil. Pentru că amândoi ştim că este soluţia perfectă. Zâmbind, i-a luat mâna de pe bărbia ei şi i-a sărutat-o. Poţi veni cu mine. Apără-mă de Rodeo Drive.

Pentru a se înţelege cu ea trebuia s-o abordeze cu calm, s-a gândit Jed.

– Dora, n-am cum să-l manevrez pe acest individ. N-avem nicio informaţie importantă despre el. Poate fi un bătrânel simpatic şi sfătos care colecţionează stampe în timpul liber, fără să fie implicat în acţiuni de contrabandă. Sau DiCarlo poate fi cel care a apăsat trăgaciul de la pistolul lui. Intrând pe terenul lui ne putem confrunta cu un pericol real şi nu-mi asum riscul pentru tine.

– De ce? a spus încet. Credeam că-ţi pasă.

Şi-a băgat mâinile în buzunare.

– La dracu', ştii că-mi pasă.

– Ştiu că vrei, dar s-o faci este cu totul altceva. Oricum, e plăcut să auzi aşa ceva.

– Nu te mai juca cu vorbele. N-avea de gând să-l atragă din nou într-o discuţie despre sentimente. Cheia este Finley. Dacă este amestecat, trebuie doar să arunce o privire spre tine şi să vadă prin faţa asta frumoasă ca printr-o bucată de sticlă.

– Of, of! Îmi spui că-ţi pasă de mine şi că sunt frumoasă într-o singură noapte. Îmi creşte inima.

– Îmi vine să te pocnesc, a zis el printre dinţii încleştaţi.

– Dar n-o faci. A zâmbit şi a ridicat o mână. Câinele care latră, nu muşcă, ăsta eşti tu, Skimmerhorn. Hai să ne culcăm. O să lămurim povestea dimineaţă.

– Nu e nimic de lămurit. Eu plec. Tu nu.

Şi-a lăsat mâna să cadă.

– Nu ai încredere în mine. Asta e, nu-i aşa? Şi-a muşcat buzele ca să le oprească tremurul, dar vocea i s-a îngroşat şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu e o problemă de încredere. Şi-a scos o mână din buzunar şi i-a mângâiat părul. N-o lua ca pe ceva personal

– Cum aş putea s-o iau altfel? Prima lacrimă i-a curs pe obraz, alunecând încet. Se simţea profund jignită. Nu înţelegi că am nevoie să fac ceva? Că nu pot să stau în umbră după ce intimitatea mea a fost violată? Nu pot să suport asta, Jed! Nu pot să suport să mă consideri o victimă neajutorată care nu face altceva decât să-ţi stea în cale.

– Încetează. Lacrimile îl impresionau. Hai, scumpo, nu mai plânge. A ridicat stângaci mâna din părul ei. Nu pot suporta asta. A sărutat-o tandru pe buzele arcuite. Nu cred că eşti o victimă neajutorată.

– Atunci, inutilă, a spus cu un suspin.

– Nu. I-a şters lacrimile cu degetele şi era gata să-şi ceară scuze. Nu eşti antrenată pentru asta. Dacă bănuieşte ceva întreaga afacere se duce de râpă.

A suspinat din nou, lipindu-şi faţa de gâtul lui.

– Tu bănuieşti ?

– Ce?

– Tu bănuieşti? a întrebat cu o voce perfect controlată lăsându-se pe spate. A râs fără nicio urmă de tremur în voce. Te-am păcălit, nu-i aşa? Râzând, l-a lovit uşor peste obraz în timp ce el se holba la ea furios. Nu trebuie să te consideri idiot, Skimmerhorn. Ţi-am mai spus că sunt foarte bună. A ridicat din nou paharul ca să ciocnească. Şi încă sunt foarte foarte bună. Iar ăsta nu a fost decât un spectacol improvizat.

– Poate o să te pocnesc. Chiar dacă izbucneşti în lacrimi ca acum, jur c-o s-o fac.

– Te-am făcut să te simţi foarte prost, nu-i aşa? A oftat tristă. Uneori, îmi lipseşte scena. Dar nu foarte des. Fii sigur, căpitane, că domnul Finley o să vadă exact ce vreau eu să vadă. O să-l joc ca pe un acordeon.

Putea s-o facă. Îi displăcea faptul că era sigur că poate s-o facă.

– Şi dacă mi-aş pierde minţile îndeajuns ca să fiu de acord cu ideea asta nesăbuită, ai proceda exact cum ţi se va spune?

– Nu, dar aş încerca.

Aşa credea şi el, dar prefera să cunoască apele în care pescuieşte şi să agaţe singur momeala.

– Nu vreau să fii rănită.

Chipul ei s-a îmblânzit.

– Este unul dintre cele mai drăguţe lucruri pe care mi le-ai spus.

– Dacă te răneşte, îl omor.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă.

– Nu-mi pune greutatea asta pe umeri. Bine? Mă sperie.

A ridicat-o de pe masă şi a pus-o în picioare.

– Conroy, am spus că nu te consider neajutorată şi că nu cred că eşti inutilă. Dar nu ţi-am spus niciodată ce cred că eşti.

– Nu, n-ai făcut-o.

– Importantă, a spus simplu, şi i-a topit inima. Foarte importantă.

A doua zi la prânz, viaţa Dorei şi-a reluat cursul normal. A deschis magazinul pentru afaceri. Prima vânzare i-a încălzit sufletul, aşa că i-a făcut clientului o reducere de zece la sută. Când Lea a sosit pentru schimbul de după-amiază, Dora a întâmpinat-o cu o îmbrăţişare fierbinte.

Râzând, Lea s-a desprins din braţele ei.

– Ce înseamnă toate astea? Ai câştigat la loterie?

– Mai bine. Am deschis magazinul.

Lea şi-a scos haina şi şi-a aranjat părul.

– Nu mi-ai spus de ce ai închis.

– Prea complicat, a zis Dora în treacăt. Am avut nevoie de o zi sau două de pauză.

– Spargerea te-a afectat mai mult decât vrei să se observe Lea a încuviințat din cap satisfăcută. Știam eu.

– Cred că da. Oricum, am avut ceva de rontăit, și tocmai am cumpărat prăjiturelele pentru ceai – cele cu gust de ciocolată.

Lea a respirat adânc.

– Cum să slăbesc eu cele patru kilograme pe care le-am pus în timpul sărbătorilor?

– Puterea voinței.

– Corect. Oh, mama mi-a spus să te întreb despre pictura

Cutia cu prăjituri i-a alunecat Dorei din mână.

– Pictură?

– Ceva despre o pictură pe care i-ai împrumutat-o și pe urmă i-ai luat-o înapoi. Lea a cedat ispitei și a luat un fursec crocant. Se gândea s-o cumpere de Sf. Valentin pentru tata. Se pare că a făcut chiar o pasiune pentru ea.

– Oh... eu, eu am vândut-o. În cele din urmă, chiar așa era, și-a amintit ea. Păstra cei 80 dolari luați de la Jed în cutia de bijuterii ca pe o scrisoare de amor.

– Te simți bine? a întrebat Lea, cercetând cu privirea fața Dorei. Pari cam tulburată.

– Cum? Nu. Sunt bine. De fapt, sunt puțin cam încurcată. S-ar putea să trebuiască să plec la LA pentru câteva zile.

– Pentru ce?

– E o afacere importantă acolo, de care trebuie să mă ocup. Nu vreau să închid magazinul din nou. N-am niciun motiv, și-a spus în sinea ei. Atâta vreme cât Brent încă îi asigura protecția poliției.

– Nu-ți face griji în privința asta. Eu și Terri putem pune lucrurile pe roate. Telefonul de pe tejghea a sunat de două ori. Lea a ridicat o sprânceană. Vrei să răspund eu?

– Nu. Dora s-a scuturat de gânduri şi a ridicat receptorul care era la câţiva centimetri alături de ea.

– Bună ziua, magazinul Dorei.

– Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Isadora Conroy, vă rog.

– La telefon.

– Domnişoară Conroy. În biroul lui din Los Angeles, Winesap a răsfoit carnetelul cu notiţe amănunţite. La telefon, ah, Francis Petroy.

– Da, domnule Petroy, a spus Dora în timp ce Lea se îndrepta spre un client.

– Sper că nu v-am deranjat, dar am numele şi numărul dumneavoastră de telefon de la Helen Owings din Front Royal, Virginia.

– Da. Degetele Dorei ţineau strâns receptorul. Cu ce vă pot fi de folos?

– Sper că ne vom face servicii reciproce. Winesap a citit cuvintele „râs simpatic" în notiţele lui şi a încercat să imite unul. Este vorba despre pictura pe care aţi cumpărat-o de la licitaţia din decembrie. Un Billingsly.

Îşi simţea gura iască.

– Da, cunosc lucrarea. O pictură abstractă.

– Exact. Din întâmplare sunt colecţionar de artă abstractă. Sunt specializat în artişti necunoscuţi şi nou descoperiţi – prea puţin cunoscuţi, înţelegeţi.

– Desigur.

– O problemă de familie m-a împiedicat să particip la licitaţia particulară. Mi-am făcut unele speranţe când doamna Owings m-a informat că pictura a fost vândută mai degrabă unui dealer, decât unui colecţionar.

– De fapt, a spus Dora trâgând de timp, sunt câte puţin din amândouă.

– O, Doamne. Şi-a răsfoit hârtiile. Nu exista niciun răspuns special pentru asta.

– Dar întotdeauna sunt interesată de oferte autentice, domnule Petroy. Poate vreți să veniți să vedeți pictura. Dar nu mai devreme de săptămâna viitoare. S-a prefăcut că răsfoiește carnetul de planificări. Agenda mea este foarte încărcată.

– Ar fi excelent. Chiar excelent. Ușurat, Winesap și-a șters gâtul transpirat cu batista. Ce zi v-ar conveni, doamnă Conroy?

– V-aș putea primi joi, să zicem, la două.

– Perfect. Grăbit, Winesap a notat data. Sper să păstrați pictura până atunci. Nu mi-ar plăcea să ratez ocazia.

– Oh, și mie mi-ar displace asta. A zâmbit răutăcios. Promit să nu întreprind nimic înainte de a discuta termenii tranzacției cu dumneavoastră. Aveți un număr unde să vă sun în caz că intervine ceva?

– Sigur. Conformându-se instrucțiunilor, Winesap a recitat numărul de telefon al uneia dintre firmele lui Finley din New Jersey. În timpul orelor de program, a spus. Numărul privat îl am la secret.

– Înțeleg. Atunci pe joia viitoare, domnule Petroy.

A închis, aproape furioasă că a simulat orgoliul. A crezut că este o tâmpită. Ei bine, DiCarlo sau Finley sau Petroy sau oricine ar fi o să aibă o surpriză foarte neplăcută.

– Lea! Lipsesc o oră. Dacă vine Jed, spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

– Bine, dar unde… Lea a intrat în goană, cu mâinile în șolduri, tocmai în momentul când ea ieșea pe ușă.

Trebuia să sune înainte. Dora s-a întors în parcare după o vizită neîncununată de succes la secția de poliție. Locotenentul Chapman era pe teren. Era ca și cum ar fi fost la vânătoare de fazani, s-a gândit supărată.

Cum să spună cuiva că a fost contactată, dacă nu avea cui? Apoi a observat maşina lui Jed şi a zâmbit mulţumită. Înţelegea că nu e singurul care se poate descurca singur.

L-a găsit în magazin, vopsind calm rafturile.

– Aici erai? Nu-mi plac clişeele, dar unde e poliţaiul când ai nevoie de el?

El a continuat să vopsească.

– Dacă ai nevoie de un poliţist, poţi suna la 911.

– Am fost chiar la sediul poliţiei. Aşteptând efectul, şi-a scos haina. Dar Brent lipsea. Cum numesc ei asta, teren? Nu ştiu să existe vreun teren în Philadelphia.

– Aşa obişnuim să-i impresionăm pe civili. De ce aveai nevoie de Brent?

– De aia. A făcut o pauză pentru impresie. Pentru că am fost contactată.

– Pentru ce?

– De cine, Skimmerhorn. Nu fi greu de cap. Am primit un telefon de la domnul Petroy – numai că nu cred că era domnul Petroy. Trebuie să fi fost DiCarlo, dar vocea nu era foarte clară. Poate şi-a modificat-o, dar sunt foarte bună la depistarea vocilor. Probabil că a pus pe altcineva să sune în locul lui, a spus. Sau putea fi Finley, dar…

– Stai jos, Conroy. Jed a pus pensula pe cutia cu vopsea. Fă o scurtă prezentare a tipului.

– O prezentare? Oh. Ochii i-au strălucit. Doar esenţialul. O s-o fac.

– Eşti chiar agitată. Stai jos.

– Bine. S-a aşezat şi şi-a imaginat că întocmeşte un raport. Ca urmare, a relatat întreaga discuţie telefonică exact, fără înfloriturі. Cum a fost? a întrebat când a terminat.

– La ce dracu' te-ai gândit când i-a dat o întâlnire, fără să te sfătuieşti cu mine?

Se aştepta să fie impresioant, nu iritat.

– Trebuia să fac ceva, nu? N-ar fi devenit suspicios dacă un dealer de artă ar fi ezitat să se întâlnească cu el? Şi-a îndreptat spatele înţepată. Dar este un individ dubios. Unde s-a mai pomenit un colecţionar de artă care să se intereseze de o pictură a unui artist care probabil că n-a existat niciodată. L-am cercetat pe Billingsly. Nu există niciun Billingsly, aşa că de ce s-ar chinui cineva să dea de urma unei picturi a lui Billingsly? Pentru că, a ridicat ea un deget , îl vrea pe Monet.

– Strălucit, Conroy. Al dracului de strălucit. Şi asta nu e esenţialul.

– Ba sigur că este. Şi-a îndepărtat bretonul de pe frunte. A crezut că sunt proastă. Şi-a închipuit că are de-a face cu un dealer de mărunţişuri lacom de bani, care nu cunoaşte valoarea unei vaze de porţelan, dar va vedea că nu e aşa.

– Nu are legătură cu subiectul. Puteai să-l amâni până la întoarcerea mea.

– M-am descurcat foarte bine şi singură. Nu sunt tâmpită.

– Ai steluţă-şaizeci şi nouă în sistemul telefonului?

Faţa i s-a albit.

– Poftim?

– Butonul pentru repetare. Apeşi pe o serie de taste şi telefonul sună înapoi pe cel care ţi-a telefonat ultimul.

– Oh. Răsuflând uşurată, şi-a admirat unghiile. Da. Cred că am.

– Presupun că nu te-ai gândit să încerci?

– Nu mă pot gândi la toate, a mormăit. Plină de speranţă s-a uitat în sus. Putem încerca acum.

– Telefonul a sunat de trei ori până m-am întors.

– Oh. A sărit din scaun. Dă-i drumu', spune-mi că am scrântit-o.

– Tu ai spus-o. A tras-o uşor de păr. N-o lua aşa în tragic, Nancy Drew, şi un detectiv amator o mai scrânteşte din când în când.

I-a dat mâinile la o parte.

– În lături, Skimmerhorn.

– Brent şi cu mine o să ne gândim cum să-l manevrăm pe Petroy joi. O să fim înapoi până atunci.

– Înapoi? Tu şi cu Brent plecaţi undeva?

– Nu, eu şi cu tine plecăm. Şi-a îndesat mâinile în buzunare. Încă nu era foarte mulţumit de asta, dar ea avea întrucâtva dreptate. Plecăm la LA mâine.

– Merg şi eu? Şi-a apăsat mâinile pe inimă, apoi a deschis larg braţele şi s-a aruncat spre el. Chiar merg şi eu. Tremurând de emoţia perspectivei, l-a sărutat peste tot pe faţă. Ştiam că o să înţelegi cât de important este să te însoţesc.

– N-am înţeles. Am avut mai multe voturi. Nu voia să admită că a înţeles sensul ideii ei şi i-a recomandat-o lui Brent.

– Nu contează. L-a sărutat din nou. Mâine? a întrebat făcând un pas înapoi. Doamne, dar este prea repede. Nu m-am hotărât cu ce să mă îmbrac.

– Asta este ultima ta problemă.

– Nu, nu, modul în care se prezintă este esenţial pentru un personaj. Costumul bleumarin în dungi, s-a gândit. Este foarte distins şi oficial. Sau poate cel roşu cu bretele – mai atrăgător şi mai sexy. Pot să-l amestec cu picioarele mele.

– Optează pentru cel oficial.

Pentru că a distrat-o urma de iritare din tonul lui, a zâmbit.

– Hotărât, cel roşu.

– Te informez că nici n-o să vrea să te vadă.

– Te înşeli. S-a oprit încruntată. Cum o să faci să nu vrea să mă vadă?

– O să-l suni și o să-i spui exact ce o să-ți cer eu să t transmiți.

– Înțeleg. A dat din cap și a coborât sprânceana. Îmi scri un scenariu, Skimmerhorn? Învăț repede. Îl spun pe dinafara cât ai zice peşte.

– Ai să faci doar cum o să-ți spun eu.

În Los Angeles, Winesap a intrat în biroul lui Finley, cu fața brăzdată de îngrijorare.

– Domnule Finley, domnișoara Conroy este pe linia doi Așteaptă să vorbească cu dumneavoastră.

– Cum așa? Finley a închis dosarul pe care îl studia și și-a pus mâinile deasupra lui. Interesantă veste.

Mâinile lui Winesap se răsuceau nervos.

– Domnule Finley, când am vorbit cu ea ieri, a fost foarte cooperantă. Și cu certitudine n-am menționat nicio clipă legătura mea cu dumneavoastră. Nu știu ce poate însemna asta.

– Atunci o să descoperim, nu-i așa? Stai jos, Abel. A ridicat receptorul și, zâmbind, s-a lăsat pe spate în scaun Domnișoara Conroy? Edmund Finley la telefon. A ascultat și zâmbetul i se lărgea tot mai amenințător. Mă tem că nu vă înțeleg, domnișoară Conroy. Îl căutați pe unul dintre angajații mei – Anthony DiCarlo? Înțeleg. Înțeleg. A luat un cuțit pentru hârtii de pe birou și i-a încercat vârful cu degetul Desigur, înțeleg, dacă considerați o întâlnire personală ceva important. Mă îndoiesc că pot să vă ajut. Am spus poliției tot ce știam despre dispariția inexplicabilă a domnului DiCarlo. Foarte bine, a adăugat după un moment. Dacă credeți că nu puteți discuta la telefon, aș fi încântat să vă întâlnesc. Mâine? A ridicat din sprâncene. A zgâriat ușor dosarul Conroy cu vârful cuțitului. M-ați anunțat prea târziu Viață și moarte? Abia și-a reprimat un chicotit. O să vad

dacă se poate aranja. O programare? O să vi-l dau pe asistentul meu. El îmi cunoaşte agenda de lucru. Abia aştept să vă întîlnesc.

Cu o fluturare de mână, Finley a apăsat pe butonul în aşteptare.

– Fixează-i ora patru.

– Aveţi o întâlnite la trei treizeci, domnule.

– Fixează-i ora patru, a repetat Finley şi a împins telefonul.

– Da, domnule. Winesap a luat receptorul în mâna liberă şi a deschis linia. Domnişoara Conroy? Aici e Abel Winesap, asistentul domnului Finley. Aveţi o întâlnire fixată pentru mâine? Mă tem că singura oră disponibilă pentru domnul Finley este ora patru. Da? Aveţi adresa? Excelent. O să vă aşteptăm.

– Minunat. Finley a dat aprobator din cap când Winesap a închis receptorul. Pur şi simplu minunat. „Vine lumea la noi", Abel. A deschis dosarul Dorei încă o dată şi a zâmbit încântat. De când aştept asta. Mâine după-amiază o să-mi contramandez toate întrevederile. Nu vreau să fiu deranjat când mă întâlnesc cu domnişoara Conroy. O să-i acord toată atenţia.

– Mâine, la ora patru, a spus Dora şi s-a întors spre Jed. Părea derutat, dar cooperant, încântat, dar rezervat.

– Iar tu păreai la limita isteriei, dar controlată. Impresionat fără să vrea, i-a mângâiat faţa şi a sărutat-o. Nu a fost rău, Conroy. N-a fost deloc rău.

– Mai e ceva. Deşi ar fi vrut, nu i-a luat mâna. Dacă ar fi făcut-o, ar fi observat că mâna ei era rece. Cred că tocmai am vorbit cu domnul Petroy.

– Finley?

– Nu. S-a străduit să zâmbească. Asistentul lui, Winesap.

25

Dora a fost impresionată când taxiul a oprit în fața unei clădiri cu stucatură, care era hotelul Beverly Hills.

– Măi, măi, Skimmerhorn, mă surprinzi. Asta compensează o noapte petrecută la Plaza, în New York.

– Camera este rezervată pe numele tău. Jed a urmărit-o pe Dora cum îi întindea mâna portarului. Gestul era al unei femei care toată viața a coborât numai din limuzine. Poți s-o treci pe cartea de credit.

I-a aruncat o privire peste umăr.

– Mulțumesc mult, risipitorule.

– Voiai să-i avertizezi că ești însoțită de cineva în călătorie? a întrebat-o în timp ce se strecura printre uși, în hol. Un polițai?

– Ai uitat să specifici *fost*.

– Așa am făcut, a murmurat și a așteptat ca Dora să se înregistreze. Holul șic al BHH nu era cel mai potrivit loc ca să-i spună că *fostul* avea să fie în curând de domeniul trecutului.

În timp ce îi întindea funcționarului cardul pentru înregistrare, Dora a cercetat cu privirea holul prin care au trecut starurile de cinema.

– O să te taxez pentru asta, Skimmerhorn.

– A fost ideea ta să vii.

Destul de adevărat.

– Atunci o să ți-o plătesc numai pe jumătate. A luat înapoi cardul și două chei, iar una i-a dat-o băiatului de la hotel, care aștepta. Unii dintre noi nu sunt atât de bogați.

– Unii dintre noi, a spus el și și-a trecut un braț după mijlocul ei, plătesc zborul cu avionul.

Dora era încântată de felul în care mergeau înlănțuiți în drum spre lift și spre cameră.

Și-a scos repede pantofii și s-a grăbit să admire panorama. Nimic nu era mai specific californian decât peluzele luxuriante, palmierii regali și vilele tencuite cu stucatură.

– N-am mai fost la LA de când aveam cincisprezece ani. Am stat la un hotel mizerabil, în Burbank, în timp ce tata avea un rol mic într-un film slab, și de mult uitat, cu Jon Voight. Nu a însemnat nimic pentru carierele lor. S-a îndreptat, rotind umerii. Cred că sunt o snoabă. O snoabă de pe Coasta de Est, pentru că LA nu-mi face nicio impresie. Mă duce cu gândul la inutilele apărătoare de ochi sau la designerii pentru iaurt. Sau poate designerii de apărătoare și iaurtul inutil. Mai mult, cine are nevoie în viață de iaurt?

S-a întors și zâmbetul i s-a șters de pe față când a văzut că el se uită fix la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Doar îmi place uneori să te privesc, asta-i tot.

– Oh!

Când a văzut că afirmația a tulburat-o, i-a zâmbit.

– Ești în regulă, Conroy. Chiar cu bărbia ta ascuțită.

– Nu e ascuțită. Și-a frecat-o, în semn de protest. Este delicată. Știi, poate trebuia să rezervăm un apartament. Camera asta e puțin mai mare decât un closet. Sau poate ar trebui să ieșim, să mâncăm ceva, să respirăm puțin smog.

– Ești agitată.

– Sigur că sunt agitată. Și-a aruncat geanta pe pat și i-a desfăcut curelele.

– Ești agitată, a repetat Jed. Vorbești prea mult când ești agitată. De fapt, vorbești prea mult tot timpul, dar vorbăria este diferită când ești nervoasă. Și nu-ți poți stăpâni mâinile.

– E clar că devin prea previzibilă. Primul semn de moarte într-o prietenie.

El a răsucit-o uşor, prinzându-i mâinile.

– Ai tot dreptul să fii nervoasă. Aş fi mult mai îngrijorat pentru tine dacă n-ai fi.

– Nu vreau să fii îngrijorat. Pentru că nu voia, şi-a lăsat mâinile să se odihnească între palmele lui. O să mă descurc. Clasicul trac al premierei.

– Nu trebuie s-o faci. Pot să mă duc în locul tău la întâlnire.

– Niciodată n-am lăsat dublura să-mi fure aplauzele. A respirat adânc de două ori. E în ordine. Deşi avea evident nevoie de el, continua să joace. Ce se recomandă înainte de premieră?

În timp ce se gândea, s-a aşezat pe pat.

– Ei bine, trebuie să mergi mult. Mersul face bine. Şi să repeţi replicile. Ies din hainele de stradă şi mă strecor în halat ca într-o piele de şarpe. Fac vocalize. Şi obişnuiesc că fac tot felul de exerciţii cu limba.

– Dă-mi un exemplu!

– Şase saşi în şase saci. Zâmbind, şi-a mişcat limba printre dinţi. Trebuie să ai limba flexibilă.

– A ta pare întotdeauna mai flexibilă decât a mea.

–Mulţumesc. A râs şi l-a privit. Bună treabă, Skimmerhorn. Mă simt mai bine.

– Foarte bine. A mângâiat-o frăţeşte pe păr, apoi s-a întors spre telefon.

– O să comand ceva la room-service, apoi ne vedem de treburile noastre.

Dora a mormăit şi s-a aruncat pe pat.

– Urăsc şefii mână-de-fier.

Două ore mai târziu, au mâncat, s-au certat, au discutat despre orice eventualitate posibilă şi încă era nemulţumit. A ascultat-o recitând exerciţii pentru limbă în baie şi s-a

încruntat spre ușă. S-ar fi simțit mai bine dacă ar purta un microfon. Nebunie, s-a gândit, să pătrundă într-un birou plin de funcționari, într-o clădire, la lumina zilei, dar asta ar fi putut să-l liniștească. Dacă nu s-ar fi temut că paza lui Finley l-ar fi descoperit, ar fi insistat.

Era o operațiune simplă, și-a reamintit. Cu riscuri puține. Și deja a luat toate măsurile ca să se asigure că cel mai mic grad de risc fusese eliminat.

Ușa s-a deschis și Dora a apărut îmbrăcată în costumul roșu, care îi scotea în evidență fiecare curbă a trupului sexy, punând în valoare picioarele într-un mod în care orice bărbat normal ar fi salivat.

– Ce părere ai? Avea atârnate în urechi două perechi de cercei de fiecare lob. Bilele sau buclele?

– Cum dracu' vrei să știu?

– Buclele, s-a decis. Mai discrete. Și-a prins cerceii. Am uitat cât de bine te simți în costum. Îți dă o senzație de putere care crește adrenalina. S-a întins după sticla de parfum.

S-a dat înapoi când s-a stropit pe gât, după ureche, pe încheieturi și în spatele genunchilor. Ceva din acest ritual feminin l-a făcut să tresară. Când a ridicat peria veche de argint și și-a aranjat părul, și-a dat seama despre ce era vorba. Îl făcea să se simtă ca un voyeur.

– Arăți grozav. Și-a înghițit nodul din gât. Acum poți să încetezi să te mai împopoțonezi.

– A-ți pieptăna părul nu înseamnă să te împopoțonezi. Este o îngrijire elementară. După un ultim retuș, s-a privit în oglindă. Aș putea să jur că ești mai agitat decât mine.

– Respectă planul și încearcă să-ți amintești tot ce vezi. Nu discuta despre pictură. Nu ai niciun reper în căutarea ei. Încearcă să-l ataci pe Winesap. Îl hărțuim, dar vreau impresiile tale – nu speculații, impresii.

– Ştiu. Răbdătoare a pus peria alături. Jed, ştiu exact ce am de făcut. Este simplu. Simplu pentru că nu ştiu unde se află pictura. E un pas foarte logic.

– Păzeşte-ţi spatele.

– Dragă, contam pe tine să faci asta.

Dora a fost profund impresionată de aspectul biroului lui Finley. Aşa cum a bănuit, era colecţionar, şi pasiunea lor reciprocă putea constitui o bază temeinică pentru discuţii. Avea mâinile reci. Asta era bine. Sub imperiul emoţiilor va reuşi să găsească tonul potrivit în conversaţia cu interlocutorul său.

Era foarte greu să-şi stăpânească emoţiile, când ardea de nerăbdare să plece de acolo şi să cerceteze unele din comorile lui Finley. Aprecia o persoană care punea vaze de malachit şi statuete în sala de aşteptare. Şi canapeaua pe care stătea nu era o reproducere. Un Chippendale, s-a gândit Dora cu respect, cel mai autentic stil rococo.

Spera sincer ca Finley să se dovedească nevinovat. I-ar fi plăcut să facă afaceri cu el.

Dar dacă nu era...

Gândindu-se la asta, s-a simţit din nou agitată. S-a jucat cu broşa de pe rever, şi-a netezit bluza, s-a uitat la ceas.

La naiba, era patru şi zece, s-a gândit. Cât de mult are de gând s-o lase să aştepte?

– Excelent, excelent, a murmurat Finley văzând imaginea video a Dorei. Era chiar mai frumoasă decât se aştepta după ce văzuse pozele şterse din ziar, pe care le-a luat Winesap de la rubrica Spectacol şi Stil. Rochia dovedea un remarcabil simţ al culorilor şi era foarte feminină. Respecta femeile care ştiau cum să se pună în valoare.

Îi plăcea cum își trecea mâinile cu nervozitate prin păr. Agitație, s-a gândit încântat. Un paianjen preferă o muscă agitată uneia resemnate. Și în ciuda agitației, a observat, ochii ei treceau din când în când de la un obiect al colecției lui la altul. Asta îl flata.

O să petreacă foarte bine împreună, a decis. Chiar foarte bine.

A sunat-o pe secretară. Era timpul să treacă la atac.

– Domnul Finley poate să vă primească.

– Mulțumesc. Dora s-a ridicat, și-a pus poșeta plic sub braț și a urmat-o pe femeie spre ușile duble.

Când a intrat, Finley zâmbea și stătea jos.

– Domnișoară Conroy, îmi pare foarte rău că v-am lăsat să așteptați.

– Oricum, sunt foarte mulțumită că puteți să mă primiți. A străbătut covorul, o mare de alb, și a luat mâna care i s-a întins. Prima ei impresie a fost una de vitalitate și sănătate și de putere bine canalizată.

– Se pare că e vorba de ceva important pentru dumneavoastră. Ce să vă ofer? Cafea, ceai sau poate puțin vin?

– Puțin vin, vă rog. Putea să ia paharul și să-l răsucească în mâini în timp ce-și spunea povestea.

– Un Pouilly-Fumé, Barbara. Vă rog, luați loc, domnișoară Conroy. Simțiți-vă bine. Cu o mișcare menită s-o dezarmeze, a înconjurat biroul și a luat scaunul de lângă ea. Cum a fost zborul?

– Lung. Dora a zâmbit ușor. Dar nu pot să mă plâng. Vremea era urâtă acasă. Dar sigur, mă întorc mâine.

– Atât de curând? În ochii lui strălucitori se citea o urmă de curiozitate. Sunt flatat că o femeie atât de frumoasă a făcut tot drumul ăsta doar ca să mă vadă pe mine.

Secretara a desfăcut o sticlă. Serviciul ei includea și obligația asta. I-a turnat lui Finley un strop de vin pentru degustare.

– Da, a spus după ce plimbat vinul prin gură şi l-a înghiţit E foarte bun. După ce a turnat vin în ambele pahare, secretara a ieşit din cameră fără niciun zgomot. Finley a ridicat paharul În sănătatea dumneavoastră, domnişoară Conroy, şi o călătorie plăcută spre casă.

– Mulţumesc. Era un vin deosebit, cu un abur de fum Ştiu că pare absurd să fac tot acest drum numai ca să vă văd, domnule Finley. Dar am fost cu adevărat obligată. Ca şi cum s-ar fi simţit copleşită, a privit vinul auriu din pahar, ţinând strâns piciorul paharului. Acum, când sunt aici, nici nu ştiu cu ce să încep.

– Vă înţeleg supărarea, a zis Finley amabil. Liniştiţi-vă Mi-aţi spus la telefon că vă interesează persoana lui Anthony DiCarlo. Vă era... Delicat, a făcut o pauză... prieten?

– Oh, nu. Se simţea oroare în vocea ei, în ochii pe care i-a îndreptat spre Finley. Nu. El – domnule Finley, trebuie să vă întreb cât de multe ştiaţi despre el.

– Personal? Gândindu-se, a strâns buzele. Mă tem că nu ştiu prea multe lucruri despre angajaţii mei de la sucursale Compania este foarte mare acum şi din nefericire asta depersonalizează relaţiile dintre oameni. Ne-am întâlnit aici chiar înainte de Crăciun. Nu am observat nimic ieşit din comun. Părea la fel de competent ca întotdeauna.

– Atunci, lucra pentru dumneavoastră de ceva timp?

– De şase ani, cred. Mai mult sau mai puţin. A mai turnat vin. I-am studiat dosarul după neobişnuita lui dispariţie, ca să-mi reîmprospătez memoria. A fost o foarte bună achiziţie pentru companie. Domnul DiCarlo a avansat foarte repede pe scară ierarhică. A dovedit iniţiativă şi ambiţie. Amândouă merită recompensate. Provenea dintr-un mediu foarte modest înţelegeţi.

Ea a dat aprobator din cap. el a zâmbit şi a continuat

– Ca şi mine. Dorința de a fi promovat – este ceva ce respect la un funcționar şi mă străduiesc să recompensez. Ca membru de frunte al executivului de pe Coasta de Est s-a dovedit a fi de încredere şi foarte priceput. A zâmbit din nou. În afacerea mea, trebuie să fii priceput. Mă tem foarte tare de jocurile murdare. Aşa că domnul DiCarlo a lucrat cum trebuie, fără să-şi neglijeze vreodată responsabilităţile.

– Cred – cred că ştiu unde este.

– Adevărat? Ochii lui Finley străluceau.

– Cred că este în Philadephia. Ca să prindă curaj, Dora a mai luat o înghiţitură, şi mâna i-a tremurat uşor. Cred că... mă urmăreşte pe mine.

– Draga mea. Finley s-a întins să-i ia mâna. Să te urmărească? Ce vrei să spui?

– Îmi pare rău. N-are niciun sens. Lasă-mă să încep cu începutul.

Şi-a spus povestea bine, cu pauze pentru subliniere, şi cu o pauză semnificativă când a descris atacul.

– Şi nu înțeleg, a încheiat cu ochii în lacrimi şi lucitori. Nu înțeleg de ce.

– Draga mea, e un lucru îngrozitor. În timp ce mintea lui lucra cu febrilitate, Finley exprima o simpatie plină de uimire. Se pare că DiCarlo a omis câteva amănunte esențiale, s-a gândit. N-a menționat în raport despre intenția de viol, nici despre atitudinea cavalerească a vecinului care a venit s-o salveze. Asta explica rănile de pe fața lui la ultima lui vizită.

Îmi spuneți deci, a continuat Finley pe un ton surprins, că omul care ți-a spart magazinul şi care te-a atacat era Anthony DiCarlo.

– I-am văzut fața. Ca şi cum ar fi fost copleşită, Dora şi-a acoperit-o pe a ei cu mâna. N-o s-o uit niciodată. Şi l-am identificat la poliție. A omorât un ofițer de poliție, domnule Finley, şi o femeie. Şi din cauza lui o altă femeie, una dintre

– Regret numai că n-am putut face mai mult. Aş apr[illegible] ca pe o favoare dacă aţi accepta să luaţi diseară masa [illegible] mine.

– Masa? Mintea i s-a golit.

– Nu-mi place să vă ştiu singură şi supărată. Mă simt responsabil. DiCarlo este, în fond, omul meu. Sau a fost, a corectat, cu un mic zâmbet.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Atunci fă-mi pe plac. Şi, recunosc, poate fi foarte plăcut să petreci seara cu o tânără drăguţă care are aceleaşi preocupările ca şi mine.

– Preocupările dumneavoastră?

– Pasiunea de colecţionar. Finley a făcut un gest către vitrina cu obiecte de artă. Dacă conduceţi un magazin de antichităţi, presupun că sunteţi interesată de unele dintre comorile mele.

– Aşa e. Cred că sunteţi mult mai bine informat decât mine, dar am admirat deja câteva din piesele dumneavoastră. Capul de cal? A arătat către o statuetă din piatră. Dinastia Han?

– Exact. A zâmbit, ca un profesor care îşi apreciază elevul premiant. Aveţi un ochi bun.

– Îmi plac lucrurile scumpe, a mărturisit.

– Ah, da. Înţeleg. A întins mâna şi a atins cu vârful degetelor broşa de la reverul ei. Început de secol nouă sprezece.

I-a întors zâmbetul.

– Şi dumneavoastră aveţi un ochi bun.

– Am o broşă pe care mi-ar plăcea s-o vedeţi. Se gândea la safir şi la plăcerea pe care ar fi simţit-o ca s-o necăjească cu el. Am achiziţionat-o de curând şi ştiu că o s-o apreciaţi. Aşa că rămâne stabilit. O să trimit o maşină să vă ia de la hotel. Să zicem şapte treizeci.

– Eu...

– Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Casa mea e plină de servitori, așa că mereu e cineva în preajmă. Nu am prea des ocazia să-mi arăt comorile cuiva capabil să le recunoască valoarea reală. Mi-ar plăcea să vă aflu părerea în legătură cu colecția mea de cutiuțe pentru pomadă.

– Cutiuțe pentru pomadă? a spus Dora și a oftat. Dacă nu ar fi fost în misiune, ar fi acceptat imediat invitația. Cum putea rezista unei colecții de cutiuțe pentru pomadă? Le ador.

Dora s-a întors în camera de hotel amețită de succesul pe care îl repurtase. L-a găsit pe Jed măsurând camera cu pași mari, în aerul albastru de fum, în vreme ce la televizor rula un plicticos film de război.

– Ce dracu' ți-a trebuit atât de mult timp?

– N-am stat decât o oră. Și-a scos pantofii și s-a îndreptat spre el. Am fost strălucită.

I-a pus mâna în vârful capului și a împins-o în scaun. A smuls telecomanda și a închis televizorul.

– Vorbește-mi despre Finley. Sune-mi totul, de la început.

– A mai rămas puțină cafea? A ridicat vasul și a adulmecat mirosul. Lasă-mă să savurez momentul, vrei? Și-a turnat cafea și a băut-o amară. Vreau puțină plăcintă cu brânză, s-a hotărât. Comandă plăcintă cu brânză, bine?

– N-o lungi, Conroy.

– Te pricepi să strici tot cheful omului. Bine. A luat ultima înghițitură, s-a așezat și i-a povestit.

– Chiar a fost drăguț, a conchis. Foarte înțelegător și de-a dreptul șocat de povestea mea. Eu, desigur, am jucat la perfecție rolul eroinei stresate, bântuită de temeri. Poliția pur și simplu n-a făcut destul ca să mă ajute, așa că el, foarte îndatoritor, și-a oferit serviciile. A spus chiar că va pune pe urmele lui DiCarlo o firmă privată.

– Şi Winesap?

– Nu era acolo. Am întrebat de el la început, dar secretara mi-a spus că nu venise la birou.

– Dacă el a fost cel care a fixat întâlnirea pentru joi, nu putea risca să fie văzut.

– M-am gândit la asta. Aşa că la plecare m-am oprit să vorbesc cu paznicul în holul de la intrare. I-am spus că am văzut numele lui Abel Winesap pe uşă. Şi că tata a lucrat cu un Abel Winesap, cu ani în urmă, şi că a pierdut legătura. Aşa că l-am întrebat dacă tipul este înalt şi solid, cu păr roşu. Mi-a răspuns că Winesap este scund şi slab, gârbovit şi chel.

– Bravo, Nancy.

– Mulţumesc, Ned. Crezi că Nancy şi Ned făceau dragoste? Ştii, pe bancheta din spate, după un caz elucidat.

– Aşa îmi place să cred. Revin-o pe pământ, Conroy.

– Bine. Acum venea partea cea grea, s-a gândit Dora. Trebuia să fie foarte atentă. Biroul lui Finley este incredibil – oh, am uitat să menţionez monitoarele. Avea un perete întreg. Cam ciudat, ştii? Toate aceste televizoare arătau rând pe rând diferite părţi ale clădirii. Cred că erau camere de supraveghere peste tot. Dar nu asta mi s-a părut incredibil. Avea o lampă Gallé în birou, care m-a făcut să mă închin. Şi un cal din dinastia Han. Abia dacă îţi venea să-l atingi. Oricum, o să-i văd colecţia personală la cină.

A prins-o de încheietură înainte să apuce să se retragă

– Dă înapoi, Conroy, cu încetinitorul.

– O să iau masa cu el.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că m-a invitat şi am acceptat. Şi înainte să începi să înşiri toate motivele pentru care nu pot s-o fac, îţi spun că am de gând să trec la fapte. A stabilit asta, punct cu punct, în taxi, pe drumul de întoarcere. A fost amabil cu mine la

birou – foarte atent şi prevenitor. Crede că sunt singură în oraş şi că sunt supărată. Ştie că sunt pasionată de colecţii şi de antichităţi. Dacă îl refuzam, asta ar fi sunat foarte prost.

– În cazul în care este implicat, ultimul loc în care ar trebui să fii singură cu el este la el acasă.

– Dacă este implicat, a contrat ea, singurul loc unde n-o să se întâmple nimic o să fie acasă la el. Mai ales când i-am spus că mi-am sunat părinţii să mă caute la reşedinţa lui, unde urma să iau masa.

– Asta e o idee tâmpită.

– Nu este. O să-mi lase răgazul necesar să-l studiez mai bine. Mă place, a adăugat, şi s-a îndreptat spre şifonier. A scos o rochiţă neagră, pe care a asortat-o cu un bolerou cu dungi roşii şi aurii. Atârnându-şi-o în faţă, s-a întors spre oglindă. I-a displăcut ideea de a-mi petrece seara singură în LA, când eram supărată.

Jed s-a uitat printre gene la strălucirea paietelor.

– S-a dat la tine?

Dora a renunţat să mai deschidă nasturii de la jachetă.

– Eşti gelos, Skimmerhorn? Încântată, a izbucnit în râs. Asta e ceva foarte drăguţ.

– Nu sunt gelos. N-a fost niciodată în viaţa lui gelos pe o femeie. Niciodată. Nu era să recunoască tocmai acum acest lucru. Ţi-am pus o întrebare simplă, vreau un răspuns.

Şi-a scos jacheta, lăsând la vedere dantela şi mătasea bej a cămăşuţei.

– Eşti pe cale să te pui din nou în situaţia penibilă de a mă face din nou să-ţi spun că te iubesc. Şi noi nu vrem asta, nu-i aşa?

Când i s-a strâns stomacul, a înjurat înfundat, apucând altă ţigară.

– Poate m-am săturat să te privesc cum te găteşti pentru alt bărbat.

– De asta sunt aici, nu-i aşa? Să-l întâlnesc, să-i câştig simpatia şi încrederea şi să aflu tot ce pot. Cu capul întors într-o parte, îl studia pe Jed. Te simţi mai bine dacă îţi spun că nu am nicio intenţie să mă culc cu el?

– Da, ce să-ţi spun, sunt mult mai liniştit. Nu-mi place să te duci acolo singură. Nu avem destul date despre el şi asta mă deranjează.

– O să aveţi mai multe când mă întorc, nu-i aşa? S-a dus să-şi pună jacheta în dulap. A traversat calm camera, dar el a prins-o cu mâinile de umeri.

– Nu sunt obişnuit să fiu eu cel care aşteaptă.

Ea a aşezat meticulos jacheta pe umeraş.

– Cred că pot să înţeleg asta.

– N-am mai fost îngrijorat pentru cineva până acum. Şi lucrul acesta îmi displace.

– Înţeleg şi asta. Şi-a scos fusta şi a pus-o pe alt umeraş. O să fie bine.

– Sigur că o să fie. Şi-a lipit obrazul de braţul ei. Dora. Ce putea spune? s-a întrebat. O să-mi fie dor de tine diseară. Cred că m-am obişnuit să fii în preajma mea.

Emoţionată, a zâmbit şi a pus o mână peste a lui.

– Eşti un plângăreţ sentimental, Skimmerhorn. Numai inimioare şi floricele.

– Asta vrei? A întors-o cu faţa spre el. Asta este ceea ce cauţi?

A zâmbit şi l-a mângâiat pe obraz.

– Am primit o inimă şi pot cumpăra flori oricând vreau. Ca să-l liniştească, şi-a lipit buzele de ale lui. De asemenea, mai am o oră până când trebuie să fiu gata. De ce nu mă duci în pat?

I-ar fi plăcut, dar trebuia să-i reprime dorinţa.

– Avem de lucru, Conroy. Pune-ţi halatul şi haide să stabilim regulile pentru cina ta.

Pufnind, a făcut un pas înapoi.

– Nu mai am pe mine decât o jartieră de dantelă şi tu îmi ceri să pun halatul pe mine?

– Aşa este.

– Te-ai săturat de mine, a mormăit.

26

Dora a păşit de pe bordură în limuzina Mercedes albă, fix la şapte şi jumătate. Pe banchetă era un singur fir de trandafir alb, la casetofon se auzea în surdină o sonată de Beethoven. O sticlă de şampanie era pusă la gheaţă, alături de un bol de cristal cu icre negre.

Mângâindu-şi obrazul cu petalele trandafirului a privit spre fereastra de unde ştia că o priveşte Jed.

Cu atât mai rău, s-a gândit, în timp ce maşina demara uşor. Se pare că ea avea nevoie de inimioare şi flori şi nu le primea de la bărbatul de care îi păsa.

Când s-a uitat în spate a observat un bărbat în costum gri care s-a strecurat într-un sedan şi a ţâşnit în trafic în spatele lor. Dora a închis ochii, şi-a scos pantofii ca să se întindă cu picioarele comod pe carpeta de pluş şi să nu se mai gândească la Jed.

În următoarele câteva ore era singură.

S-a delectat cu şampania şi cu icrele negre s-a bucurat de călătoria spre coline. Deşi în alte situaţii ar fi legat o conversaţie cu şoferul, s-a cufundat în tăcere şi s-a pregătit pentru actul doi.

După impresia pe care i-a lăsat-o biroul, se aştepta ca locuinţa lui Finley să fie peste măsură de elegantă. Şi nu a fost dezamăgită. În timp ce maşina înainta, observa clădirile

care defilau printre copaci. Au impresionat-o profund piatra, cărămida şi sticla care străluceau în ultimele raze de soare.

Un peisaj încântător.

A luat trandafirul cu ea.

A avut timp doar o clipă ca să admire ciocănelul în forma de delfin de pe uşă, înainte ca aceasta să fie deschisă de o servitoare în uniformă.

– Domnişoară Conroy, domnul Finley vă roagă să aşteptaţi în salon.

Dora n-a încercat să ascundă faptul că a rămas cu gura căscată de admiraţie văzând splendoarea holului de la intrare. A acceptat un pahar de vin de la servitoare şi a fost mulţumită să rămână singură ca să admire toate minunile.

Se simţea ca şi cum ar fi intrat într-un muzeu particular, unul aranjat numai pentru ea. Tot ce vedea era spectaculos şi fiecare obiect o uimea prin frumuseţea sa. Atâta splendoare nu putea să nu te sufoce.

S-a văzut reflectată într-o oglindă George III, mângâind braţele delicate de mahon ale scaunului din aceeaşi perioadă, împodobit cu un *kakiemon* japonez.

Când a intrat Finley, admira colecţia de obiecte cu temă erotică.

– Văd că vă plac jucăriile mele.

– Oh, da. Admiraţia care îi strălucea în priviri a cedat locul curiozităţii. Mă simt ca Alice; am nimerit în cel mai frumos colţ al Ţării Minunilor.

El a râs şi şi-a turnat un pahar de vin.

– Eram sigur că o să-mi facă plăcere să împart toate astea cu dumneavoastră. Mă tem că petrec prea multă vreme singur cu ele.

– Mi-aţi agrementat călătoria, domnule Finley.

– Atunci sunt încântat. S-a deplasat şi a pus o mână delicată pe spatele ei. A fost o mişcare sugestivă. Nu şi-a

putut explica de ce i s-a făcut pielea ca de găină la atingerea lui prietenoasă. Ați admirat obiectele erotice. A deschis vitrina cu rarități și a ales una dintre piesele cele mai senzuale de care se rezema o sirenă. Nu oricine poate aprecia umorul și sexualitatea, precum și valoarea artistică a acestor piese.

Chicotind, a luat figurina cu bărbatul și femeia în palmă.

– Dar par atât de fericiți împreună, surprinși în acel moment al anticipării. E greu să-ți imaginezi un samurai stoic cu așa ceva bălăbănindu-i-se sub obi. Finley a zâmbit ușor. Este exact așa cum îmi imaginez că trebuie să fie. Pregătit de luptă și în pat și pe câmpul de bătălie. Poate e unul din familia Tokugawa. Îmi place să știu istoricul fiecăreia dintre piesele mele. A pus la loc figurina. Vreți să facem un tur înainte de cină?

– Da, cu plăcere. Și-a strecurat o mână sub brațul lui.

Era foarte bine informat, erudit și amuzant, s-a gândit Dora. Nu-și putea explica de ce cu o oră înainte s-a simțit atât de inconfortabil.

Se bucura de achizițiile lui, și Dora îl înțelegea. Era impecabil de corect în comportamentul său față de ea, deși avea senzația că era subtil violată. A făcut un mare efort de voință pentru a-și juca rolul stabilit, în timp ce treceau din cameră în cameră. În final, a început să înțeleagă cum cineva poate să aibă prea mult și din frumusețe și din valoare.

– Asta este broșa de care v-am vorbit mai devreme. Surescitat la gândul că i-a arătat toate obiectele lui de contrabandă, Finley i-a oferit broșa cu safir. Piatra este, evident, magnifică, dar și bijutierul și, mai ales povestea, o poveste de amor.

– E minunată. Atât ochiul albastru clipind spre ea din patul de filigran fin de aur cât și diamantele strălucitoare, erau deopotrivă magnifice și tragice. Tragic, și-a dat seama, pentru că erau închise pentru totdeauna în spatele sticlei, fără să împodobească vreodată mătasea rochiei unei femei.

Poate asta era diferența între ei. Ea făcea să circule comorile, dându-le o nouă viață. Finley le încuia departe de lume.

– Se spune că a aparținut unei regine, a zis Finley, urmărindu-i fața în așteptarea unui semn de recunoaștere. Maria, regina Scoției. Adesea mă întreb dacă o purta când a fost arestată pentru trădare.

– Mai degrabă aș înclina să cred că o purta când mergea la vânătoare.

– Și asta. A ales un etui. A aparținut unei alte regine cu o soartă tristă. Napoleon i l-a dat lui Josephine. Înainte să divorțeze de ea pentru că era stearpă.

– Comorile tale au o poveste tristă, Edmund.

– Picanteria le mărește valoarea în ochii mei. Podoabele unor regi și ale unor bogătași fac acum parte din colecția unui om din popor. Mergem să mâncăm?

Aveau supă de homar și rață à la Pekin, care se topea în gură. Masa a fost servită în veselă de Limoges și cu tacâmuri din argint georgian. Șampania Dom Perignon era turnată în pahare vechi Waterford, care sclipeau ca niște lacrimi de cristal.

– Vorbește-mi despre magazinul tău, a invitat-o Finley. Trebuie să fie plăcut să vinzi și să cumperi în fiecare zi, să mânuiești lucruri frumoase din când în când.

– Îmi place să fac asta. Dora se străduia să se relaxeze și să se bucure de bucatele alese. Mă tem că tot ce am eu este foarte departe de colecțiile tale. Am adunat un amestec de obiecte antice și de lucruri din case particulare, alături de Fleacuri – a auzit vocea șuierătoare și reconfortantă a lui Jed. Obiecte noi, a spus ea pe un ton ușor afectat. Îmi plac lucrurile aiurite la fel de mult ca și cele frumoase.

– Și, ca și mine, îți place să deții controlul. Este ceva înnăscut să transformi propria afacere în ceva care îți place. Nu oricine are ocazia sau curajul să facă din asta un succes. Cred, Isadora, că ai o mare doză de curaj.

I s-a strâns stomacul, dar s-a străduit să înghită o bucățică de carne de rață.

– Familia mea mă consideră încăpățânată. Nu-mi place s-o recunosc, dar mă sperii foarte ușor.

– Te subestimezi. La urma urmei, ai venit aici, la mine. A zâmbit privind-o peste marginea paharului cu ochii tăioși ca un jad șlefuit. Așa cum știi, DiCarlo putea acționa din ordinul meu. Doar el este – a fost – angajatul meu.

Când s-a albit la față și a pus furculița jos, el a râs, bătând-o pe mână.

– Acum te-am speriat. Îmi cer scuze. Pur și simplu am vrut să ilustrez punctul meu de vedere. Ce ar fi însemnat pentru mine faptul că DiCarlo a intrat prin efracție în magazinul tău și a furat câteva fleacuri când le-aș fi putut achiziționa singur atât de ușor?

– Mă îndoiesc că aș fi avut prea multe obiecte care să vă intereseze.

– Oh, nu sunt de acord. A zâmbit și a cerut desertul. Cred că aș fi găsit multe care să-mi stârnească interesul. Spune-mi, ți-a căzut vreodată în mână vreun Grueby?

– Am avut odată statueta unui băiat – mă tem, cam prost cioplită. În timp ce era servit sufleul de ciocolată albă își închidea și deschidea pumnii în poală. Am observat vaza din bibliotecă. E minunată.

S-a relaxat în timpul discuției despre ceramică și și-a închipuit că încearcă s-o ademenească.

Mai târziu, au luat cafeaua și coniacul înainte de a se instala în fața focului, în salon. Conversația era din nou plăcută, ca între vechi prieteni. Tot timpul nervii Dorei erau întinși la maximum.

– Îmi pare rău că nu poți să-ți prelungești vizita. Finley trecea o mică figurină de porțelan dintr-o mână în alta.

– Conducerea unei afaceri nu-ți asigură un program flexibil, așa cum crede lumea. Sunt sigură că înțelegi.

– Da, bineînțeles. Sunt situații în care mă simt ca un prizonier al propriului meu succes. Și tu? A trecut un deget peste sânul alunecos al nudului. Te simți încătușată?

– Nu. Dar avea senzația că zidurile încăperii se strâng în jurul ei. Trebuie să ai multe contacte. A cercetat din nou camera. Nu putea să nu observe cum mângâie nudul. Trebuie să călătorești mult ca să achiziționezi?

– Nu atât de mult cât aș dori. Cu timpul am lăsat altora plăcerea asta. Dar călătoresc uneori în Orient sau în Europa. Merg chiar pe Coasta de Est din când în când.

– Sper să mă lași să-ți întorc ospitalitatea dacă ajungi vreodată în Philadelphia.

– Nici nu mă gândesc să fac un drum fără să te vizitez.

– Atunci nu-mi rămâne decât să sper că vei ajunge cât mai curând în Est. A fost o masă minunată, Edmund. O scenă încântătoare. S-a ridicat să joace scena finală. Scena muza firului mulțumit care se desparte cu greu de gazda sa.

– Crede-mă, a fost plăcerea mea. S-a ridicat, i-a luat mâna și i-a sărutat galant încheietura. Aș fi fericit dacă ai accepta ca mașina mea să te ducă mâine la aeroport.

– E un gest foarte drăguț. S-a simțit rușinată de graba cu care și-a frecat mâna de jachetă, ca s-o șteargă. Dar deja am aranjat cu transportul. Te rog, sună-mă dacă… dacă apar cevă noutăți despre DiCarlo.

– Așa o să fac, dar am sentimentul că asta se va rezolva foarte curând.

Când s-a întors la hotelul Beverly Hills, Dora a așteptat până când limuzina albă a plecat, apoi a rămas pe trotuar

respirând încet şi aşteptând să se calmeze. Nu voia să dea ochii cu Jed înainte de a se putea controla.

I se părea stupid să fie tulburată. Deşi ştia că o să-i spună cât de tare a afectat-o întrevederea, voia să fie liniştită când o făcea.

A văzut apoi sedanul închis la culoare traversând strada. Şi bărbatul în costum gri.

Într-un acces de panică a luat-o la goană spre holul hotelului.

Alungă fantomele, Conroy, şi-a spus în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Cu bărbia ridicată, a apăsat pe butonul de la lift. N-a fost decât un val care a trecut. A avut nevoie de un mare efort de voinţă ca să se convingă de asta. Era foarte obosită şi foarte stresată. După ce o să-i povestească totul lui Jed, o să doarmă bine noaptea şi o să treacă totul.

Când a ajuns la etajul ei şi a băgat cheia în broască, aproape îşi revenise. A fost chiar capabilă să zâmbească atunci când a păşit înăuntru şi l-a văzut pe Jed încruntat lângă fereastră.

– Ah, mă aşteptai.

– Întotdeauna te-ai ţinut de şotii, Conroy. Ar fi cazul să... A izbucnit înainte să se întoarcă şi s-o privească. Părea extenuat.

– Ce este? Cu nervii întinşi la maximum, a făcut un pas înapoi.

– Nimic. Mă întrebam doar. Stai jos.

– Mai întâi, să-mi scot hainele astea. S-a întins să ia un umeraş din dulap.

– Lasă-mă să te ajut. I-a tras apoi fermoarul. A profitat şi i-a masat uşor umerii care erau extraordinar de încordaţi. Vrei o cămaşă de noapte sau altceva?

– Orice. S-a aşezat obosită pe marginea patului, ca să-şi scoată ciorapii. Ai mâncat ceva la cină?

– Sunt băiat mare, Conroy. I-a deschis copcile de la sutien, l-a pus alături, apoi i-a tras pe ea cămaşa de noapte.

– Am mâncat raţă.

– Nici nu se compară cu hamburgerii mei.

– A fost excelentă. Casa – realmente trebuie s-o vezi. Simt nevoia să mă spăl pe faţă. Trebuie s-o vezi dacă faci vreun raport financiar despre E.F., Incorporated. În baie a dat drumul la apa rece, umplându-şi amândouă mâinile ca să-şi spele faţa. Valetul a servit cafeaua în porţelanuri de Meissen de vreo zece, douăsprezece mii. S-a spălat cu mai multă apă. Şi un prespapier din bibliotecă era un Alméric Walter. Cu câţiva ani în urmă am văzut unul cu vreo cincisprezece mii. Plus acele…

– Nu vreau un inventar.

– Scuze. După ce a luat un tub din dulăpiorul de la baie a început să-şi cureţe fardul. N-am mai văzut niciodată o colecţie asemănătoare, zău. E mai mult decât un mic imperiu personal. S-a uns bine cu cremă. Şi era ceva ciudat în felul în care mă îmboldea.

– În ce fel?

– Ca şi cum aştepta de la mine să fac ceva, să spun ceva. A clătinat din cap. Nu ştiu. Nu pot să explic exact, dar atmosfera era diferită faţă de cea de la birou. Ochii ei i-au atras atenţia. Acum că nu mai avea fard, se observa o umbră de oboseală sub ei şi fragilitatea pielii. M-a speriat, Jed. A fost un gentleman perfect, o gazdă perfectă. Dar când am rămas singură cu el m-am îngrozit.

– Povesteşte-mi. I-a netezit părul. Nu prea are sens ce spui.

Uşurată, a dat din cap şi s-a îndreptat spre scaunul de lângă pat.

– M-a plimbat prin toată casa. Şi aşa cum am spus, era ceva în felul în care îmi arăta piesele. Mai ales o parte din

ele. L-am simțit cum mă supraveghează când mă uitam la ele, și asta era... era ca și cum urmărești pe cineva care se masturbează. Mi-am spus că îmi imaginez asta pentru că se străduia să fie fermecător. Am cinat într-o cameră elegantă, cu veselă elegantă. Și am discutat despre artă și muzică. Nu m-a atins niciodată altfel decât foarte civilizat, dar... A râs ușor. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai spune că nu sunt decât o femeie cu multă imaginație, dar așa am simțit. Da, m-am simțit ca și cum mă privea goală. Am mâncat un sufleu delicat cu argintărie georgiană și am simțit că poate privi chiar pe sub hainele mele. Nu am nicio explicație pentru asta, doar o senzație de dezgust.

– Poate că se gândea la tine în ipostaza asta. Bărbații o fac, chiar și cei mai eleganți.

– Nu, nu era ceva în genul ăsta – nu chiar sexual. Mă simțeam lipsită de apărare.

– Erai singură.

– Nu complet – sau nu mereu. Era o armată de servitori. Mi-era pur și simplu teamă să nu-mi facă ceva rău. Mă temeam că asta vrea. Și a mai fost și chestia aia din baie.

– Te-a dus în baie?

– Nu. Eu m-am dus să mă pudrez după masă. Mi-am împrospătat machiajul și m-am simțit ca și cum ar fi fost chiar acolo, lângă mine, privind peste umărul meu. A respirat adânc, mulțumită că Jed n-a ridiculizat-o. Sincer, n-am crezut că este amestecat în vreun fel în afacerea asta după ce am fost după-amiază la birou. Dar acum nu știu ce să mai cred. Știu doar că nu m-aș mai întoarce în casa aia nici dacă mi-ar oferi colecția lui de cutiuțe pentru pomezi. Care, trebuie să spun, erau minunate.

– Nici n-o să te mai duci. O să vedem dacă fiscul vrea să-și bage degetele în plăcinta lui Finley.

– Bine. I se zbătea ochiul stâng. Vezi ce poți să afli despre o broșă cu safir – probabil din secolul al șaisprezecelea. Piatra părea să aibă vreo opt carate, montată orizontal în filigran de aur cu câteva diamante mici tăiate rotund. Mi-a spus o întreagă istorie când mi-a arătat-o.

– Grozav. Ai făcut foarte bine.

– Da. I-a adresat un zâmbet adormit. Primesc steaua de aur pentru detectivi?

– Ăsta e un scut de aur, Nancy. Am decis însă să te retrag.

– Bine.

– Vrei ceva contra durerilor de cap?

A încetat să-și frece tâmpla.

– Morfină, dar n-am luat-o cu mine. Trebuie să am ceva mai puțin eficace în poșetă.

– Ți-l aduc. Întinde-te.

– Era cât pe-aci să uit. Am văzut un tip într-un sedan închis la culoare. Doamne, asta sună ca într-un film cu Charlie Chan. Oricum, l-am văzut cum s-a luat după limuzină când am plecat. Apoi a apărut la câteva minute după ce am venit la hotel. Nu știu de ce Finley a vrut să mă urmărească și spre și de la casa lui.

– N-a făcut-o el. Eu am făcut-o. Unde dracu' ții pastilele? Am căutat în toate sticluțele.

– Pastilele nu sunt în sticluțe, ci în cutie. Una mică cu violete de email. Cum adică m-ai urmărit?

– Am fost pe urmele tale toată ziua. Am tocmit pe cineva de la fața locului.

Când s-a întors cu pastilele a zâmbit.

– Aproape la fel de bun ca niște flori, a murmurat. Ai angajat un bodyguard pentru mine.

– L-am angajat pentru mine, a precizat el.

După ce și-a pus capul pe pernă cu brațele încrucișate, a închis ochii.

El a început s-o frece pe gât şi pe umeri.

– Relaxează-te, Conroy, n-o să scapi de durerea de cap dacă nu te calmezi.

Dar degetele lui deja făceau minuni.

– Jed? Avea o voce slabă, abia auzită.

– Da.

– Oglinzile. Avea duzini. Nu puteai să pătrunzi într-o cameră fără să te vezi intrând şi ieşind.

– Deci este înfumurat.

– Am o oglindă înaltă şi cred că aş putea să i-o vând.

– Gura, Conroy. Ai depăşit ora.

– Bine, dar nu cred că doar îi place să se privească. Mai degrabă îi place să privească.

– Este un înfumurat pervers. Îşi plimba mâinile în sus şi în jos de-a lungul coloanei.

– Ştiam. Asta nu face din el un contrabandist. Speram...

– Ce sperai?

Dar orice ar fi sperat, a rămas nerostit. A adormit.

Încet, a dat deoparte cuvertura şi, ridicând-o, a culcat-o între cearşafuri. Nici n-a mişcat. A privit-o o clipă, înainte să stingă lumina, şi s-a culcat alături de ea. După un timp, a tras-o mai aproape şi a luat-o în braţe.

Pentru că avea braţele în jurul ei, la prima mişcare l-a trezit. Instinctiv a strâns-o mai tare şi a zgâlţâit-o.

– Hei, hei, Dora, haide. Revino-ţi. A auzit-o încercând să respire, tremurând din tot corpul. Un coşmar, nu? a murmurat.

A răspuns, lipindu-şi faţa de pieptul lui.

– Poţi să aprinzi lumina? Vreau lumină.

– Sigur. Ţinând-o strâns cu un braţ, s-a întins să apese întrerupătorul. Lumina a izbucnit, alungând întunericul. Mai bine?

– Da. Dar a continuat să tremure.

– Vrei puțină apă?

– Nu. Din cauza panicii îi tremurau cuvintele pe buze. Stai lângă mine, bine?

– Bine.

– Și nu pleca.

– Nu plec.

Și pentru că nu a plecat, a început să se liniștească.

– Este primul coșmar pe care l-am avut de când am citit *The Shining* de Stephen King.

– Înfiorătoare carte. A sărutat-o ușor pe păr. Filmul era și mai rău.

– Da. A râs chinuit, dar a râs. Nu pricep de ce mergi la asemenea filme de groază, Skimmerhorn.

– Eliberează tensiunea. Nu te mai temi de problemele cotidiene dacă citești despre vampiri și morți care merg.

– Am urmărit întotdeauna cu interes morții care merg. Pentru că nu i-a pus nicio întrebare, s-a simțit în stare să i povestească singură. Eram în casa aceea, casa lui Finley, cu toate camerele, oglinzile și lucrurile acelea frumoase. Ai citit vreodată *Something Wicked*?

– Bradbury. Sigur.

– În parcul de distracții erau acele case ale oglinzilor? Îți amintești, dacă cumpărai un bilet îți promiteau că găsești înăuntru tot ce-ți doreai. Dar era un truc. Și în cazul meu a fost la fel. Am vrut să văd lucruri frumoase. Apoi nu am putut să mai ies. DiCarlo era acolo, la fel și Finley. De câte ori mă întorceam, unul dintre ei era acolo, reflectat de oglindă. Am început să alerg printre pereții de sticlă. Cuibărindu-se la pieptul lui Jed, l-a strâns mai tare în brațe. M-am simțit ca o cretină.

– N-ai fost. Am avut și eu minunile mele.

– Adevărat? Intrigată, și-a ridicat capul și i-a studiat fața

– Când eram recrut reacționam la împușcături. Am fost destul de norocos să asist prima oară la o scenă de crimă-sinucidere. N-a mai adăugat că ceea ce rămâne din capul unui om după ce explodează împușcătura nu e o privelişte prea frumoasă. Am retrăit scena în miezul nopții, săptămâni în şir. Şi după moartea lui Elaine… A ezitat, apoi a continuat: Am retrăit scena. Alergam pe peluză printre trandafiri. Privind-o cum îşi întorcea capul şi mă privea. Zgomotul exploziei când a răsucit cheia. Vampirii mă urmăreau toată ziua.

– Da. Şi pe mine la fel. Au rămas tăcuți pentru un timp. Jed?

– Mmm?

– Nu vrei să vezi dacă nu e un film de groază la televizor?

– Conroy, e aproape şase dimineața.

– E prea întuneric ca să fie şase.

– Sunt trase draperiile.

– Oh.

– Îți spun eu cum facem. S-a îndreptat, răsucindu-se spre ea şi i-a apucat bărbia cu dinții. De ce nu ți-aş arăta ceva cu adevărat înspăimântător?

A chicotit şi i-a înlănțuit gâtul cu brațele, chiar în clipa în care a sunat telefonul. Fără să vrea, a scos un țipăt.

– Ține-ți gândul, a mumurat el şi a ridicat receptorul. Skimmerhorn.

– Jed, iartă-mă că te trezesc. Brent era foarte gitat. Am primit ceva ce trebuie să verifici.

– Da? Automat, Jed s-a răsucit şi a luat creionul de pe noptieră.

– Tocmai am primit un fax de la şeriful departamentului de acolo. Nişte excursioniști au dat peste un cadavru, cu

câteva zile în urmă, într-o vâlcea dintre coline. Putem renunța la căutarea lui DiCarlo. E mort de-a binelea.

– De când?

– Le-a fost greu să stabilească asta, din cauza locului unde a fost găsit și a animalelor sălbatice. Cândva în preajma Anului Nou. Cum tot ești acolo, mi-am imaginat că vrei să vorbești cu medicul legist, cu ofițerii de investigații.

– Dă-mi numele. Jed a notat informațiile.

– O să le trimit un fax imediat ce închid telefonul, a continuat Brent. Spune-le că investigai ceva pe acolo. O să te ajute.

– Mulțumesc. Ținem legătura.

Dora s-a ridicat în pat cu bărbia proptită de genunchi, studiindu-l pe Jed care închidea telefonul.

– Ai o față perfectă de polițai. E interesant să fii martor la o asemenea metamorfoză.

– De ce nu comanzi ceva pentru micul dejun? Se dădu deja jos din pat și se îndrepta spre duș. O să plecăm cu ultima cursă.

– Bine. A auzit cum a dat drumul la apă. A intrat în baie și a tras perdeaua de la duș. Nu e suficient să dai ordine, căpitane. Unii recruți au nevoie de minime informații.

– Am ceva de verificat. A luat săpunul. Înăuntru sau afară, Conroy, se udă podeaua.

– Ce ai de verificat?

S-a decis să rezolve singur problema, ridicând-o și scoțându-i cămașa de noapte. N-a obiectat când a pus-o în cadă alături de el. Fără să spună nimic, a potrivit apa caldă ca să n-o opărească. Și-a scos părul ud din ochi.

– Ce ai de verificat? a repetat.

– DiCarlo, a spus pe un ton sec. L-au găsit.

27

Șeriful Curtis Dearborne avea o neîncredere înnăscută în străini. Cum orice membru al LAPD era pentru el un străin, un polițist de pe Coasta de Est reprezenta o entitate care trebuia privită cu foarte mare atenție.

Era cât un munte, un bărbat musculos, cu o uniformă foarte îngrijită și cu cizmele lustruite. Dincolo de aparențele de militar dichisit răzbătea farmecul unui băiat de la țară, inteligent și eficient.

Când Jed și Dora au intrat, s-a ridicat de pe scaunul de după birou. Fața pătrățoasă de bărbat prezentabil era serioasă și strângerea de mână fermă.

– Căpitan Skimmerhorn. V-ați descurcat foarte bine când ne-ați ajutat să-l identificăm pe John Doe.

Jed l-a cucerit instantaneu. Dearborne se pregătea să-și apere autoritatea teritorială. Prin atitudinea sa, Jed nu a făcut altceva decât să i-o consolideze.

– Apreciez că ați transmis informația, domnule șerif. Sunt sigur că locotenentul Chapman o să țină seama de implicarea dumneavoastră în afacere când o să ne întoarcem acasă. Faptul că v-ați mișcat atât de repede o să fie o consolare pentru văduva ofițerului Trainor.

Era exact butonul care trebuia apăsat. Privirea lui Dearborne era glacială, buzele strânse.

– Locotenentul mi-a spus că stârvul aparținea unui ucigaș de polițiști. Regret doar că nu s-a bucurat de o atenție mai mare din partea coioților. Luați loc, căpitane, domnișoară Conroy.

– Mulțumesc. Stăpânindu-și nerăbdarea, Jed s-a așezat. Dacă l-ar fi bruscat pe Dearborne, risca să piardă timp prețios. Mi s-a spus că trupul n-a fost încă identificat.

– Nu cunoaştem motivul. Scaunul lui Dearborne a scârțâit când s-a aşezat.

– Dar am exclus total jaful. Portofelul a dispărut, dar tipul avea un diamant pe degetul mic şi un lanț de aur la gât. Dearborne a zâmbit disprețuitor, destul cât să-i sugereze lui Jed că tipul era suspect de lipsit de bărbăție. Corpul nu era într-o stare prea bună, dar n-am avut nevoie să-mi spună medicul legist cum l-a găsit. A fost împuşcat în stomac. Nu era prea mult sânge la fața locului. Asta confirma presupunerea că trupul a fost ulterior mutat din loc. Probabil a zăcut mult în starea asta. Vă rog să mă scuzați, domnişoară a spus adresându-se Dorei. Legistul a confirmat faptul.

– Aş vrea să mă uit pe raportul legistului, dacă se poate a început Jed. Şi pe toate probele pe care le-ați adunat. Cu cât mă întorc cu mai multe date, cu atât mai bine.

Dearborne a bătut cu degetele în birou, în timp ce se gândea. Coasta de Est nu era prea agresivă, s-a decis el.

– Cred că putem să vă primim acolo. Avem obiectele şi ce a mai rămas din haine jos. O să pun hârtiile la punct după ce terminați. Dacă vreți să aruncați o privire asupra cadavrului, pot să trimit după legist.

– Sunteți foarte amabil. Vreți să aşteptați aici, domnişoară Conroy? a întrebat-o în timp ce se ridica.

– E foarte bine.

Dearborne admira femeia care îşi cunoştea locul.

– Instalați-vă cât mai comod.

– Mulțumesc, domnule şerif. Nu vreau să vă stau în cale. Din vocea ei răzbătea sarcasmul, dar Dearborne nu era omul subtilităților. Pot să-mi folosesc cardul şi să dau un telefon?

– Desigur. Dearborne a arătat spre telefonul de pe biroul lui. Folosiți linia unu.

– Mulțumesc. Nu era cazul să-l incomodeze pe Jed. În orice caz, în timp ce el îşi făcea treaba de polițist, ea o să-şi

anunțe familia că mai întârzie câteva ore. După ce Jed şi Dearborne au ieşit, s-a aşezat la biroul acestuia. Şi a zâmbit. Se întreba dacă Jed şi-a dat seama că Dearborne i-a zis „căpitane", fără ca el să protesteze.

O să-şi ia insigna înapoi la primăvară, a prezis, şi s-a întrebat ce ar mai vrea Jed ca să fie total fericit.

– Bună ziua, magazinul Dora.

– Ai o voce grozavă, iubito. Ce părere ai despre sexul la telefon?

Lea a răspuns chicotind:

– Oricând. Hei, unde eşti? La trei mii de kilometri distanță?

– Nu. Dora şi-a dat părul pe spate şi i-a zâmbit ofițerului care a pus o cană cu cafea pe teancul de dosare. Mulțumesc, sergent, a spus greşind intenționat gradul.

– Oh, sunt doar adjunct, doamnă. Dar s-a îmbujorat şi a zâmbit. Cu multă plăcere.

– Sergent? a întrebat Lea. Ce, eşti la închisoare sau unde? Eşti în lanțuri?

– Încă nu. A luat cana, bătând cu degetul în dosarul pe care adjunctul l-a lăsat pe birou. Tocmai ne ocupăm de o mică afacrere pe care Jed o are de rezolvat aici. Nu trebuia să pomenească de tipul mort şi de împuşcături, s-a gândit. Deci vom lua un avion mai târziu. Totul e în regulă?

– Da. Am vândut masa Sherbourne azi-dimineață.

– Oh. Ca întotdeauna când era vorba de o piesă care îi plăcea, Dora încerca un sentiment dublu de plăcere şi de regret.

– N-a existat nicio tocmeală. Mândria răzbătea din vocea ei. Oh, cum ți-a mers la întâlnire?

– Ce întâlnire?

– Cu tipul de la Import-Export.

– Oh. Eschivându-se, Dora mângâia dosarul. A mers. În cele din urmă, nu cred că mai facem afacerea. Nu face parte din categoria mea.

– Bine, dar sper că nu consideri călătoria inutilă. Ai văzut vreun star de cinema?

– Niciunul, îmi pare rău.

– Ei bine. Îl ai pe Jed ca să te ajute să admiri soarele din LA.

– Asta aşa este. N-a mai adăugat că a petrecut cu Jed mai mult timp în avion decât la sol.

– Sună-mă când ajungi, ca să ştiu că eşti sănătoasă.

– Bine, mami. Nu cred că o să ajungem înainte de zece, ora ta, aşa că nu te nelinişti decât după unsprezece.

– O să încerc să mă stăpânesc. O, vreau să te avertizez, mama a pus la cale o sindrofie neprotocolară – aşa ca să afle mai multe despre viaţa personală a lui Jed. M-am gândit că e bine să ştii.

– Mulţumesc mult. Oftând, Dora a deschis dosarul. O să încerc să-l pregătesc pe Jed pentru… Şi-a simţit gura uscată, când s-a uitat în jos, spre fotografie. Vocea surorii ei părea să vină de departe.

– Dora? Dory? Mai eşti acolo? S-a întrerupt?

– Nu. Cu un efort uriaş, Dora a deschis gura. Chiar şi când şi-a ridicat ochii ca să privească spre perete, imaginea din fotografie i-a rămas întipărită în minte. Îmi pare rău. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.

– Bine. Ne vedem mâine. Călătorie plăcută.

– Mulţumesc. Pa. Foarte încet, Dora a pus jos telefonul. Cu mâinile reci ca gheaţa şi-a şters transpiraţia. Cu respiraţia tăiată a privit în jos.

Era DiCarlo. Rămăsese destul din faţa lui ca ea să fie sigură că el este. Mai ştia cu certitudine şi că n-a murit de moarte bună. Cu vârful degetelor a dat prima fotografie deoparte şi a luat-o pe a doua.

A înțeles acum exact de ce moarte crudă poate avea parte trupul uman. Niciuna dintre fanteziile horor de la Hollywood n-au pregătit-o pentru o realitate atât de înspăimântătoare. Putea vedea locul unde glonțul a sfâșiat carnea, din care s-au înfruptat animalele. Soarele deșertului a fost la fel de nemilos, ca și glonțul și animalele care s-au hrănit cu stârvul. Nu s-a putut împiedica să nu privească, nici când imaginea tulbure, cenușie, a trupului umflat părea că începe să plutească desupra fotografiei spre ochii ei îngroziți.

Când a văzut-o cu fața albă în dreptul dosarului deschis, Jed nu s-a putut stăpâni să nu înjure. Chiar când s-a apropiat de ea a văzut cum își dă ochii peste cap. Din două mișcări scurte, i-a tras scaunul de sub birou și i-a împins capul între genunchi.

– Respiră adânc. Avea vocea răstită, dar a mângâiat-o încet pe ceafă, în timp ce s-a întins și a închis dosarul.

– Vorbeam cu Lea. Dora înghițea anevoie. Bila îi umplea gâtlejul. Tocmai vorbeam cu Lea.

– Ține-ți capul în jos, i-a poruncit. Și respiră.

– Dă-i să bea asta. Dearborne i-a întins lui Jed un pahar de apă. În glasul lui se simțea simpatia. Și-a remintit prima victimă a unei crime din viața lui. Mulți polițiști buni o pățesc. E un pat în camera din spate, dacă vrea să se întindă.

– O să-i treacă. Jed a luat apa. Vrei să ne lași un minut, șerifule?

– Sigur. Stați liniștiți, a adăugat Dearborne, înainte de a închide ușa în spatele său.

– Vreau să te ridici foarte încet, i-a spus Dorei. Dacă simți din nou că leșini, lasă capul în jos.

– Mi-e bine. Dar tremurul era mai rău decât greața și mult mai greu de controlat. Și-a lăsat capul pe spătarul scaunului și a închis ochii. Cred că l-am speriat zdravăn pe șerif.

I-a dus paharul la gură obligând-o să bea.

– Vreau să-ți revii, înainte să țip la tine.

– Poți să mai aștepți puțin. A deschis ochii și a sorbit apa. Da, și-a dat seama, era furios. Foarte furios. Dar nu asta o preocupa acum. Cum poți să faci față când vezi așa ceva? a spus ea încet.

El și-a înmuiat degetele în apa rece și a stropit-o pe ceafă.

– Vrei să te întinzi?

– Nu, nu vreau să mă întind. Și-a dezlipit privirea de pe chipul lui. Și dacă ai de gând să țipi, dă-i drumu'. Dar înainte de a o face, trebuie să știi că n-am făcut pe detectivul. Crede-mă, n-am vrut să văd asta.

– Acum trebuie să te străduiești să uiți.

– Asta faci tu? Doar îndosariezi un astfel de lucru și apoi îl uiți?

– Aici nu vorbim despre mine. N-ai de ce să te implici în asta, Dora.

– N-am de ce să mă implic? Și-a mușcat buzele uscate și a dus cana la gură. Bărbatul acela a încercat să mă violeze. Cu siguranță putea să mă omoare. Asta mă face să fiu al naibii de implicată. Cu toate acestea, nimic nu poate justifica ce am văzut în pozele alea. Eu nu pot să rămân indiferentă. Aș vrea să știu dacă tu poți.

– Nu mă justific, Dora. Mă întrebi dacă pot să trăiesc cu asta. Ei bine, răspunsul este afirmativ. Pot să mă duc la medicul legist chiar acum și să privesc în față lucrurile reale.

Ea a dat din cap, apoi s-a îndreptat cu pași șovăielnici spre ușă.

– O să aștept în mașină.

Înainte de a deschide dosarul, Jed a așteptat ca ea să plece. A înjurat, gândindu-se la ceea ce văzuse Dora.

– E bine?

– O să-şi revină. A ridicat dosarul. Aş vrea să discut cu medicul legist.

– Presupun că vrei să vezi şi cadavrul.

– Ţi-aş rămâne recunoscător.

– Nicio problemă. Dearborne şi-a luat şapca şi a pus-o pe cap. Poţi să citeşti raportul autopsiei pe drum. Este interesant.

Dora a refuzat gustarea oferită de însoţitoarea de bord şi s-a mulţumit cu o bere rece de ghimbir. Numai la gândul mâncării simţea că i se răzvrăteşte stomacul. Încerca să ignore mirosurile care veneau de la mâncarea vecinilor.

A avut destul timp să se gândească, întinsă pe scaunul din faţă al maşinii închiriate, cât timp Jed a fost cu Dearborne. Timp suficient pentru a-şi da seama că a scăpat de şoc şi repulsie datorită lui. Şi că el nu şi-a vărsat nervii pe ea.

– N-ai ţipat la mine.

Jed a continuat să aranjeze în minte piesele de puzzle. Voia în primul rînd să citească rapoartele lui Dearborne încă o dată, dar trebuia să aştepte până când rămâneau singuri.

– Nu mi s-a părut necesar.

– Aş fi preferat să ţipi, ca acum să nu mai fii supărat pe mine.

– Nu sunt supărat.

– Asta e părerea mea. Simţea că trebuie să las totul în urmă. Abia ai scos un cuvânt de când am plecat din LA. Şi dacă nu m-aş fi comportat ca o tâmpită în biroul şerifului, te-ai fi năpustit la mine ca o furtună. Ochii lui s-au ridicat de pe hârtii ca s-o privească. Asta voiai.

– Da, asta voiam. Dar nu eram supărat din cauza ta. N-aş fi vrut să vezi fotografiile alea Ştiam că dacă treci de uşă nu mai poţi s-o închizi uşor şi niciodată complet. Nu pot să fac nimic pentru a îndrepta lucrurile.

A pus o mână peste a lui.

– N-o să merg atât de departe, încât să afirm că sunt bucuroasă că am deschis dosarul ăla. Dar ai dreptate, am devenit mai realistă. Spune-mi ce ai aflat de la şeriful Dearborne şi de la medicul legist. Speculaţiile pot fi chiar mai rele decât realitatea.

– Nu sunt prea multe de spus. Dar a lăsat hârtiile să zacă în poală. Ştim că DiCarlo a zburat de pe Coastă spre New York în ajunul Anului Nou, a închiriat o maşină şi a făcut o rezervare la hotel. Nu a dormit în cameră în acea noapte şi nu a returnat maşina. Se pare că a făcut şi o rezervare pentru Cancún, dar n-a folosit biletul.

– Aşadar, n-a intenţionat să se întoarcă curând în Est. Şi-a ridicat mâna de pe a lui, încercând să se concentreze. Crezi că s-a dus să-l viziteze pe Finley?

– Dacă a făcut-o, n-a lăsat niciun indiciu. Nu există nicio înregistrare că s-a dus la birou la acea dată. Dacă pornim de la premisa că lucra pe cont propriu, s-ar putea ca DiCarlo să fi avut ghinion când a încercat să fugă din ţară. Sau putea avea o neînţelegere cu un partener de afaceri.

– Mie îmi place să fac afaceri pentru mine, a murmurat Dora.

– Sau, a treia posibilitate, şi cea mai plauzibilă, după părerea mea, lucra pentru Finley, a ieşit să-i dea raportul şi Finley l-a omorât sau a pus să fie omorât.

– Dar de ce? DiCarlo nu şi-a dus munca la bun sfârşit, nu? Eu încă am pictura.

– Chiar ăsta poate fi un motiv, a ridicat din umeri Jed. Dar nu există nicio dovadă certă care să-l implice în vreun fel pe Finley. Ştim că DiCarlo s-a întors în LA şi a murit aici. A fost ucis între 31 decembrie şi 2 ianuarie, potrivit estimărilor făcute de medic. A murit din cauza unei singure răni pe care glonţul a făcut-o în abdomen, apoi, pentru că

lipsea sângele din groapă, am presupus că a fost mutat câteva ore mai târziu. Cineva a avut prezența de spirit să-i ia portofelul pentru a îngreuna identificarea cadavrului. Rănile de pe față erau vechi de câteva zile. I le-am făcut chiar eu.

Nu s-a putut abține să nu-i spună că DiCarlo avea și picioarele tăiate.

– Înțeleg. Ca să nu-i tremure vocea a continuat să bea din berea de ghimbir ca dintr-un medicament. Nu sunt semne de luptă, nu-i așa?

– Corect, Miss Drew. I-a scuturat mâna privind-o aprobator. Se înviorase și o admira pentru asta. Condamnatul a avut parte de o masă bogată cu fazan și o considerabilă cantitate de vin și căpșuni cu ciocolată albă.

Nu, s-a gândit Dora, cu stomacul strâns, nu va putea mânca nimic în următoarele ore.

– Atunci un lucru e sigur, a spus ea, presând cu mâna liberă stomacul care i se răsucea, că decedatul a fost relaxat înainte de a muri.

– Un fel destul de dur să dai afară ce ai mâncat. Dearborne susține că a păstrat nenumărate chitanțe de la restaurant. În groapă mai erau și niște pietre albe și frunze uscate amestecate cu paie. Ca acelea pe care le găsești în straturile de flori și în tufișurile ornamentale.

– Mă întreb câte straturi de flori există în zona LA.

– Ți-am spus că munca polițiștilor e foarte grea. Finley avea grădină?

– Una foarte mare. A oftat adânc. Era foarte mândru de ea și a fost foarte dezamăgit că nu mi-a putut-o arăta în toată splendoarea ei din cauza norilor. Am admirat o parte din ea la solar. Culoarea i-a dispărut din obraji, în timp ce se uita la Jed. Dar era foarte multă ordine, cu straturile bine delimitate de pietricele albe.

– Ai privirea ageră, Conroy. S-a întins şi a sărutat-o. Acum, s-o lăsăm baltă un timp.

– Cred că m-aş simţi mai bine dacă m-aş uita la un film. S-a întins după cască. Ce ziceau că rulează?

– Un film nou cu Costner. Jed i-a fixat cablul. Cred că joacă rolul unui poliţist.

– Perfect. Dora a suspinat, şi-a pus casca şi s-a lăsat furată de film.

În LA, Winesap a intrat în biroul lui Finley. Bărbatul timid, ca un căţeluş, simţea adesea dispoziţia şefului său după mirosul din aer. Winesap şi-a frecat mâinile.

– Aţi vrut să mă vedeţi, domnule Finley?

Fără să-şi ridice ochii de pe hârtii, Finley i-a făcut semn lui Winesap să intre. Dintr-o mişcare a stiloului a parafat schimbările din contract care eliminau aproape două sute de posturi. Când s-a întors, avea o privire absentă.

– De câtă vreme lucrezi pentru mine, Abel?

– Domnule? Winesap şi-a muşcat buzele. Se împlinesc opt ani.

– Opt ani. Dând încet din cap, Finley şi-a ridicat arătătorul la buze. O grămadă de timp. Eşti mulţumit de munca ta, Abel? Simţi că eşti bine tratat, bine retribuit?

– Oh, da, domnule. Sunteţi foarte generos, domnule Finley.

– Aşa îmi place să cred. Şi corect, Abel. Mă consideri un om corect?

– Întotdeauna. Pe neaşteptate, imaginea trupului însângerat al lui DiCarlo i-a trecut prin minte. Fără excepţie, domnule.

– M-am gândit la tine, Abel, toată dimineaţa şi după-amiaza. Şi când am făcut asta, mi s-a întâmplat ca în tot acest timp… opt ani spuneai?

– Da, opt. Winesap se simțea ca un paianjen ameţit de un bărzăune.

– De-a lungul acestor opt ani, a continuat Finley, am avut prea puține motive să-ți critic munca. Eşti prompt, eficient şi – în cele mai multe cazuri scrupulos.

– Mulțumesc, domnule. Dar Winesap nu a auzit decât cuvintele „în cele mai multe cazuri". L-a cuprins frica. M-am străduit din răsputeri.

– Cred că aşa ai făcut. De asta mă simt atât de dezamăgit astăzi. Cred că te-ai străduit, dar n-a fost suficient.

– Domnule? I se simțea teama în glas.

– Poate agenda ta prea încărcată nu ți-a lăsat timp să citeşti ziarele de dimineață?

– Am citit titlurile, a spus Winesap scuzându-se. Am avut de lucru.

– E nevoie întotdeauna să-ți faci timp pentru a fi la curent cu evenimentele. Cu ochii fixați pe figura lui Winesap, Finley arăta cu degetul spre ziarul de pe birou. Cum ar fi asta. Fii bun şi citeşte, Abel.

– Da, domnule. Tremurând tot de frică, Winesap s-a apropiat de birou şi a luat ziarul. Articolul la care se referea Finley era înconjurat de nenumărate ori cu cerneală groasă. „Corp descoperit de turişti", a început Winesap şi a simțit că i se scurge sângele din vene. Un-un corp neidentificat a fost descoperit acum câteva zile într-o r-râpă".

Finley i-a smuls ziarul dintr-o mişcare.

– Ai citi prea încet, Abel. Lasă-mă să-ți citesc eu. Cu un ton teatral, Finley a citit fragmentul de articol, încheind cu ultimul rând, despre investigația poliției. Desigur, a adăgat, trântind ziarul pe birou, o să reuşim să identificăm corpul, o să reuşim, nu-i aşa, Abel?

– Domnule Finley. A fost găsit la câteva mile de aici. Nimeni n-ar putea... S-a făcut mic, coborând ochii.

– M-am aşteptat la mai mult din partea ta, Abel. Asta a fost greşeala mea. Nu te-ai dovedit destul de scrupulos, a spus accentuând cu grijă fiecare cuvânt. Desigur, o să identifice corpul mai devreme sau mai târziu. Şi o să fiu obligat să răspund la mai multe întrebări. Normal, sunt încrezător că o să manipulez poliția, dar e neplăcut, Abel. Sunt convins că o să mă scuteşti de aceste neplăceri.

– Da, domnule. Îmi pare extrem de rău. Winesap s-a gândit la drumul groaznic spre munți, la opririle pe care le-a făcut târând cadavrul după el. A fost străbătut de un fior. Nu găsesc destule cuvinte de scuze.

– Nu. Nu, nici eu nu cred că poți găsi. Fiindcă ți-am analizat munca atent şi nu am găsit deficiențe grave, o să încerc să trec peste asta. Într-o zi, două pleci spre est, Abel. Cred că o să te descurci cu mai multă abilitate cu domnişoara Conroy, decât ai făcut-o cu DiCarlo.

– Da, domnule. Mulțumesc... O să fiu foarte scrupulos.

– Sunt sigur că aşa o să fii. Finley l-a gratulat cu un zâmbet strălucitor, ceea ce l-a făcut pe Winesap să se gândească la hrana rechinilor. Să ne scoatem din minte această nefericită eroare. Nu cred că e nevoie să mai vorbim despre asta.

– Sunteți foarte înțelegător, domnule Finley. Prudent, Winesap a ieşit din cameră cu spatele. Mulțumesc.

– Oh, şi încă ceva, Abel. Finley era foarte încântat să-l vadă făcându-se mic şi umilit. Sunt convins, date fiind împrejurările, că o să aduci înapoi şi cutia cu tacâmuri.

– Oh. Winesap nu-şi putea ascunde surprinderea. Desigur.

Într-o stare de spirit mult mai bună, Finley s-a lăsat pe spate în scaun, în timp ce uşa se închidea respectuos. De când a citit articolul era într-o stare de confuzie, dar acum s-a liniştit după ce şi-a făcut exercițiile de respirație. Nimic nu se compara cu yoga în calmarea sufletului.

O să-l supraveghez mai îndeaproape pe Abel, s-a gândit supărat. Mult mai îndeaproape. Dacă lucrurile se complicau cu DiCarlo, putea pur şi simplu să-l arunce pe dragul, devotatul Abel la lupi ca pe o bucată de carne.

Dar credea sincer că nu va fi nevoie.

Nu-şi făcea griji pentru el. Când un bărbat este destul de bogat şi destul de puternic, s-a gândit Finley, aproape că se situează deasupra legii.

Poliţia nu putea să-l atingă. Nimeni nu putea. Şi dacă, printr-un miracol, ajung prea aproape, există întotdeauna o biată pradă – ca Abel – să le atâţe mirosul.

Dar era un om iertător. Zâmbind, Finley a luat un etui de pe birou şi l-a mângâiat. Uneori, este o greşeală să fii foarte iertător.

Câtă vreme Abel urmează cu atenţie instrucţiunile şi rezolvă cazul domnişoarei Conroy, nu trebuia să-l omoare.

28

Era bine să fii acasă, să-ţi reiei obişnuinţele de fiecare zi. Dora se încuraja singură şi încerca să nu se gândească la întâlnirea cu domnul Petroy, cu care avea să dea ochii.

Nu şi-a dat seama că era destul de mondenă ca să nu-i lipsească simţul aventurii. Dar adevărul era că tânjea după viaţa ei simplă de dinainte. Mai mult, dorea să aibă şansa să se plictisească.

Jed n-a observat nimic din toate acestea. Dora era sigură că ar fi fost mai pătrunzător dacă ea nu s-ar fi ascuns aşa de bine. Adevărul mascat de arta femeilor de a folosi cosmeticele. Buzele i-ar fi putut fi mai palide, ochii mai încercănaţi, dar cu ajutorul cremelor şi al pudrei putea arbora o mască înşelătoare.

Spera să-şi facă efectul până după ziua de joi.

Se freca şi se masa între sprâncene, pentru că doza de aspirine se dovedea ineficientă, când a deschis uşa magazinului. Nimic n-o putea face mai fericită decât faţa zâmbitoare şi uşor cherchelită a tatălui ei.

– Izzy, dulceaţa mea.

– Tati, singura mea iubire. A ieşit de după tejghea ca să-l sărute, apoi şi-a lipit faţa de umărul lui şi l-a îmbrăţişat cu putere.

El i-a întors îmbrăţişarea. Deşi îngrijorarea îi umbrea ochii, aceştia au redevenit zâmbitori, când a făcut un pas înapoi.

– Singură, fetiţo?

– Nu mai sunt. A fost o dimineaţă liniştită. Puţină cafea?

– Jumătate de cană. Făcea presupuneri urmărind-o cum se îndreaptă spre serviciul de cafea. Îşi cunoştea copiii – feţele lor, tonul vocii, subtilitatea limbajului trupului. Isadora ascundea ceva, şi-a zis. Trebuie să descopere cât mai repede. Mama ta m-a trimis ca ambasador. A acceptat cana, apoi a scos sticluţa şi şi-a turnat whisky din plin. Lansez o invitaţie la cocktail şi conversaţie cu tine şi tânărul tău.

– Dacă te referi la Jed, cred că o să aibă obiecţii în privinţa descrierii, dar acceptă invitaţia. Când?

– Joi-noaptea. A ridicat din sprâncene când a observat pe faţa ei o tresărire. Înainte de spectacol, desigur.

– Sigur. O să-i dau de ştire.

– Îl pot întreba eu personal. E sus?

– Nu, cred că a ieşit. A sorbit din cafea, mulţumită că cei doi trecători care s-au oprit la vitrină au plecat fără să intre. O să-l inviţi mai târziu, dacă vrei.

Quentin a privit-o.

– Aţi avut o ceartă ca între iubiţi?

– Nu ne-am certat. A schițat un zâmbet. Ne certăm din când în când, dar ciondăneala face parte din ritual. A luat o prăjitură, apoi a pus-o la loc. Știi, presimt că o să fie o zi cam agitată. Vrei să faci o plimbare?

– Cu o femeie frumoasă? Oricând.

– Stai să-mi iau haina.

Ochii lui Quentin s-au îngustat îngrijorați. Se întreba dacă partenerul pe care i l-a ales i-a făcut fata să fie atât de neliniștită. Dar când s-a întors i-a zâmbit, și i-a încheiat haina.

– Mi se pare că-mi amintesc de cineva căruia îi plăceau zilele petrecute împreună. Poate facem o mică plimbare la New-Market și să căscăm gura pe la vitrine.

– Eroul meu! Dora a întors cartonul pe care scria „Închis" și și-a strecurat brațul pe sub cel al tatălui ei.

I-a cumpărat jeleu de dovleac și ea n-a avut inima să nu-l mănânce. Au stat afară, bucurându-se de frig și de vitrinele cosmopolite. Dora știa că se simțea mai bine admirând cutia de Limoge și puloverul de cașmir.

Vântul sufla printre copacii desfrunziți când s-au așezat să mai bea niște cafea. Quentin era din nou derutat.

– Aș putea să-ți cumpăr un cadou? a întrebat-o. Întotdeauna zâmbeai când îmi cereai câte un fleac.

– Sunt o interesată, nu-i așa? Amuzată, și-a lăsat capul pe umărul lui.

– Întotdeauna ți-au plăcut lucrurile frumoase – și le-ai apreciat. Ăsta e un dar, Izzy, nu un defect.

A simțit cum lacrimile îi umplu ochii.

– Cred că sunt capricioasă. Întotdeauna am crezut că Will e capricios.

– Toți copiii mei sunt încântător de capricioși, a spus Quentin fără ezitare. Au teatrul în sânge. Cu artiștii nu e niciodată ușor, știi. Nu are sens să fie.

– Dar polițiștii?

A făcut o pauză să bea, să se amuze.

– Consider forța legii tot ca pe o artă. Unii o numesc știință, desigur. Dar presupune sincronizare, coregrafie, dramă. Este artă pură. A pus un braț ocrotitor în jurul ei. Spune-mi ce simți, Izzy.

Întotdeauna i-a mărturisit ce simțea fără să se teamă că o ceartă sau că o dezaprobă.

– Sunt foarte îndrăgostită de el. Aș vrea ca asta să mă facă fericită. Aproape sunt, dar el nu crede în astfel de emoții. Nu are nicio experiență în privința asta. Părinții lui nu i-au dat ce ne-ați oferit nouă tu și mama.

A oftat și a privit-o pe tânăra mămică ce împingea un cărucior pe pietre. Copilașul dinăuntru avea obrăjorii roșii și râdea. A simțit o dorință pe care nu și-a putut-o reprima. Voia să-și petreacă o oră plimbându-și copilul în soare și zâmbind.

– Mă tem că nu ne putem oferi unul altuia ce avem nevoie, a spus îngrijorată.

– Mai întâi, trebuie să descoperi de ce anume aveți nevoie.

Cu un aer visător a privit mama și copilul care se îndepărtau.

– Cum să aștept eu de la un bărbat care n-a cunoscut fericirea în copilărie să facă primul pas spre a-și înjgheba o familie proprie? E nedrept să-l împing pe el spre acest pas, și e nedrept să refuz să fac eu asta.

– Crezi că numai oamenii care provin din familii fericite își întemeiază propria familie?

– Nu știu.

– Bunica lui Jed se pare că deja s-a gândit că el a făcut primul pas și că îl ia în calcul și pe al doilea.

– Eu nu... S-a oprit și s-a încruntat la tatăl ei. Bunica lui? Ai vorbit cu ea?

– Ria, mama ta şi cu mine ne-am întâlnit cu ea şi am petrecut împreună timpul foarte plăcut, cât timp ai fost în California. O femeie adorabilă, a adăugat. Chiar ține la tine.

Dora a făcut ochii mari.

– Se pare că trebuie să-ți amintesc că sunt om mare, ca şi Jed. Nu cred că e drept ca tu să porți discutii despre noi, ca şi cum am fi doi copii tâmpiți.

– Dar sunteți copiii noştri. A zâmbit nevinovat şi a bătut-o pe obrajii îmbujorați. Când o să ai copiii tăi, o să înțelegi că dragostea nu încetează niciodată, la fel şi grija sau amestecul. A privit-o lung. Te iubesc, Izzy, şi am mare încredere în tine. I-a luat bărbia în mână. Acum spune-mi ce te frământă.

– Nu pot. Şi era supărată din cauza asta. Dar pot să-ți spun că o să rezolv lucrurile în câteva zile.

– Nu mă bag, a spus. Cel puțin deocamdată. Dar dacă nu te văd mai fericită curând, o pun pe mama pe urmele tale.

– Uite, zâmbesc. Şi-a dezvelit dinții. Vezi, nu se poate mai fericită.

Mulțumit, pentru moment, s-a ridicat. După ce a aruncat paharul într-o cutie de gunoi, a ridicat o mână.

– Şi acum, să mergem la cumpărături.

– Este un pachet de nervi. Jed s-a întâlnit cu Brent la sala de gimnastică, aşa că a putut să se elibereze de tensiune lovind sacul de box. Nu putea să admită asta, dar ea nu s-a manifestat în niciun fel. Mult mai puțin interiorizat, Jed a tras o serie de lovituri rapide în sac. Şi, cum avea sarcina să țină sacul fix, Brent mormăia în timp ce simțea că-şi pierde puterile.

– Nu mai rezist.

– Trebuie să ne mişcăm rapid. Brent şi-a şters sudoarea cu cămaşa, sperând ca Jed să-i accepte invitația la o cafea. După întâlnirea de joi, o să puteam s-o ținem departe de toate astea.

– Nu e numai asta. Jed s-a depărtat de sac, eliberându-l pe Brent. Cu ochii micşoraţi, Jed a mai dat un pumn sacului. E îndrăgostită de mine.

Brent şi-a scos ochelarii ca să-i şteargă de aburi.

– Asta ar trebui să fie o noutate?

– Are nevoie de mai mult decât pot eu să-i ofer. Merita mai mult.

– Poate. Se plânge?

– Nu. Jed şi-a şters sudoarea care îi intra în ochi şi a oprit zborul pumnilor.

– Atunci, relaxează-te şi bucură-te.

Jed s-a repezit la el atât de violent, încât Brent a încasat lovitura în plin.

– Nu e o blestemată de călăreală. Nu e vorba de aşa ceva cu Dora. Este… A izbucnit, cu atât mai furios, cu cât zâmbetul de pe faţa lui Brent înflorea mai tare. Nu te juca cu mine, a spus foarte încet.

– Testam doar terenul, căpitane. Brent l-a ajutat pe Jed să-şi scoată mănuşile. Pentru că veni vorba, circulă zvonul că te întorci la slujbă la întâi ale lunii. Goldman e îmbufnat.

– O să fie mai încântat când o să-i semnez hârtiile de transfer.

– Oh, lasă-mă să mă prostern la picioarele tale.

Un zâmbet de satisfacţie a înflorit pe buzele lui Jed în timp ce-şi relaxa pumnii.

– Luni o să facem un anunţ oficial. Şi dacă încerci să mă săruţi aici, amice, te fac afiş. A luat un prosop ca să-şi şteargă faţa. Deocamdată, Goldman e în funcţie. Este totul aranjat pentru joi?

– O să avem doi oameni în magazin. Altul o să fie afară şi o maşină de supraveghere o să blocheze drumul. Atâta vreme cât Dora o să urmeze instrucţiunile, o să auzim fiecare cuvânt.

– O să le urmeze.

*

După ce petrecuse o oră cu tatăl ei, Dora a simțit nevoia apropierii de familie. S-a lăsat în voia sentimentului, a închis magazinul cu o oră mai devreme și și-a petrecut seara la Lea. Masa din sufrageria familiei i-a alinat sufletul.

– Cred că Richie și-a perfecționat clar trompeta, a remarcat Dora.

Amețită de cap, Lea asculta muzica languroasă de pe disc cu un amestec de mândrie și resemnare.

– O să fie un concert al formației școlii peste trei săptămâni. Ți-am rezervat un loc în primul rând.

– Dumnezeu să te binecuvânteze. O serie de bufnituri s-au auzit din camera alăturată, care semănau – dacă aveai destulă imaginație – cu un atac de cavalerie însoțit de strigăte de luptă. Am nevoie de asta. Mulțumită, Dora s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Aș fi încântată să ți-i las câteva ore în grijă, a adăugat Lea, turnând încă puțin vin roșu în mâncarea pe care o pregătea.

– Nu am nevoie de atât de mult. Dora a sorbit puțin vin. Am petrecut puțin timp cu tata azi după-amiază și asta m-a făcut să-i aprecieze abilitatea. Încruntată, Lea a scuturat lingura de marginea cratiței.

– Ai o dungă între sprîncene. Ești palidă. Întotdeauna ești palidă când te îngrijorează ceva.

– Și tu ai fi îngrijorată dacă ar trebui să găsești un contabil nou chiar înainte de inventarul de la sfârșitul lui ianuarie.

– Nu e suficient. Lea s-a apropiat de ea. Ești încordată, Dory, și asta nu are nicio legătură cu afacerile. Dacă nu-mi spui, o s-o pun pe mama pe urmele tale.

– De ce toată lumea mă amenință cu mama? a întrebat. Sunt neliniștită. E bine? Viața mea a luat o serie de întorsături. Vreau ca familia mea să-mi respecte intimitatea destul ca să mă lase să-mi rezolv singură problemele.

– Bine. Iartă-mă. Vorbesc serios.

Trecându-şi mâna peste faţă, Dora a respirat uşurată.

– Nu. Mie îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine. Cred că sunt puţin iritată. Mă gândesc să plec acasă, să fac o baie şi să dorm douăsprezece ore.

– Dacă nu te simţi bine mâine-dimineaţă, pot să vin mai devreme.

– Mulţumesc. O să-ţi spun. A încercat să se ridice din scaun, când un ciocănit s-a auzit la uşa din spate.

– Bună. Mary Pat a apărut în pragul uşii. Am venit să-mi iau echipa de monştri. A ascultat o clipă buşiturile şi vaierul trompetei. Ah, tropăit de picioruşe. Încântător, nu?

– Stai jos, a invitat-o Lea. Numai dacă nu eşti grăbită.

– Mi-ar plăcea să zăbovesc câteva clipe. A oftat şi s-a aşezat lângă Dora. Am stat în picioare opt ore. Avem stiluri diferite. A oftat din greu. Doamne, cum reuşeşti să ai grijă de copii, să ai o slujbă şi să mai şi găteşti?

– Am un şef înţelegător. Zâmbind, Lea i-a turnat lui Mary Pat puţin vin. Îmi dă o zi liberă.

– Apropo de serviciu, grozave noutăţile despre Jed, nu?

– Ce noutăţi?

– Despre întoarcerea lui la post. Cu ochii închişi, şi-a răsucit gâtul şi a lăsat-o pe Dora cu gura căscată. Brent e în al nouălea cer. Îl detesta pe Goldman, desigur. Cine n-ar fi făcut-o? Dar e mai mult decât atât. Departamenul are nevoie de Jed şi el are nevoie de departament. Acum, că a luat decizia să se întoarcă, e foarte clar că o să-şi reia locul. Nu cred că o să aştepte până la întâi ale lunii ca să preia comanda. De altfel... O privire a Dorei a făcut-o pe Mary Pat să se bâlbâie. Oh, la naiba! Am aruncat bomba? Brent mi-a spus că urma să facă anunţul luni. Am presupus că ştiţi.

– Nu, Jed n-a pomenit de asta. A reuşit să zâmbească, dar ochii i-au rămas întunecaţi. Totuşi, e o veste bună. Nu, una grozavă. Sunt convinsă că e ceea ce îi trebuie. De când ştii?

– De câteva zile. Sunt sigură că avea de gând să vă spună el. Odată ce, ah... Nu i-au mai venit în cap alte scuze. Îmi pare rău.

– Nu e nevoie să te scuzi. Sunt fericită să aud asta. Ridicându-se, Dora şi-a luat mecanic haina. Trebuie să plec.

– Rămâi la masă, i-a spus Lea repede.

– Nu, am ceva de făcut. Salută-l pe Brent, i s-a adresat lui Mary Pat.

– Sigur. Când uşa s-a închis, Mary Pat şi-a luat capul în mâini. Simt că am sărit peste cal. De ce dracu' nu i-o fi spus?

– Pentru că e un cretin. Din vocea Leei răzbătea furia. Toţi bărbaţii sunt cretini.

– E adevărat, a fost de acord Mary Pat. Dar asta era ceva important. Şi a dat dovadă de indiferenţă. Lea, îl ştiu pe Jed de multă vreme, şi nu este indiferent. Prudent, dar nu indiferent.

– Poate a uitat diferenţa.

La ora două dimineaţa, multe lucruri ciudate pot trece prin mintea cuiva. Mai ales prin mintea unui bărbat care aşteaptă o femeie. Începe să facă speculaţii, să-şi imagineze, să se îngrijoreze şi să transpire. Jed a ieşit din living, a trecut de uşa pe care a lăsat-o deschisă şi a păşit pe coridor.

Deşi a făcut-o de multe ori în ultimele două ore, s-a strecurat până la uşa din spate şi s-a uitat afară, pe aleea de pietriş. Maşina lui era la fel de singură afară pe cât de singur se simţea el înăuntru. Nici urmă de Dora.

Unde dracu' putea fi? S-a întors în apartament ca să se uite la ceas. Două. Dacă nu e acasă în zece minute, o să sune la spitale şi o să alerteze toate posturile de poliţie.

A privit telefonul. Înainte de a ridica receptorul nu şi-a dat seama că are mâinile umede. Transpirând, a pus receptorul

la loc, în furcă. Nu, n-o să telefoneze la spitale. N-a ajuns până acolo încât să gândească în felul ăsta.

Dar unde dracu' ar putea fi? Ce făcea la ora două dimineața?

S-a îndreptat iar spre telefon, când o nouă idee i-a trecut prin cap. Doar dacă se răzbună pe el. Era un gând salvator, chiar convenabil, așa că a început să-l întoarcă pe toate fețele. Cum s-a simțit ea când el s-a întors târziu fără să-i fi spus un cuvânt? Poate că a făcut asta în mod demonstrativ?

N-o să-l scoată din minți cu așa ceva. N-are decât să vrea să se răzbune. Dar se îndrepta din nou spre telefon când a auzit cheia în broasca de afară.

A fost în hol și la ușă înainte ca ea să apuce s-o deschidă.

– Unde dracu' ai fost? A întrebat-o el furios. Ai idee cât e ceasul?

– Da. Hotărâtă, a închis ușa și a încuiat-o. Nu m-am gândit că sunt consemnată la domiciliu.

A trecut pe lângă el, numai pentru că era prea zăpăcit ca s-o oprească. Dar și-a revenit repede. S-a luat după ea în apartament și a răsucit-o spre el.

– Doar un blestemat de minut, Conroy. Să lăsăm deoparte chestiile personale acum. Adevărul este că ești ținta principală și că a fost un gest iresponsabil din partea ta să rămâi singură jumătate de noapte.

– Sunt responsabilă, în general, și pentru mine, în special. A băgat cheia în broască și a împins ușa deschisă. Și cum vezi, n-am pățit nimic.

A dat din nou o palmă ușii, înainte de a o închide.

– N-ai dreptul să…

– Nu-mi vorbi mie de drepturi, l-a întrerupt ea cu răceală. Mi-am petrecut seara așa cum am crezut de cuviință.

Furia și indignarea clocoteau în el.

– Adică?

– Singură. Şi-a scos haina şi a pus-o în dulap.

– Ai făcut asta ca să mă scoţi din minţi, nu?

– Nu. A trecut pe lângă el spre bucătărie ca să-şi toarne un pahar de apă. Am făcut-o pentru că aşa am vrut. Regret că ai fost îngrijorat. Nu m-am gândit că ai fi.

– Nu te-ai gândit. Furios, i-a luat paharul din mână şi l-a trântit în chiuvetă. L-a făcut zob. Rahat, Conroy. Ştii al dracului de bine că am fost pe jumătate nebun. Eram gata să sun la APB.

– Interesant, nu-i aşa, felul în care îţi vin pe limbă termenii ăştia poliţişti? E un lucru foarte bun că te-ai întors, Skimmerhorn. Faci pe civilul de doi bani. Avea privirea la fel de dure ca şi vocea. Preferi felicitări sau te mulţumeşti cu cele mai bune urări? Pentru că nu i-a răspuns, a dat din cap. Bine, le ai pe amândouă.

– Nu este oficial până săptămâna viitoare. Vorbea rar, studiind-o. Privirea lui era rece şi indiferentă. Cum ai aflat?

– Ce contează? Mult mai important este că nu am aflat de la tine. Iartă-mă. Brusc a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre living.

A închis ochii o clipă şi şi-a reproşat prostia.

– Aşa că eşti furioasă. Bine. Dar…

– Nu, l-a întrerupt. Nu, este bine. Şi nu sunt furioasă. Pentru că era foarte obosită, s-a aşezat pe braţul scaunului. S-ar putea spune că m-am dumirit. Crede-mă, Jed, nu sunt furioasă.

Resemnarea calmă din vocea ei l-a durut.

– Dora, nu trebuie să te simţi rănită.

– Ştiu asta. Ăsta este motivul pentru care m-am dumirit. Nu mi-ai spus pentru că nu ai considerat că e treaba mea. Dorinţa de a nu mă implica a fost probabil mai intensă. Era o decizie importantă din viaţa ta. Viaţa ta, a repetat ea. Nu a mea. Aşa că de ce să-mi spui mie?

Se depărta de el. Stătea la doi paşi de ea şi vedea cum distanţa dintre ei creşte. Asta îl îngrozea.

– Faci ca lucrurile să sune ca şi cum aş fi vrut să păstrez secretul faţă de tine. Nu am crezut că vei înţelege.

– Nu mi-ai dat nicio şansă, Jed, a spus ea încet. Având în vedere sentimentele mele pentru tine, crezi că nu aş fi înţeles cât de important era lucrul ăsta pentru tine?

Faptul că a folosit trecutul l-a făcut să simtă un fior de panică pe şira spinării.

– N-are nimic de-a face cu tine. Imediat ce cuvintele i-au ieşit de pe buze şi-a regretat izbucnirile, şi-a dat seama că a jignit-o. Nu asta am vrut să spun.

– Te-ai exprimat foarte clar. Speram să nu te acuz pentru asta, dar am făcut-o. Ştiu că ţi-a venit greu, dar în ultima vreme ai luat singur hotărâri. Ai ales să nu accepţi sentimentele mele pentru tine, şi ai decis să nu răspunzi la ele. Şi te acuz pentru asta, Jed.

Vocea nu-i tremura, ochii au rămas ficşi, dar mâinile erau încleştate în poală.

– Te acuz şi pentru că m-ai rănit. Ţi-am spus că nu suport durerea. Şi fiindcă eşti primul bărbat care mi-a zdrobit inima, cred că trebuie s-o ştii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dora. S-a îndreptat spre ea, dar felul în care a sărit şi a dat înapoi l-a oprit.

– Nu vreau să mă atingi acum. Vorbea foarte calm. Chiar nu vreau. E umilitor pentru mine să înţeleg, în fine, că asta a fost tot.

– Nu e adevărat. Şi-a strâns pumnii, dar ştia că nu poate dărâma zidul dintre ei. Exagerezi, Dora. Nu este decât o slujbă.

– Speram să fie aşa. Dar ştim amândoi că nu e. Este cea mai importantă parte a vieţii tale. Ai abandonat-o ca să te pedepseşti, dar ai revenit pentru că nu puteai fi fericit fără ea. Mă bucur pentru tine, Jed. Mă bucur cu adevărat.

– N-am nevoie de analize. Te rog să încetezi cu asta şi să fii rezonabilă.

– Am fost rezonabilă, crede-mă. Destul de rezonabilă ca să fac lucrurile mai uşoare pentru amândoi. Poimâine o să poţi pune capăt poveştii cu pictura. După asta, n-o să mai ai nevoie de mine.

– La dracu', ştii că am nevoie de tine.

Lacrimi amare îi curgeau pe obraji.

– Nu-ţi poţi imagina ce am simţit auzind ce ai spus mai devreme. Măcar o dată ai fost în stare să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că ai nevoie de mine. Dar nu sunt o femeie curajoasă, Jed, şi trebuie să mă apăr.

Se folosea de slăbiciunile lui şi îl lovea.

– Ce vrei, Dora?

– Când totul va fi terminat joi, am de gând să închid magazinul pentru câteva săptămâni şi să plec într-un loc cald. Astfel o să ai răgazul necesar să găseşti altă gazdă şi să te muţi.

– Ăsta nu e un mod de a rezolva lucrurile.

– Este modul meu. Şi cred că sunt în situaţia de a pune condiţiile. Îmi pare rău, dar nu vreau să te mai găsesc aici când mă întorc.

– Aşa, pur si simplu?

– Da.

– Bine. Avea şi el mândria lui. A mai fost respins şi altă dată. Dacă de data asta l-a rănit este pentru că simţea ceva. Dar n-o să se umilească. Să fie al naibii dacă o să se umilească. O să plec imediat ce se vor lămuri lucrurile. Pentru că simţea o mare durere, îşi acoperea rănile sub haina profesională. Mâine o să vină aici o echipă. O să instaleze tot felul de fire. După ce sunt gata, o să-ţi explic ce ai de făcut.

– Foarte bine. Mă simt obosită. Aş vrea să pleci acum. S-a îndreptat spre uşă şi a ţinut-o deschisă. Te rog.

Când a atins-o şi-a dat seama că îi tremurau mâinile. Când a auzit uşa închizându-se în spatele lui a avut senzaţia că cel mai bun lucru care i se întâmplase în viaţă era de domeniul trecutului.

29

Ce s-a întâmplat cu voi? l-a întrebat Brent pe Jed când s-a urcat în maşina de supraveghere.

Ignorând întrebarea, Jed a scos o ţigară.

– Cum e sunetul?

– Puternic şi clar. Când i-a dat căştile, Brent a adăugat: Destul de puternic şi destul de clar ca să se audă discuţia pe care o purtaţi între voi ca doi străini politicoşi. Nu ţi se pare că în loc să citească regulamentul a fost puţin cam moralizatoare?

– Las-o baltă. Jed şi-a pus căştile şi s-a uitat printre jaluzelele maşinii ca să fie sigur că se vede bine magazinul. Toată lumea şi-a ocupat locul?

– Suntem la posturi, l-a asigurat Brent. Poate că te simţi mai bine dacă te duci înăuntru.

– O să-mi văd de treaba mea. Jed a aruncat ţigara. Şi tu de a ta.

– Încă nu conduci spectacolul, căpitane. Iritarea din vocea lui Brent a stârnit în Jed dorinţa de a-i răspunde pe măsură. Dar înainte de a riposta, radioul a pârâit.

– Baza, aici unitatea unu. Un bărbat care corespunde descrierii subiectului tocmai a coborât dintr-un taxi la colţul dintre South şi Front Street. Merge spre vest.

– Se pare că a sosit momentul, a murmurat Brent, dar Jed era deja pregătit cu telefonul mobil. Dora a răspuns la primul apel.

– Bună ziua, magazinul Dora.

– Este aproape la jumătatea drumului, a spus Jed pe un ton sec. Îl am în vizor.

– Bine. Aici totul este pregătit.

– Ținem legătura, Conroy.

– Sigur.

– Dora... Dar ea deja întrerupsese legătura. La dracu', și-a zis, în cele din urmă.

– O să se descurce, Jed.

– Da. Dar nu știu dacă mă descurc eu. L-a urmărit pe Winesap grăbindu-se în jos pe trotuar, cu umerii aplecați din cauza vântului. Chiar cred că sunt îndrăgostit de ea. Reprimându-și emoția, și-a pus căștile exact la timp ca să audă sunetul clopoțelului, în timp ce Winesap deschidea ușa magazinului.

– Bună ziua. Dora a ieșit de după tejghea și i-a adresat un zâmbet fermecător noului client. Pot să vă fiu cu ceva de folos?

– Domnișoara Conroy? Sunt Francis Petroy.

Fața ei era numai zâmbet.

– Da, domnule Petroy, vă așteptam. S-a îndreptat spre ușă ca să pună în vitrină afișul „Închis". A aruncat un ochi către mașină, apoi în lături. Sunt încântată că ați putut veni. Pot să vă ofer o cafea? Ceai?

– Nu vreau să vă deranjez.

– Absolut deloc. Îmi primesc întotdeauna clienții cu brațele deschise. Asta face afacerile mult mai plăcute.

– Atunci aș vrea un ceai. Asta îi putea liniști stomacul mai mult decât Alka-Seltzer pe care a luat-o cu o oră mai devreme. Aveți un magazin impresionant.

– Mulțumesc. A privit în jur satisfăcută, deși avea mâna înțepenită pe mânerul ceainicului. Îmi place să fiu înconjurată de lucruri frumoase. Dar dumneavoastră puteți înțelege asta.

– Poftim?

– În calitate de colecționar de artă. I-a oferit o cană de ceai și a zâmbit. Frișcă? Lămâie?

– Nu, nu, nimic, mulțumesc.

– Ați spus că sunteți specializat în pictură abstractă, dar puteți găsi și câteva imprimate interesante de pe vremuri. Și a arătat spre un afiș cu un Bugatti lucrat manual, care atârna deasupra fetei de Vargas.

– Da, ah, foarte drăguț. Cu adevărat foarte drăguț.

– Mai am și niște caricaturi bune ale *Vanity Fair* în cealaltă cameră. Privindu-l, a turnat ceai și pentru ea. Dar dintre lucrările abstracte trebuie să fiți interesat probabil de Bothby sau Klippingdale, a insistat subliniind numele.

– Da, desigur. Talente excepționale. Ceaiul cugea ca oțetul în stomacul lui Winesap. Obosise studiind cărțile despre pictura abstractă. Dar toate numele și operele i se amestecau în cap. Colecția mea nu este atât de mare, înțelegeți. De aceea m-am concentrat asupra artiștilor mai puțin cunoscuți.

– Ca Billingsly.

– Exact, a spus el cu un oftat. Sunt foarte nerăbdător să văd lucrarea, domnișoară Conroy.

– Atunci, asta înainte de orice. L-a condus în camera de alături. Prietena artistă a lui Jed făcuse între timp o copie a picturii. Acum aceasta era așezată ca un striper arătos printre niște doamne victoriene sclifosite, într-un salon elegant.

– Ah. Satisfacția a fost atât de mare, încât Winesap aproape a izbucnit în lacrimi. Absolut oribilă, dar corespundea descrierii.

– Ce stil îndrăzneț, a comentat Dora. De-a dreptul fascinant!

– Da, desigur. Este exact așa cum mă așteptam. S-a făcut că examinează mișcările pensulei. Aș fi foarte încântat s-o adaug colecției mele.

– N-am nicio îndoială. Din vocea ei răzbătea o undă de ironie. V-ați gândit la o ofertă, domnule Petroy?

– M-am gândit, firește, a spus încercând să fie viclean. Aș prefera să fixați un preț ca să putem negocia.

– Aș fi încântată. Dora s-a așezat picior peste picior. Dacă am începe de la două mii cinci sute?

Winesap a rămas cu gura căscată. A scos un sunet înfundat încercând să-și dreagă vocea.

– Domnișoară Conroy, nu puteți vorbi serios.

– O, ba da. Arătați ca și cum ați simți nevoia să stați jos, domnule Petroy, i-a spus și i-a arătat un scaun. Acum, să fim drepți, a început, în timp ce el se trântea în scaun. Nu prea vă pricepeți în materie de artă, nu-i așa?

– Bine, e adevărat. Și-a lărgit nodul de la cravată. Așa cum v-am spus, am o colecție mică.

– Dar ați mințit, domnule Petroy, a spus ea cu amabilitate. Nu vă simțiți atras de abstracționism. N-ar fi mai simplu și mai prietenește dacă am admite amândoi că, pentru moment, suntem mai interesați de impresionism decât de expresionism?

O clipă n-a mai fost capabil s-o urmărească. Fața palidă i se albise.

– Știți despre pictură.

– Eu am cumpărat-o, nu?

– Da, dar a fost o greșeală. Ochii ca de nebun i s-au mărit. Nu? Știați... știați totul despre Monet? Ati lucrat cu DiCarlo? Ați... ați trișat, a acuzat-o el.

Dora a râs pe înfundate și a făcut un pas înapoi.

– Nu trebuie să fiți atât de ofensat. Până la urmă, dumneavoastră l-ați trimis pe DiCarlo aici, nu?

– A fost greşeala lui. Dezgustat, Winesap a ridicat braţele. Toată încurcătura asta s-a produs din vina lui. Nu pot să-mi dau sema de ce trebuie să mă simt atât de vinovat de moartea lui mizerabilă.

Şi-a amintit de imaginea din fotografia de la poliție.

– Deci dumneavoastră l-ați omorât, a murmurat. Pentru asta.

Dar Winesap n-o mai asculta.

– Acum o să lămurim întreaga încurcătură, în sfârşit. Nu sunt mulțumit de cele două mii cinci sute, domnişoara Conroy. Nu sunt mulțumit deloc.

S-a ridicat. La fel şi Dora. În timp ce se scotocea sub haină, doi ofițeri au năvălit pe uşa din dos.

– Nu mişca.

Winesap a aruncat o privire spre cele două pistoale îndreptate spre el şi a leşinat. Carnetul de cecuri i-a alunecat din mâini şi a căzut pe podea.

– Era gata să-mi plătească pentru tablou, a spus Dora plictisită. Îi urmărea cu privirea pe cei doi ofițeri care îl escortau pe Winesap. N-a mai fost nevoie să-şi bage capul între genunchi, dar a rămas aşezată. Era gata să completeze un cec. A izbucnit într-un râs vecin cu isteria. Iisuse Hristoase, mă întreb dacă i-aş fi cerut...

– Aici. Jed înainta cu o cană în mână.

– Ce e asta?

– Ceaiul pe care trebuie să-l bei – cu puțin coniac.

– Bună idee. L-a băut ca pe apă şi i-a încălzit stomacul. Sper că băieții tău au primit tot ce şi-au dorit.

– Absolut tot. A vrut să-şi treacă degetele prin părul ei, dar s-a temut să nu-l respingă. Te-ai descurcat bine, Nancy.

– Da, m-am descurcat. Şi-a ridicat apoi ochii şi i-a întâlnit pe ai lui. Cred că într-un anume fel nu făceam o echipă rea.

A privit lung, în jos, la ea.

– A fost greu pentru tine.

– Cei din familia Conroy nu sunt uşor de dominat.

– Ai fost nemaipomenită. Brent s-a îndreptat spre Dora şi a ridicat-o din scaun. A sărutat-o apăsat. Treabă de maestru, Dora. Dacă vrei o slujbă în poliţie, ai o recomandare de la mine.

– Mulţumesc. Dar mi-am pus lupa şi trăsura la naftalină.

– Mai spune o dată.

– Nancy Drew, a murmurat Jed şi şi-a simţit inima strânsă. Mă duc jos cu Brent, pentru interogatoriu. O să te simţi mai bine?

– O să-mi fie foarte bine. De fapt, grozav. Avea un zâmbet strălucitor, dar s-a aşezat cu greu pe marginea scaunului. Nici acum nu-mi vine să cred că acest jalnic om micuţ a pus totul la cale şi l-a omorât pe DiCarlo.

Brent a deschis gura, apoi a aruncat din nou o privire întrebătoare spre Jed.

– Avem destule date înregistrate pe casetă ca să scoatem şi restul de la el. Pentru că nu ştia ce să facă cu mâinile, Jed şi le-a băgat în buzunare. Eşti sigură că o să te simţi bine?

– Ţi-am spus că da. Du-te şi fii poliţist. Şi-a îmblânzit cuvintele cu un zâmbet. Se pare că ţi se potriveşte. Şi-a trecut o mână prin păr. Jed a privit şuviţele care s-au aranjat frumos. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi suna să-mi spuneţi rezultatul interogatoriului.

– O să primeşti un raport complet, i-a promis Brent.

– Dimineaţă. Hotărâtă, s-a ridicat din nou. Mă duc sus şi mă culc. După ce terminaţi, să încuiaţi în urma voastră. I-a condus până la uşă. Când a ajuns acolo, Jed s-a întors şi i-a luat mâinile.

– Aş vrea să vorbesc cu tine mâine, dacă se poate.

Era aproape gata să cedeze. Foarte aproape. Avea tot atât de multă durere în priviri, câtă strânsese şi ea în interiorul ei. Dar şi-a revenit repede.

– Agenda mea e puţin cam încărcată, Jed. Am rezervat, dimineaţă devreme, un loc la avionul spre Aruba. Trebuie să împachetez.

Nu era nimic în vocea ei, nimic pe faţa ei care să lase cea mai mică portiţă.

– Te mişti repede.

– Aşa e cel mai bine. O să-ţi trimit o vedere. Pentru că detesta gustul amar al declaraţiilor, şi-a tras mâna din a lui şi i-a strâns-o uşor. Lasă totul baltă, căpitane.

– De ce nu i-ai spus că am cerut poliţiei din LA să ia urma lui Finley? l-a întrebat Brent când Jed a ajuns pe trotuar.

Îl durea tot corpul, ca şi cum cineva l-ar fi bătut metodic cu pumnii.

– Crezi că ar fi dormit mai bine?

– Nu, a murmurat Brent, când Jed i-a întors spatele. Cred că nu.

Şi-a spus că somnul era singurul lucru de care avea nevoie. Nu a mai dormit ca lumea de mai mult de o săptămână. Dora a aprins lampa de la uşa din faţă şi apoi a făcut efortul de a strânge tava cu cafea şi ceai.

Odată ajunsă în Aruba, şi-a propus să nu facă altceva decât să doarmă. Să doarmă în pat, pe plajă, pe apă. O să-şi alunge depresia cu ajutorul soarelui caraibian, o să alunge tristeţea miezului de iarnă şi o să se întoarcă reconfortată.

A pus tava pe masă, a încuiat cu grijă uşa magazinului şi a conectat sistemul de alarmă înainte de a se îndrepta spre apartamentul ei.

Era mai mult un obicei decât o dorință să ducă tava în bucătărie, la spălat. Când s-a întors de la chiuvetă, s-a pomenit față în față cu Finley.

A zâmbit și i-a luat mâna tremurând în a lui.

– Am răspuns ospitalității tale, Isadora. Și pot să spun că ai o casă fermecătoare.

– Chiar nu cred că pot să fac vreo declarație în absența unui avocat. Winesap își rodea unghiile și îi privea fix pe Bret și pe Jed.

– Fă-te comod, a ridicat Bret din umeri și a tras un scaun. Noi avem tot timpul din lume la dispoziție. Vrei să-mi spui mie sau preferi să discuți cu avocatul din oficiu?

– Un apărător din oficiu? A ridicat indiferent din umeri. Oh, nu, pot să angajez un avocat. Am o situație foarte bună. Dar s-a gândit că avocatul lui era în Los Angeles. Dacă îmi mai explicați o dată de ce sunt aici, m-aș putea lipsi de un avocat.

– Te afli aici deoarece ești suspectat de furt, contrabandă, participare la uciderea unui polițist și crimă, printre altele, a adăugat Brent.

– Este absurd. Simțindu-se jignit din nou, Winesap s-a lăsat în scaun. Nu știu de unde v-au venit asemenea idei ridicole.

– Poate vrei să asculți înregistrarea conversației cu domnișoara Conroy. Jed i-a sugerat asta în timp ce se îndrepta spre casetofon.

– A fost o simplă tranzacție – una privată. Winesap încerca să strecoare și un strop de indignare în frica din glas. Dar când Jed a răsucit butonul, n-a mai scos niciun cuvânt. Era foarte clar după numai câteva momente că nu avea scăpare și că a fost complet idiot.

În timp ce mintea-i lucra cu febrilitate, a început să-și roadă unghiile. Nu credea că trebuie să-și facă griji din cauza

închisorii. Winesap s-a gândit la Finley şi ştia că nu-i convenea ca unul dintre funcționarii lui să fie pedepsit

– Poate că o să cădem la înțelegere. Puteți să-mi dați un pahar cu apă?

– Sigur. Amabil, Bret s-a dus la țâșnitoare şi a umplut un pahar de hârtie.

– Mulțumesc. Winesap a sorbit în timp ce îşi evalua opțiunile. Cred că aş putea beneficia de imunitate şi să intru în programul de protecție a martorilor. Asta mi-ar conveni de minune.

– Eu aş prefera să te ştiu într-o închisoare pentru următorii cincisprezece ani, i-a spus Jed amuzat.

– Căpitane. Brent a intrat în ritmul clasic al unui interogatoriu. Lasă-i tipului o şansă. Poate are ceva de vândut.

– Bineînțeles că am. Dacă primesc asigurări că cooperarea mea va fi recompensată, vă ofer toate datele pentru o arestare răsunătoare. Loialitatea, un lanț în jurul gâtului lui vreme de opt ani, a dispărut ca prin farmec. Una foarte importantă, a repetat.

Când Brent l-a privit, Jed a dat imperceptibil din cap.

– De ce nu stai jos? Finley o ținea strâns pe Dora de braț în timp ce o împingea spre living. Şi o să avem o discuție plăcută.

– Cum ai intrat aici?

– A fost o mare zăpăceală în seara asta, nu-i aşa? A zâmbit şi a împins-o în scaun. N-am fost deloc sigur că Abel – domnul Winesap – este în stare să rezolve problema singur. Am venit să-l supraveghez. Un lucru foarte înțelept.

Finley s-a aşezat pe scaun lângă ea cu mâinile încrucişate. A văzut-o pe Dora privind spre uşă şi a dat din cap.

– Te rog nu încerca să fugi, Isadora. Sunt foarte puternic şi foarte precis. Detest să recurg la violenţa fizică.

Şi ea detesta asta. Mai ales că era sigură că nu ajunge prea departe. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să joace teatru şi să aştepte să fie salvată.

– Tu ai fost cel care l-a trimis pe DiCarlo.

– Este o poveste lungă şi tristă. Dar te consider o companie foarte plăcută. S-a aşezat mai bine şi a început să povestească. I-a spus despre jafurile plănuite cu grijă în mai multe ţări diferite. Reţeaua de oameni şi de finanţe de care a avut nevoie să-şi ducă la bun sfârşit afacerile – legale şi ilegale. Când a ajuns la rolul jucat de DiCarlo a făcut o pauză şi a oftat. Dar nu trebuie să-ţi spun ţie despre asta, nu-i aşa, dragă? Eşti o excelentă actriţă. E surprinzător că te-ai decis să renunţi. Imediat după vizita ta la birou mi-am dat seama că erai în legătură cu DiCarlo.

Pentru o clipă a fost mult prea uimită ca să poată vorbi.

– Crezi că am fost partenera lui?

– Sunt sigur că l-ai considerat amantul potrivit. Cu adevărat dezamăgit de ea, Finley s-a tras nervos de manşetă. L-ai convins să mă trădeze. Şi asta e păcat, a adăugat Finley încet. Avea potenţial.

– Ce ţi-am spus la birou a fost purul adevăr. A năvălit aici şi m-a atacat.

– Sunt foarte sigur că aţi avut unele neînţelegeri. Presupun că lăcomia şi sexul nu merg mână în mână. Ochii i s-au micşorat, exprimând dispreţul. Nu puteai să-ţi găseşti alt bărbat, unul mai inventiv, Isadora, unul pe care să-l poţi manipula şi să nu-l îndemni pe bietul DiCarlo să vină la mine cu acele amărâte de scuze, în loc să-mi restituie ceea ce îmi aparţinea?

– Pictura nu era proprietatea ta. Ai furat-o. Şi nu am fost niciodată implicată în afacerile lui DiCarlo.

– Şi când nu s-a întors, a continuat Finley fără să ia în seamă spusele ei, ai devenit îngrijorată şi ai hotărât să încerci marea cu degetul cu mine personal. Oh, ai fost foarte inteligentă. Atât de fermecătoare, atât de calmă. Aproape că te-am crezut. N-a fost decât o singură îndoială care m-a tulburat, care a restabilit tristul adevăr după ce am asistat la evenimentele de astăzi după-amiază. Sunt dezamăgit că te-ai adresat poliţiei, Isadora. Trist pentru un căutător de zâne. A ridicat un deget în semn de dojană. Mă aşteptam la mai mult de la tine. M-ai costat doi oameni foarte buni şi o pictură pe care o doream foarte mult. Spune-mi cum o să ne împăcăm?

Prea îngrozită ca să stea jos, Dora a sărit în picioare.

– Îl au pe Winesap al tău la secţia de poliţie. O să le spună totul despre tine chiar acum.

– Crezi că o să îndrăznească? Finley a examinat o clipă această posibilitate, apoi a ridicat din umeri cu o elegantă indiferenţă. Poate. Dar nu contează. Domnul Winesap va suferi curând un accident fatal. Aş prefera să vorbim despre pictura mea şi, cum crezi că pot s-o recuperez.

– Nu poţi.

– Dar cu siguranţă, pentru că ai fost de ajutor, poliţia o să mărturisească unde a ascuns-o.

N-a spus nimic, numai pentru că a surprins-o atât de tare, încât nu s-a gândit să pună întrebări.

– M-am gândit la asta. Finley a zâmbit detaşat şi s-a ridicat. Spune-mi doar unde este şi de restul mă ocup eu.

– Nu ştiu unde este.

– Nu minţi, te rog. Şi-a băgat mâna în buzunarul costumului Savile Row şi a scos un Luger strălucitor. Grozav, nu? a întrebat-o cînd Dora s-a holbat la butoiaş. Marfă nemţească, folosită în al Doilea Război Mondial. Îmi place să cred că ofiţerii naziştii omorau cu el cu maximă eficienţă. Acum, Isadora, spune-mi unde este pictura mea?

A privit disperată în ochii lui.

– Nu ştiu. Forţa glonţului a izbit-o de perete. Chiar şi când focul i-a ars umărul, nu a crezut că o să tragă în ea. N-a putut crede asta. Năucită, a pus un deget în locul unde ardea mai tare şi a privit prosteşte degetul plin de sânge.

Încă se mai holba la el când a alunecat de-a lungul peretelui.

– Sunt convins că este mult mai bine să-mi spui. Preocupat, Finley s-a îndreptat spre locul unde era prăbuşită Dora. Ai pierdut mult sânge. S-a ghemuit, atent să nu-şi păteze costumul. Nu vreau să-ţi provoc necazuri inutile. Lui DiCarlo i-au trebuit ore bune ca să moară după ce l-am împuşcat. Dar nu e nevoie ca tu să suferi la fel. A oftat când a auzit-o gemând. O să-ţi las ceva timp să te aduni.

A început apoi să-i examineze metodic comorile.

– Micul ticălos o să ciripească. Brent se simţea ca şi cum ar fi ciripit chiar el, în vreme ce se îndrepta spre South Street.

– Nu-mi place să mă târguiesc prea mult cu nevăstuicile, a mormăit Jed.

– Chiar pentru o nevăstuică grasă ca Finley?

– Chiar şi pentru asta. Şi-a cercetat ceasul. O să mă simt mai bine când o să aflu că poliţia din LA a pus mâna pe el.

– Mandatul funcţionează, amice. N-o să doarmă în patul lui în noaptea asta.

Se simţea oarecum liniştit. Jed ar fi fost însă mai fericit dacă l-ar fi pus el la pământ pe tip.

– Nu trebuie să te abaţi atât de mult din drum. Puteam să iau un taxi.

– Nimic nu e prea mult pentru un căpitan. Nu în seara asta. Şi dacă aş fi în locul tău, n-aş aştepta până dimineaţă să dau unei anume brunete splendide veştile bune.

– Are nevoie să doarmă.

– Are nevoie de puțină liniște sufletească.

– O să tot aibă parte de asta în Aruba.

– Ce-ai spus?

– Nimic. Jed s-a încruntat la lapovița subțire care a început să cadă când se îndreptau spre South.

– Şi acum, de la început. Finley s-a aşezat din nou, încântat când Dora a găsit puterea să se ridice în şezut, rezemându-se de perete. Sângele se scurgea din rană, pe umărul ei, destul de încet. Vorbeşte-mi despre pictură.

Dinții îi clănțăneau. Nu i-a fost niciodată atât de frig, încât şi oasele să le simtă ca pe nişte bețe țepene. În vreme ce brațul şi umărul i-au luat foc, restul trupului părea că s-a transformat într-un sloi de gheață. A încercat să vorbească, dar cuvintele se împleticeau de parcă ar fi fost bete.

– Poliția... Poliția l-a luat.

– Ştiu asta. Prima izbucnire de furie s-a simțit în cuvintele lui. Nu sunt un tâmpit, Isadora, aşa cum îți închipui tu. Poliția are pictura şi eu intenționez să o iau înapoi. Am plătit pentru asta.

– Au dus-o de aici. Capul i-a alunecat pe un umăr, apoi s-a lăsat uşor pe perete. Camera îşi pierduse culorile, devenise gri. În casa bunicii, a spus, începând să delireze. Apoi au luat-o de acolo. Nu ştiu unde au dus-o.

– Văd că ai nevoie de un stimulent. A pus pistolul alături şi şi-a slăbit nodul de la cravată. Plictisită, Dora îl privea cum îşi scotea haina. Când s-a întins după catarama de aur de la curea, s-a cutremurat de oroare.

– Nu mă atinge. A încercat să se târască afară dar camera se învârtea cu ea, provocându-i greață, aşa că n-a putut

decât să se strângă ca o minge în balta de sânge închegat. Te rog, nu.

– Nu, nu. Spre deosebire de DiCarlo, n-am de gând să-mi bat capul cu tine. Dar o bătaie bună cu cureaua îți poate dezlega limba. Pare de necrezut, dar, de fapt, îmi place la nebunie să provoc durere. A înfăşurat cureaua pe mână, cu catarama desfăcută, gata de lovit. Acum, Isadora, spune-mi unde e pictura?

L-a văzut ridicând pistolul şi cureaua în acelaşi timp. Tot ce putea face ca să încerce să blocheze ambele arme, era să închidă ochii.

– Poți să mă lași în față, i-a spus Jed lui Brent.

– Nu. Serviciu din uşă în uşă. A intrat în parcare făcând să scârțâie pietrişul.

– Dacă ai ceva inimă, ai putea să mă chemi la o bere.

– N-am inimă deloc. Jed a împins uşa deschisă şi a privit înapoi la rânjetul satisfăcut al lui Brent.

– Sigur, dă-i drumu'. În lipsă de altceva, o să-şi petreacă timpul aşteptând să se facă dimineață.

– Ai primit ceva din marfa aia de import? Brent a pus un braț prietenesc în jurul umerilor lui Jed şi aşa au pornit pe scări. Poate mexicană? Mă simt ca...

Când au auzit strigătul ascuțit, fiecare dintre ei a luat pistolul în mână. Au pornit în goană spre uşă. Anii de parteneriat i-au făcut să ajungă în acelaşi timp. Când Jed a aruncat în lături uşa Dorei, a luat-o în sus. Brent în jos.

Când s-a întors, un fulger de enervare a străbătut fața lui Finley. Doi polițişti trăgeau simultan. Două gloanțe de 9 mm l-au nimerit pe Finley direct în piept.

– Doamne. O, Doamne. Îngrozit, Jed s-a năpustit asupra Dorei. A strigat-o pe nume iarăşi şi iarăşi, ca într-o rugăciune, în timp ce-i rupea bluza ca să oprească cu ea sângele. Rezistă, iubito. Rezistă.

Este atât de mult sânge, s-a gândit înnebunit. Şi pentru că începuse să se închege, ştia că a trecut prea mult timp. Când s-a uitat la ea din nou şi i-a văzut faţa nefiresc de albă s-a îngrozit, la gândul că a murit. Dar mişca. A simţit tremurul şocului chiar când şi-a scos jacheta ca s-o învelească.

– O să fie bine. Dora, iubito, mă auzi?

Ochii ei erau deschişi, dilataţi şi goi. Al doilea glonţ trecuse prin carnea antebraţului. Nici măcar nu l-a simţit.

– Foloseşte asta. Brent a pus un prosop în mâinile tremurânde ale lui Jed şi a rulat altul ca să-l aşeze sub capul Dorei. Ambulanţa este pe drum. A tras un picior în trupul prăbuşit pe podea. E mort.

– Dora, ascultă-mă. Ascultă-mă, la dracu'. Jed folosea prosopul să panseze rana de deasupra, şi ce a rămas din bluză ca să improvizeze un bandaj. Vreau să rezişti. Nu vreau decât să rezişti. Apoi nu s-a mai putut gândi la altceva decât s-o ţină strâns în braţe şi s-o legene. Te rog, rămâi cu mine. Am nevoie să rămâi lângă mine.

A simţit mângîierea uşoară a mâinii ei pe obraz. Când a privit în jos, la faţa ei, buzele îi tremurau.

– Nu le spune părinţilor mei, a şoptit. Nu vreau să-şi facă griji.

30

Dacă ar fi folosit la ceva ar fi plâns. A încercat orice altceva. Să înjure, să se calmeze, să se roage. Acum nu mai putea decât să stea şi să aştepte.

Familia Conroy era acolo. Jed se întreba dacă Dora ar fi fost surprinsă de rezistenţa pe care o manifestau. Se îndoia. Au vărsat lacrimi, dar ei erau strâns uniţi în sala de aşteptare a spitalului, numărând minutele de când Dora era la chirurgie.

El se aştepta la acuzaţii. Ei n-au făcut-o. Nu l-au învinuit nici măcar când s-a aflat în faţa lor, pătat de sângele Dorei, şi le-a spus că a lăsat-o singură acasă, fără apărare.

În schimb, John le-a adus tuturor cafea, Lea s-a dus jos să-l aştepte pe Will care venea de la New York, iar Quentin şi Trixie stăteau pe canapea, unul lângă altul, cu mâinile împreunate.

După ce a trecut şi a doua oară, Trixie i-a şoptit ceva soţului ei. După ce a primit aprobarea tăcută a acesuia, s-a ridicat şi s-a dus să se aşeze lângă Jed.

– A fost întotdeauna o fetiţă foarte rezistentă, a început Trixie. La şcoală ieşea întotdeauna învingătoare când se bătea – mă rog, de fapt, nu-i bătea pe băieţi, dar ţinea la mândria ei. Mă uluia că ţipa ca o furie dezlănţuită când se rănea la vreun genunchi. Dar dacă venea acasă cu buza ruptă sau cu un ochi umflat nu scotea niciun sunet. O chestiune de mândrie, presupun.

– Asta n-a fost lupta ei. Jed îşi ţinea mâinile apăsate pe ochi. Nu ar fi trebuit să fie.

– Ea trebuie să decidă. Ştii că vrea să fie foarte răsfăţată. Niciodată n-a fost foarte bolnavă, dar când era... Vocea lui Trixie a tremurat. Şi-a şters repede ochii şi şi-a revenit. Când era, se aştepta ca toată lumea s-o înconjoare cu grijă şi devotament. Dora n-a fost niciodată o persoană care să sufere în tăcere. Tandră, l-a mângâiat pe mână şi apoi i-a strâns-o cu putere. E atât de greu să aştepţi singur.

– Doamnă Conroy... Dar nu şi-a găsit cuvintele. Pur şi simplu s-a aplecat spre ea şi s-a lăsat îmbrăţişat.

S-au ridicat cu toţii în picioare la auzul lipăitului pantofilor moi pe dale. Mary Pat se îndrepta spre uşă.

– Au scos-o din sala de operaţie, a spus repede. Arată bine. O să vină şi doctorul imediat.

Abia atunci Trixie a început să plângă, cu suspine și lacrimi fierbinți, care picurau pe cămașa lui Jed. Brațele lui au înconjurat-o automat când a întâlnit privirea lui Mary Pat.

– Când putem s-o vedem?

– O să ne spună doctorul. Pot să vă asigur că a fost foarte tare.

– Nu ți-am spus eu? a comentat Trixie. S-a aruncat în brațele lui Quentin ca să poată plânge amândoi uşurați.

Când a rămas din nou singur, Jed a început să tremure. A ieşit, hotărât să plece acasă. Nu voia să stânjenească familia. Acum, că ştia că ea a depăşit momentul critic, nu mai era nevoie să se învârtească pe acolo.

Dar nu avea putere să treacă strada şi să agațe un taxi, aşa că s-a aşezat pe trepte şi a aşteptat să i se potolească tremurul. Lapovița s-a transformat în ninsoare, care cădea repede, uşoară şi deasă. Era ceva hipnotic în felul în care fulgii dansau în lumina de pe stradă. A fumat o țigară, apoi alta. După aceea, s-a întors în spital şi a luat liftul spre etajul unde se odihnea Dora.

– Mi-am imaginat că o să te întorci. Mary Pat i-a zâmbit cu ochii înroşiți de oboseală. La naiba, Jed, eşti ud leoarcă. O să mă duc să-ți caut un pat.

– Vreau doar s-o văd. Ştiu că e sedată. Ştiu că n-o să ştie că sunt acolo. Dar nu vreau decât s-o văd.

– Lasă-mă să-ți aduc un prosop.

– Mary Pat…

– Trebuie, mai întâi, să te usuci, i-a spus. Pe urmă, te duc la ea.

Era la fel de bună ca şi cuvintele ei. După ce a fost mulțumită că s-a şters, l-a condus spre camera Dorei.

Dora stătea întinsă şi era albă ca varul la față. Jed a simțit că i se strânge inima.

– Eşti sigură că o să se facă bine?

– Este stabilizată şi nu au existat complicaţii. Doctorul Forsythe este foarte bun. Crede-mă. N-a vrut să-i spună cât de mult sânge au fost nevoiţi să pompeze în Dora sau cât de mult a durat până i-au simţit pulsul slab. Au extras glonţul – ţesutul a fost puţin afectat, dar o să fie bine. O să fie fragilă ca un copil un timp, aşa că nu trebuie supărată.

– Nu vreau s-o supăr. Se controla cu greu. Asigură-te că n-are dureri.

– De ce nu stai pur şi simplu cu ea un timp? i-a spus Mary Pat, în timp ce-l mângâia pe spate. Asta o să te facă să te simţi mai bine.

– Mulţumesc.

– Lipsesc o oră. O să mă întorc.

Dar când s-a întors, dintr-o privire şi-a dat seama că trebuie să plece şi l-a lăsat singur.

Dimineaţă era tot acolo.

S-a trezit încet, ca şi cum ar fi înotat spre suprafaţa unei ape liniştite şi întunecate. Aerul părea greu de respirat şi în capul ei era un zgomot ca de valuri care loveau uşor malul.

El urmărea cum îşi revine, fiecare fluturare a genelor. Mâna ei s-a mişcat uşor între palmele lui, apoi s-a liniştit din nou.

– Haide, Dora, nu te întoarce iarăşi. I-a mângâiat părul cu degetele. Era încă foarte palidă, s-a gândit, mult prea palidă. Dar genele i-au tremurat din nou, apoi ochii i s-au deschis. Aştepta să-l privească.

– Jed? Avea o voce slabă, lipsită de viaţă şi la auzul ei s-a simţit zguduit.

– Da, iubito. Sunt aici.

– Am avut un coşmar. I-a sărutat mâna.

– Acum totul este bine.

– A părut îngrozitor de real. Eu... Oh, Doamne! A tresărit, simțind cum o săgetează durerea din brat.

– Trebuie să stai întinsă.

Odată cu durerea i-a revenit și memoria.

– A tras în mine, Dumnezeule! A început să-și miște mâna și durerea a izbucnit în umăr, dar el i-a strâns ușor degetele. Finley a fost.

– Acum totul s-a sfârșit. O să te faci bine.

– Sunt în spital. Panica a cuprins-o repede, combinată cu durerea. Cât... cât de gravă e starea mea?

– Doctorii au avut grijă de tot. Trebuie doar să te odihnești. Nimic din cei paisprezece ani de poliție nu l-au pregătit să facă față durerii îngrozitoare care se citea în ochii ei. Mă duc să chem o asistentă.

– Îmi amintesc. Degetele îi tremurau în timp ce se agățau de ale lui. Era în apartament și mă aștepta. Voia pictura înapoi. I-am spus că nu știu unde este și a tras în mine.

– N-o să te mai rănească niciodată. Îți jur asta. Și-a lipit fruntea de mîinile ei împreunate și s-a simțit zdrobit. Iartă-mă, iubito. Îmi pare atât de rău.

Dar ea a alunecat din nou în apa întunecată. Departe de durere.

– Nu mă lăsa singură aici.

– Nu te las.

Data următoare când a văzut-o era conștientă, înconjurată de flori, adevărate turnuri de flori exotice. În locul halatului de la spital, era îmbrăcată într-un neglijé. Avea părul proaspăt spălat și se fardase.

Dar lui Jed i s-a părut teribil de fragilă.

– Ce mai faci, Conroy?

– Bună. A zâmbit și i-a întins o mână. Cum ai pătruns aici? E interzis în afara orelor de vizită.

– Am dat şpagă. A avut o ezitare. Mâna pe care o ţinea o simţea fragilă ca pe o aripă de pasăre. Dacă eşti prea obosită, pot să mă întorc mai târziu.

– Nu, dacă rămâi poţi să-i goneşti când apar cu acele lor.

– Sigur, e plăcerea mea. Teribil de stângaci, s-a întors ca să privească marea de flori. Arată ca şi cum te-ai ocupa de altă afacere.

– Grozav, nu? Ador să fiu răsfăţată. S-a îndreptat tresărind, mulţumită că era cu spatele la ea. M-ai trădat, Skimmerhorn.

– Ce?

– I-ai spus familiei.

– M-am gândit că e preferabil aşa decât să afle din ziare.

– Probabil că ai dreptate. Deci ce se mai întâmplă în lumea voastră? Mary Pat mi-a spus că l-ai dat afară pe Goldman şi că te-ai întors la muncă.

– Da. Ori avea de gând să-şi rezolve problemele zilele astea, ori îşi pierdea minţile.

– Pot să-ţi văd insigna?

– Ce?

– Pe bune. A zâmbit. Pot s-o văd?

– Sigur. A scos legitimaţia şi i-a întins-o peste pat. Ea a luat-o, a studiat-o, a închis-o şi a deschis-o de mai multe ori.

– Grozavă. Cum te face să te simţi?

– Bine, i-a spus în timp ce-şi băga legitimaţia în buzunar. Îi era imposibil să rămână aici şi să facă conversaţie făcând abstracţie de bandajele albe, bine strânse care se vedeau prin cămaşa de noapte subţire. Ascultă, am trecut doar să văd cum te simţi. Trebuie să plec.

– Înainte să-mi dai cadoul? Cum el n-a spus nimic, a zâmbit din nou, deşi îi venea destul de greu să-şi reprime durerea. Cutia pe care o ţii? Nu e pentru mine?

– Da, e pentru tine. I-a pus-o în poală. Am venit de câteva ori când erai sub efectul sedativelor. După ce am văzut magazinul de flori de aici, mi-am imaginat că nu mai ai nevoie de fleacuri.

– Niciodată nu ai prea multe. Aşa că s-a întins după funda savant înnodată, apoi s-a tras înapoi. Dă-mi o mână, te rog. Întâmpin unele dificultăţi să-mi folosesc braţul.

El nu s-a mişcat, dar privirea lui era cât se poate de grăitoare.

– Mi-au spus că problema asta se va rezolva cu timpul.

– Exact. Gura i s-a strâns. Cicatricea e permanentă. N-o să mai arăt niciodată la fel în bikini.

Nu ştia ce să-i spună. Întorcându-se brusc, s-a îndreptat spre fereastră şi a privit absent afară, ameţit de mirosul de trandafiri.

– Trebuia să fiu acolo, a zis după un moment. Am greşit lăsându-te singură.

Avea vocea atât de furioasă, umerii atât de rigizi, încât Dora aştepta furtuna. Văzând că nu vine, a apucat funda cu mâna cea sănătoasă.

– După câte mi-a spus Brent, Finley a trecut chiar pe lângă sediul poliţiei din LA. Nimeni n-a ştiut că a părăsit California. Nu înţeleg cum nimeni nu şi-a imaginat că a ajuns direct în apartamentul meu şi m-a împuşcat.

– Era treaba mea să ştiu.

– Deci ţi-a trecut prin cap. Ei numesc asta sindromul John Wayne – treabă de superpoliţist. A reuşit să tragă de panglică şi să ridice capacul cutiei când el s-a întors. Ei bine, călătorule, a spus imitându-l destul de prost pe Wayne. Nu puteai să fii în mai multe locuri deodată. Deşi mâna începuse să-i tremure, a scotocit încântată sub hârtia de mătase. Ador cadourile şi nu mi-e ruşine s-o recunosc. Oh, Jed, e splendid.

Năucită, realmente năucită, a scos o cutiuță de lemn, delicat pictată și împodobită cu imagini din mitologie. Când i-a ridicat capacul, cânta încetișor „Greensleeves".

– Am găsit-o în depozit. Stingherit, și-a înfundat mâinile în buzunare. Mi-am imaginat că ai aruncat-o.

– E splendidă, a spus din nou. Privirea ei era atât de sinceră, încât s-a simțit și mai prost. Mulțumesc.

– Nu e mare lucru. Mi-am zis că poți să pui în ea câteva fleacuri de pe aici. Ai nevoie de ceva?

Ea a continuat să-și plimbe degetele pe cutie în timp ce-l privea.

– Vreau să-ți cer o favoare.

– Spune.

– Poți să tragi niște sfori și să mă scoți de aici? Ochii i s-au umplut de lacrimi. Vreau să plec acasă.

A avut nevoie de câteva ore de negocieri, dar în cele din urmă Dora și-a pus din nou capul pe pernă în propriul pat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu. Dora a închis ochii, a oftat adânc, apoi i-a deschis din nou și i-a zâmbit lui Mary Pat. Nu am nimic împotriva locului tău de muncă, MP, dar îl detest.

– Nu ai fost chiar pacientul ideal, fetițo. I-a pus Dorei termometrul în gură.

– Am fost o comoară, a mormăit Dora.

– Poate una neșlefuită. Foarte rezistentă. Dar nu mă plâng; câteva zile de muncă la domiciliu o să-mi prindă bine. Eficientă, i-a pus aparatul de luat tensiunea în jurul brațului. Exact cât trebuie, a anunțat când a scos termometrul ca să-l citească. Dora s-a încruntat când a văzut ce tensiune are.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu e nevoie decât de liniște și odihnă ca să te stabilizezi.

– Am fost liniştită. N-am crezut niciodată că o să mă aud spunând asta, dar m-am săturat să stau în pat.

– O să supraviețuiești. Așezată pe marginea patului, Mary Pat i-a luat mâna ca să-i măsoare pulsul. O să fiu sinceră cu tine, Dora. O să te faci bine dacă respecți regimul de odihnă. Dar nu e vorba de un genunchi julit. Cum Jed te-a adus aici când ai vrut, nu ai de ce să te plângi. Asta a fost, așa că subiectul este închis.

– Știu. Am cerut să fiu externată doar ca să mă simt puțin mai bine.

– Ești îndreptățită să te vaiți și să gemi. Dar trebuie și să urmezi instrucțiunile ca la carte, altfel îi raportez căpitanului.

Dora a zâmbit ușor.

– Voi, asistentele, aveți grade?

– Vorbeam despre Jed. El plătește această operațiune.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ai îngrijire la domiciliu douăzeci și patru de ore, datorită amabilității căpitanului J.T. Skimmerhorn. Dar... am crezut că asta au rezolvat asigurările.

– Trezește-te la realitate. Chicotind ușor, Mary Pat a ridicat perna și a întins cearșaful. Acum odihnește-te. Mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare.

– Nu trebuia să se simtă vinovat, a murmurat când Mary Pat a ieșit din cameră.

Mary Pat s-a oprit și a privit înapoi.

– S-a simțit mult mai mult decât vinovat în ce te privește. Știi că nu s-a mișcat din spital primele patruzeci și opt de ore?

– Nu. Dora și-a privit mâinile. Nu știam.

– Sau că a avut grijă de tine în fiecare noapte?

Dora a scuturat din cap.

– O grămadă de femei aşteaptă toată viaţa ca cineva să se simtă în felul ăsta vinovat.

Rămasă singură, Dora s-a întins după cutia muzicală. A deschis capacul, a închis ochii şi s-a întrebat ce să facă

La sfârşitul turei, Mary Pat a prezentat progresele pacientei înlocuitoarei sale. După aceea, a străbătut holul şi a bătut la uşa lui Jed. Când Jed a deschis, şi-a înfipt un deget în pieptul lui.

– Nu găseşti atâta energie, încât să traversezi blestematul ăla de hol şi… S-a întrerupt, uitându-se la el nedumerită. Ce făceai?

– Împachetez.

Săgeţi de furie i-au ţâşnit din ochi.

– Asta s-o crezi tu. Nervoasă, s-a îndreptat spre cutia cu cărţi şi a răsturnat-o pe jos. N-o s-o părăseşti atâtă vreme cât este la pat şi lipsită de apărare.

– Nu o părăsesc. Se străduia să-şi păstreze calmul. Ea mi-a cerut să plec. O să se supere dacă o să afle că încă nu m-am mutat.

Mary Pat şi-a dus mâna la buze.

– Eşti un idiot. Deja m-am obişnuit cu gândul asta. Dar nu bănuiam că eşti şi laş.

– Încetează, MP.

– Nicio şansă. Poţi să stai în faţa mea şi să-mi spui că nu eşti îndrăgostit de ea?

S-a întins după o ţigară. Mary Pat i-a smuls-o şi a rupt-o în două. S-a uitat la ea furios, dar ea i-a susţinut privirea.

– Nu. Nu pot. Dar nu asta este problema. Doctorul a spus foarte clar că trebuie ferită de stres. Nu are nevoie de mine ca s-o supăr.

– Stai jos. Stai jos, la naiba. I-a dat un brânci iute. O să-ţi spun exact de ce are nevoie.

– Bine. S-a trântit într-un scaun. M-am așezat.

– I-ai spus vreodată că o iubești?

– Nu cred că asta este treaba ta.

– Te înșeli. Neliniștită, a dat un tur prin cameră, stăpânindu-se să nu-l pocnească.

– I-ai cules și dus vreodată flori de câmp?

– Suntem în luna februarie.

– Știi foarte bine despre ce vorbesc. S-a întors spre el și s-a proptit cu amândouă mâinile în brațele fotoliului în care era prins ca într-o colivie. Aș putea să jur că n-ai așteptat-o niciodată cu lumânări aprinse. Că n-ai plimbat-o pe malul râului sau că i-ai cumpărat un cadou.

– I-am dat o cutiuță muzicală.

– Nu e destul. Are nevoie să fie curtată.

A simțit cum îl năpădește un val de furie.

– Dă-mi o pauză.

– Mi-ar plăcea să ți-o acord, dar am făcut un jurământ. Aproape ai pierdut-o.

S-a uitat la ea cu o privire tăioasă.

– Crezi că nu știu asta? Mă trezesc în fiecare noapte transpirat de spaimă.

– Atunci fă ceva pozitiv. Arată-i că-ți pasă de ea.

– Nu vreau s-o forțez câtă vreme este vulnerabilă.

Mary Pat și-a rotit privirea.

– Atunci ești un prost. Înduioșată, l-a sărutat. Du-i niște flori de câmp, Jed. Am încredere în tine.

Pachetul a ajuns în după-amiaza următoare.

– Încă un cadou, a anunțat Lea, chinuindu-se să târască cutia uriașă de-a lungul sufrageriei unde Dora stătea întinsă pe canapea. Aș fi preferat să fiu rănită eu.

– Crede-mă, nu e nicio fericire. Adu foarfeca, te rog. Lasă copilul s-o deschidă. S-a întins pe canapea. Nu este menționat expeditorul.

– Ah, un admirator secret. Cu limba între dinți, Lea a smuls hârtia de împachetat. Oh, a spus dezamăgită când a ridicat capacul. Sunt numai cărți.

– Doamne. O, Doamne. Carolyn Keene. Era în genunchi, scotocind. Nancy Drew – pare un set complet. Și prima ediție. Uite, uite. Este *The Clue of the Leaning Chimney, The Hidden, Staircase.*

Dintr-odată a strâns cărțile la piept și a început să plângă.

– Iubito, oh, iubito, te-ai lovit? Lasă-mă să te ajut să te urci în pat.

– Nu. Și-a lipit de obraz *Password to Larkspur Lane.* Sunt de la Jed.

– Înțeleg, a spus Lea prevenitor.

– După toate necazurile astea a devenit foarte drăguț. Uite, acum câteva zile mi-a trimis brățara asta. A întins mâna și a continuat să flecărească. Și văcuța asta, și acuarelele. De ce face toate astea? Ce s-a întâmplat cu el?

– E cuprins de chinurile iubirii.

Dora și-a șters lacrimile cu mâneca halatului.

– Este ridicol.

– Iubito, nu mai știi cum e să fii îndrăgostit? Lea a ridicat o carte, a răsucit-o, și a dat din cap. Eu personal prefer un stil ușor diferit, dar cu siguranță pe tine te-a atins la punctul sensibil.

– Nu simte decât milă pentru mine. Și vinovăție. I-au dat din nou lacrimile. Nu-i așa?

– Iubito, bărbatul care bântuia prin spitalul ăla nu părea deloc vinovat. S-a întins ca să-i dea părul după urechi. Ai de gând să te desparți de el?

A pus o carte în poală, mângâindu-i coperțile.

– Înainte de a fi împușcată, am rupt relațiile cu el, și i-am spus să se mute. M-a rănit, Lea. Nu vreau să mă mai rănească și altă dată.

– Nu vreau să mă amestec, dar mi se parte foarte nedrept să-l faci să sufere. A sărutat-o pe Dora pe frunte, apoi s-a ridicat ca să răspundă la bătaia din uşă. Bună, Jed. Lea a zâmbit şi l-a sărutat. Surpriza ta a făcut impresie. Este dincolo, plângând cu cărţile în braţe.

A făcut automat un pas înapoi, dar Lea i-a luat mâna şi l-a împins înăuntru. Uite cine a venit.

– Bună. Dora şi-a şters lacrimile şi a schiţat un zâmbet. Astea sunt grozave. Ochii i s-au luminat. Chiar grozave.

– O să le scadă valoarea dacă intră la apă, a avertizat-o el.

– Ai dreptate. Dar devin întotdeauna sentimentală în faţa primei ediţii.

– Eu tocmai plecam. Lea şi-a luat haina, dar niciunul dintre ei nu i-a dat atenţie când a părăsit încăperea.

– Nu ştiu ce să spun. A continuat să strângă la piept *The Hidden Staircase* ca pe un copil iubit.

– Spune mulţumesc, i-a sugerat.

– Mulţumesc. Dar, Jed...

– Ascultă, am venit să te iau la o plimbare ca să te mai înviorezi puţin. Te duc cu maşina?

– Glumeşti? A sărit în picioare. Afară? Numai afară, fără spital?

– Ia-ţi haina, Conroy.

– Nu-mi vine să cred, a spus câteva minute mai târziu când s-a instalat confortabil în scaunul maşinii lui Jed. Fără asistente. Fără termometru sau aparat de tensiune.

– Ce-ţi face umărul?

– Doare. A deschis geamul dornică să simtă asprimea aerului în faţă. M-au pus să fac fizioterapie, care este foarte neplăcută. Dar este eficace. Şi-a mişcat cotul ca s-o dovedească. Nu e rău, nu?

– E grozav. Simțind supărarea reținută din declarația lui, a ridicat dintr-o sprânceană.

– Totul e în regulă la slujbă?

– E bine. Ai avut dreptate. Nu ar fi trebuit să renunț.

– Doar ai avut nevoie de ceva timp. I-a atins brațul, lăsându-şi mâna să cadă când el şi l-a retras. Jed, ştiu că eram într-o situație dificilă înainte – mă rog, înainte să fiu rănită. Recunosc că am fost rea.

– Ai avut dreptate. Tot ce ai spus era adevărat. Nu am vrut să te apropii, am făcut tot posibilul să nu reuşeşti. Ai fost unul dintre motivele principale pentru care m-am întors la lucru, dar nu ți-am împărtăşit vestea pentru că ar fi însemnat să admit că era important. La fel credeai şi tu.

Ea a ridicat geamul, apărându-se de vânt.

– Nu mai are niciun sens să răscolim trecutul.

– Ar trebui să-ți spun că sunt gata să-ți cer iertare, că aştept să-mi acorzi o nouă şansă. I-a aruncat o privire, i-a văzut ochii larg deschişi, apoi s-a întors spre geam. Da, asta e tot ce am vrut să-ți spun.

– Nu sunt foarte sigură, a spus ea precaut, că e nevoie de o altă şansă.

Se pregătea să-i demonstreze. A ieşit de pe şosea, a tras frâna, apoi a înconjurat capota ca s-o ajute să coboare. Pentru că se holba la casă, a făcut o mişcare greşită şi şi-a lovit mâna de uşa maşinii.

Geamătul ei de durere l-a făcut să tresară.

– Nu suport să te văd suferind. Luând-o de braț, a strâns-o cât mai aproape. Îmi face rău, Dora. De câte ori mă gândesc la asta, de fiecare dată îmi amintesc cum te-am văzut întinsă pe podea, cu sângele care îți curgea pe mâinile mele. A început să tremure din tot corpul. Am crezut că ai murit. Mă uitam la tine şi mă gândeam că eşti moartă.

– Termină. Acum sunt bine.

– N-am putut preveni ceea ce s-a întâmplat. Am ajuns prea târziu.

– Ba nu-i adevărat. Mi-ai salvat viața. Mă omora. Asta voia, la fel de mult cum își dorea și pictura. Tu l-ai oprit.

– Nu a fost destul. Încercând să se controleze a slăbit strânsoarea și a făcut un pas înapoi.

– Mi-a prins foarte bine, Jed. A ridicat o mână și l-a mângâiat pe obraz. El i-a luat mâna și a lipit-o de buze.

– Lasă-mă doar un minut. A rămas pe loc un moment în aerul rece care șuiera printre copacii goi și iarba înghețată. Nu trebuie să stai afară în frig.

– E grozav.

– Vreau să intri înăuntru.

– Foarte bine. Deși nu se simțea slăbită, l-a lăsat s-o susțină în timp ce urcau drumul. S-a gândit că are nevoie de asta.

Dar el a fost cel nesigur când a descuiat ușa, a deschis-o, și a condus-o înăuntru. A tresărit când ea a scos o exclamație de încântare.

A păşit pe covorul Bukhara de la intrare.

– Ai pus lucrurile la loc.

– Câteva. A urmărit-o cum își plimbă degetele pe masa din lemn de trandafir, pe spatele curbat al scaunului, cum zâmbește în luciul oglinzii. Proprietăreasa mea m-a dat afară, așa că am scos câteva lucruri din depozit.

– Lucruri adevărate. S-a îndreptat către salon. În spatele unei canapele cu spătarul curbat a așezat o lampă Tiffany, pe o măsuță de lemn. Focul ardea încet în cămin. A simțit în același timp o plăcere și o strângere de inimă. Te-ai mutat înapoi.

– Depinde. I-a luat grijuliu haina de pe umeri și a pus-o pe unul dintre brațele canapelei. M-am întors aici săptămâna trecută. Nu mai era același lucru. Te-am văzut urcând scările,

şezând pe scaunul meu de la fereastră, uitându-te pe geamul de la bucătărie. Ai schimbat casa, a spus, în timp ce ea se întorcea încet cu faţa spre el. M-ai schimbat pe mine. Vreau să mă mut înapoi şi s-o fac să trăiască. Dacă vii cu mine.

Dora nu ştia dacă ameţeala care a cuprins-o dintr-odată avea vreo legătură cu sistarea tratamentului.

– Simt nevoia să stau jos. S-a aşezat şi a respirat adânc. Eşti gata să te muţi înapoi aici?

– Da.

– Şi îmi ceri să trăiesc alături de tine?

– Este tot ce îmi doresc. A luat o cutiuţă din buzunar şi i-a pus-o în mână. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Pot... Vocea i se transformase într-un scâncet. Poţi să-mi dai puţină apă?

Neliniştit, şi-a trecut o mână prin păr.

– La naiba, Conroy – sigur. Şi-a stăpânit emoţia. Sigur, îţi aduc imediat.

A aşteptat până a ieşit din cameră ca să aibă curajul să deschidă cutia. A fost fericită că a făcut-o, pentru că a rămas cu gura căscată. Încă privea năucită la inel când s-a întors cu un pahar Baccarat, plin cu apă.

– Mulţumesc. A luat paharul şi l-a băut cu lăcomie. Este enorm.

Nemulţumit de el însuşi, şi-a aprins o ţigară.

– Cred că este exagerat.

– Oh, nu. Nu există niciun diamant pe lume care să fie exagerat. Şi-a pus cutia în poală, dar şi-a ţinut posesiv o mână pe ea. Jed, cred că aceste săptămâni care au trecut au fost grele şi pentru tine şi pentru mine...

– Te iubesc, Dora. Cuvintele lui au făcut-o să îngheţe. Înainte să poată face vreo mişcare a fost lângă ea pe canapea. Te rog, nu-mi mai cere alt pahar de apă. Dacă nu poţi încă să-mi dai un răspuns, aştept. Vreau să-mi oferi o altă şansă, să te fac să mă iubeşti din nou.

– Doar despre asta era vorba? Cadourile şi telefoanele? Voiai să-mi distrugi apărarea când erau cu garda lăsată?

A privit în jos la mâinile ei încrucişate.

– Măsura e bună?

A dat din cap. Apoi s-a ridicat şi s-a dus spre fereastră. Voia acolo lalele, la primăvară, s-a gândit. Şi o grămadă de narcise galbene.

– Bună treabă, a spus încet. A naibii de bună, Skimmerhorn. Totuşi cărţile m-au dat gata. Cum aş fi putut rezista unui set complet al primei ediţii Nancy Drew? A privit la inelul cu diamante şlefuite pe care încă îl avea în mână. Ai exploatat slăbiciunea mea pentru amintiri, poveşti de amor şi bunuri materiale.

– Mă pricep puţin la afaceri. Cu nervii încordaţi s-a apropiat de ea ca s-o mângâie pe păr. Am câteva puncte slabe, desigur, dar le-am ascuns.

Buzele i s-au arcuit.

– Aşa puteai să mă cucereşti cândva, dar m-am aranjat foarte bine de când am fost răsplătită pentru găsirea unui Monet. Poate că sunt lacomă, Skimmerhorn, dar am şi eu standardele mele.

– Sunt nebun după tine.

– Aşa e mai bine.

– Eşti singura femeie cu care mi-am dorit vreodată să-mi împart viaţa. A sărutat-o la îmbinarea dintre umeri şi gât şi a făcut-o să suspine. Singura femeie pe care am iubit-o vreodată sau am vrut s-o iubesc.

– Asta este excelent.

– Nu cred că pot să trăiesc fără tine, Dora.

Lacrimile i-au ars gâtul, alterându-i vocea.

– Lovitură directă.

– Ce trebuie să fac ca să te îndrăgosteşti de mine din nou?

– Ce te face să crezi că am încetat să te iubesc?

Mâna pe care i-o ținea în păr s-a strâns și a făcut-o să tresară.

– Și inelul de nuntă? O să-l accepți?

Râdea în soare. Nu a fost cea mai romantică cerere în căsătorie din lume, dar i-a plăcut. I-a plăcut chiar foarte mult.

– Avem nevoie de draperii de dantelă, Jed. Și am o băncuță Chippendale care așteaptă să fie pusă în fața focului.

A răsucit-o spre el, dându-i părul pe spate ca să-i poată lua fața în mâini. Voia doar să-i vadă ochii ca să calculeze.

– Copii?

– Trei.

– Bună cifră. Copleșit, și-a lipit fruntea de a ei. E un pat sus, în dormitorul principal. Cred că e un George al III-lea.

– Cu baldachin?

– Cu baldachin. Rămâi cu mine în noaptea asta.

A râs din nou și l-a sărutat.

– Mult ți-a trebuit ca să mi-o ceri.

Sfârșit